

BURMESE
CLASSIC
COM

မိုးမိုးမိုးမိုးမိုးမိုးမိုး

မိုးမိုးမိုးမိုးမိုးမိုးမိုး

၁၂၅

৩২৬

၁၄၅

သ၍

၁၅၉

၁၆၁

၁၇၂

ॐ

၂၀၂

JOE

JKO

၂၂၅

୧୭

۵۲۹

499

၂၆၅

• ၂၇၀

(9)

Kyaw Kyaw Swe 1965 @ G MAIL.COM

မြို့တော်ကြီး

မဏ္ဍိုင်တော်

တိုက် (၉) ဥပဒေ-ဝိဘောက်လမ်းယူနေပလာတာ။ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်၊ ပြည်ပယ်၊ ရန်ကုန်မြို့
ရင်း-ဓမ္မသုတ် ၂၀၀၇၆၀ ၊ ၂၀၅၈၀၇ ၊ ၂၄၃၁ ၊ ၂၄၃၂၁၆ ၊ ၂၁၀ ၊ ၂၄၃၈၁၆၆၀

BURMESE
CLASSIC

သမင်္ဃင်္ဂတုသောလူသား

မကီၤမိဂေါပဿန္တောပိ၊

တိကံ ခါဒံ ဂစ္ဆတိ။

လန္တကာလော နုပ္ပညောပိ။

ကာမံ ဘူၣ်ဝံ ဂစ္ဆတိ။

“သမင်သည် ပတ္တမြားကို မြင်သော်လည်း ဂရုမစိုက်ဘဲ

မြက်ကိုသာ စားပြီး တောတွင်းသို့ ဝင်သွား၏။

ထိုအတူ ပညာမဲ့သောလူသားသည်လည်း

လူဘဝကို ကုသိုလ်ရဖို့ အသုံးမချဘဲ

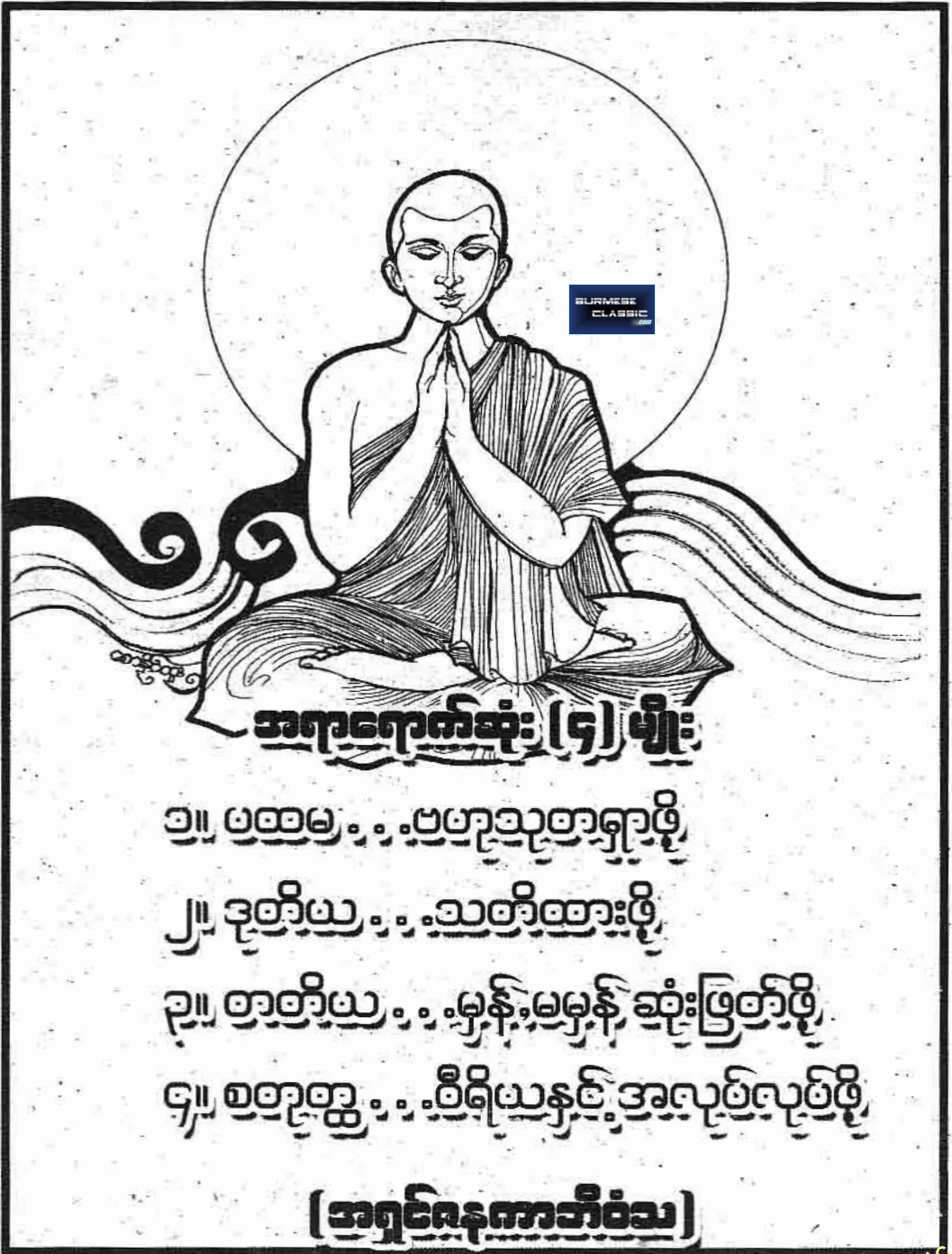
ကာမဂုဏ်ခံစားဖို့အတွက် အသုံးချ၍

အပါယ်လေးပါးသို့ သွားသည်”

ဤကား ဗုဒ္ဓ၏အဆုံးအမဒေသနာတော်လေးတစ်ခုပင် ဖြစ်၏။

မတ္တာရှင်(ရွှေပြည်သာ)ဆရာတော်အရှင်ဝေဒ၏လူဖြစ်ရခြင်းရဲ့အဓိကရည်ရွယ်ချက်တစ်ခုပင်

အာရုံကုန်ဆုံး (၄) မျိုး

၁။ ပဏ္ဍိတ . . . ပဏ္ဍိတသုတာရှာဖို့

၂။ နုတ္တိယ . . . သတိထားဖို့

၃။ တာတိယ . . . မှန်မမှန် ဆုံးဖြတ်ဖို့

၄။ စတုတ္ထ . . . ဝီရိယနှင့် အလုပ်လုပ်ဖို့

(အရှင်ဇနကာဘိဝံသ)

လောကဓံအတွက် လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟ ဝယ်ဆင်ပါ

ဒေါသအကြောင်းခံလာသောလောကဓံကို
ဒေါသနှင့်ကာကွယ်တားဆီး၍မငြိမ်းနိုင်ပါ။

BURMESE
CLASSIC

လောဘအကြောင်းအရင်းခံလာသောလောကဓံကို
လောဘစိတ်ဖြင့် ခုခံကာကွယ်၍ရနိုင်မည်မဟုတ်ပါ။

‘သင်းကမိုက်ရဲသေးလျှင် ငါကမိုက်ပြမယ်’ ဟူသော

လူ့မိုက်ဝါဒကို လက်ကိုင်ထားနေမှုကား

ဘယ်သောအခါမျှ ရန်ခံလိမ့်မည်မဟုတ်ပါ။

(တောင်တန်းသာသနာပြု ဆရာတော်ဘုရားကြီး)

မေတ္တာရှင်(ရွှေပြည်သာ) ဖယောင်းတိုင်တစ်တိုင်၏

အလင်းရောင် ဒဿနရသများမှာ

နေ့စွဲ ရှိ

ဝိနာဝန္တထ ဂေါတမံ
ဝိနာဝန္တမ ဂေါတမံ
ဝိန္တိ စရဏ သမ္ပန္တံ
ဗုဒ္ဓံ န္ဓာမ ဂေါတမံ။

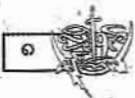
စိုးစွာလက်လှည့်စားသုံးစားပါသည်။

လူတိုင်းလျှောက်ဆိုသောကြောင့်လူတိုင်းလည်း စားဝတ်နေရေးအဆင်ပြေလာပါသည်။

မပြင်အပ်ပြင်သောဂုဏ်လေးများနှင့်နှစ်မြို့စုတ်တောင်းနှုတ်အပေါင်းတိုင်းစောင့်ရှောက်စောင့်ရှောက်ခြင်းအပ်ပါသည်။

အစိုးရအဖွဲ့အစည်းအတွင်းတွင်

(၇) ဂုဏ်သားသမီးအပေါင်းစစ်နေ့အနည်းဆုံး၅၄ခေါက်ခွတ်ပါရန်။

မင်္ဂလာသုတတရားတော်

ရိပ်းဆေးပဟုတ်ဆာတ်ဆေး

လူမော် (ဆင်ဖြူကျွန်း)

BURMESE
CLASSIC

လူသားများပြောကြ၊ ရေးကြ
ရာ၌ အပြောအဆိုနှင့် ပတ်သက်၍
စကားကြီး (၆) မျိုး သတ်မှတ်ထား၏။
မြတ်စွာဘုရားသည်ကား ပရိနိဗ္ဗာန်
ပြုသည် အထိ (၄၅) ဝါကာလပတ်လုံး

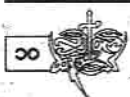
စကားကြီး (၆) မျိုးအနက်မှ စကားကြီး
(၂) မျိုးကိုသာ ပြောလေ့ရှိ၏။ ဟောလေ့
ရှိ၏။ ၎င်း (၂) မျိုးမှာကား (က) ဟုတ်
တယ်၊ မှန်တယ်၊ အကျိုးရှိတယ်၊ သူ
တစ်ပါး မနှစ်သက်။ (ခ) ဟုတ်တယ်၊

မှန်တယ်၊ အကျိုးရှိတယ်၊ သူတစ်ပါး
လည်း နှစ်သက်တတ်ခြင်း။ ပထမတစ်မျိုး
ကို အချိန်ကာလ အခြေအနေကြည့်
ကာ ဟောလေ့ရှိပြီး ခုတိယတစ်မျိုးကို
အချိန်မရွေး ဟောတော်မူပေသည်။

အဂ္ဂမဟာပဏ္ဍိတ မိုးကုတ်
ဆရာတော်ဘုရားကြီး ဦးစီမလသည် ပရိ
ယတ္တိနယ်ပယ်၌ နိဇ္ဈိမ္မ၊ ရေလိမ္မော်၊
မီးမှိတ်ပြီး စာဝိပိဋသည့် ညစာဝါ (ခေါ်)
အဘိဓမ္မာကို နိုင်နင်းသည့်အပြင် ပဋိ
ပတ္တိအကျင့် ကိုယ်တိုင်ကျင့်၊ ကိုယ်တိုင်
အားထုတ်သည့် ရဟန္တာအရှင်သူမြတ်
ကြီးဖြစ်သည်နှင့်အညီ မင်္ဂလာသုတ်
တရားတော်ကိုလည်း အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ဆိုပြီး
နိဗ္ဗာန်မျက်မှောက် ပို့ဆောင်မြွက်ဟခဲ့
ပေသည်။

“အသေဝန်ခံ ဗာလာနံ၊ ပဏ္ဍိ
တာနဉ္စသေဝနံ၊ ပူတဗပူဇနေယျာနံ၊
တေမင်္ဂလ မုတ္တမံ” နှင့် ပတ်သက်၍
ကျွန်ုပ်တို့ ငယ်စဉ်ကသင်ကြားမှုများက
“လှပိုက်ကိုမပေါင်းနဲ့၊ ပညာရှိကိုပေါင်း”
လောက်နဲ့ ပြီးခဲ့တာပါ။ ဒါထက်လည်း
ပိုပြီးမသိခဲ့ပါ။ ဒါပေမဲ့ မိုးကုတ်ဆရာတော်
ကြီး ရှင်းပုံကတော့ မမှီဝဲသင့်တာကို မှီဝဲ

လျှင် ဖိုက်တယ်။ ဖိုသင့်တာကို ဖိုသင့်လိမ္မာတယ်။ ပုဂ္ဂိုလ်သဏ္ဌာန်မှာ ကိန်းတာက ဖိုက်တာ။ ပုဂ္ဂိုလ်ဆိုတာ ပင်ကိုယ်မရှိ၊ ပုဂ္ဂိုလ်သဏ္ဌာန်မှာ ရုပ်နာမ်ပဲ ရှိတယ်။ အဝိဇ္ဇာမီဝဲလျှင် ဖိုက်တယ်။ ပုဂ္ဂိုလ်နဲ့ မဆက်သွယ်ပါ။ အဝိဇ္ဇာလမ်းထဲ ရောက်လျှင် လိမ္မာတယ်။ ဒါ့ကြောင့် ဗာလလား၊ ပဏ္ဍိတလား၊ ဝမ်းထဲကိန်းတဲ့ ဘာရားဟု ဆုံးဖြတ်ချက်ချရပါတယ်။ မဟီဝဲသင့်တာမီဝဲလျှင် ဖိုက်တာပဲ။ ခန္ဓာငါးပါး ရုပ်နာမ်တရားတွေကို ယောက်ျား/မိန်းမထင်လျှင် အသေဝနာစ ဗာလာနံပဲ။ မရှိတာကို မသိလို့ လုပ်မိနေတဲ့အတွက် ဖိုက်တာပဲ။ မသိလို့မိတာပဲ။ မသိတာက အဝိဇ္ဇာ၊ ဖိုက်တာက သမိရပဲ။ သားရယ်၊ သမီးရယ်ထင်လျှင် အသေဝနာစ ဗာလာနံပဲ။ ကြောင်ကြမ်းရိပ်နေတဲ့ အတွက် အသေဝနာစ ဗာလာနံပဲ။ ကိုယ့်သားသမီးနဲ့ ကိုယ်နေတာ အပြစ်မရှိဘူး ထင်နေတာဟာ တကယ်တော့ အသေဝနာစ ဗာလာနံပဲ။ ဒါဟာ ဆရာတော်ကြီးက သုတ္တနိပါတ်ပါဠိတော်နဲ့ အညီ ဟောတာပါပဲ။

မင်္ဂလာသုတေသင်ရာမှာ မူးယစ်

1. The first part of the document is a list of names and addresses, which are arranged in a columnar fashion. The names are written in a cursive script, and the addresses are written in a more formal, printed style. The list is organized into two columns, with the names on the left and the addresses on the right.

သူနဲ့ မပေါင်းသင်းနဲ့လိုသင်တာတွင် လမ်း
မဆုံဘဲ မူးယစ်တရားကိန်းသူနဲ့ မပေါင်း
နဲ့ဟု ဖြစ်ရပေမည်။ ဒါကြောင့် အသေ
ဝနာစလာသနဲ့ ဖြစ်ခဲ့သော်လည်း ခေတ်
မကံမတူတ္တမံမဖြစ်၊ မြန်မာလိုပြန်လိုက်
တော့ ဗိုဇ္ဇာန်မရ၊ ခန္ဓာငါးပါးဝိပဿနာရှု
မှ ပဏ္ဍိတာနန္တဖြစ်မယ်၊ ယထာဘူတ
ဉာဏ်ရမယ်။ အိုက်လျှင် ဝေဒနာက
အိုက်တာ။ အိုက်တဲ့ဝေဒနာကို ဝေဒနာ
မှန်းသိလျှင် ပဏ္ဍိတာနန္တသေဝနာ
ဖြစ်တယ်။

အဲဒီလို ရှင်းလင်းဟောကြား

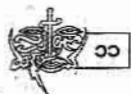
ခြင်းဖြင့် မိရိုးဖလာ ဗုဒ္ဓဘာသာနဲ့

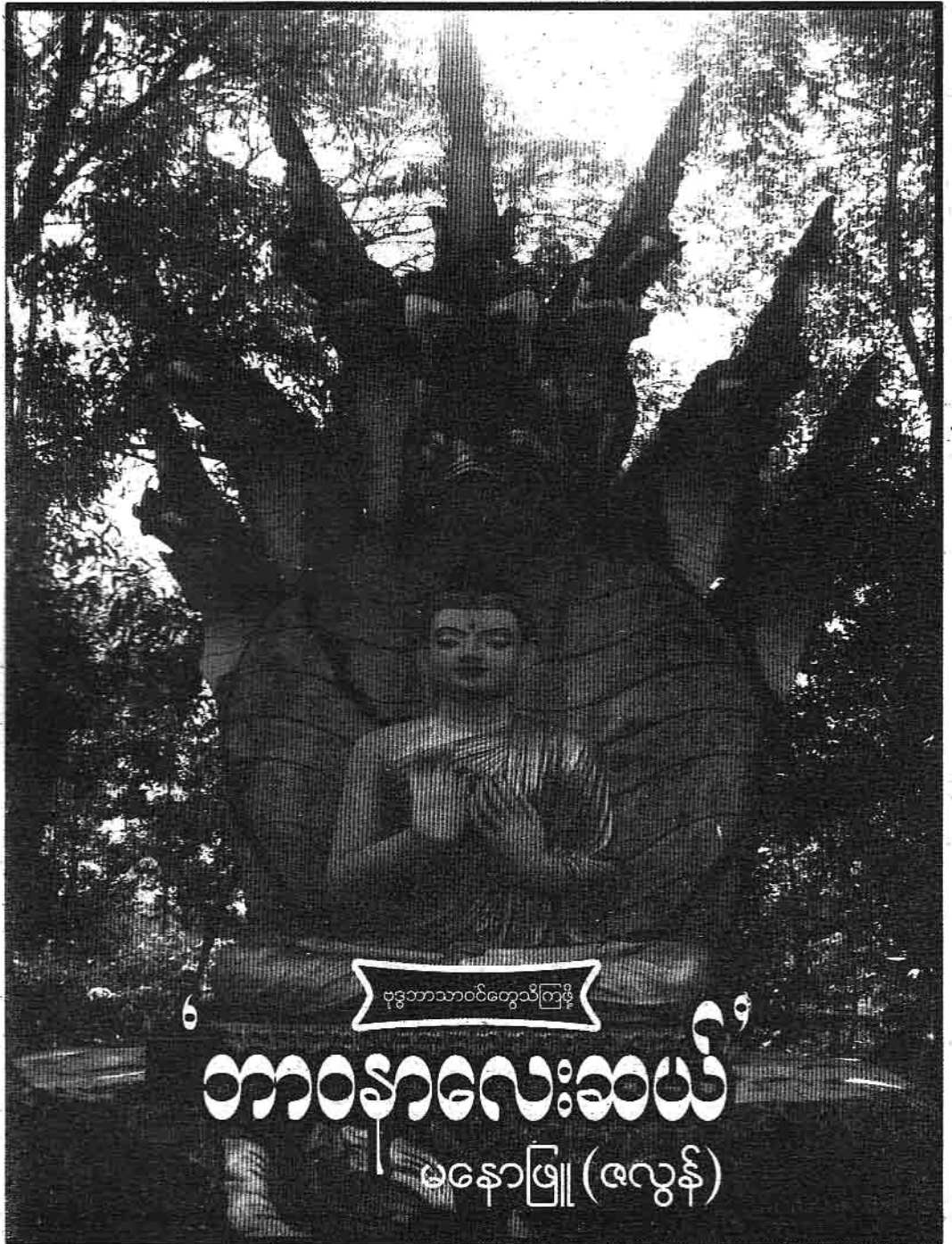
အတော်ကွာခြားသွားပေပြီ။ သောက်
ဆေးကို လိမ်းဆေးလုပ်မထားပါ။
ဖြစ်ပျက်ဆေးကို မဂ်နီစီယံခိုင်းတာပဲ။
ပညာရှိတရား ဝမ်းထဲဝင်လာပါက မိုက်
တဲ့တရားဟာ ဝမ်းထဲမှာ နေလို့မရ
တော့ပေ။

ယခုအချိန်အခါဝယ် ပွင့်လင်း

မြင့်သာမှုများအရ ကျွန်ုပ်တို့နိုင်ငံတွင် သတင်းစာအမျိုးမျိုး၊ ဂျာနယ်အဖုံဖုံ ထွက်ရှိနေပေပြီ။ ဗုဒ္ဓဘာသာအများစု ဖြစ်သည့်အားလျော်စွာ ဝမ်းထဲကိန်းသည့် တရားများ၊ ဗာလမဖြစ်ဖို့ မင်္ဂလသုတ် တရားတော်ကို သတိကိန်းကာ သောက် ဆေးအဖြစ်သို့ပြောင်းပြောဆိုရသေးသည့် အခါများ၌လည်း မကောင်းတဲ့စကားကြီး (၄) မျိုးကိုပယ်၊ ဟုတ်တယ်၊ မှန်တယ်၊ အကျိုးရှိတဲ့ စကားကြီး (၂) မျိုးကို အစဉ်ထာဝရ ရင်ဝယ်ပိုက် ကျင့်သုံးခြင်း အားဖြင့် မိမိနှင့် အများပြည်သူ အကျိုး ရှိမည်ဖြစ်ကြောင်း အဖော်ပြလိုက်ရပါ သတည်း။

လှမော် (ဆင်ဖြူကျွန်း)

6 ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တွေသိကြဖို့

တာဝန်ခံလေးဆယ်

မနောဖြူ (ရလွန်)

ယခုခေတ်တွင် တရားရိပ်သာ
များ၊ တရားစခန်းများ၊ အလွန်များပြား
စည်ပင်နေကြပေပြီ။ တရားအလှူရှင်များ
ကြောင့် တရားပွဲများလည်း နေရာအနှံ့
အပြား ထွန်းကားနေပြီး မွေကထိကများ
ကလည်း အမြောက်အများ အားရစရာ
ကောင်းလှပါသည်။ အိမ်အတော်များများ
တွင် ဆရာတော်များ၏ တရားသံများ
စည်ဝေနေသည်မှာ သာသနာတော်ကြီး
အခွန်ရှည် တည်တံ့ရန် အလားအလာ
ကောင်းများ ဖြစ်သဖြင့် ဝမ်းမြောက်ဝမ်း
သာ သာသနာခေါ်ပါသည်။

ကျွန်မသည် တရားရိပ်သာများ
တွင် ဝင်ရောက်၍ တရားအားထုတ်ခဲ့
သည်မှာ အကြိမ်ကြိမ် ဖြစ်ပါသည်။ နယ်
တရားစခန်းများသို့လည်း ဝင်ရောက်ခဲ့
ပါသည်။ ထိုအခါ တရားရိပ်သာများတွင်
ယောဂီများသည် သတိပဋ္ဌာန်းတရား
လေးပါးကိုတော့ မွတ်မွတ်စင်အောင်
သိကြသော်လည်း ဘာဝနာလေးဆယ်
ဆိုတာ ဘာတွေမှန်း မသိကြသူများပါ
သည်။ မိမိဖေဖေ ဗုဒ္ဓဘာသာမဟုတ်ဘဲ
ဗုဒ္ဓအစစ်များသည် မြတ်စွာဘုရားဟော
ကြားခဲ့သည့် ဘာဝနာလေးဆယ်ကို

လည်း သိထားသင့်ပါသည်။

တခြားဘာသာဝင်တို့က “ဗုဒ္ဓ
ဘာသာဆိုတာ ဘယ်လိုလဲ” လို့ မေး
လာလျှင်လည်း ဖြေတတ်ရပါမည်။
“သင်တို့ရဲ့ ဗုဒ္ဓဘာသာမှာ ပြောပြောနေ
တဲ့ ဘာဝနာလေးဆယ်ဆိုတာ ဘာတွေ
လဲ” လို့ မေးလာခဲ့လျှင်လည်း မဖြေ
တတ်ပါက ရှက်စရာကောင်းလှပါသည်။
ထို့ကြောင့် တရားဘာဝနာကို
စိတ်ဝင်စားကြသော တရားအားထုတ်
လိုကြသော သူတော်စင်တို့ ဗဟုသုတ
အဖြစ် သိစိမ့်လို့ငှာ ဗုဒ္ဓဘာသာ
အဓိပ္ပာယ်နှင့် ဘာဝနာလေးဆယ်ကို
တင်ပြလိုက်ရပါသည်။

ဗုဒ္ဓဘာသာဆိုတာ ဘယ်လိုလဲလို့
ဘာသာခြားတွေက မေးကြလိမ့် အဖုံဖုံ
သစ္စာလေးပါးနှင့် သဗ္ဗညုတဉာဏ်အာရုံ
ဘုရားကိုလည်းယုံ၊ တရားကိုလည်းယုံ
သံယာကိုလည်းယုံ၊ ကိုးကွယ်မှုသရဏဂုံ
ခါးဝတ်ပုဆိုးကဲ့သို့ မြဲမြာက ငါးပါးသီလလုံ
အပါယ်လေးပါး၊ တံခါးပိတ်လို့ ကုန်
အဲဒါမှ ဗုဒ္ဓဘာသာအစစ် ဖြစ်တယ်လို့ယုံ။

ဘာဝနာလေးဆယ်

- * အနိစ္စလက္ခဏာ (၁၀) ပါး
- ဣမေ ပဉ္စက္ခန္ဓာ - ဤငါးပါး
- သောဓမ္မတို့သည်
- (၁) အနိစ္စ
- မြဲခြင်းသဘော မရှိကုန်။
- (၂) အ-ခုဝါ
- ခိုင်မာခြင်း သဘောမရှိကုန်။
- (၃) အ-သာရာ
- အနှစ်သာရ မရှိကုန်။
- (၄) စလာ
- ရွေလျားတတ်ကုန်၏။
- (၅) ပလောကဓမ္မ
- ပျက်စီးခြင်းသဘော ရှိကုန်၏။
- (၆) ဝိပရိဏာမဓမ္မာ
- ဖောက်ပြန်ခြင်းသဘော
- ရှိကုန်၏။
- (၇) မရဏဓမ္မာ
- သေဆုံးခြင်းသဘော ရှိကုန်၏။
- (၈) ဝိဘဝဓမ္မာ
- ဆုံးရှုံးခြင်း သဘော ရှိကုန်၏။
- (၉) သင်္ခတာ
- အဖန်ဖန်ပြုပြင်အပ်ကုန်၏။

(၁၀) ပ-ဘုံဏော

ဖိုရဲ ပြန်ခြင် သဘောရှိကန်

၏။

ဒုက္ခလက္ခဏာ (၂၅) မီး

ဣမေ ပဉ္စကွမ္မာ - ဤငါးပါးသော

ခန္ဓာတို့သည်။

(၁) ဒုက္ခာ

ယုတ်မာညစ်ဆိုး ဒုက္ခမျိုးတို့

သာတည်း။

(၂) အယာ

ကြောက်ဖွယ်ညစ်ဆိုး ဘေးရန်

မျိုးတို့သာတည်း။

(၃) ဤတိ

ထိတ်လန့်စဖွယ် အန္တရာယ်

မျိုးတို့သာတည်း။

(၄) ဥပ္ပဒ္ဓါ

လွန်စွာကပ်ရပ် နှိပ်စက်တတ်

သော ဥပါဒ်မျိုးတို့သာတည်း။

(၅) ဥပ္ပသဂ္ဂါ

တွယ်တာစွဲကပ် နှိပ်စက်တတ်

သော ဥပါဒ်မျိုးတို့သာတည်း။

(၆) ရောဂါ

ကြင်နာညစ်ဆိုး ရောဂါမျိုးတို့

သာတည်း။

(၇) အာဟာရ

နှိပ်စက်ညစ်ဆိုး အနာမျိုးတို့

သာတည်း။

(၈) ဂဏ္ဌာ

မဖွယ်ရပ်ဆင်း ထွက်မြင်းအနာ

မျိုးတို့သာတည်း။

(၉) သတ္တာ

စူးဝင်ညစ်ဆိုး မြှားညှောင်မျိုး

တို့သာတည်း။

(၁၀) အယာ

အကျိုးယုတ် အကျိုးမဲ့မျိုးတို့

သာတည်း။

(၁၁) အတာဏာ

စောင့်ရှောက်မဲ့လျှင်း ဘေး၏

အသင်းတို့သာတည်း။

(၁၂) အ-လေဏာ

ကွယ်ကာမဲ့လျှင်း ဘေး၏

အသင်းတို့သာတည်း။

(၁၃) အသရဏာ

ကိုးရာမဲ့လျှင် ဘေး၏ အသင်း
တို့သာတည်း။

(၁၄) အာဒိနဝါ

ဆိုးဝါးညစ်ကျူး အပြစ်စုတို့
သာတည်း။

(၁၅) အယာမူလာ

အကျိုးမဲ့ခပင်း ဆင်းရဲခြင်း၏
အရင်းအမြစ်တို့သာတည်း။

(၁၆) ဝဏော

လူနတ်၊ ဗြဟ္မာ သတ္တဝါကို
နာရီမလပ် အတွင်းသတ်သည့် သူသတ်
ပျိုးရိုးတို့သာတည်း။

(၁၇) သာ သဝါ

အာသဝေါ တရား (၄) ပါးတို့
သည် အစီးအပွားတို့သာတည်း။

(၁၈) မာရာဓိသာ

ကိလေသမာရ်၊ မစ္စမာရ်တို့၏
စားဖတ်ဝါးဖတ် သုံးသပ်နင်းနယ်ရာ
တို့တည်း။

(၁၉) ဇာတိဓမ္မာ

သတ္တဝါကို မညာမငဲ့ အရှဲ့
အစောင်း မကောင်းဆိုညစ် ဖြစ်ချင်တိုင်း

ဖြစ်တတ်သော သဘောရှိကုန်၏။

(၂၀) ဇရာဓမ္မာ

ဆုတ်ယုတ်လျော့ပါးခြင်း
သဘောရှိကုန်၏။

(၂၁) ဗျာဒိဓမ္မာ

နာခြင်းသဘောရှိကုန်၏။
(၂၂) သောကဓမ္မာ

စိုးရိမ်ပူပန်ခြင်းသဘော ရှိကုန်
၏။

(၂၃) ပရိဒေဝဓမ္မာ

ငိုကြွေး မြည်တမ်းရခြင်း
သဘော ရှိကုန်၏။

(၂၄) ဥပါယာသဓမ္မာ

သက်ကြီးရှိုက်ငင်ပင်ပန်းရခြင်း
သဘော ရှိကုန်၏။

(၂၅) သံကီလေသိကဓမ္မာ

တဏှာ၊ ဒိဋ္ဌိ၊ ဒုဗ္ဗရိုက တည်း
ဟူသော ညစ်နွမ်းခြင်း (၃) ပါးကို ပွား
စည်းစေတတ်သော သဘောရှိကုန်၏။

*အနတ္တလက္ခဏာ(၅)ပါး

ဣဓမ ဟဉ္ဇက္ခန္ဓာ - ဤငါးပါးသော ခန္ဓာ
တို့သည်

(၁) အနတ္တာ

ကိုယ်မဟုတ်ကုန်။ အစိုးမရ

ကုန်။ အလိုသို့မလိုကုန်။

(၂) ပရေ

အကျွမ်းဆပ်ခြင်း အမြှောက်သော
သုစိမ်းပြင်ယဉ်သာတည်း။

(၃) ရိတ္တာ

အနှစ်သာရဟူသမျှနှင့် မြူစ
မယှဉ် အစဉ်စိတ်ကင်းသော တရားတို့
သာတည်း။

(၄) တုတ္တာ

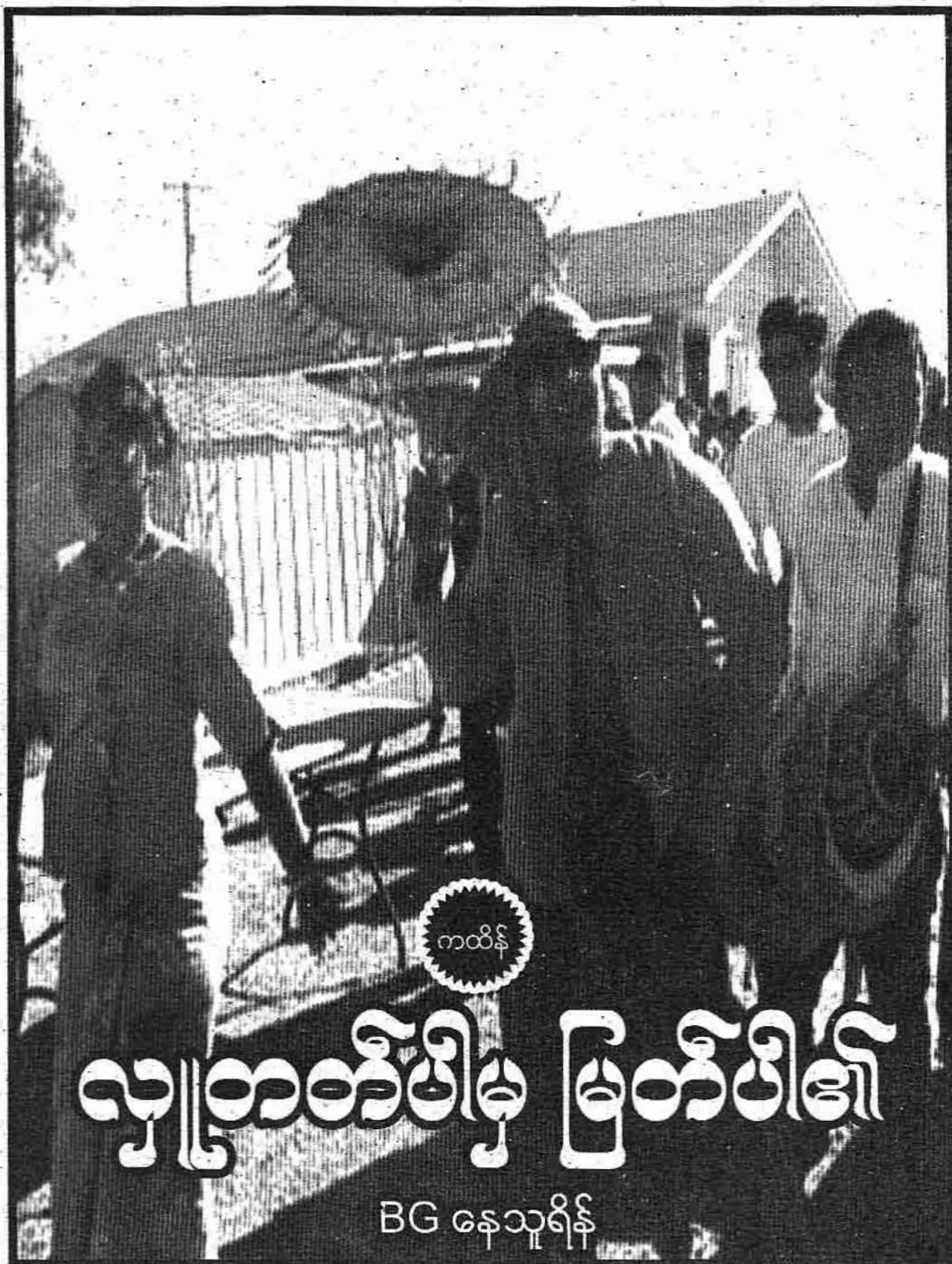
ကောင်းမြတ်ချမ်းသာ မင်္ဂလာ
ဟူသမျှနှင့် မြူစမနီး အချည်းနီးသော
တရားတို့သာတည်း။

(၅) သုညာ

ထောက်ရာတည်ရာ ကိုးကွယ်
ရာမှီး တစိုးတစိ မရှိလုံးလုံး အသုံးမကျ
သော တရားတို့သာတည်း။

ဘာဝနာလေးဆယ် တရား
ကြွယ်၍ အပါယ်ကင်းနိုင်ကြစေသော်။

မနောမြူ (ဝေလွန်)

လှူတတ်ပါမှ ပြတ်ပါ၏

BG နေသူရိန်

၁၆

ကျွန်ုပ်တို့၏ ဗုဒ္ဓဘာသာ
မြန်မာလူမျိုးများသည် ရှေးယခင်မင်းများ
လက်ထက်ထဲက လှူရေးတန်းရေးကို
လွန်စွာမှ ပြုလုပ်ခဲ့ကြပြီး အလှူရေစက်
လက်နှင့်မကွာဆိုသကဲ့သို့ လစဉ်
လတိုင်းလည်း ကုသိုလ်ပြုလုပ်နိုင်ရန်
(၁၂)လရာသီပွဲတော်များလည်း ရှိနေပါ
သည်။ ထိုကဲ့သို့ အမျိုးမျိုးကုသိုလ်ပြု
ရသည့် အထဲမှ ဘယ်အလှူသည်
အမြတ်ဆုံး ဖြစ်သနည်းဟု စဉ်းစားရင်းမှ
ယခင်နှစ် ကထိန်တရားပွဲ၌ မြစ်သာအဖွဲ့

မြို့ဦးကျောင်း ပရိယတ္တိစာသင်တိုက်၏
(ပဓာနနာယက)ဆရာတော် နိုင်ငံတော်
ဩဝါဒစရိယ ဘဒ္ဒန္တရေဝတ အဂ္ဂမဟာ
ဂန္ထဝါစက ပဏ္ဍိတဆရာတော်ဘုရားကြီးမှ
အမြတ်ဆုံးအလှူဖြစ်ဖို့နှင့် ကထိန်နှင့်
တန်ဆောင်တိုင် စတင်ဖြစ်ပေါ်လာခြင်း
ကို ဂဏနာယက ရှင်းလင်းဟောကြား
တော်မူခဲ့တာကို ပြန်လည်ကြားရောင်ရင်း
စာရေးသူ၏စိတ်ထဲတွင် လွန်စွာမှ ပီတိ
ဖြစ်ရသည့်အတွက် မသိရှိသေးသော ဗုဒ္ဓ
ဘာသာဝင်လူငယ်ကလေးများ သိရှိနား

လည်ရန် ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ ဘာ
ကြားချက်နှင့် စာရေးသူ၏ အာဝိဇ္ဇာ
ပေါင်းစပ်ကာ ရေးသားစီကုံးလိုက်ရပါ
သည်။
လောက၌ အမွန်မြတ်ဆုံးအရာ
ဟာ လှူဒါန်းခြင်းပဲ ခါပေမဲ့ နည်းနည်း
လေးပဲ လှူလှူ အများကြီးပဲ လှူလှူ
လှူတတ်မှ မြတ်တယ်။ ပုပ္ဖ မဉ္ဇ ဖရ
ဓေတနာ သုံးတန်ပြတ်ဖို့လိုတယ်။ ပုပ္ဖ
ဓေတနာဆိုတာ လှူဒါန်းရန်အတွက်
ကြိုတင်ကာစဉ်းစားရင်း ကြည်နူးနေတာ

ကို ခေါ်တယ်။ မဇ္ဈစေတနာက လှူနေ
တဲ့အချိန်မှာ ကြည်နှောင်မြောက်နေတာ
ကိုခေါ်ပြီး ပရစေတနာဆိုတာကတော့
လှူပြီးတာကို ပြန်လည်စဉ်းစားနေရင်း
ဝမ်းသာပီတိ ဖြစ်နေတာကို ခေါ်တယ်။
၎င်းစေတနာသုံးတန်လုံးပြတ်ပါမှ မြတ်
သောအလှူဖြစ်သလို လှူတဲ့အခါမှာ
လည်း ပုဂ္ဂိုလ်စွဲမထားလဲ အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်
(၁၄)ဦးရှိတဲ့ထဲက ဘယ်သူ့ကိုဘဲ
လှူလှူစိတ်ထားတတ်လျှင် မြတ်တယ်။
၎င်းအလှူခံပုဂ္ဂိုလ်(၁၄)ဦးကတော့
ဘုရားမြတ်စွာ၊ ပဇ္ဇကနှင့် အရိယာရှစ်ပါး

စုချန်ရဘာဟိ၊ နှစ်လီပုထုဇဉ်နှင့်
တိရစ္ဆာန်ခွေးအလှူခံ တစ်ကျိပ်လေးတို့
ဆိုတယ်။ အဲဒီထဲမှာ နှစ်လီပုထုစဉ်
ဆိုတာ ကိုယ်မှန်တဲ့ လူနှင့် ချစ်တဲ့လူကို
မခွဲဘဲလှူဖို့ပြောတာ နောက်ဆုံးအချုပ်
ကတော့ ခွေးတောင် ကိုယ်က
မျှော်လင့်ချက်မထားဘဲ စေတနာ
သန့်သန့်နှင့်ကြွေးလျှင် လွန်စွာမှ
ကုသိုလ်ရတယ်။ အဲဒီလိုမြတ်တဲ့အထဲမှ
ယခုလို ကထိန်ခင်းရတဲ့အလှူကတော့
လှူတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ရော အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်ရော
နှစ်ဦးစလုံး လွန်စွာမှ ကောင်းတဲ့အလှူ

ဖြစ်ပေတယ်။ ဘာဖြစ်လိုလည်းဆိုလျှင်
ကထိန်၏အကြောင်းကို ရှင်းပြမှ ဖြစ်မှာ
မို့ တဆက်တည်းပဲ ကထိန်နှင့်
တန်ဆောင်တိုင်ဖြစ်ပေါ်လာပုံကိုပါ
အသေးစိတ် ရှင်းပြပါမည်။

ကထိန်စတင် ဖြစ်ပေါ်လာခြင်း

၁။ မြတ်စွာဘုရား
လက်ထက်က ဆန္ဒဝဂ္ဂိုဠာနောင်သုံးကျိပ်
တို့သည် ပါဝါမြို့မှ မြတ်စွာဘုရားရှင်
သီတင်းသုံးတော်မူရာ သာဝတ္ထိပြည်စေ
တနီကျောင်းတော်သို့ ကြွလာတော်
မူကြသောအခါ လမ်းခုလတ်တွင်

မိသည်းထန်စွာ ရွာသွန်းမှုကြောင့် မိုးမိ၍
သင်္ကန်းများရေစိုစွတ်ကာ လေးလံစွာ
သယ်ပြီး ရုံခဲရတဲ့ နှစ်ထပ်သင်္ကန်းကြီးကို
မြတ်စွာဘုရားရှင်က မြင်တော်မူပြီး
ရဟန်းသံဃာများ နောင်တွင် ပေါ့ပါးစွာ
ခရီးသွားနိုင်ရန်ကို အကြောင်းပြုပြီး
ကထိန် စတင်ဖြစ်ပေါ်လာခြင်း ဖြစ်
တယ်။ ၎င်းညီနောင်သုံးကျိပ်တို့ဟာ
လည်း မနောပုထုဇဉ် မနောရဟန္တာ
ဆိုတဲ့ ပါဠိကိုထောက်ခြင်းအားဖြင့်
သဒ္ဓါကမ် အနာဂမ်နှင့် သောတာပန်များ
ဖြစ်တယ်လို့ ယူဆလို့ရတယ်။ ကထိန်
လို့ ဘာကြောင့်ခေါ်တာလည်းဆိုလျှင်

(ထိရန်ထေရ်န ကထိနာ) ကထိနာဆို
တာ သဒ္ဓါလို မြဲမြံခိုင်ခန့်ခြင်းလို့
အဓိပ္ပာယ်ထွက်တယ် (ထိရဏပတ္တန)
မြဲမြံခိုင်ခန့်ခြင်းရုဏ်သတ္တိကြောင့် ကထိန်
ကထိန်မည်တယ်။ ဘာတွေ မြဲမြံတာ
လည်းဆို လျှင် ကထိန်ခင်းရာ
ကျောင်းတို့က အတွင်း၌ ပုရိပဝါ
ကပ်တော်မူသော သံဃာတော်များဟာ
သီတင်းကျွတ်လပြည့်နေ့မှစပြီး တပေါင်း
လပြည့်နေ့အထိ ငါးလတိုင်တိုင် ကထိန်
၏ အာနိသင်ခေါ် အကျိုးတရားငါးပါးကို
မြဲမြံခိုင်ခန့်စွာ ရရှိစေတယ်။ ၎င်းအကျိုး
တရားငါးပါးကို ရှင်းပြရလျှင်

ကထိန်၏ အာနိသင်(၅)ပါး

၁။ အန္တရတရော ထင်ရှာရှိမှုန့် ရဟန်း
ထံကို ပန်မကြားဘဲ ရွာတွင်းသို့
လွတ်လပ်စွာ သွားလာလိုခြင်း။
ဥပမာ ဒကာတစ်ဦးမှ ဆွမ်းစားပင့်
ထားလျှင် ၎င်းနေ့တွင် ဆွမ်းမစားမီ
ရှေ့အဖို့နှင့်စားပြီး နေ့မွန်းမတည်မီ
အချိန်အထိ ဘယ်အိမ်၌ မကြွ
ရဘူး။ ကြွလိုလျှင်လည်း အနီးအပါး
(၁၂)တောင်ဝန်းကျင်ရှိ ထောင့်ကြီး
ဝါကြီး သံဃာအား ပန်ကြားပြီးမှ
ကြွရတယ်။ မပန်ကြားဘဲ ကြွမိ
လျှင် အာပါတ်သင့်တယ်။ ကထိန်

ရထားတဲ့ သံဃာတော်ကတော့
ပန်ကြားရန်မလိုဘူး။ နောက်တစ်ခု
ကတော့

၂။ (အသပါဒနစာရော) တိစိဝရိတ်
သင်္ကန်းသုံးထည်စုံအောင် အရပ်
တစ်ပါးသို့ မယူဆောင်ဘဲ သွားလာ
လိုရခြင်း၊ ၎င်း သင်္ကန်းသုံးထည်
ဆိုတာကတော့ (၁) သင်းပိုင်း၊ (၂)
ကေသီ၊ (၃) နှစ်ထပ် သင်္ကန်းကြီး
တို့ဖြစ်တယ်။ ၎င်းသင်္ကန်းသုံးထည်

နှင့် နှစ်တောင့်ထွာထက်ပိုဝေး၍
နေမိတောင် အာပတ်သင့်တယ်
ကထိန်ရထားတဲ့ ရဟန်းကတော့
နေလိုရတယ်။

၃။ (ရာဝဒတ္တစိဝရ) တံစံတောင့်ထွာ
ထက်ပိုသော အဝတ်အစည်း၊
ဥပမာ လက်သုတ်(ဝါ)မျက်နှာသုတ်
ပဝါတို့ကို အဓိဋ္ဌာန်မတင် ဝိကပ္ပနာ
မပြုဘဲ လွတ်လပ်စွာသုံးနိုင်ခြင်း၊
ကထိန်မှရသော ရဟန်းသံဃာများ

မှာ (၁၀)ရက်အတွင်း အဓိဋ္ဌာန်
မတင် ဝိကပ္ပနာပြုပဲ သုံးခဲ့မိလျှင်
အာပတ်သင့်တယ်။

၄။ (ဂဏဘောဇနာ) ဆိုတာကတော့
အရေကြီးဆုံးပဲ။ အဲဒါတွေကတော့
ကထိန်ရထားတဲ့ သံဃာတွေဟာ
လေးပါးနှင့်အထက် ရဟန်းသံဃာ
များ ဘောဇင်ကို အလှူခံ၍ရခြင်း၊
ဘောဇင်မခံပဲကိုလည်း စူးစမ်းကာ
ဘုန်းပေးလိုရခြင်း၊ မအပ်သော

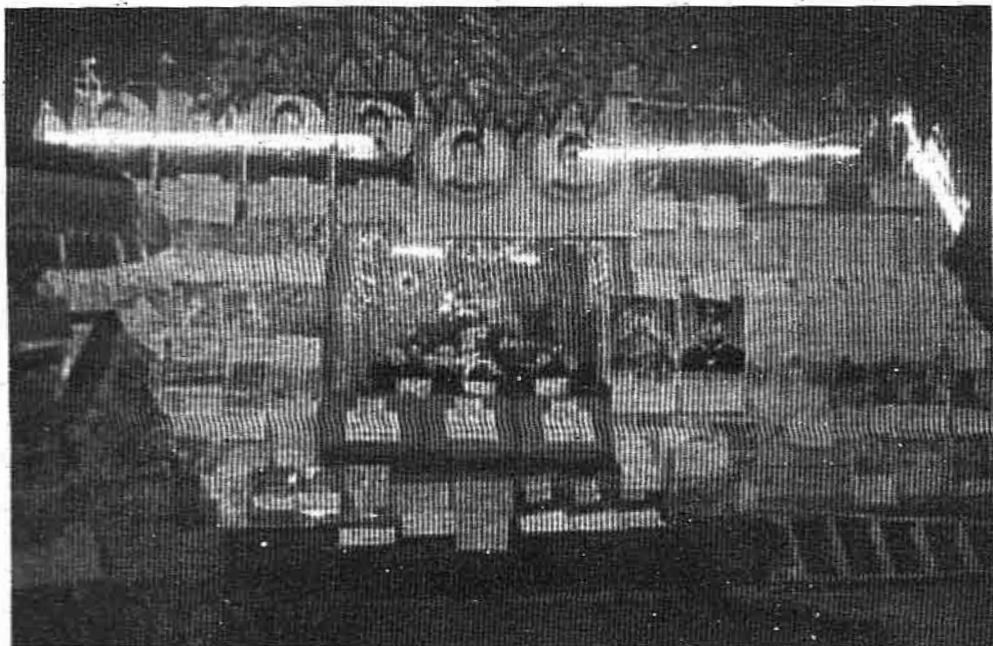

ဘောဇဉ်ကိုလည်း ဘုန်းဆပ်နိုင်ခြင်း
ထိုမအပ်သော ဘောဇဉ်ငါးပါး
ဆိုသည်မှာ ဒကာတန်ခိုးမှ ဆွမ်းစား
ဒန်ပေါက်စား မုန့်ဟင်းခါးစား ငါးကြော်
စား ဘာကိုပဲပင့်ပင့် ဆွမ်းဟုမပါ
လျှင် ကထိန်ရသော ရဟန်းသည်
သာ ကြွလို့ရပြီး ကထိန်မရသော
ရဟန်းသည် လျှောက်ထားသည့်
ဒကာ၏ စကား၌ ဆွမ်းမပါသည့်
အတွက် ဘုန်းပေး၍မရပါ။ (ဥပမာ
ပြရလျှင်) ငါးကြော်ဆွမ်းဟင်း
ဘုန်းပေး ကြွတော်မူပါဘုရားဟု
လျှောက်တင်မှသာလျှင် ဘုန်းပေး
လို့ ရတယ်။ ဘောဇဉ်ငါးပါးဆို

သည်မှာ ထမင်း၊ မုန့်၊ ငါးအမဲသား၊
ငါးပါး ဘောဇဉ်မှတ်။ ၎င်းထဲ၌ မုန့်
နှစ်မျိုးပါနေသည့်အတွက် နည်း
နည်း နားရှုပ်သွားလိမ့်မည်။ မုန့်
နှစ်မျိုးကို ခွဲခြားထားတာကတော့
(ကုဗ္ဗသ)မုယောဆန်နှင့် ပြုလုပ်
သော မုန့်(သတ္တ)မုန့်လုံးတို့ ဖြစ်
တယ်။ မုယောဆန်လို့ဆိုတော့
ယခုခေတ်လူငယ်တွေက သိမယ်
မထင်ဘူး။ ဘုန်းဘုန်းတို့ရဲ့ ဗုဒ္ဓဘာ
သာ မြန်မာလူမျိုးတွေဟာ ရှေး
ယခင်ကဆိုလျှင် စပါးကို မရောစု
ခေါ်ကြပြီး အတိုင်းအထွာထဲ
တောင်မှထည့်၍ သုံးခဲ့သေးတယ်။

အဲဒါကိုရှင်းပြရလျှင် ဆယ်ဆံ့ချည်
တစ်နှစ်၊ ခြောက်နှစ်တမုယော၊
လေးမုယော တစ်လက်သစ်၊ ရှစ်
လက်သစ် တဖိုက်၊ သုံးဖိုက်
တစ်ထောင်၊ ခုနစ်ထောင် တစ်တာ၊
နှစ်ဆယ်တာ တဥသုဗ္ဗ၊ နှစ်ဆယ်
ဥသုဗ္ဗ တကောသ၊ လေးကောသ
တစ်ဒါဝုဒ္ဓါ၊ လေးဒါဝုဒ္ဓါ တစ်ယူဇနာ၊
ထိုအခြင်းအရာကိုကြည့် ခြင်းအား
ဖြင့် တစ်ယူဇနာမှာ ၆၇၂၀၀ ဆန်
ပေရှိတယ်။ အဲဒီတောင်ပုဒ်ကလေး
ကို အများနားလည်အောင် ရှင်းပြ
ရလျှင် အသက် (၁၃) နှစ် ရှိသော
အမျိုးသမီး၏ ဆံပင်ဆယ်ချောင်း

ကိုနတ်၍ ကျစ်ကြည့်ပါက နမ်း
တစ်စေ့နှင့်ညီမျှခြင်း ရှိသလို
လည်းကောင်း၊ နမ်းစေ့ ခြောက်စေ့
ဟာလည်း မုယောစေ့တစ်စေ့နှင့်
ညီမျှခြင်းရှိသည့်အတွက် အဖြစ်နိုင်
ဆုံးအရာကို ရေးလှူကြီးများက
သတ်မှတ်ထားကြတယ်။ ထို့နောက်
ဂုံဖြင့်လုပ်သော မုန့်များ ဖြစ်ကြ
တယ်။ နောက်ဆုံး တစ်မျိုးကတော့
၅။ (ရာဇဝတ္ထုစီတုပ္ပါရ) ကထိန်ခင်းရာ
ကျောင်းတိုက်အတွင်းရှိ သံဃာ
တော်များသည် ၎င်းကထိန် တရား

တော်အား ဟောကြားတော်မူစဉ်
သာဓုအနုမော ဒနာခေါ်ဆိုမှသာ
လျှင် ကထိန်မှရရှိသော သံဃိ
ကပိုင်ပစ္စည်း သုံးစွဲခွင့်ရှိပြီး ကထိန်
မရလိုက်သော ရဟန်းက ပစ္စည်းကို
သုံးစွဲခွင့်မရပါဘူး။ ဓါကြောင့်မို့
ကထိန်ဟာ သိပ်ပြီး ကြီးမြတ်
ကောင်းမွန်တဲ့အလှူ ဖြစ်ပေတယ်။
ထိုသို့ အလွန် အင်မတန်မှ မွန်မြတ်
လှတဲ့ ကထိန်နေရာဟာ သီတင်း
ကျွတ် လပြည့်နေ့စပြီး တန်ဆောင်
မုန်းလပြည့်နေ့အထိ ဖြစ်ပြီး

တန်ဆောင်မုန်း လပြည့်နေ့ဟာလည်း
တန်ဆောင်တိုင်နေ့ ဖြစ်နေလေတော့
အလှူအတန်းက ဆက်စပ်နေသည့်
အတွက် တန်ဆောင်တိုင် ဖြစ်ပေါ်
လောက်ပါ တဆက်တည်း ဘုန်းဘုန်း
ရင်းပြ လိုက်တော့ မယ်။
တန်ဆောင်တိုင်စပြီး ဖြစ်ပေါ်လာ
တာ ကတော့-

ဘုရားရှင်လက်ထက်တော်ကာလက
အဓာတသတ်မင်းစာ ဒေဝဒတ်ကို
ဆရာတင်မှားခဲ့လို့ ဖခင်ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီး
ကို ရက်စက်စွာသတ်တဲ့အထိ မိုက်မဲ

ခဲ့ပြီး အယူအဆလွဲမှားခြင်းဖြင့် ကြာမြင့်
စွာ မြတ်စွာဘုရားရှင်ကို ဆန့်ကျင်နေ
လာခဲ့ပြီး အေဒီ ၁၀၀၀ ခန့်ရှိပြီဆိုသည့် ကြားရ
ချိန်တွင် လွန်စွာမှ တုန်လှုပ်ခြောက်ခြား
ပြီး ဖခင်ကို ပြန်သတ်မိတဲ့အတွက်
ငါသည်လည်း ငါ့ဆရာလို မြေခိုမှာပဲလား
တွေ့ကာ မအိပ်နိုင်မစားနိုင်ဖြစ်၍ မူး
ကြီးမတ်ကြီးများနှင့်တကွ ပညာရှိများကို
ငါ၏ စိတ်သောကကို ကုစားပေးနိုင်သူ
ဘယ်သူရှိမည်တုံးမေးတဲ့အခါ ဆရာ
ဝီဝံကမှ လောက၌ အတုမရှိသော

မြတ်စွာဘုရားရှင်ရှိကြောင်း လျှောက်
တင်တဲ့အတွက် နောက်နေ့တွင် ဘုရား
ရှင်ဆီသို့ ဖူးမျှော်ရန်သွားပြီး မြတ်စွာ
ဘုရားရှင်ထံသို့ရောက်ရှိသော အချိန်
တွင် မြတ်စွာဘုရားရှင်က သနား
ကရုဏာထားပြီး ရဟန်းပြုရတဲ့ အကျိုး
တရားများ မြတ်တဲ့သာမညဖလသုတ္တံကို
ဟောကြားတော်မူတဲ့အချိန်၌ အတ
တသတ်မင်းသည် ပီတုပါတုကာကံ
ကြောင့် တမင်တဖိုက်မရရှိနိုင်သည့်
အတွက် သရဏဂုံသာတည်သွားပြီး

မြတ်စွာဘုရားရှင်အား ပစ္စည်းဥစ္စာများကို
ရက်ရောစွာ စပြီးလှူတဲ့ရက်ကတော့
ကျွတ္တိကာနက္ခတ်နှင့်ယှဉ်သောလဖြစ်သည့်
တန်ဆောင်မုန်းလပြည့်နေ့ဟာလည်း
ဖခင်ကိုတောင် ပြန်သတ်တဲ့လူမိုက်ကြီး
တောင် အကျွတ်တရားရယူတင်မံကဘဲ
နောင် မြတ်စွာဘုရားရှင် ပရိနိဗ္ဗာန်စံပြီး
(၃)လအကြာ ဘီစီ (၂)ရာစု၌
ရာသဠိလိပ်ပြည် ထောတရတောင် စရည်း
ပင်ရှိ လှိုဏ်ဂူတွင် ရှင်မဟာကဿပ
မထေရ်မြတ်ကြီးဦးဆောင်၍ ရဟန္တာ

ပေါင်း (၅၀၀)နှင့် (၇)လအကြာ ပထမ
 သင်္ဂြိုဟ်တော်ကို ပစ္စည်းလေးပါး အသကာ
 အဖြစ် ရက်ရောစွာ လှူဒါန်းခဲ့တဲ့
 အတတ်သတ်မင်း အကျွတ်တရားရတဲ့
 တန်ဆောင်မုန်းလစဉ်ညနေဟာလည်း
 ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တွေတော့ သမိုင်း
 မှတ်တိုင် တစ်ခုပေဘဲ။ အဲဒါကြောင့်
 ယခင်က ဘယ်လိုပင် ဆိုသွင်းခဲ့သော်
 ဩးလည်း အမှားကိုသိ၍ အမှန်ကို
 ပြင်လျှင် စပြီး ပြင်တဲ့နေ့ဟာလည်း
 ကိုယ့်အတွက်တော့ နေ့ထူးနေ့မြတ်ပဲ။
 ထိုအတွက် လှူရေးတန်းရေးနှင့်တကွ

ဘာကိုပဲလုပ်လုပ် ကောင်းတာလုပ်တဲ့
 နေ့ အားလုံးဟာ နေ့ထူးနေ့မြတ်တွေ
 ပါပဲလို့ရှင်းပြရင်း စာဖတ်သူအပေါင်း

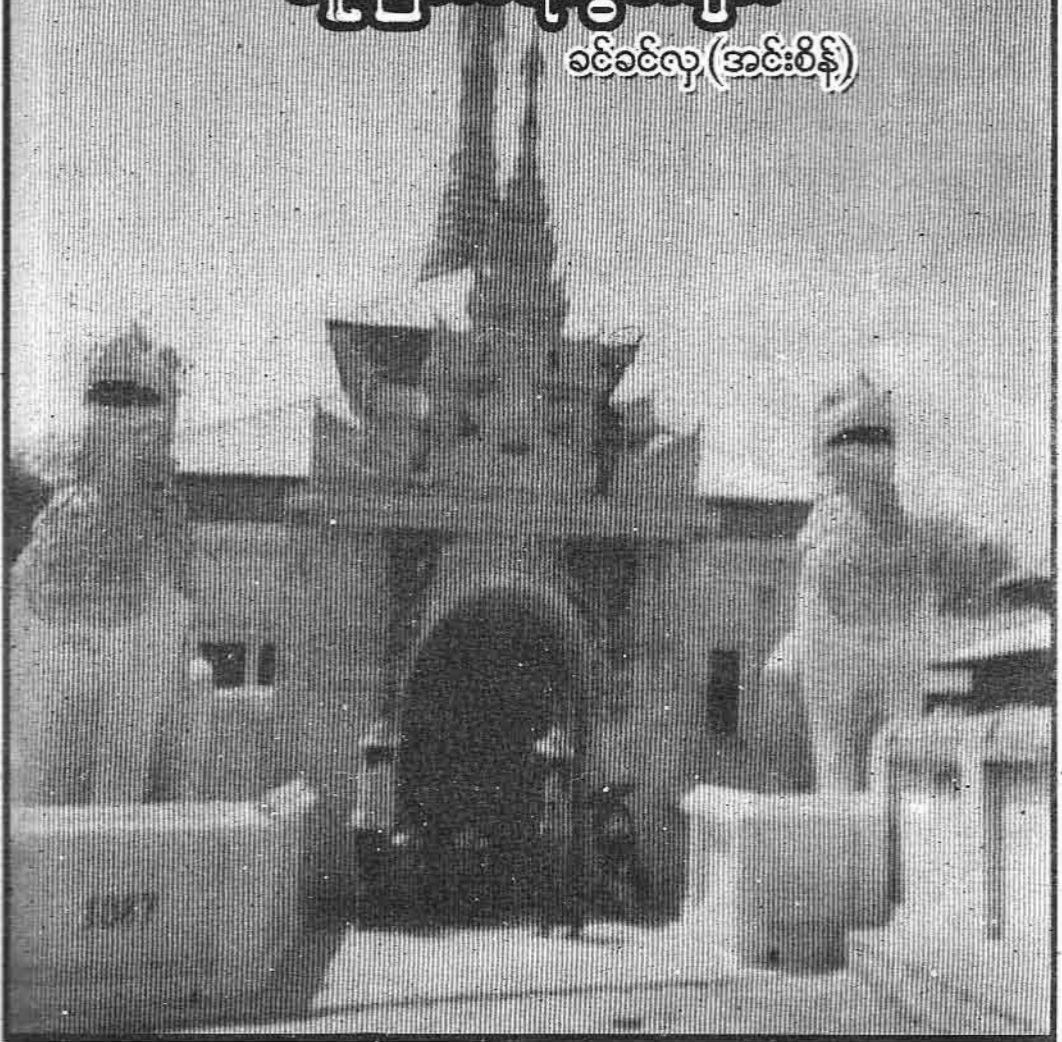
လမ်းမှန်ရောက်စေကြောင်း ဆုမွန်
 တောင်းလျက်-

BG နေသုရိန်

ဒို့တာသာဒို့တာသနာ

မဟာဂါမေ အင်းတိုင်းမြို့မှ
ဆရာတော်ဘန္တန္တ ရာဇဓမ္မဝိသန္ဓိ
ထူးခြားရေတွင်းများ
ခင်ခင်လှ (အင်းစိန်)

အင်းတိုင်းရွာသည် စစ်ကိုင်း
တိုင်းဒေသကြီး၊ မုံရွာခရိုင် မုံရွာမြို့နယ်
အတွင်းတည်ရှိသော ရွာလေးတစ်ရွာ
ဖြစ်သည်။ မုံရွာကျောက္ကအရာတော်သို့
သွားရာလမ်းမကြီးဘေးရှိ လမ်းခွဲရွာဖြစ်ပြီး
သွားရလာရ လွယ်ကူသည်။ မုံရွာလမ်း
မကြီးတစ်လျှောက် တမာပင်၊ ကုက္ကိုပင်
ကြီးများ ထောင်ပင်များကို လမ်းတစ်
ဖက်တစ်ချက်တွင် စိုက်ထား၍ အညာ
ဒေသ၏ ပြုပြင်သောနေ့ကာလ၏ အစိုဉ်း
နားခိုရာ အပင်ကြီးများ ရှိသည်။ မုံရွာ
လမ်းမှ ဘယ်ဖက်သို့ဆင်းသွားလျှင်
လမ်းမကြီးဖြူ၍ နိုင်ငံတော်အကြီးအကဲ
များကျေးဇူးကြောင့် တစ်ဝဂ္ဂဟုရေးကြီးနှင့်
မဟာသာစည်လှဘုရားကြီးသို့ ညွှန်ထား
သောလမ်း ဖြစ်သည်။ လမ်းတစ်ဖက်စီ
တွင် စိမ်းလမ်းသောယာခင်းများနှင့်
လယ်ကွင်းများကိုတွေ့ရ၍ ရေစီးပြောင်း
များလည်း ရှိသည်။ လယ်ယာများ ဖြစ်
ထွန်းကြသည်။ ကားလမ်း ဆိုင်ကယ်
လမ်းနှင့် လမ်းဘေးနားလှည့်လမ်းများ
တွေ့ရ၍ လမ်းစည်းကမ်းကို ထိန်းသိမ်း
စွာဖြင့် မောင်းနှင်နေကြသည်။ ရေကန်
စုရွာအဝင်တွင် တံတားကြီး ပြုပြင်ထား

မစိုးရိမ်ကျောင်းတိုက်ဆရာတော်ဘန္တုရာဇဓမ္မဝံသ

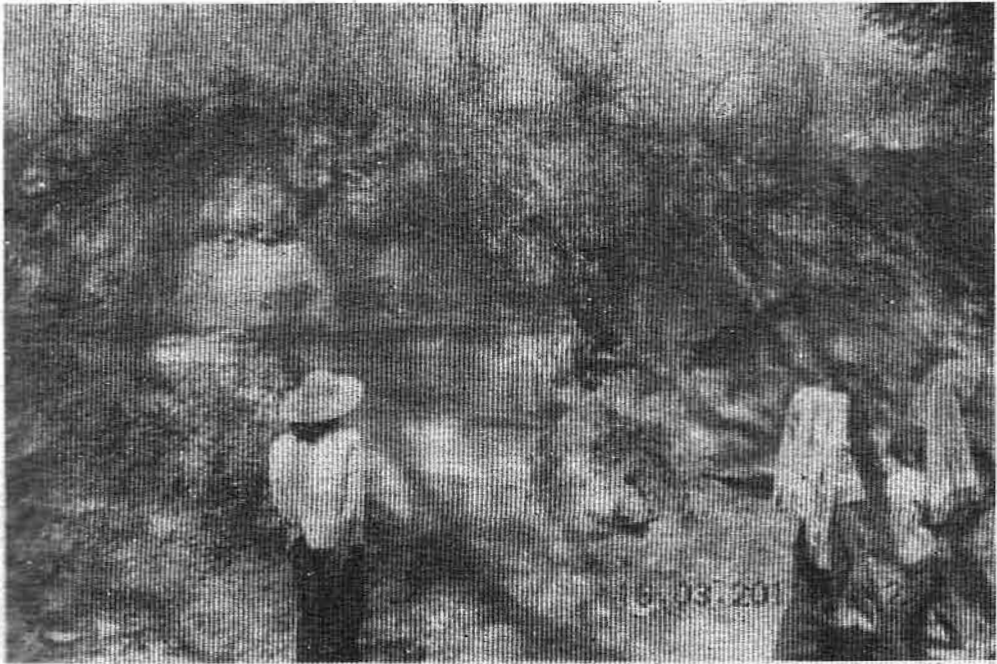
၍ မေတ္တာပေါင်းကူးတံတားဟု ရေးသား
ကာ ရွာသားများနှင့် အများကောင်းမှု
ဖြစ်သည်။ ပျံကျရွာ၊ ရောင်တော်ထုံး
စသည့်ရွာများမှာလည်း ဓဇတီများ
ကျောင်းဝင်းကြီးများနှင့် ကြီးကျယ်ခမ်းနား
ကြသည်။ အင်းတိုင်းရွာလေးအား
တစ်ဝဂ္ဂဟုရေးကြီးမရောက်မီ ညာဘက်

ခြမ်းရှိ ရွာမင်းဦးတွင် အင်းတိုင်းရွာမှ ကြံ
ဆိုပါ၏ဟု နှုတ်ခွန်းဆက်စာလေးအား
တွေ့ရသည်။ ရပ်ဝေးရပ်နီးမှ ဘုရားဖူး
များသည် တစ်ဝဂ္ဂဟုရေးကြီးနှင့် သာစည်
လှဘုရားကြီးအား သွားရောက်ဖူးမြော်ကြ
သော်လည်း အင်းတိုင်းရွာလေးအား
အမှတ်မထင်ဖြတ်ကျော်၍ သွားကြ

သည်။ ကျွန်မပင်မသိခဲ့ပါ။ အင်းတိုင်သူ
လေးများအချို့သည် အထည် (၆)စက်ရုံ
မှရွာမှ ဝန်ထမ်းများဖြစ်ကြ၍ သူတို့လေး
တွေ ဖိတ်ခေါ်မှုကြောင့် ကျွန်မပင်
ရောက်ရှိခဲ့ပါသည်။ ရွာအဝင်တွင် ရှေး
သမိုင်းဝင် မြသိန်းတန်စေတီလေးနှင့်
ဆောင်းတန်းငယ်များကို တွေ့ရသည်။
ဖူးမြော်၍ ရွာလေးအားဝင်ရောက်ခါ
ရွာသူလေးတို့၏ ညှဉ်းကျွေးမွေးကြ
သည့် ခြံဝိုင်းကြီးအတွင်း နေထိုင်ကြ

သည်မှာ တစ်ရွာလုံးနီးပါး ဖြစ်ကြသည်။
ရက်ကန်းလုပ်ငန်းဖြင့် စောင်း၊ ပုဆိုး၊
ထုတ်များသည် လက်ရာ ကောင်းမွန်ကြ
သည်။ အိမ်ထဲတွင် ပဲများ၊ စပါးများ
ကြက်သွန်၊ နမ်းများကို မျိုးစေ့အဖြစ်
ကနီများဖြင့် ထားရှိကြသည်။ ဘာသာ
တရားကိုလိုက်ကြခြင်း ခင်မင်မှု ဆက်ဆံ
မှုများမှာလည်း ယဉ်ကျေးကြသည်။
အညာမြေမှ အညာသူလေးများဖြစ်ကြ
သော်လည်း အသားရေကောင်းမွန်၍

ဖြူဖွေးသူများသည် အိမ်တိုင်းတွင်
ရေတွင်းများကို မတွေ့ရဘဲ စက်ရေများ
ဖြင့် သွယ်တန်းကာ ရေပိုက်များဖြင့်
သုံးကြသည်။ မဟာဓမ္မဘုံသာ
စေတီတော်မြတ်ကြီးအား ဝင်ရောက်ဖူး
မြော်ခဲ့ရာ ဘုရားကြီးမှာ တောင်ကုန်းပေါ်
တွင်တည်ရှိပြီး ပတ်ပတ်လည်တွင်
ရွာလေးက ဝိုင်းရံထားသကဲ့သို့ တွေ့ရ
သည်။ ခြင်္သေ့နှစ်ကောင် မှန်ဦးမှ
ဝင်ရောက်၍ ဘုရားကြီး၏ ဘယ်ဖက်

ကျောက်နံရံမှထွက်သောသဘာဝဆင်ပြာမှုန်များ

ခြမ်းတွင် စည်တော်ကြီးနှင့် ညာဘက်
တွင် ကြေးခေါင်းလောင်းကြီးများ တွေ့ရ
သည်။ စေတီကြီး၏အောက်တွင် မုခ်ဦး
ငယ်အတွင်း မဟာရွှေဘုံသာ မြတ်စွာ
ဘုရားကြီးအား ဖူးမြော်ပြီး ဘုရားကြီးရှေ့
တွင် ဆင်းတုတော်ကြီး (၂) ဆူအား
တည်ထားသည်။ ကျောင်းတိုင်းများကို လည်း
မုခ်ဦးရွှေချထားသည်။ အထက် ပိုင်း
ရွှေဘုံသာစေတီတော်ကြီးသည်

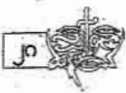
ဘုရားရှင်ကိုယ်စား၊ ဓာတုစေတီ၊ ပရိ
ဘောဂစေတီ၊ ဥဒ္ဓိစေတီ လေးမျိုးတည်
ထားကိုးကွယ်သော ဓာတ်တော်
မွေတော် ကိန်းဝပ်ရာမုခ်သော မဟာဂါ
မေအင်းတိုင်းမြေဖြစ်၍ ရှေ့ဘုရားတည်
ခဲ့သောဘုရား ဖြစ်သည်။

မဟာရွှေဘုံသာဘုရားကြီး အား
သီရိဓမ္မာဒောသောကမင်းကြီး
တည်ထားကိုးကွယ်ခဲ့သည့် ဘုရားကြီး

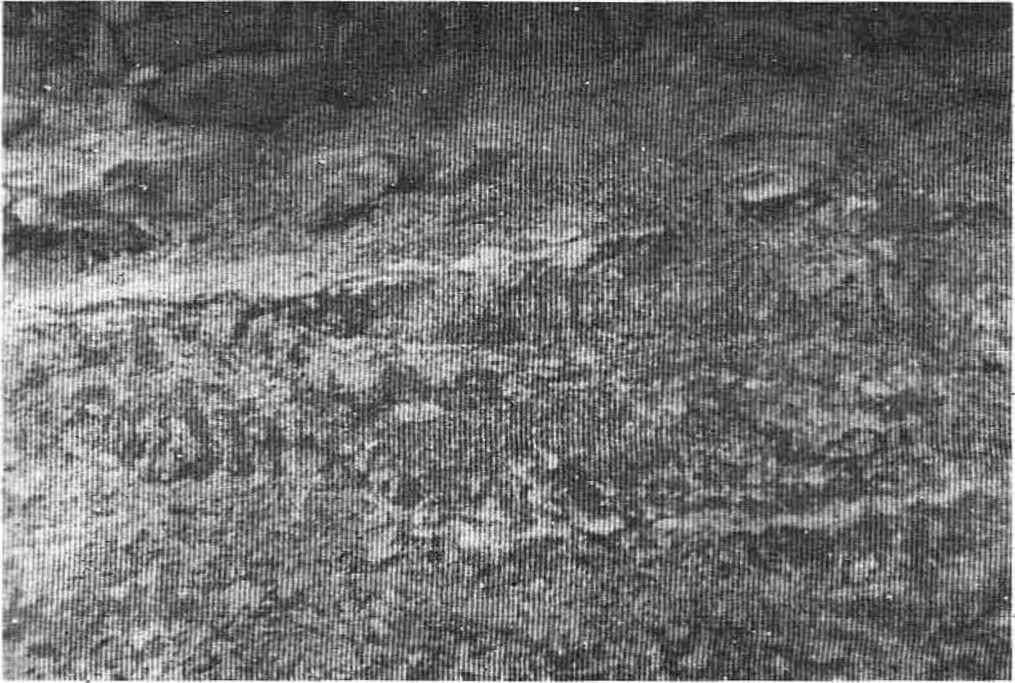
ဖြစ်၍ ရွှေနိမ္မိတ် မဟာသာစည်လှဘုရားနှင့်
ညီအစ်ကိုများဖြစ်သည်ဟု စကားပြော
အရ သိခဲ့ရသည်။ ရှေးဘုရား ဆင်းတု
တော်ကြီးဖြစ်၍ ဘုရားကြီးအား သံတံခါး
ဖြင့် ကာရံထား၍ ဖူးမြော်ကြရသည်။
ဘုရားကြီးအား မပျက်စီးရအောင်၊ မခိုး
မဝှက်ရအောင် စောင်းတန်းအတွင်း
ရေသားထားသည်ကိုလည်း ဗဟုသုတ
အဖြစ် ရေးသားရပါသည်။

အင်းတိုင်းရွာမှထူးခြားသောရေတွင်းများ

(၁) ရေးမှု၊ ခြစ်မှု၊ ဖျက်ဆီးမှု
မပြုရောင်ကြပါ။	အကုသိုလ်စုဟာ	(၁၀) သင့်တင့်သောအား စိတ်ဝယ်
ထား၊ ဖြစ်ပွားကုသိုလ်ဖို့ဟု
(၂) ကျောင်းကန်ဘုရားဖျက်သူ
များ၊ ယားကြပယ်လေးရွာ	(၆) အကုသိုလ်ကား၊ ပယ်လေးပါး
လျှင် လျှားဖို့သည်သာ	ရေသားဦး၊ သံဝေဂ စာသားလေးလည်း
(၃) မဖျက်ဆီးရ၊ ဖျက်ဆီးကာ မူချ
ဆင်းရဲရာ	(၇) သူဟာကိုယ်ဖျက်၊ ကိုယ်ဟာ
ပျက်၊ လက်ငင်းကြုံတတ်ပါ	တွေ့ခဲ့ရသည်။ ဘယ်အသက်ရွယ်မှ
(၄) ဤဘဝတွင်း၊ ခုလက်ငင်း
ဆင်းရဲတတ်သည်သာ	(၈) သာဓုခေါ်ကာ ကောင်းကျိုးရ
ရောက်ကြထက်နက်ရွာ	အသင့် သေရမည်မှာ တို့သူငါ မှန်စွာ
(၅) သူ၏ကောင်းမှု၊ ဖျက်ဆီးမှု	(၉) သူပိုင်ပစ္စည်းသူတော်နည်း။
စောင့်စည်းမဖျက်ရာ	မယိပိတကား၊ ငါနှင့်ရွယ်တူ၊ ငါ့အောက်
လူ ကြီးသူသေလှ များလှပြီ မသေ
သေးမီ ပါရမီ ငါသည် ဖြည့်မှ သင့်တော့

ရေတွင်းများဘေးရှိကျောက်နံရံမှ သဘာဝဆားပွင့်များ

မည်ဟု စာသားလေးများကိုလည်း
မှတ်သားဖွယ် ဖတ်ရှုရပါသည်။
ဘုရားဝင်းကြီးသည် အနည်းငယ်
ကျယ်ဝန်းသည်။ ရွာသူရွာသား အများ
ကောင်းမွန်၍ ဘုရားကြီးအား ပြုပြင်မွမ်းမံ
ခြင်း ရွှေသင်္ကန်းကပ်ခြင်း၊ စောင်းတန်း
များ ပြုပြင်ခြင်း ကြွေပြားခင်းခြင်း စသည်
များကို နေ့စွဲရက်စွဲများ သက္ကရာဇ်များဖြင့်
ဖော်ပြကမ္ဘာဦးတင်ကျောက်စာကိုလည်း

တွေ့ရသည်။ စောင်းတန်းများမှာလည်း
ပြုပြင်ဆဲ ပြုပြင်ပြီးများ တွေ့ရသည်။
အရှေ့ဘက်တွင် အုတ်စောင်းတန်း၊
မြောက်ဘက်တွင် သစ်သားစောင်းတန်း၊
တောင်ဘက်တွင် အုတ်တိုင်စောင်းတန်း
များရှိပြီး အနောက်ဘက်တွင် စောင်း
တန်း မတွေ့ရပေ။ ဘုရားစောင်းတန်း
ပတ်လည်တွင် သစ်သားဖြင့်ပြုလုပ်ထား
သော ဆွမ်းလောင်သည့် ခုံနေရာများကို

တွေ့ရသည်။ ပေါ်တော်မှ မြတ်စွာဘုရား
အား ဖူးမြော်ပြီး ဘုရားမှ ဆင်းခဲ့ကြ သည်။
အင်းတိုင်းခရိုင် လေး၏
အကြောင်းအရာများကို ရေးလျှင်
အင်းတိုင်းမြို့ ပေါ်တွန်းခဲ့သော ကျေးဇူး
တော်ရှင် ဆရာတော်ဘုရားကြီး မစိုးရိမ်
တိုက်သစ်ကြီးများ၏ အဓိပတိ မဟာနာ
ယကချုပ်၊ အဂ္ဂမဟာပဏ္ဍိတ၊ အဂ္ဂ
မဟာသဒ္ဓမ္မဇောတိကဓဇ ဘန္တန္တရာဇ

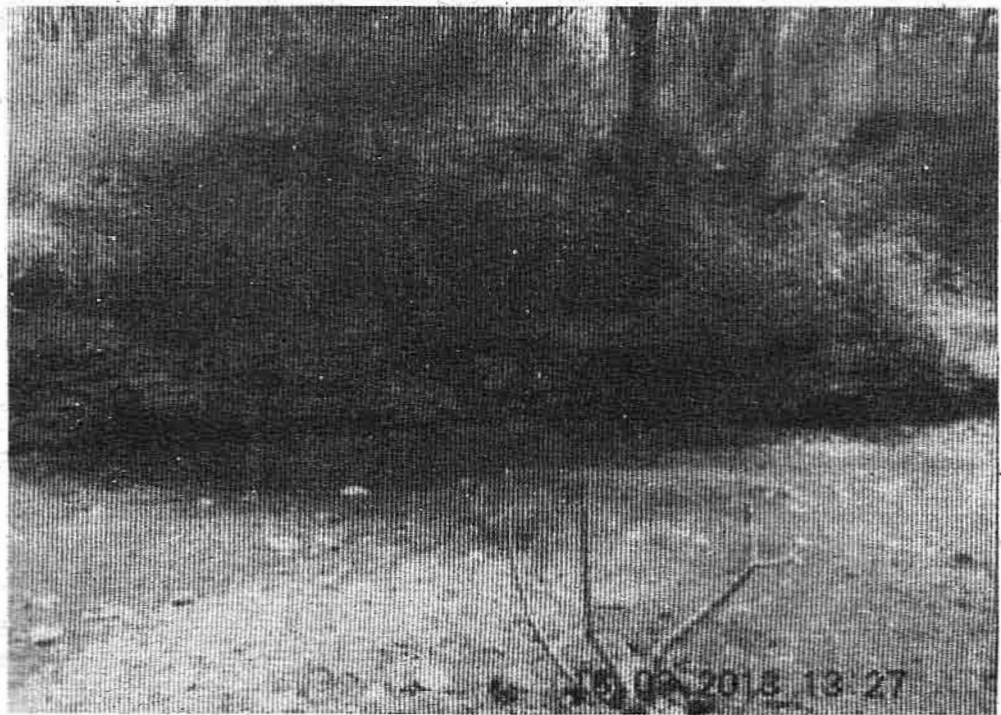
ရွှေဘုံသာဘုရားကြီးရှိစည်တော်

ဓမ္မဘိဝံသ၏ ထေရုပ္ပတ္တိအကျဉ်းကို
လည်း အနည်းငယ် သိရှိသမျှ ရေးသား
ရပါသည်။ ဆရာတော်ဘုရားကြီးသည်
မုရွာမြို့နယ် အင်းတိုင်းရွာတွင် (၁၂၉၅)
ခုနှစ် ဝါဆိုလဆုတ် (၁၃)ရက်နေ့၌
အဘဦးဘဝင်း၊ အမိ ဒေါ်နှင်းဦးတို့မှ ဖွား
မြင်တော်မူခဲ့ပြီး ငယ်အမည်မှာ မောင်မိန်
မောင် ဖြစ်ပါသည်။ (၁၃၀၃)ခုနှစ်၊
တန်ခူးလတွင် ရှင်သာမဏေအဖြစ်သို့

ရောက်ရှိပြီး (၁၃၁၅) ခုနှစ် ဝါဆိုလတွင်
မုရွာမြို့ သန်းစတိုးဆိုင်ပိုင်ရှင် ရဟန်း
ဒါယကာ ဦးစော+ရဟန်းဒါယိကာမ
ဒေါ်မြိုင် တို့၏ ပစ္စယာနဂ္ဂဖြင့် မြင့်မြတ်
သော ရဟန်းဘဝသို့ ရောက်ရှိတော်မူ
ခဲ့သည်။

အင်းတိုင်းရွာ တောင်ကုန်း
ဘုန်းကြီး ဦးရိန္ဒ ဦးကောဝိဒ တို့ထံတွင်
ပိဋက အခြေခံကျမ်းစာများ လေ့လာ

သင်ကြားခဲ့သည်။ ဆက်လက်၍ မန္တလေး
တောင်သမန်တိုက်၊ မစိုးရိမ်
တိုက်ကြီးတို့၌ ပိဋကျမ်းစာများ သင်ကြား
ခဲ့ပြီး အစိုးရ ပထမငယ်၊ ပထမလတ်၊
ပထမကြီး၊ စာချတန်း၊ သကျသီဟ
စာသင်တန်း စာချတန်းများ အောင်မြင်
တော်မူခဲ့ပြီး မန္တလေးမြို့ မစိုးရိမ်တိုက်
ဓမ္မနယူပဒေသာကျောင်း၌ ကျောင်းထိုင်
နာယက စာချဆရာတော် ဖြစ်တော်မူ

ပိုးရွာရန်ပရိတ်ရွတ်သစ္စာပြုသောနေရာ

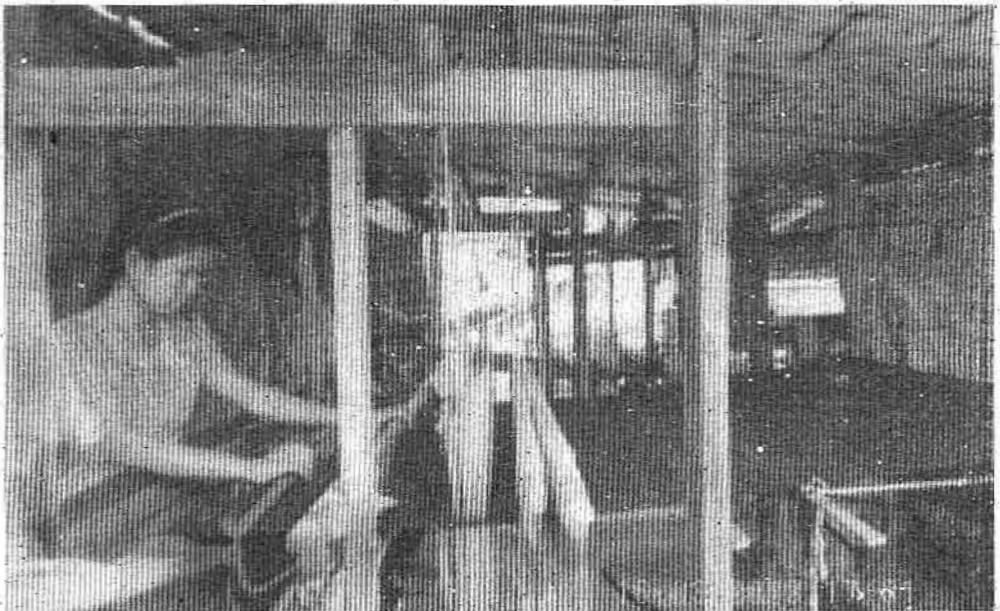
ခဲ့ပါသည်။ ထိုသို့ ပညာလင်ကြားခြင်း၊
ပို့ချခြင်း သာသနာရေးများ မအားမလပ်
ဆောင်ရွက်တော်မူနေစဉ်၊ မအားလပ်
သည့်အချိန်မှပင် အနားမယူဘဲ ဘာသန္တရ
စာပေများဖြစ်သော အင်္ဂလိပ်၊ ဟိန္ဒူ
နာဂရီစာပေများလေ့လာခြင်း အင်္ဂလိပ်
စာသင်ခြင်း များပြုလုပ်၍ အင်္ဂလိပ်စာ
တော်သည်ဟု အင်္ဂလိပ်စာတတ် စာရေး
ဆရာကြီးများကပင် ပြောစမှတ် ပြုကြ
သည်။

(၁၃၂၂)ခုနှစ်မှစ၍ မစိုးရိမ်

တိုက်သစ်တို့၌ နေထိုင်တော်မူပြီး စာချ
ခဲ့ရာ စာချသက်တန်း နှစ် (၄၀) ကျော်ခဲ့
ပြီး ဖြစ်သည်။ (၁၃၂၉) ခုနှစ်မှစ၍
မစိုးရိမ်တိုက်သစ် ဓမ္မဒါယာဇကျောင်း၌
နေထိုင်သီတင်းသုံးတော်မူပြီး စာသင်
သားများအား အုပ်ချုပ်တော်မူခဲ့ရာ
(၁၃၅၂)ခုနှစ်မှစ၍ စာသင်သား သံဃာ
တော်ပေါင်း (၁၀၀၀)ကျော်ထိ တိုးတက်
များပြားလာပြီး ယနေ့အချိန်တွင် စာသင်
သံဃာတော် (၄၀၀၀)ကျော်ရှိနေပြီး
ဖြစ်သည်။ နိုင်ငံတော်အစိုးရမှ (၁၃၆၀)

ပြည်နှစ်တွင် အဂ္ဂမဟာပဏ္ဍိတဘွဲ့၊
တံဆိပ်တော်နှင့် (၁၃၆၅)ခုနှစ်တွင် အဂ္ဂ
မဟာသဒ္ဓမ္မဇောတိကဘွဲ့တံဆိပ်တော်တို့
ကို ဆပ်ကပ်လှူဒါန်းခြင်း ခံယူတော်မူ
ခဲ့သည်။

ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ ဆုံးမ
စာနှင့် ဩဇာများကိုလည်း သိရှိခဲ့ရသည်။
“ဪ...မင်းမဟုတ်ရင် မခံချင်တတ်
ဘဲကို၊ အဲသလိုဆိုရင် မင်းတစ်ယောက်လုံး
တလောကထုံးစံ၊ ငြင်းခုံ ခိုက်ရန်ဖြစ်ပေ
ရော” ။ လယ်လုပ်တတ်တဲ့သူဟာ

အင်းတိုင်းရွာ၏ရက်ကန်းလုပ်ငန်း

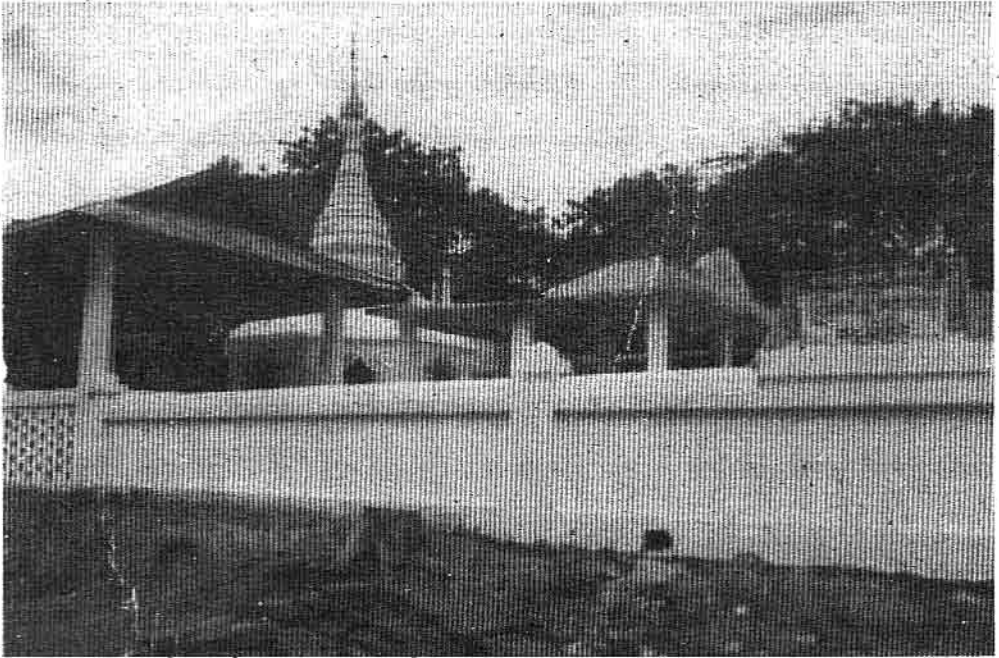
မြေဩဇာကောင်းတဲ့နေရာမှာ စိုက်စိုက်
မြေဩဇာမကောင်းတဲ့ နေရာမှာပဲ
စိုက်စိုက်၊ နောက်ဆုံးတောင်ထိပ်တက်
ပြီး လယ်ထုပ်ပြီး အသီးအနှံထွက်တာပဲ၊
လယ်လုပ်တတ်တဲ့သူအဖို့ မြေနေရာရွေး
စရာမလိုဘူး၊ ဉာဏ်နဲ့သူတွေကတော့
လယ်ထုပ်တတ်တဲ့သူနဲ့ တူတယ်ဟု
ဆို၊မပြောဆို ခဲ့ဖူးသည်။ မိဘနှင့်
ပတ်သက်သော စာတို့၊ ပေတို့၊ ကဗျာ

များကိုလည်း ရေးသားဆုံးမခဲ့သည်။
“ဇိတကိုပင်၊ ဥစ္စာပြုမှု၊ ခင်မင်
မြတ်ဗေ၊ သားတို့မွေး၏၊ ပဲရွေးမရှိ၊
ဖမိတို့အား၊ သမီးသားလည်း၊ တံပိုးနီရပ်၊
မကပ်တုံလွင်း၊ ရှောင်ကြကွင်း” “ယုတ်
ညံ့စိတ်ထားရှိသူများ၊ တက်ဖျားမတက်
ပါ၊ မြင့်မြတ်စိတ်ပင် ရှိသူလျှင်၊ ထက်ခွင့်
တက်ရမှာ”သည်တို့ကို ရေးသားဆုံးမ
တော်မူခဲ့သည်။

ဆရာတော်ကြီးသည် (၂၅-၂-
၂၀၀၁)ရက်နေ့တွင် လောလာရေးနှင့်
သာသနာပြုရေးစဉ်အဖြစ် အမေရိကန်
နိုင်ငံတွင် သုံးလခွဲတိုင်တိုင် နေထိုင်
တော်မူခဲ့သည်။ ထိုနောက် စင်ကာပူနိုင်ငံ၊
အင်ဒိုနီးရှား၊ အီတလီ၊ ပြင်သစ်၊ အင်္ဂလန်၊
အိန္ဒိယ၊ ကိုရီးယားနိုင်ငံများသို့
သွားရောက်တော်မူခဲ့ပြီး အမေရိကန်
နိုင်ငံ၏ ဖရီးမောင့်၊ လော့အိန်ဂျလိမ်း၊

ထူးခြားရေးတွင်းအထက်စေတီငယ်

မြသိန်းတန်ခေတီ

အော်စတင်၊ နယူးယောက်၊ ဝါရှင်တန်၊
နယူးကရာစီ၊ ဘော်လ်တီမိုး၊ ကာလီဖိုးနီး၊
ယားစသည်မြို့များရှိ အကြီးဆုံးအနုပညာ
ပြတိုက်များ၊ ငါးပြတိုက်၊ ဟောလီဝုဒ်၊
ပင်လယ်ကမ္ဘာ့နက်ဂရာဖောရေတံခွန်၊
လေဘာတီရပ်ထု၊ ဝေါလ်ထရိတ်
စင်တာ၊ အပိုလိုနံ့ပျံ၊ ဂိုးလ်ဒင်ဂိတ်
တံတားကြီး၊ ကုလသမဂ္ဂဌာနစသည့်
အထင်ကရနေရာများသို့ ရောက်ရှိတော်
မူခဲ့သည်။

ဆရာတော်ဘုရားကြီးသည်
ဩဝါဒပေးရာ၊ တရားဟောရာများဝယ်၊
လောကီ၊ လောကုတ္တရာ စာပေအမျိုး
မျိုးတို့ဖြင့် ထိထိမိမိ အံ့ဝင်ခွင့်ကျ
ဟောပြောတော်မူသည်။ သာသနာရေး
ဆိုင်ရာ လောကဓမ္မပြဿနာအရပ်ရပ်ကို
လည်း ဦးဆောင်ဖြေရှင်းပေးတော်မူသည်။
မိမိမွေးရပ်မြေဖြစ်သော အင်းတိုင်းရွာကို
လည်း လမ်းများ၊ ကျောင်း၊ ငရပ်၊ စေတီ
ပုထိုးများအား ပြုပြင်အေးခြင်း လှူပစ်စီး

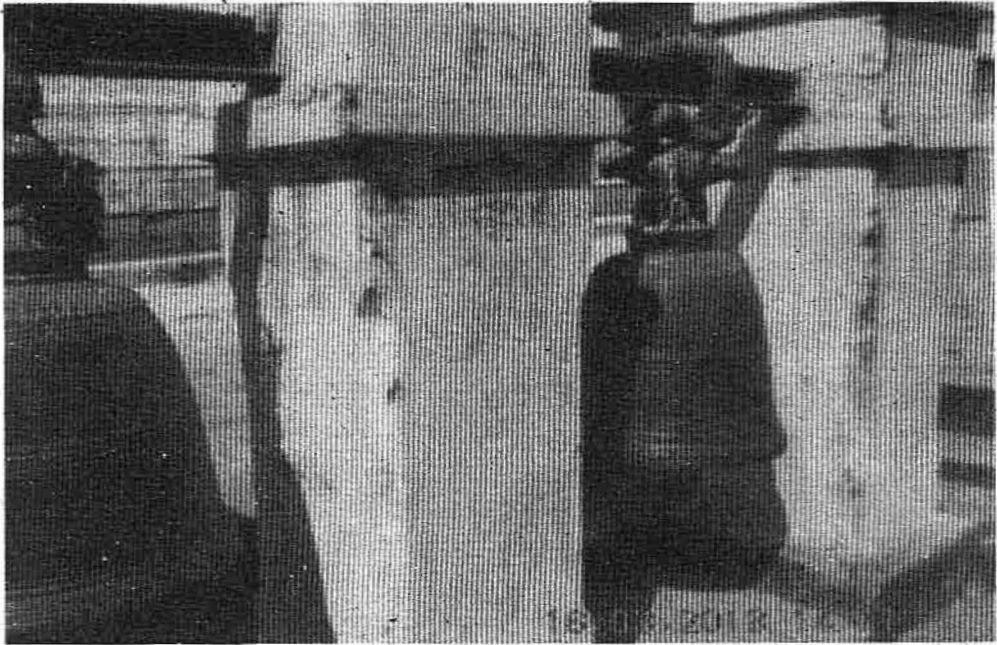
ရရှိရေးအတွက် ဆောင်ရွက်ပေးခြင်း
ဆင်နွှဲပေးသူများအား ထောက်ပံ့ကူညီ
ခြင်း၊ စာပေမသင်ကြားနိုင်သူများ၊
သက်ကြီးရွယ်အိုများအား ထောက်ပံ့ပေး
ခြင်း၊ ရပ်ရွာအတွက် အကျိုးပြုလုပ်ငန်း
များဆောင်ရွက်ပေးခြင်း၊ ပညာတတ်
လူငယ်များအား အလုပ်ရရှိရန်အတွက်
ကိုယ်တိုင်သွားရောက်၍ သက်ဆိုင်ရာ
လုပ်ငန်းများထံ အလုပ်တောင်းပေးခြင်း၊
မိမိရွာသူရွာသားများ အချင်းချင်း စိတ်ဝမ်း

မကွဲကြဘဲ စည်းစည်းလုံးလုံး ညီညီ
ညွတ်ညွတ်ရှိကြပြီး ခိုသားဖြောင့်မတ်ရန်
အမြဲမှာကြားသည်။

ဆရာတော်ကြီးသည် မိမိ
ဆင်းဆင်းရဲရဲဖြင့် ဘဝကို ရုန်းကန်ခဲ့ရ
ကြောင်းများကိုလည်း မကြာခဏ ပြော
ပြတတ်သည်။ နံနက် အာရုဏ်မတက်မီ
အပြေးအလွှား လှည့်လည်ရောင်းချနေ
ရှာသော ပဲပြုတ်သည်အခေါ်ကြီးနှင့်
ပဲပြုတ်နှစ်ပြားဖိုးရောင်းပေးပါရန် တောင်း

ပန်ပြောဆိုနေရှာသော ကိုယ်တော်လေး
တစ်ပါး ရှိသည်။ တစ်ပဲဖိုး အနည်းဆုံး
ရောင်းချလေ့ရှိသော ပဲပြုတ်သည်အခေါ်
ကြီးက သာသနာ့နွယ်ဝင် ကိုယ်တော်
လေးကိုတော့ နှစ်ပြားဖိုးရောင်း၍ နေ့စဉ်
ပဲပြုတ်နှစ်ပြားဖိုးဝယ်ကာ ဆီအနည်းငယ်
ဆင်း ဆားဖြူးကာ ရက်ပေါင်းထောင်ချီ၍
ဆွမ်းစားခဲ့ရရှာသည်။ တစ်မတ်တန်
အကြမ်း ဗလာစာအုပ်ကို ပင်လျှင်
ချိန်ချိန်ဆဆနှင့် ဝယ်ယူသုံးစွဲခဲ့ရသည်။

စာသင်သားဘဝတွင် ရန်ကုန်မြို့ ၌
ကျင်းပသော စေတီယင်္ဂီဏစာမေးပွဲကို
ဖြေဆိုချင်လျက်နှင့် ၃၅ ကျပ်ပေးရသော
မန္တလေး-ရန်ကုန် ရထားလက်မှတ်ခကို
မတက်နိုင်၍ မဖြေခဲ့ရသော နွမ်းပါးစွာ
ကြီးစားအားထုတ်ခဲ့ရှာသော ကိုယ်တော်
လေး နောင်သောအခါ မန္တလေးတိုင်း
ဒေသကြီး မန္တလေးမြို့ လက်ရှိ မစိုးရိမ်
တိုက်သစ်ကြီးသုံးတိုက်၏ အဓိပတိ
မဟာနယက၊ အဂ္ဂမဟာသဒ္ဓမ္မ

ရွှေဘိုသာဘုရားကြီးရှိကြေးခေါင်းထောင်း

ဇောတိက ဘဒ္ဒန္တရာဇဓမ္မာဘိဝံသ
ဆရာတော်ကြီးဖြစ်တော်မူလာလိမ့်မည်ဟု
မည်သူမျှ မသိရှိနိုင်ခဲ့ပေ။

ဆရာတော်ကြီးမှာ မန္တလေးမြို့
မစိုးရိမ်တိုက်သစ်ကြီး သုံးတိုက်ရှိ
သံဃာတော် (၄၀၀၀)ကျော်တို့ကို
အုပ်ချုပ်ကာ သာသနာပြုတော်မူလျက်
ရှိရာမှ သက်တော် (၈၀) သိက္ခာတော်
(၆၀) (၁၃-၃-၂၀၁၇)ခုနှစ် (၁၃၇၄) ခုနှစ်
တပေါင်းလဆန်း (၂)ရက်၊ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ည
(၁၁)နာရီ (၃၈)မိနစ်အချိန်တွင်

ဘဝနတ်နန်း ကြွမြန်းတော်မူခဲ့သည်။
ဆရာတော်ကြီးသည် မိမိရွာလေးဖြစ်
သော အင်းတိုင်းရွာလေးကို ပြစ်မထား
ကြပါနဲ့ကွာဟု မပြန်လွန်မီ စကားလေး
အားပြောခဲ့သည်ကို အင်းတိုင်းသူ
အင်းတိုင်းသားတို့၏ ရင်ထဲမှ ဝမ်းနည်း
ဖွယ် ပြန်လည် ပြောပြခဲ့ကြသည့် သူတို့
၏ စိတ်ထဲတွင်လည်း ဤကဲ့သို့ မိမိရွာ
လေးမှာ ဂုဏ်ယူဖွယ်ရာ သာသနာပြု
ဆရာတော်ဘုရားကြီးတစ်ပါး ပေါ်ထွန်း
ခဲ့သည်ကို မေ့၍မရ တသသဖြစ်၍

နေကြသည်။

အင်းတိုင်းမြေပေါ်တွင် တန်ခိုး
ကြီးစေတီဘုရားများနှင့် ဆရာတော်ကြီး
များ ပေါ်ထွန်းခဲ့သည့်အပြင် ထူးခြားစွာ
ဖြင့် မည်သည့်နေရာဒေသများမှာမှ
မတွေ့ခဲ့ဖူးသော တစ်နေရာတည်း၌
ရေတွင်းပေါင်း (၆၀)ကျော်ကို တွေ့ရှိရန်
အင်းတိုင်းရွာသူလေးများ၏ ပို့ဆောင်မှု
ကြောင့် စာဖတ်သူများ ဗဟုသုတသိရှိရန်
ဆက်လက်ရေးသားရပါသည်။ အင်းတိုင်း
ရွာလေးသည် တောင်ပိုင်းနှင့် မြောက်ပိုင်း

ထူးခြားရေတွင်းများမှအမှတ်တရ

(၂)ပိုင်ရှိ၍ ရေတွင်းများရှိသော နေရာမှာ အင်းတိုင်းရွာ၏ မြောက်ပိုင်းမှသွားလျှင် ပို၍နီးပြီး ရွာမြောက်ပိုင်းမှ (၂)မိုင်ခန့် ရှိသည်။ ဆိုင်ကယ်များဖြင့်လာခဲ့ရာ ကျောက်တောင်များကြားမှတစ်ဆင့် ရေတွင်းများရှိရာသို့ ဆင်းခဲ့ရသည်။ ကျောက်နံရံများ၏ တစ်ဖက်တွင် ကျောက်တောင်များရှိပြီး အလယ်တစ် လျှောက် ရေတွင်းများအား လှမ်း၍တွေ့ ရသည်။ ရေတွင်းများမှ တစ်တွင်းနှင့် တစ်တွင်း အနီးအဝေးရှိကြပြီး ကျောက် ကြားမှ စီးဆင်းလာသော စမ်းချောင်းများ ရှိသည်။ ရေတွင်းများအနီး ကုက္ကိုပင်ကြီး များ၊ မန်ကျည်းပင်ကြီးများ၊ ဇီးပင်၊ ဆပ်သွားဖူးများ တောပန်းများကို တွေ့ ရသည်။ ရေတွင်းများကို သောက်ရေ သုံးရေတွင်းများဖြင့် ခွဲခြားထားသည့် အပြင် ရွာရှိ ကိုယ်မကောင်သူ (၂)ဦး အား ရေတွင်းအား သီးသန့်အသုံးပြုခိုင်း ကြသည်။

စမ်းချောင်းများမှ ရေများသည် ကြည်လင်အေးမြသည်။ ရေတွင်းများ လည်း နှစ်ပေါင်းများစွာမှ ရေတွင်းများဖြစ် ပြီး ယခုအခါ ရွာသူရွာသားများနှင့်

မန္တလေး၊ မုံရွာစသော ရပ်ဝေးမှ အလှူ ရှင်းများကလည်း ပြန်လည်ပြုပြင်ထား ကြသည်။ ရွာရှိ သက် (၈၀) ကျော် (၉၀)ကျော်များပင် ရေတွင်းသမိုင်းကို မသိကြပေ။ ရေတွင်းများကို မပျောက် ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းထားကြသော ရွာသားများအား ဂုဏ်ယူမိသည်။

ကျောက်နံရံများတွင် ဆားပွင်း ကြီးများသဖွယ် စက်ခဲဟုခေါ်ကြသော ဆားပွင်းကြီးများမှာလည်း ကွမ်းစာသူများ သွားတွင် ကပ်နေသော ကွမ်းဂျီးများကို တိုက်ပေးခြင်းဖြင့် သွားများ ဖြူစင်သည် ဟု ပြောကြသည်။ ကျောက်နံရံများ အထက်တွင် ကျောက်မြေများဖြစ်၍ တောင်ပေါ်တွင် သဘာဝသစ်တောများ ကို တွေ့ရသည်။ တခြား ကျောက် ဆောင်နံရံများတွင် အဖြူမှုန့်များ တွယ်ကပ်၍ လက်ဖြင့်ခြစ်ယူကာ ဆပ်ပြာအဖြစ် အသုံးပြုနိုင်သည်။ သဘာဝဆပ်ပြာဟု ခေါ်ကြသည်။ ထူးခြားမှုတစ်ခုမှာ ကျောက်ဆောင်များ အောက်ခြေတွင် စမ်းရေအနည်းငယ် ရှိသည်။ ၎င်းနေရာသည် သစ္စာပြုကြ သော နေရာတစ်ခုဖြစ်ပြီး (စည်တုံကွင်း)

ဟု ခေါ်ကြသည်။ မိုးခေါင်၍ သီးနှံပင်များ ရေမရ ပျက်စီးတော့မည်အချိန်တွင် ဘုန်းတော်ကြီးများသည် ဤနေရာသို့ ကြွရောက်၍ ပရိတ်ရွတ် မေတ္တာပို့ ကြခြင်း၊ ကန်တော့ပွဲများနှင့် ရွာသားများ က ပူဇော်ခြင်းဖြင့် မိုးရွာကြောင်းကို လည်း သိရှိခဲ့ရသည်။ စမ်းချောင်းစီးဆင်း ရာ အထက်ကျောက်တောင် (၂)ခုကြား တံတားလေးတစ်ခုကို လှပစွာ တည်ဆောက်ထားသည်။ တံတားထိပ် ကျောက်တောင်ပေါ်တွင် စေတီငယ် လေးတစ်ဆူအား ဖူးမြော်ရသည်။ စက်ရေတွင်းမှ ရေတင်ကာ ရွာများသို့ ပိုက်များဖြင့် ပို့ဆောင်ပေးသည်ကိုလည်း တွေ့ရသည်။ ၎င်းရေတွင်းများကို အင်းတိုင်းရွာတွင်ဆယ်ကြ သန့်ရှင်းရေး လုပ်ကြသည်မှာ ပွဲတော်ကြီးသဖွယ် ဖြစ်သည်။

အင်းတိုင်းရွာသားများသည် ရေတွင်းများတွင် ယောက်ျား၊ မိန်းမ၊ သီးသန့် ရေချိုးကြသည်မှာလည်း ဓလေ့ တစ်ခု ဖြစ်သည်။ ညနေအချိန်တွင် ကိုယ့်တွင်းနှင့်ကိုယ် နေ့စဉ် ရေလာချိုး ကြသည်။ ၎င်းတွင်းရေသည် အေးမြ

ကြည်လင်၍ အသားဖြူသည်ဟု ဆိုစမှတ် ပြုကြသည်။ ရှေးဟောင်း ရေတွင်းများကို နီစပ်ရာ ဆွေမျိုးသားချင်း များ အစဉ်အဆက် ကုသိုလ်ပြုပြင်မှုနှင့် အများ ပြုပြင်မှုများ၏ ရေတွင်းများဘေးတွင် ကမ္ဘာ့ဥပဒေများအား ဗဟုသုတ ရေးသားရပါသည်။ ရေတွင်း ပေါင်း (၆၀)ကျော် ဖြစ် သည် အတွက် အနည်းငယ်ရေတွင်းနှင့်နီးစပ်ရာတွင် (၁၃၃၈)ခုနှစ် ဦးကြည်အောင်+အေါ်အိုးတင်၊ ၁၃၇၂-အိမ်မိသားစု၊ ၁၃၅၁-ကဆုန်လ မမိကြည်၊ မမိရှိကောင်းမှု၊ ၁၃၂၄-ဦးဘခင်၊ အိမ်စောကျွင်၊ ၁၃၅၀-ဦးနီ၊ အိမ်စိန်တင်မိသားစု၊ ၁၃၁၇-ကုသိုလ်ရှင် ဦးဘလှိုင်၊ အိမ်စိန်ကြည်၊ မုံရွာ/၁၃၂၁-ခုနှစ် ဦးဘိုးတော+အိမ်ခြင်၊ ၁၃၂၀-ဦးစောမိသားစုကောင်းမှုဟု ယခင်ရေတွင်းပျက် ရေတွင်းဟောင်းများကို ပြုပြင်ထိန်းသိမ်းထား ကြသည်။ ရေတွင်းအလှူရှင်များအား အနည်းငယ် ရေးသား၍ ကျန် ပြုပြင်ကုသိုလ်ရှင်များလည်း အများအပြားတွေ့ရှိရပါသည်။ အင်းတိုင်းရွာလေးသည် ရှေးဟောင်း ရွာလေးဖြစ်ပြီး ဤကဲ့သို့ ထူးခြားရေတွင်း

များ သဘာဝကျောက်တောင်များကြားမှ စမ်းရေများ ဆပ်ပြာ၊ ဆားနှင့် သာသန ခြေအဖြစ် အဓိကနေပြုလည်နေရာများနှင့် စိတ်ကို ကြည်လင်ပြီး မောပန်းခြင်းကို ဖြေသိမ့်နိုင်ပြီး ကျန်းမာရေးနှင့် ညီညွတ်ကာ နားခိုရာနေရာတစ်ခုဖြစ်သည့် အတွက် အနယ်နယ်အရပ်ရပ်မှ မုံရွာ ဘုရားဖူးလာကြသူများအား ရှေးဟောင်း အာသောကမင်းကြီး၏ တည်ခဲ့သော ရွှေဘုံသာဘုရားကြီး မြသိန်းတန်၊ ရွာလယ်ဘုရားများနှင့် မစိုးရိမ်ကျောင်း တိုက်ဆရာတော်ကြီးမွေးဖွားရာ ဤ

မဟာဂါမေအင်းတိုင်းမြေသို့ မသိသူ ကျော်သွား သိသူဖော်စား စာဆိုနှင့်အညီ သိသူများဖြစ်၍ ဝင်ရောက်ကာ ဘုရားဖူးရင်း ထူးခြားရေတွင်းများရှိရာသို့ ဗဟုသုတအဖြစ် ရောက်နိုင်ကြပါစေဟု မေတ္တာလမ်းညွှန် ပြုလိုက်ရပါသည်။ ကူညီပို့ဆောင်ပေးသော အမှတ်(၆) အထည်စက်ရုံမှ ညီမလေးများ၊ ဆရာတော်အကြောင်းအရာများ စုဆောင်းပေးသော အင်းတိုင်းသူလေးများ အား ကျေးဇူးတင်ပါသည်။

ခင်ခင်ထု (အင်းစိန်)

ဆရာမကြီး

ဒေါ်သိန်းယု

မားတံခါး

ငှက်ဖျားဆေး

အမှတ်-၁၉/၂၊ ကျောင်းလမ်း၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်ရန်ကုန်မြို့

တိုင်းအဆင့်မြို့နယ်၊ နယ်လမ်းကုတ် - 0910Y008484

အဝှမ်းထက်ပိုက်ကြီး (၁၁) သုတ်

ပစ္စုပ္ပန်အကျိုးကျေးဇူး

ပန်းမြတ်လေး (အမရပူရ)

ကမ္ဘာကြီးသည် ဆန်းကြယ်
သော အရာများဖြင့် ဖွဲ့စည်းထားလေ
သည်။ ကမ္ဘာပေါ်ရှိ နိုင်ငံများ၊ မြို့ရွာများ
ဒေသအသီးသီးတွင် ထူးခြားသော လူမှု
ဝတ်စုံနှင့်သော အရာများဖြင့် ပြည့်နှက်
နေလေသည်။ ထို့ပြင် ကမ္ဘာပေါ်တွင်

နိုင်ငံအလိုက် ကိုးကွယ်ယုံကြည်မှုများ
ရှိကြသည့် အချို့သော နိုင်ငံများတွင်
နတ်ကိုးကွယ်မှု အချို့နိုင်ငံများတွင်တော့
တိရိစ္ဆာန်ကိုးကွယ်မှု အစရှိသဖြင့် ရှိကြ
သည့်အထဲတွင် ကျွန်ုပ်တို့နိုင်ငံတွင်တော့
မြတ်စွာဘုရားအား ကိုးကွယ်ယုံကြည်မှု

သည် အများဆုံးဖြစ်သည်။ ဗုဒ္ဓဘာသာ
ဝင်များဆိုသည့်အတိုင်း မြတ်စွာဘုရား
အား ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်ကြသည့်အပြင်
မြတ်စွာဘုရား၏ နှုတ်တော်လာ ဗရိတ်
တော်များကိုလည်း ကြည်ညိုလေးမြတ်
ရွတ်ဖွားကြပါသေးသည်။ မြတ်စွာဘုရား
ဟောကြားခဲ့သော တရားတော် ဂါထာ
တော်များမှာလည်း အလွန်တန်ဖိုးကြီး
လှပါသည်။ ထိုတရားတော် ဗရိတ်များ
မှာ ယုံကြည်စွာ ရွတ်ဆို၍ သစ္စာပြု
ဆုတောင်းခဲ့သည့်အတွက် အသက်ဘေး
မှ ကျော်လွှားနိုင်ခဲ့သည့် ဖြစ်ရပ်ကလေး
တစ်ခုကို တင်ပြချင်ပါသည်။

၂၀၁၂ (၇) လပိုင်းက ဖြစ်ပါ
သည်။ တစ်ရက်တွင် ကျွန်ုပ်မဖေဖေအား
ဆိုင်ကယ် အတိုက်ခံရပါသည်။ ရှေ့မှ
စီးနေသော ဖေဖေအား နောက်မှ
ဝင်တိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ထိုအချိန်
တုန်းကတော့ ဆိုးဆိုးရွားရွား မဖြစ်ခဲ့ပါ။
လက်ယာဘက် နဖူးပေါ်တွင် လက်သီး
ဆုပ်ခန့် အဖုကြီး ဖြစ်သွားကာ မျက်
ကွင်းညှိသွားပါသည်။ ထိုအဖုကြီးအား
ကျွန်ုပ်တို့မှ ရေခဲအုံပေးရာ တဖြည်းဖြည်း
ပိန်သွားကာ အဖုကြီး လုံးဝပျောက်သွား

ပါသည်။ မျက်ကွင်းညိုတာကတော့
တပတ်ခန့် မပျောက်ပါ။ ထိုအချိန်က
ဓာတ်မှန်ရိုက်ကြည့်သောအခါလည်း ထူး
ထူးခြားခြား ဘာမှမတွေ့ပါ။ ထိုသို့ဖြစ်ပြီး
တစ်လလောက်ကြာသောအခါ ကျွန်မ
ဖေဖေသည် လက်လှုပ်၍ မရတော့ပါ။
အရင်က သူဟာသူ စားနိုင်သော်လည်း
တစ်လလောက်ကြာသောအခါ အခြား
သူတစ်ဦးမှ ထမင်းခွဲကျွေးရပါသည်။
ထိုမျှမကသေး ခြေထောက်များ
လေးလာကာ လေဖြတ်သလို ဖြစ်သွား
ပါတော့သည်။ အပေါ်အလေးအားလည်း
တွဲပေးမှ သွားနိုင်ပါသည်။ ဖေဖေသည်

မှတ်ဉာဏ်များ ချို့တဲ့လာကာ တစ်ပတ်
အတွင်း မည်သူ့ကိုမျှ မသိတော့ပါ။
အိပ်ရာပေါ်တွင် ပက်လက်ကြီး ဖြစ်နေ
ပါတော့သည်။ ကျွန်မတို့ မိသားစုက
လေဖြတ်သည်အထင်နှင့် လိမ်းဆေးများ
အနိပ်ဆရာများနှင့် ကုကြပါသည်။
သို့သော် ထူးခြားမလာပါ။ (ဂ)လပိုင်း
(၂၀) ရက်နေ့တွင်တော့ လုံးဝသတိလစ်
သွားပါသည်။ ထိုကြောင့် မန္တလေးပြည်သူ့
ဆေးရုံကြီးသို့ (၂၀) ရက် နံနက်ပိုင်းတွင်
တင်လိုက်ရပါသည်။ ဖေဖေခြေထောက်
များ လေးလာပြီး လေဖြတ်နေသည့်
အချိန်တွင် (CT) ဓာတ်မှန်ထပ်၍ ရိုက်ခဲ့

ပါသည်။ ထိုဓာတ်မှန်ကိုလည်း ဆေးရုံ
သို့ တစ်ခါတည်း ယူသွားခဲ့ပါသည်။
မန္တလေးဆေးရုံကြီး ဦးနောက်နှင့် အာရှ
ကြောဌာနတွင် ဖေဖေအား တင်လိုက်
ပါသည်။ ဆရာဝန်များ စစ်ဆေးမေးမြန်း
ကြသောအခါ ဖြစ်ပျက်ပုံအစအဆုံး ပြန်
ပြောရပါသည်။ တစ်ပါတည်း ယူသွား
သော (CT) ဓာတ်မှန်ကိုလည်း ပြရပါ
သည်။ ဆရာဝန်က ဓာတ်မှန်ကို ကြည့်
ရှုစစ်ဆေးပြီးသောအခါ ရောဂါအခြေပေါ်
ဝါပြီး ကျွန်မတို့က လေဖြတ်သည်ဟု
ထင်ခဲ့ကြပါသည်။ သို့သော် လေဖြတ်
ခြင်းမဟုတ်ပါ။ ဆိုင်ကယ်တိုက်ခံရသည့်

အခါက ညာဖက်နဖူးပေါ်မှာ ရရှိခဲ့သော
ဒဏ်ရာမှ သွေးများက ဦးနှောက်ထဲ
ရောက်ခါ အေးဆွေးပြီး အာရုံကြောများ
အား ဖိထားခြင်းကြောင့် မှတ်ဉာဏ်များ
ကင်းမဲ့ကာ မလှုပ်ရှားနိုင်တော့တာ
ဖြစ်ကြောင်း သိရပါသည်။ အတတ်နိုင်
ဆုံး ကြိုးစားပေးမည်။ သို့သော် အာမ
တော့မခံပါဟု ပြောပါသည်။ ကျွန်မတို့
စဉ်းစားရပါပြီ။ ထိုသို့ ခွဲစိတ်မှုများမှာ
မအောင်မြင်သည်က များသည်ဟု
ကြားဖူးကြသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။
သို့သော် ဤကဲ့သို့ သတိလစ်နေမည့်
အတူတူ ကျွန်မတို့မောင်နှမတွေရော

မေမေပါ ခွဲစိတ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြပါ
သည်။ ထိုကဲ့သို့ ဆုံးဖြတ်ခြင်းမှာလည်း
ကံ၊ ကံ၏အကျိုးကို ယုံကြည်ခြင်း။
ဖေဖေပြုလုပ်ခဲ့သည့် ကျင့်ကြံအားထုတ်
မှု စရဏများကို ယုံကြည်ခြင်းကြောင့်
လည်း ဖြစ်ပါသည်။ ၂၀၀၈-၂၀၀၂ ည
ကိုးနာရီအချိန်တွင် ဖေဖေအား စတင်
ခွဲစိတ်ကြပါသည်။ ခွဲစိတ်ပေးသည့်
ဆရာဝန်ကြီးမှာ မန္တလေးဆေးရုံကြီး
ဦးနှောက်နှင့် အာရုံကြောဌာနမှ
လက်ထောက်ဆရာဝန် ဦးခိုင်နိုင်နှင့်အဖွဲ့
ဖြစ်ပါသည်။ ဖေဖေခွဲစိတ်ခန်းအတွင်း
ဝင်သွားသည့် အချိန်မှစ၍ ကျွန်မသည်

ပရိတ်ကြီး (၁၁) သုတ်အား အဆက်
မပြတ် ရွတ်ဖတ်နေပါတော့သည်။ ခွဲစိတ်
ချိန်မှာ သုံးနာရီကျော်ကျော်လောက်
ကြာပါသည်။ ဖေဖေနောက်မှ ခွဲစိတ်ရန်
ဝင်သွားသူများ သုံးဦးတိတိ ထွက်လာ
သည့်တိုင် ဖေဖေခွဲစိတ်မှုကား မပြီးသေး
ပါ။ ကျွန်မတို့ စိတ်ပူဖြေလာပါပြီ။ ထို
အချိန်အတွင်းမှာပင် ကျွန်မသည်
သစ္စာဆိုမှုကို စတင်ပါတော့သည်။
ကျွန်မသည် မြတ်စွာဘုရားအား ရည်မှန်း
၍ လက်အုပ်ချီကာ ဤကဲ့သို့ သစ္စာဆို
ခဲ့ပါသည်။ ကျွန်မသည် ပရိတ်ကြီး (၁၁)
သုတ်အားလည်းကောင်း၊ ဇလွန်

ပြည်တော်ပြန် ရန်အောင်မြင် စမခဏ်
 ဂါထာတော်အားလည်းကောင်း၊ မေတ္တာ
 သုတ်တော် တစ်နေ့လျှင် (၁၀၀) ခေါက်
 ဖြင့် (၁၀၀) ရက် ရွတ်ဖတ်ခဲ့ပါသည်။
 ဤသစ္စာစကားသည် မှန်သော သစ္စာ
 စကားဖြစ်ပါသည်။ ဤမှန်သော သစ္စာ
 စကားကြောင့် မွေ့သဖခင် ကျေးဇူးရှင်
 ဖေဖေသည် ခွဲစိတ်မှု အောင်မြင်၍
 ကျန်မာချမ်းသာပါစေဟု ဆုတောင်း
 သစ္စာပြုခဲ့ပါသည်။ သုံးနာရီကျော်ကျော်
 ကြာပြီးသောအခါမှ ဖေဖေအား ခွဲစိတ်
 ခန်းမှ ထုတ်လာပါသည်။ ဆရာဝန်ကြီးက
 ပြောပါသည်။ ဖေဖေသည် အသက်
 (၆၅)နှစ် ရှိပြီဖြစ်သောကြောင့် ခွဲစိတ်
 ရာတွင် မေဆေးသုံးနာရီထက်ပို၍ သုံး
 လိုမရပါ။ အတတ်နိုင်ဆုံး ကြိုးစားထား
 ပါသည်။ သို့သော် ဖေဖေဦးခေါင်းအား
 အသားစလှီးသော နေရာမှ သွေးစများ
 က တရစပ်ထွက်နေပါသည်။ ခွဲစိတ်ပြီး
 သည်အထိ ရပ်မသွားပါ။ ထို့ကြောင့်
 မသေချာပါ။ အောင်မြင်သည်ဟု မပြော
 နိုင်သေးပါ။ ဖေဖေသည် ခုနစ်ရက်
 လောက် သတိရလိမ့်မည် မဟုတ်သေး။
 ခုနစ်ရက်နေ့လို့မှ သတိမရခဲ့လျှင် (CT)

ဓာတ်မှန် ပြန်ရိုက်ပြီး ပြန်ခွဲရမည်ဟု
 ပြောပါသည်။ ဆရာဝန်ကြီးများက
 အတတ်နိုင်ဆုံး ကြိုးစားထားကြသည်
 ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်တို့လည်း ဘာမှပြန်မပြော
 နိုင်ပဲ မျက်နှာငယ်လေးများဖြင့် ဖေဖေ
 အားထားရာ ကုတင်ဆီသို့ လိုက်သွားခဲ့
 ကြပါသည်။ ကျွန်ုပ်အထက်ပါ စကား
 အတိုင်း ထပ်၍ သစ္စာဆိုပါသည်။
 ထို့နောက် ဖေဖေလက်အား ကိုင်၍
 မြတ်စွာဘုရားရှင်၏ ဗောဇ္ဈင်သုတ်တော်
 အား အဆက်မပြတ် ရွတ်ပေးနေပါ
 သည်။ နံနက် ခြောက်နာရီထိုးခါနီးမှာပင်
 ဖေဖေစတင် လှုပ်ရှားလာပြီး မျက်လုံး
 ဖွင့်ကြည့်ပါသည်။ ကျွန်ုပ်အစ်ကိုက

ဖေဖေ သတိရပြီလားဟု မေးသောအခါ
 “အေး” ဟု ပြောပါသည်။ ခုနစ်ရက်ခန့်
 မည်သူ့ကိုမျှ မမှတ်မိခဲ့သော ဖေဖေသည်
 ဝနီး သား သမီး အားလုံးကို မှတ်မိ၍
 နေပါသည်။ ခြောက်နာရီထိုးသောအခါ
 ခွဲစိတ်ပေးသော ဆရာဝန်ကြီးက...

“သတိရလား” ဟု မေးရာ
 ကျွန်ုပ်တို့က...

“သတိရပြီ”
 ဟု ဝမ်းသာအားရ ပြောကြ
 ပါသည်။ သို့သော် ဆရာဝန်ကြီးက...

“ငါ့ရက်လောက် စောင့်ကြည့်
 ရဦးမည် စိတ်မချရသေး”
 ဟု ပြောပါသည်။ သို့သော်

ဖေဖေကျန်းမာရေးမှာ တစ်နေ့တခြား
တိုးတက်လာပါပြီ။ ခွဲစိတ်ပြီး သုံးရက်
အကြာတွင် ထိပ်ခိုပြီး ငါရက်အကြာတွင်
သစ်လေ့ကျင့်နိုင်ပါသည်။ ဆရာဝန်များ
လည်း အကျကြပါသည်။ ဤကဲ့သို့ ဦးခေါင်း
ခွဲစိတ်ရာတွင် ခွဲစိတ်မှု အောင်မြင်သော်
လည်း အချို့မှာ စကားမပြောနိုင်တော့ပါ။
အချို့မှာ စကားပြောနိုင်သော်လည်း လမ်း
မလျှောက်နိုင်တော့ပါဟု သိရပါသည်။
ခွဲစိတ်သူ (၁၀၀) တွင် အောင်မြင်သည်
မှာ အနည်းငယ်သာ ရှိသည်ဟုသိရပါ
သည်။ ကျွန်မဖေဖေကား ထိုသို့မဟုတ်။
တစ်ရာတွင် တစ်ယောက် ၁၀၀% အောင်
မြင်သည်ဟု ပြောကြပါသည်။ ကျွန်မတို့
မိသားစုမှာကား ဆိုဖွယ်ရာ မရှိတော့ပြီ။
ဖေဖေအား ခွဲစိတ်ပြီး ရှစ်ရက်မြောက်နေ့
တွင် ဆေးရုံမှ ဆင်းခွင့်ရရှိခဲ့ပါသည်။
ဆေးရုံမှမဆင်းမှီ ဆေးကျောင်းသားများ
အား ပြန်လည် သင်ကြားရန်အတွက်
လူနာမှတ်တမ်း ခွဲစိတ်စဉ်က CD ပြား
CT ဓာတ်မှန် အားလုံးကို ဆေးရုံမှ
ယူထားလိုက်ပါသည်။ ဤကဲ့သို့ ခွဲစိတ်မှု
အောင်မြင်ခြင်းမှာ ကျွန်မသစ္စာဆို
ဆုတောင်းမှုတစ်ခုတည်းဖြစ်တော့ မဟုတ်

ပါ။ ဖေဖေ ကျန်းမာစဉ်က ပြုလုပ်ခဲ့သော
စရိယ ကျင့်ကြံအားထုတ်မှုများ ပါဝင်
သလို ယန္တရားပြည့်သူ့ဆေးရုံကြီး ဦးဆောင်
နှင့် အာရုံကြောဌာနမှ ဆရာဝန်ကြီးများ
ဖြစ်ကြသော ဆရာကြီး ဦးခင်မောင်ဝင်း
(ပါမောက္ခ) ဆရာကြီး ဦးစိုးမိုး၊ ဆရာဝန်
ဒေါက်တာ ဦးမျိုးနိုင် အပါအဝင် သူနာပြု
များ ဆရာဝန်ငယ်များက အထူးဂရုစိုက်
ကြပ်မတ်ကုသပေးမှုကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။
အသက်အန္တရာယ်ဘေး ကြုံလာလျှင်
ပြုလုပ်ခဲ့ဖူးသော ကုသိုလ်များအား
တိုင်တည်ကာ သစ္စာဆိုခဲ့ခြင်းကလည်း
တစ်စိတ်တစ်ဒေသ ပါဝင်ခဲ့လိမ့်မည်ဟု
ကျွန်မ ယုံကြည်ပါသည်။ ထို့ကြောင့်သာ
အယောက်တစ်ရာတွင် တစ်ယောက်၊
ထိုတစ်ယောက်ကလည်း ၁၀၀%
အောင်မြင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့်
မြတ်စွာဘုရားရှင်၏ ပရိတ်တရားတော်များ
ကို စာရူသူများကလည်း အချိန်ရ
သလောက် ရွတ်ဆိုပူဇော်ကြပါဟု
ကျွန်မတို့ကတွန်း လိုပါသည်။ ဤစာမူ
သည် လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ် မဂ္ဂဇင်းတွင်
ဖော်ပြခွင့်ရသည်အတွက် ဤစာမူမှ
တစ်ဆင့် မန္တလေး ပြည်သူ့ဆေးရုံကြီး

ဦးဆောင်နှင့် အာရုံကြောဌာနမှ ဆရာဝန်
ကြီးများ ဆရာဝန်ငယ်များ သူနာပြုဆရာမ
များနှင့် ကျန်းမာရေးဝန်ထမ်းများ အားလုံး
အား အထူးကျေးဇူးတင်ရှိကြောင်း ရှိသ
စွာ ပြောကြားလိုပါသည်။ ၂၀-၇-၂၀၁၂
ရက် ညကခွဲစိတ်ခဲ့သော ကျွန်မဖေဖေ၏
အမည်မှာ ဦးအောင်ရွှေ ဖြစ်ပါသည်။
ယခုအချိန်တွင် ဖေဖေသည် ဝိပဿနာ
အလုပ်များကို ကျန်းမာစွာဖြင့် လုပ်
ဆောင်လျက် ရှိပါသည်။
စာကြွင်း

ဤစာရေးနေသည့် အချိန်
အထိ ကျွန်မသည် နံနက်ပိုင်းတွင်
ပရိတ်ကြီး (၁၁) သုတ်၊ လွန်ပြည့်တော်
ပြန် စမခေတ်ဂါထာ၊ နမောတေဂါထာ၊
ဒိဝီတပတိ သဗဗယမင်္ဂလာဂါထာ အပါ
အဝင် အစွမ်းထက် ဂါထာများအား
ရွတ်ဆိုခဲ့သည့်အပြင် ညပိုင်းတွင်လည်း
ပရိတ်ကြီး (၁၁) သုတ် အမြဲတမ်း ရွတ်
ပွားခဲ့ပါသည်။ ယခုစာရေးနေသည့်
အချိန်ထိ မေတ္တာသုတ်တော် တစ်နေ့
(၁၀၀) ခေါက်အား (၁၀၀) ရက်
အစိစွာနဲ့ နှစ်ကြိမ် အောင်မြင်ပြီး ဖြစ်ပါ
သည်။ ပန်းမြတ်လေး(အမရပူရ)

အနော်ရထာမင်းကြီးကို သိရှိ
အနိရုဒ္ဓသို့မဟုတ် အနုရုဒ္ဓဟု သမိုင်း
မှတ်တမ်းများအရ သိရှိရသည်။ အနော်
ရထာဘုရင်ကြီးကို ပထမမြန်မာနိုင်ငံ
တော်ကြီးကို တည်ထောင်သူဟု အသိ
အမှတ်ပြုကြသည်။ အနော်ရထာမင်း
ကြီးသည် နောင်တော် စုက္ကတေးမင်းကို
အောင်နိုင်ပြီးနောက် ဘုရင်ဖြစ်လာသော
အခါ အကွဲအကွဲအပြားပြားရှိနေသော
ပဒေသရာဇ်နယ်ပယ်အားလုံးကို တစ်
နိုင်ငံလုံးအတိုင်းအတာဖြင့် စုစည်း
တည်ထောင်နိုင်ခဲ့သည်။

ထေရဝါဒဗုဒ္ဓသာသနာတော်
ကိုလည်း မြန်မာနိုင်ငံတွင် ပထမဦးဆုံး
ခိုင်မြဲပြန့်ပွားအောင် ဆောင်ရွက်နိုင်ခဲ့
သည်။ သာသနာပြုမင်းကြီးလည်း ဖြစ်
သည်။ ယနေ့ ကျွန်တော်တို့ ကိုးကွယ်
ဆည်းကပ်နေတဲ့ ထေရဝါဒ ဗုဒ္ဓသာသနာ
တော်ကြီးသည် အနော်ရထာမင်းစောနှင့်
ရဟန္တာအရှင် သုမြတ်ကြီး ရှင်အရဟံတို့
၏ ကျေးဇူးကြောင့် ကိုးကွယ်ခွင့်ရခဲ့ခြင်း
ဖြစ်သည်။ အနုရုဒ္ဓဘုရင်ကြီးသည်
မြန်မာနိုင်ငံသားတို့အတွက် အလွန်
ကျေးဇူးကြီးမားလှပေသည်။

ပုဂံရာဇဝင်ကို တုတ်တမ်းပြီး
 ငြင်းဆိုကြသည်များ ရှိကြသည်။ အချို့
 ကလည်း သံတူရွှင်းကိုင်းပြီး မြေပေါ်မြေ
 အောက် အထောက်အထားများကို ပြို
 ငြင်းဆိုကြသလိုလည်း ရှိသည်။
 ကျွန်တော်ကလည်း ဂန္ထီရအသိတစ်ဖို့
 နှင့် ငြင်းဆိုနိုင်ရန် တင်ပြချင်ပါသည်။
 ကျွန်တော်ရဲ့ တင်ပြချက်သည် နာမ်
 လောက အတွေ့အကြုံကို တင်ပြခြင်း
 ဖြစ်တဲ့အတွက် မယုံလျှင်လဲ ပုံပြင်လို့
 သတ်မှတ်စေချင်ပါသည်။

ကျွန်တော် ၂၀၁၃ ခုနှစ်
 ဩဂုတ်လ ဒုတိယပတ်က ပုဂံ ညောင်
 ဦးမြို့သို့ ဘုရားဖူးသွားရောက်ခဲ့ပါသည်။
 ဩဂုတ်လ ၁၃ ရက်နေ့မနက်တွင်
 ရွှေစည်းခုံစေတီတော်ကြီးကို ကန်တော့
 ပွဲ သုံးပွဲ ဩဂုတ်လ ၁၄ ရက်နေ့တွင်
 အာနန္ဒာစေတီတော်ကြီးသို့ ကန်တော့ ပွဲ
 သုံးပွဲ ကပ်လှူပြီး ပုတီးစိပ် ဆုတောင်း
 ခဲ့ပါသည်။ ဩဂုတ်လ ၁၅ ရက်နေ့တွင်
 ရွှေစည်းခုံစေတီတော်ကြီး၌ ပုတီး
 အဓိဋ္ဌာန် ဂုဏ်တော် ၉ ပါး ပုတီးပတ်ရေ
 ၂၂၅ ပတ်စိတ်ပြီး ဆုတောင်းခဲ့ပါသည်။
 ဩဂုတ်လ ၁၄ ရက်နေ့

မေခလာတည်ခိုးခန်းမှာ နေ့လည် ဘုရား
 မှအပြန် တရားအိပ်ပြီး နီးနေစဉ်
 ကျွန်တော်စိတ်ထဲ၌ “အနော်ရထာမင်း
 မြတ် စောလူမင်းဖခင်”ဖြစ်ပေါ်လာပါ
 သည်။ အနော်ရထာမင်းကြီးရဲ့ မြင်းစီးနေ
 တဲ့ ပန်းချီပုံကိုလည်း အာရုံတွင် မြင်ရ

ပါသည်။ ဆရာနေတော့ အသက် ၇၀ ကျော်
 အရွယ် ဆံပင်သျှောင်ထုံးနှင့် အင်္ကျီအဖြူ
 ဝတ်လျက် အဘိုးကြီးတစ်ဦး ကျွန်တော်
 ဘေးတွင် ရပ်နေတာ မြင်ရ၍...
 ကျွန်ုပ်တို့ ။ ယခုကြွလာတဲ့ ပုဂံလမ်းကြီး
 က ဝိဇ္ဇာပုဂ္ဂိုလ်ကြီးပါလား။

ဘုရင်ကြီး။ ဝိဇ္ဇာပုဂ္ဂိုလ် မဟုတ်ပါဘူး။
အနော်ရထာဘုရင်ကြီးပါ စတုမဟာရာဇ်
နတ်ကြီးပါ။

ကျွန်ုပ်။ နတ်အဆင့် ဘယ်လောက်
ရှိပါသလဲ။ ဘယ်မှာသတင်းသုံးပါသလဲ
ဘုရား။

ဘုရင်။ စတုမဟာရာဇ်နတ် “၉”
အဆင့်ရှိပါတယ်။ နန်းတော်ဟောင်းမှာ
နေပါတယ်။

ကျွန်ုပ်။ အနော်ရထာဘုရင်ကြီးက
အသက်ဘယ်လောက်မှာ နတ်ရွာစံပါ
သလဲဘုရား။

ဘုရင်။ သက်တော် ၇၃ နှစ်မှာ
ကျွဲခတ်လို့ နတ်ရွာစံခဲ့ပါတယ်။

ကျွန်ုပ်။ ကျွဲရိုင်းသောင်းကျန်းနေလို့
ကျွဲရိုင်းနှိုင်းနှိုင်းဖို့သွားရင် ကျွဲခတ်လို့
နတ်ရွာစံတယ်လို့ သိရပါတယ်။ ကျွဲ

ကလည်း ထိန်ပင်စောင့်နတ်က ကျွဲ
ယောင်ဆောင်ပြီး ခတ်တယ်။ ထိန်ပင်
စောင့်နတ်ကလည်း တစ်ချိန်က အရှင်

မင်းကြီးကို အရိုအသေမပေးလို့ မင်းကြီး
က ကြိမ်နဲ့ရိုက်ဆုံးခဲ့ဖူးရာ အဲဒါမကျေနပ်
လို့ ကျွဲယောင်ဆောင်ခတ်တယ်လို့

သိရပါတယ်။ အဲဒါ မှန်ပါသလားဘုရား။

ဘုရင်ကြီး။ အဲဒါတွေတော့မသိဘူး။
ကျွန်ုပ်လည်း ထိန်ပင်စောင့်နတ်ကို
တစ်ခါမျှ မတွေ့ဖူးပါဘူး။

ကျွန်ုပ်။ အဲဒါဆိုလျှင် အရှင်မင်းကြီး
ကျွဲခတ်ခံရတဲ့ဖြစ်စဉ်ကို အိမ်နီးပါးဘုရား။

ဘုရင်ကြီး။ တစ်ရက်သော ညနေ
ခင်းမှာ ပုဂံမြို့အရှေ့ဘက် ခရီးသုံးတိုင်
အကွာမှာ ကျွပ်ရယ်၊ စစ်သူကြီးရယ်၊

အမတ်နှစ်ဦးရယ် စစ်သည်ရဲမက်
ဆယ်ဦးရယ် မြင်းတွေနဲ့ ရောက်နေကြ
တယ်။ ဘာကိစ္စနဲ့ ရောက်မှန်းတော့

မသိဘူး။ အဲဒီမှာ ကျွပ်တို့အဖွဲ့က ရောင်း

ထဲကို မြင်းတွေ ရေတိုက်ဖို့ ဆင်း သွားကြတယ်။ ကျုပ်တို့နဲ့ အတောင် သုံးဆယ်လောက်မှာ ကွဲတစ်ကောင်လဲ ရေသောက်နေတယ်။ ကျွဲက ရေ သောက်ပြီး ချောင်းကမ်းပါးပေါ် တက် သွားတယ်။ ကျုပ်တို့လည်း မြင်းတွေ ရေတိုက်ပြီးတော့ ကမ်းပါးပေါ် တက်ကြ တယ်။

ကျွန်ုပ်။ ကျွဲနဲ့ ဘယ်လိုစတင် ပဋိပက္ခ ဖြစ်ပါသလဲဘုရား။

ဘုရင်။ ကျွဲကလည်း ကျုပ်တို့နဲ့ သိပ်ပြီးမဝေးတဲ့ နေရာမှာ ရှိနေတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ အမတ်ကြီးတစ်ပါး စီးတဲ့မြင်းကလန်ပြီးထွက်ပြေးတယ်။ မြင်းကို အမတ်ကြီးကထိမ်းလို့ရပ်မပေါ် ဘူး။ အမတ်ကြီးလည်း မြင်းနဲ့အတူ ပါသွားတယ်။

ကျွန်ုပ်။ နောက်တော့ စစ်သူကြီးရဲ့ မြင်းကလန်ပြီး ပတတ်ရပ်ချန်ပြီး ဟီးတယ်။ ကျန်တဲ့မြင်းတွေလည်း အလားတူ ဖြစ်ကုန်ကြတယ်။ ကျုပ်ရဲ့ မြင်းလည်း ပတတ်ရပ်ပြီး ဟီးတယ်။ ကျုပ်လဲမြင်းပေါ်ကနေ မကျအောင် မနည်း ကြိုးစားနေရတယ်။ အဲဒီ

အချိန်မှာ ကျွဲက ကျုပ်တို့ဆီ ပြေးလာ ပြီး ခတ်တော့တာပဲ။ မြင်းထိန်းရတာ ကြောင့် ကျွဲရဲ့ရန်ကို မကာကွယ်နိုင်ကြ ဘူး။ ကျွဲက စစ်သားတစ်ယောက်ကို အရင်ခတ်တယ်။ အဲဒီအခါမှာ မြင်းက ထွက်ပြေးသွားတယ်။ တချို့ မြင်းတွေ လည်း ထွက်ပြေးကြတယ်။ ကျုပ်နဲ့ မြင်းသုံးလေးစီးကျန်နေရစ်တယ်။

ကျန်ရစ်တဲ့သူ သုံးယောက်ကို ကျွဲက မြင်းရော လူပါ သိမ်းကြုံးခတ်တော့ မြင်း ပေါ်က လူခတ်မိပြီး လဲကျသွားတယ်။ နောက်ကျန်တဲ့နှစ်ယောက်ကို ဆက်ပြီး လိုက်ခတ်တယ်။ သူတို့က ထွက်ပြေး တော့ မခတ်မိဘူး။ ကျုပ်ကလည်း ထွက်ပြေးတော့ မခတ်မိဘူး။ ကျုပ်က လည်း ထွက်ပြေးတာပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်က မြင်းပေါ်ကနေ ကျန်နေရစ် တယ်။ အဲဒီအခါမှာ ကျွဲက ကျုပ်နဲ့လေး ငါးတောင်လောက်အကွာမှာ မခတ်သေး ဘဲနဲ့ စိုက်ကြည့်နေတယ်။ ကျုပ်က ကဲ ကျွဲကို နှခံဖို့ အဆင်သင့် လုံနဲ့ စောင့်နေ တယ်။ ကျွဲက “ညှပ်”လို့ တစ်ချက် အော်လိုက်ပြီး ကျုပ်ဆီ အတင်းစင်လာ ပြီး ခွေတော့တာပါပဲ။ ကျုပ်လည်း လုံနဲ့

ကျွဲချို့ကို ရိုက်ထည့်လိုက်ရာ ကျွဲချို့ တစ်ချောင်း ကျိုးသွားတယ်။ ကျွဲက ချို့ကျိုးသွားပေမဲ့ အရှိန်နဲ့ဝင်လာပြီး ကျုပ်ကို သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကြီးနဲ့တိုက်လို့ လိုက်တယ်။ လဲကျသွားတယ်။ ကျွဲက ကျန်တဲ့ချို့တစ်ချောင်းနဲ့ တစ်ချက်တည်း ပဲ ခတ်တယ်။ ဦးခေါင်းခတ်မိပြီး ကျုပ် ကွယ်လွန်သွားတာပါပဲ။

ကျွန်ုပ်။ ဘုရင်ကြီးကွယ်လွန်ပြီးတဲ့ နောက် ဖြစ်စဉ်တွေ မိန့်ကြားပါဦးဘုရား။

ဘုရင်။ ကျွဲခတ်ပြီးပြီးချင်း ကျုပ်ကို ကျုပ် ကွယ်လွန်မှန်းမသိဘူး။ ကြောက် အားလန့်အားနဲ့ ထွက်ပြေးတယ်။ တော်တော်လေးဝေးတော့မှ နောက်ပြန် ကြည့်လိုက်တော့ ကျုပ်ခန္ဓာကိုယ်အနီး မှာ ကျွဲက ရပ်နေတာ တွေ့ရတယ်။ အဲဒီတော့မှ သေမှန်းသိတာ။ တော် တော်လေးကြာတော့ ကျွဲလည်း ချောင်း ဘက်ကို ထွက်သွားတာ မြင်လိုက် တယ်။ အဲဒီမှာ ကျုပ်နဲ့စစ်သည် တစ်ယောက် ကျွဲခတ်လို့ ကွယ်လွန်ခဲ့ တယ်။

ကျွန်ုပ်။ ကွယ်လွန်တဲ့စစ်သားကို ဘုရင်ကြီးက မြင်ရလေသလား။

ဘုရင် ။ အလောင်းကို ပြင်စုတယ်။

အလောင်းကို ပြင်စုတယ်။

ကျွန်ုပ် ။ ကျွန်ုပ်တို့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေက

အလောင်းကို ပြန်ရောက်လာကြသလဲ

ဘုရင်။

ဘုရင် ။ ကျုပ်တို့နဲ့ ကျွန်ုပ်တို့ ဖြစ်တဲ့

အချိန်က ညနေ နေဝင်ချိန်မှာဖြစ်တော့

နောက်တစ်နေ့မနက်ကြမှ သားတော်

စောလူးမင်းဦးဆောင်တဲ့ ရဲမက်စစ်သည်

၂၀၀ လောက် ရောက်လာကြတယ်။

ကျွန်ုပ် ။ ဘုရင်ကြီးက တစ်ညလုံး

အလောင်းနားမှာနေတာလား။

ဘုရင် ။ ဟုတ်ပါတယ် ကျုပ်

အလောင်းကိုတွေ့တော့ သားတော်

စောလူးမင်းရော စစ်သည်အားလုံး ငိုကုန်

ကြတယ်။ မနေ့က ကျုပ်နဲ့ပါတဲ့ စစ်သူ

ကြီးနဲ့ စစ်သည်တချို့လည်း ပြန်လာကြ

တယ်။ စစ်သူကြီးက ဖြစ်ပျက်ပုံအလုံးစုံ

ကို စောလူးမင်းကို တင်ပြလျှောက်ထား

တယ်။ နောက်တော့ ကျုပ်အလောင်းကို

ဆင်နဲ့တင်တယ်။

ကျွန်ုပ် ။ စောလူးမင်းက ဆင်နဲ့ လာ

တာလား။

ဘုရင် ။ ဟုတ်တယ် ဆင်သုံးစီး

ပါလာတယ်။

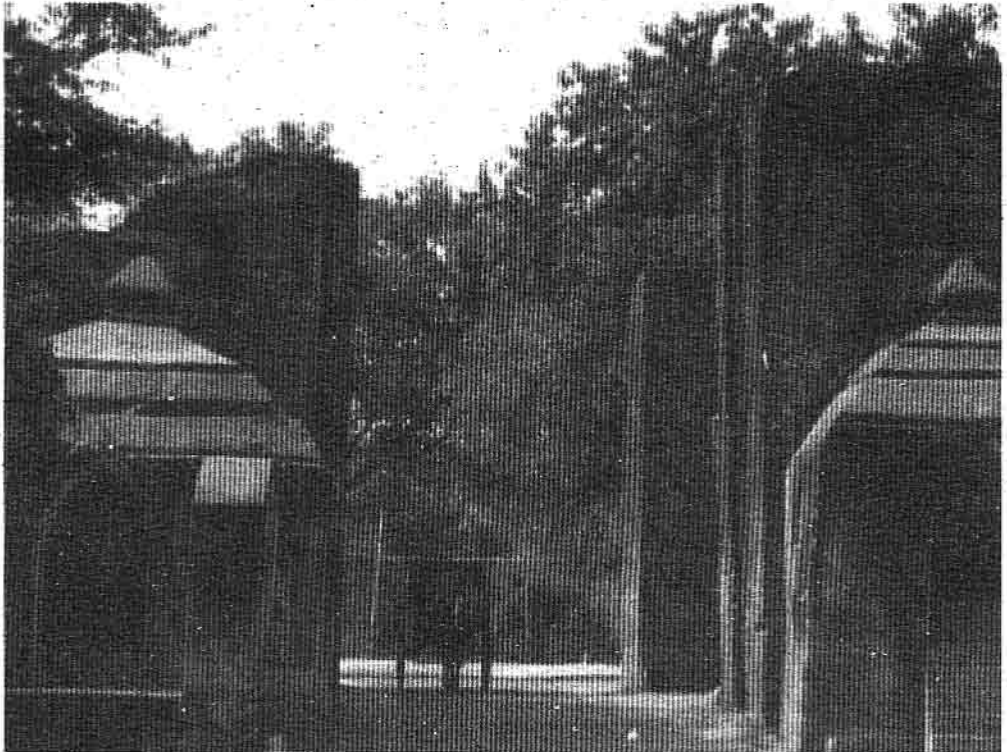
ကျွန်ုပ် ။ ပုဂံမြို့အဝင်မှာ လူအုပ်ကြီး

က ကြိုနေကြတယ်။ ဘုရင်ကြီး

ကွယ်လွန်မှန်းသိတော့ အားလုံးယူကျွန်း

မရ ငိုကြတယ်။ သားတော်စောလူးမင်း

ရော စစ်သည်တွေပါ မျက်ရည်တွေ

ကျနေကြတယ်။ မြို့ကို အရှေ့ဘက်
တံခါးက ဝင်တယ်။ နန်းတော်ရှေ့ရောက်
တော့ မိဖုရားတွေ သားတော်သမီးတော်
တွေအားလုံး ငိုကြတယ်။

ကျွန်ုပ်။ ။ အဲဒီတုန်းက ဘုရင်မင်းမြတ်
မှာ သားတော်သမီးတော်တွေ ဘယ်
နှစ်ပါး ရှိပါသလဲဘုရား။

ဘုရင်။ ။ မိဖုရားသုံးပါး၊ သားတော်
နှစ်ပါး၊ သမီးတော်ငါးပါး ရှိပါတယ်။

နန်းတော်က ကြိုတင်ပရိတ်သတ်ထဲမှာ
ရှင်အရဟံလည်း ကြွရောက်နေပါတယ်။
အမတ်ကြီးသုံးလေးဦးက နန်းရင်ပြင်မှာ
ထားဖို့ နေရာထိုင်ခင်း ပြင်ဆင်ကြတယ်။

တစ်ညလုံး မိဖုရားတွေ သားတော်သမီး
တော်တွေ မူကြီးမတ်ရာတွေ စစ်သူကြီး
လည်း အိမ်မပြန်ကြတော့ဘူး။ မီးတုတ်
တွေ အလောင်းပတ်ဝန်းကျင်မှာရော
ယာယီမဏ္ဍပ်ထဲမှာ ထွန်းကြတယ်။

အလောင်းကို သုံးရက်ထားပြီးချိန်မှာ
ကျွန်ုပ်ကို နတ်ကြီးတစ်ပါးက လာခေါ်
သွားတာ ပင်လယ်ကမ်းစပ် ရောက်
သွားတယ်။ ပင်လယ်ကမ်းစပ်မှာ
နတ်ကြီးနဲ့ ၉ ရက် အတူနေရတယ်။
အဲဒီနောက် နတ်ကြီးက အခြားတစ်

နေရာ ခေါ်သွားတယ်။ မြေပြင်သစ်ပင်
ကြီးတစ်ပင်အောက်မှာ ဆံပင်ဖားလျှားနဲ့
လူကြီးနှစ်ဦးထံ ကျွန်ုပ်ကိုအပ်ပြီး နတ်ကြီး
က ပြန်သွားတယ်။

ကျွန်ုပ်။ ။ နတ်ကြီးက ဘယ်လိုပုံ ရှိပါ
သလဲ ဘုရား။

ဘုရင်။ ။ နတ်ကြီးက အနက်ရောင်
နတ်ကြီးပါ ဥသျှောင်ဆောင်းထားတယ်။
မြင်နေကျ နတ်ပုံစံပါပဲ။

ကျွန်ုပ်။ ။ ဆံပင်ဖားလျှားနဲ့ လူကြီး ၂
ဦးနဲ့ နေရတဲ့အကြောင်း ဆက်မိန့်ပါဦး
ဘုရား။

ဘုရင်။ ။ လူကြီး ၂ ဦးက သူတို့နဲ့
အတူ မီးလာလှုံဖို့ ခေါ်ပါတယ်။ ကျွန်
က သူတို့အနီးသွားပြီး အတူ မီးလှုံပါ
တယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ သူတို့က

ကြက်သားကင်တွေ စားနေကြတာ
တွေ့ရတယ်။ ကျွန်ုပ်ကိုလည်း ကြက်ကင်
တွေ စားပါဦးပြောတာနဲ့ ကြက်ပေါင် ၂
ပေါင် စားလိုက်တယ်။ ကျွန်ုပ် ကြက်
ပေါင်စားပြီးချိန်မှာ သူတို့ ဘယ်ရောက်
သွားမုန်း မသိဘူး။ နောက်တော့ ကျွန်ုပ်
လည်း အဲဒီမီးပုံဘေးမှာ အိပ်ပျော်သွား
တယ်။ အဲဒီမှာ ကျွန်ုပ်တစ်ယောက်တည်း

သုံးရက် နေရတယ်။

ကျွန်ုပ်။ ။ အဲဒီတုန်းက ဘုရင်ကြီးက
နတ်လား တစ္ဆေလား။

ဘုရင်။ ။ ကိုယ့်ဟာကိုယ် နတ်လား
တစ္ဆေလားဆို၊ ခါလဲ မသိပါဘူး။

ကျွန်ုပ်။ ။ ပင်လယ်ကမ်းစပ်မှာ
နတ်ကြီးနဲ့ ၉ ရက်အတူ နေခဲ့တယ်ဆို
တော့ ဘာများပြောကြဆိုကြတာရှိလဲ။

ဘုရင်။ ။ နတ်ကြီးလည်း ကျွန်ုပ်ကို
ဘာမျှမပြောဘူး ကျွန်ုပ်ကလည်း
နတ်ကြီးကို ဘာမျှမပြောမိဘူး။

ကျွန်ုပ်။ ။ အဲဒီတုန်းက ဘာစားရလဲ။

ဘုရင်။ ။ ကျွန်ုပ်လည်း ဘာမျှမစားရဘူး။
နတ်ကြီးလည်း ဘာမှ စားတာ မမြင်ဘူး။

ကျွန်ုပ်။ ။ မီးဖိုဘေးမှာ သုံးရက်နေပြီး
တော့ ဘယ်ရောက်သွားလဲ။

ဘုရင်ကြီး။ ။ သုံးရက်နေတော့ ရသေ့
ကြီးတစ်ပါး လာခေါ်တယ်။ ရသေ့ကြီး
က ရောဂီရောင်ဝတ်ထားတယ်။ ခေါက်
ချာကြီးလဲပါတယ်။ ရသေ့ကြီးက သူနေ
တဲ့ကျောင်းကို ခေါ်သွားတယ်။ ကျောင်း
သင်္ကန်းက သူတစ်ပါးတည်း နေတာ။
ဝါးကျောင်းလေးနဲ့ နေတာ။ သူနဲ့
ကလည်း စကားမပြောဘူး။ သူနဲ့က

နေ့တစ်ဝက်လောက်ပဲ နေရတယ်။
နောက်တော့ ရသေ့ကြီးက ကျွန်နေရမဲ့
လယ်လုပ်တဲ့တဲလို တဲလေးတစ်လုံးဆီ
ခေါ်သွားတယ်။ ရသေ့ကြီးက တဲဆီ
ရောက်တော့ ဒါဘုရင်မင်းမြတ်နေရ
မည့်နေရာပဲဆိုပြီး ပြန်ကြွသွားတယ်။

ကျွန်ုပ်။ အဲဒီတဲလေးမှာ ဘယ်လိုနေ
ရတိုင်ရသလဲဆိုတာ မိန့်ပါဦးဘုရား။

ဘုရင်။ တဲထဲမှာ ဘာမျှမရှိဘူး။
ဝါးကြမ်းခင်းလေးပဲ ရှိတယ်။ အဲဒီမှာပဲ
ဝင်နေရင်ခဲတယ်။ အဲဒီမှာ တစ်ယောက်
တည်း လပေါင်းများစွာနေရတယ်။

ကျွန်ုပ်။ အဲဒီမှာ ဘယ်လိုများ စားရ
ပါသလဲ ဘုရား။

ဘုရင်။ အစာက ကိုယ့်ဖာသာ
ရှာစားရတယ်။ ထန်းလျက်လို အစားကို
တောထဲမှာ ရှာစားရတယ်။ လွယ်လွယ်
ကူကူတွေပါတယ်။ ထန်းလျက်လိုပဲ ချို
ပါတယ်။ ဒီအစာကို လပေါင်းများစွာ
စားရပါတယ်။ တစ်ရက်တော့ အရင်
တစ်ခါလာတဲ့ နတ်ကြီးပဲ လာပြီး ခေါ်
ပါတယ်။ သူက ဘုန်းကြီးကျောင်းတစ်
ကျောင်းကို ခေါ်သွားပါတယ်။ အဲဒီ
ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာနေဖို့ ပြောတယ်။

ဘုန်းကြီးကျောင်းဆိုလေမဲ့ ဘုရားရုပ်ပွား
စေတီလည်း မရှိသေးပါဘူး။ တောရွာက
ကျောင်းပဲ ဘုန်းကြီးတစ်ပါးတည်း နေပါ
တယ်။ အရည်းကြီး ဘုန်းကြီးကျောင်း
တော့ မဟုတ်ဘူး။ ရွာကလည်း အိမ်ခြေ
“၁၅” အိမ်လောက်ပဲ ခိုပါတယ်။

ကျွန်ုပ်။ ဘုန်းကြီးက ဘုရင်ကြီး
ရောက်တာ မသိဘူးလား။

ဘုရင်။ မသိဘူး။ ကျောင်းဆိုလေမဲ့
ကပ်မိုး ကပ်ကာကျောင်းပါပဲ။ သိပ်လည်း
မကျယ်ဘူး။ ကျွန်ကတော့ ကျောင်းနား
က သစ်ပင်ကြီးအောက်မှာ နေပါတယ်။

ကျွန်ုပ်။ အစာကို ဘယ်လို စားပါ
သလဲ ဘုရင်ကြီး။

ဘုရင်။ ဘုန်းကြီးဆွမ်းစားပြီးတော့
ကျွန်တဲ့ဆွမ်းကို အပုံလေးတွေ ဝါးကပ်
ပေါ်မှာ ပုံတယ်။ အဲဒါကို ကျွန်က စားရ
တာပေါ့။

ကျွန်ုပ်။ စားလို့ ဖြစ်ရဲ့လား။

ဘုရင်။ ထမင်းမစားရတာကြာတော့
စားရတာ အလွန် အရသာရှိတယ်။

ကျွန်ုပ်။ အဲဒီဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ
ဘယ်လောက်ကြာအောင် နေရသလဲ။

ဘုရင်။ အဲဒီမှာ အနင် “၃၀”

လောက်နေတော့ ဘုန်းကြီးပျံလွန်တော်
မူတယ်။ နောက်လာတဲ့ ဘုန်းကြီး ၂ပါး
လည်း နှစ်ပေါင်း “၇၀”လောက်နေတော့
တစ်ပါးပြီးတစ်ပါး ပျံလွန်တော်မူကြ
တယ်။ အဲဒီနောက်က သီတင်းသုံးတဲ့
ဘုန်းကြီးလက်ထက်မှာ ဘုန်းကြီးက
ဘုရားရှိခိုးအမှုဝေတော့ အမှုဝေတာရပြီး
အခုလို စတုမဟာရာဇ်နတ် ဖြစ်တာပါပဲ။
ကျွန်ုပ်။ ဘုရင်ကြီး စတုမဟာရာဇ်
နတ်ကြီးဖြစ်ပြီးတော့ ဘယ်ရောက်သွား
ပါသလဲ။

ဘုရင်။ ဘုန်းကြီးကျောင်းက နတ်
ဖြစ်ပြီး ကျောက်ဆည်နယ်က ဘုန်းကြီး
ကျောင်းတစ်ကျောင်းမှာ သွားနေတယ်။
ကျွန်ဖာသာ သွားနေတာပါ။

ကျွန်ုပ်။ တစ္ဆေဘဝ သွားရတာနဲ့
စတုမဟာရာဇ်နတ်အဖြစ် သွားရတာ
ဘာ ကွာခြားမှုရှိပါသလဲဘုရား။

ဘုရင်။ တစ္ဆေဘဝသွားရတာနဲ့ စတု
မဟာရာဇ်နတ်အဖြစ်သွားရတာ အလွန်
ကွာခြားပါတယ်။ တစ္ဆေဘဝသွားရတာ
က လူတွေသွားသလို ခြေလျှင်သွားရ
တာပါ။ နတ်ဘဝ သွားရတာက ကိုယ်
သွားချင်တဲ့နေရာကို စိတ်ဆန္ဒပြုလိုက်ရုံနဲ့

ချက်ချင်း ရောက်သွားတာပါ။

ကျွန်ုပ်။ ကျောက်ဆည်ကနေ ဘယ်

ရောက်သွားသေးလဲ ဘုရား။

ဘုရင်။ ကျောက်ဆည်ကနေ ပုဂံ

ရွှေစည်းခုံဘုရားမှာ ပြောင်းနေပါတယ်။

ရွှေစည်းခုံ ကျွပ်ရောက်တော့ ပုဂံပြည်

က ပျက်သွားပြီ။ အင်းဝခေတ် ရောက်

နေပါပြီ။ ယခု နန်းတော်ဟောင်းနေရာကို

ရောက်တာက နှစ်ပေါင်း ၂၀၀ လောက်

ရှိပါပြီ။

ကျွန်ုပ်။ ဘုရင်မင်းမြတ် ဒီနေ့

ကျွန်တော်ဆီ ကြွလာတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်

ကိုလည်း အမိန့်ရှိပါဦး ဘုရား။

ဘုရင်။ အခု ကျွပ်နေတဲ့ နန်းတော်

ဟောင်းနေရာကို သူတို့ တူးနေကြ

တယ်။ အဲဒါ ဆက်ပြီး မတူးစေချင်ဘူး။

အဲဒါ ပြောပေးစေချင်တယ်။

ကျွန်ုပ်။ တပည့်တော် သင့်လျော်တဲ့

နည်းနဲ့ သက်ဆိုင်ရာကို တင်ပြပေးပါမည်

ဘုရား။ အခု ဘုရင်ကြီးက တစ်ပါး

တည်းနေတာလား ဘုရား။

ဘုရင်ကြီး။ ကျွန်ုပ်ရဲ့ ဗိမ္မရာဇ်ကြီး

စောဥမ္မာနဲ့အတူ နေပါတယ်။

ကျွန်ုပ်။ စောဥမ္မာဗိမ္မရာဇ်က စောလူး

မင်းရဲ့ ဖိခင်ပါလား ဘုရား။

ဘုရင်ကြီး။ ဟုတ်ပါတယ်။

ကျွန်ုပ်။ ဘုရင်ကြီး နတ်ဘဝက

ကျွတ်ချင်ပါသလားဘုရား။ တပည့်တော်

ပြုခဲ့တဲ့ ကုသိုလ်ကောင်းမှုတွေကို အမျှ

ဝေပေးပါမည် ဘုရား။

ဘုရင်ကြီး။ အမျှဝေတာ မယူချင်

သေးဘူး။

ကျွန်ုပ်။ ဘုရင်ကြီးက နန်းတော်ကြီး

အောက်က တစ်စုံတစ်ရာကို

စောင့်ရှောက်နေပုံရတယ် ဟုတ်ပါ

သလားဘုရား။

ဘုရင်ကြီး။ ဟုတ်ပါတယ်။

ကျွန်ုပ်။ အဲဒီပစ္စည်းက ဘာပစ္စည်း

ဆိုတာ ပြောနိုင်မည်လား ဘုရား။

ဘုရင်။ မပြောနိုင်ပါဘူး။ ဒီပစ္စည်းက

ကျွပ်အတွက် အလွန်အရေးကြီးတဲ့

ပစ္စည်း ဖြစ်တယ်။

ဘုရင်ကြီးလည်း ပြန်ကြွသွား

ပါပြီ။ အခုကို အနုရုဒ္ဓဘုရင်ကြီးနဲ့

ဆွေးနွေးလိုက်ရလို့ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ

ဖြစ်ပြီး ကျွန်တော် နေ့လည်ပိုင်းသောက်

နေကြ လက်ဖက်ရည်လည်း မေ့သွား

ပါတယ်။ အနုရုဒ္ဓဘုရင်ကြီး ဘာပစ္စည်း

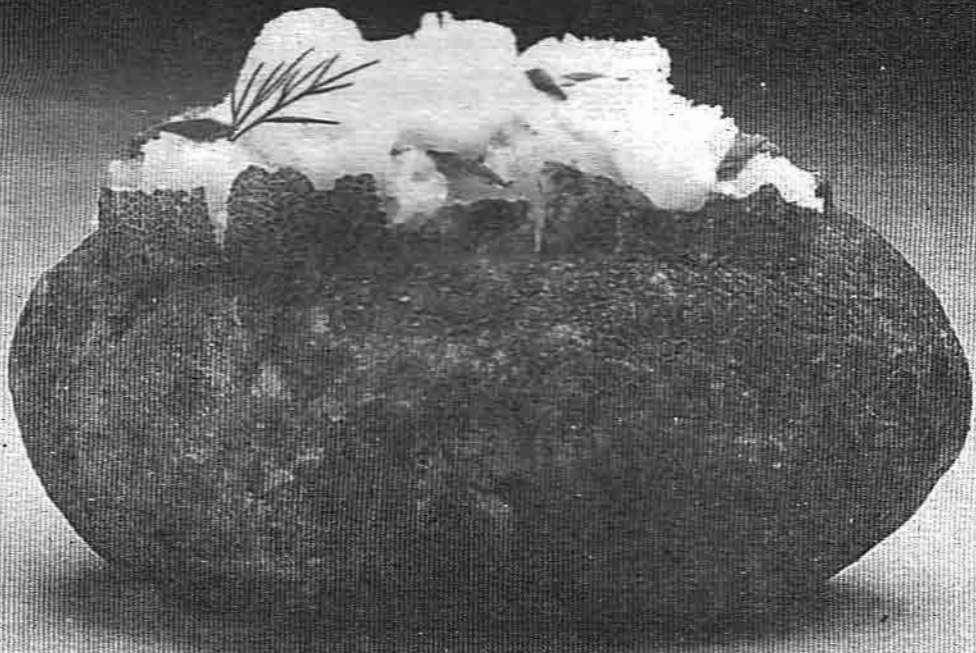

ကိုများ ကာကွယ်စောင့်ရှောက်နေပါ
လိမ့်။

သတ္တဝါများ ကျန်းမာချမ်းသာ

ကြပါစေ။

ဆရာဝင်း(သာကီနွယ်)

အာလူး၏ အသုံးဝင်ပုံ

ဇင်ငြိမ်းလင်း

အာလူးသည် အငယ်မျိုး။
အကြီးမျိုး။ အလုံး။ အရည် စသည်ဖြင့်
လည်းကောင်း အနီ၊ အဖြူစသည်ဖြင့်
လည်းကောင်း နီယူကွက်ကျမ်းကြီး၌ ဖွင့်
ဆို၏။ မြန်မာနိုင်ငံတွင်လည်း မြစ်ကြီး
နား၊ ဗန်းမော်၊ အောင်ပန်း စသည်ဖြင့်
အာလူးထွက်ရှိရာ အောက်လိုက်၍ အဖိုး
ပို၍ခေါ်ဝေါ်ကြ၏။

အာလူးစတင်ဖြစ်ပေါ်သည့်အသေ
ရှေးနှစ်စဉ်များစွာက အိန္ဒိယ
ရှိ တော၊ တောင် စသည့်နေရာတို့၌
အာလူးသည် အလိုအလျောက် အလေ့
ကျပေါက်ရောက်သည်။ လူသိနည်းပါး
သော အချိန်တွင် အမေရိကန်လူမျိုးများ
အိန္ဒိယသို့ ရောက်ရှိလာပြီး အာလူးစား
သုံးခြင်း၏ အကျိုး အပြစ်ကို လက်လှမ်း
မီသ၍ ပြောကြားသဖြင့် လူများသည်
အာလူးကို မျိုးပွားပြီး စိုက်ပျိုးခြင်း၊
စားသုံးခြင်းကြောင့် ယခုထက်တိုင်
ကမ္ဘာအနှံ့အပြား ထင်ရှားကျော်ကြား
နေ၏။

သက္ကတဘာသာ "အာလူး" မှ
ဟိန္ဒူဘာသာ "အာလူး" သို့ဆင်းသက်

ခေါ်ဝေါ်ကြခြင်း ဖြစ်သည်။
အာလူး၏ ဂုဏ်သတ္တိ
အာလူးသည် အေး၍ချို၏။
ကိုယ်လက်ကို လေးလံထိုင်ခိုင်းစေသည်။
အားကိုးဖြစ်စေသည်။ ဆီးရွှင်ကာ နို့ရည်
ကို ပွားများစေ၏။

အာလူးကို လွန်ကဲစွာ စား
ပါက အစာမကြေ ရင်ပြည့်၊ ရင်ကယ်
ရောဂါ ဖြစ်စေတတ်၏။

ခေါင်းကိုက်ပါက အာလူးကို ပါး
ပါးလွှာ၍ နားထင်ကို ကပ်ပေးခြင်းဖြင့်
သက်သာစေသည့် အပြင် ဇက်ကြော
တောင့်တင်းခြင်း၊ ဂုတ်ကြောများ
တောင့်တင်းခြင်း အတွက်လည်း အသုံး
ပြုနိုင်၏။

ခွက်တစ်ခုထဲသို့ အာလူးအခွံ
နှင့်မြင်းချေးကို ရောစပ်ကာ မီးသွေး
မီးကျိုးခဲထည့်၍ ကြမ်းပြင်အောက်
ဆွဲထားပါက ကြမ်းပိုးများ ကင်းဝေးစေ
၏။ ပိုးဟပ်ရှိသော နေရာ၌ အာလူးအခွံ
အစိုကို ထည့်ပေးပါက ပိုးဟပ်များ
ကင်းဝေးစေ၏။ အာလူးအခွံဖြင့် စွန်း
ထင်းပေရနေသော ကြွေပန်းကန်ကို

ရော၍ ပြုတ်ပေးပါက အစွန်းအထင်း
ပျောက်ကင်းစေ၏။

သဗ္ဗေသတ္တာ ဝေနေယျာ
ချမ်းသာကိုယ်စိတ်ပြုကြပါစေ။

ဝင်မြိမ်းထင်း

ရန်ကုန်ဖြန့်ချိရေး

ကျော်သိန်းစာပေ

၃၂-လမ်း
ပန်းဘဲတန်း
ရန်ကုန်မြို့

အပိုင်း ၂

လူကြီးမင်း ကိုင်ဆောင်သော ဖုန်းရဲ့ နောက်ဆုံးနိမ့်လုံးအကြောင်း ပြုပြီးသကာလ ဖြစ်ပေါ်ကြမ္မာကို ဒီတစ်ပတ်တွင် ဆက်လက်ပြီး တင်ပြ ပါဦးမည်။

လူကြီးမင်းရဲ့ ဖုန်းနံပါတ် နောက်ဆုံးနိမ့်လုံး သည် **10** ဖြစ်ပါက...

ဖျော်ရွှင်မှုကို ပေးစွမ်းသည့် အောင်မြင်မှုကို ရစေသည်။ လူချစ်လှောင် များစေသည်။ ဤနံပါတ်ပိုင်ရှင်ကိုယ်တိုင် ဂတိတည်ဖို့ အရေးကြီးပါသည်။ မိမိ ပိုက်ဆံအိတ်နှင့် ဖုန်းကို အမြဲပူးကပ်၍ ယှဉ်တွဲကိုင်ထားပါ။ မိမိအနေနှင့် သန်စင် ခန်းမှနေ၍ ဤနံပါတ်ပါ ဖုန်းနှင့် လုံးဝ စကားမပြောမိပါနှင့်။ ဤဖုန်းရဲ့ နောက် ကျောတွင် (၁) စာလုံးကို ကြိုက်တာ နဲ့ ရေးထားပါ။ ဝန်ထမ်းများအတွက် အသုံးတည့်သော ဖုန်းနံပါတ်ဖြစ်ပါသည်။

11 သည် နောက်ဆုံးနိမ့်လုံးဖြစ်ပါက

ခရီးသည်ဖြစ်မည်။ ခရီးများ မည်၊ ခရီးထွက်လေ အကျိုးရှိလေ ဖြစ် မည်။ ဤနံပါတ်နိမ့်လုံးကို ကိုင်ဆောင် မိသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့မှာ အဝတ်အစား စမတ်ကျကျ ဝတ်ဆင်ပါ။ သင်သည် အိမ်ထောင်ရှင်မ ဖြစ်ပါက ကံကောင်း သော အိမ်ထောင်ရေး ဖြစ်ပါမည်။ နောက်ပြီး ဤဖုန်းကိုင်ဆောင်သူတို့မှာ နှုတ်ထွက်စကား သာယာဖို့ မင်္ဂလာ ရှိသောစကားနှင့် နေ့သစ်ကို ဖွင့်လှစ် ပါလေ။ နံနက်တိုင်း ဖုန်းကိုကိုင်ပြီး “ဗုဒ္ဓေါ အောင်ပြီ” ကို ကိုးခေါက် ရွတ်သင့်ပါ ကြောင်း။

12 နံပါတ်ဖြစ်သော်

အတိုက်အခံများတတ်သည်။ ငွေဝင်သော်လည်း မမြဲတတ်ပါ။ မိမိ ချစ်သူပေါ် မိမိအိမ်ထောင်ဘက်ပေါ် သစ္စာရှိရန် လိုအပ်ပါသည်။ အလုပ်ကို ကြိုးစားမည်။ အလုပ်ကို ချစ်မည်။ နေရာ ဌာန မမြဲတတ်ပါ။ တပည့်တပန်းကောင်း ရတတ်သည်။ အနုပညာရှင်များ ယူနီ

ဖောင်း ဝတ်ဆင်ရာသည် အစိုးရဝန်ထမ်း များနှင့် အကျိုးပြုစေသည်။ လူသည် ကြမ်းတမ်းဟန် ခက်ထန်ဟန် ရှိသော် လည်း နှလုံးသား နနယ်ကြသူများ ဖြစ်ကုန်၏။ အစားစာရင်း ဖုန်းကို မပြောရပါ။ မိမိတင်ပြ ပြောစကားများ အောင်မြင်စေရန် ဘယ်လက်မှ ဘောဟင် ကိုင်၍ ပြောပါလေ တယ်လီဖုန်း နောက် ကျောတွင် သုံးစာလုံး “3” အင်္ဂလိပ်လို ရေးကပ်ထားပါ။ “မေတ္တာသုတ်” တော်ကို သုံးခေါက်ကို ဖုန်းကိုင်၍ ရွတ်ပါ။

တကယ်လို့ နောက်ဆုံးနိမ့်လုံးသည် **13** ဖြစ်သော်

အနာအဖျားမကင်း ဖြစ်တတ် ၏။ ဘာသာရေးဆိုင်ရာ အားကောင်း မည်။ ဘိုးတော်များ မယ်တော်များ နတ် များ၏ စောင့်ရှောက်ခံရတတ်သည်။ အရာရာကို အလေးအနက်ထားသူ ဖြစ် လာကုန်၏။ သူများစကားကို လွယ်လွယ် မယုံဖို့ အရေးကြီး၏။ အခက်အခဲများ တွေ့တတ်သည်။ တိုးတက်မှု နှေးကွေး သလိုရှိ၏။ အမျိုးသမီး အနေနှင့် ပွင့်ပွင့် လင်းလင်း ပြောဆိုမိမည်။ ရာထူး ဥစ္စာ

လွယ်လွယ်ရမည်။ ငါးပါးသီလ မြဲရန် သတိရှိပါ။ အိမ်ထောင်ရှင်မ အနေဖြင့် မိမိဆက်ဆံရသူ အိမ်သူအိမ်သားများ အပေါ် နှုတ်ထွက်တိုင်း မပြောမိရန် ဆင်ခြင်ပါ။ နံနက်စောစောတွင်

“ဘုန်းတော် ၆ ပါးနှင့် ပြည့်စုံတော်မူသော မြတ်စွာဘုရားကို ရိုနှီးပါ၏” ဟု ကိုးကြိမ်ကို ဖုန်းကိုလက် နှင့်ကိုင်ရင်း ရွတ်ဆိုသင့်ပါသည်။ ကျောင်းသူ/သားများ အကျိုးပြုသည်။

14 သည် နောက်ဆုံးနှစ်လုံးဖြစ်အံ့ တွေးဆီကောင်းမည်။ ဆင်ဆင် ခြင်ခြင်လုပ်မယ်၊ ဇွဲရှိမှ အောင်မြင်မည် နံပါတ်ပါ။ နံနက်မျက်နှာသစ်ချိန် ဘယ် လက်တစ်ဘက်တွင် ဖုန်းကိုင်ပြီး ညာ လက်နှင့် ရေကိုထိပြီး ယနေ့တွေ့ဆုံရ မည့် လူပုဂ္ဂိုလ်များ ပြောဆိုဆက်ဆံရ မည့် လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်များ ဤရေလို အေးမြပါစေ။ ပန်းလိုလန်းပါစေလို ကိုး ကြိမ်မေတ္တာပို့ပြီးမှ မျက်နှာသစ်ပါလေ။

စားဝတ်နေရေးအတွက် လုပ် ရှားနေရမယ်၊ မောင်နှမကိစ္စ၊ ဆွေမျိုးကိစ္စ တွေ ဝင်လာတတ်တယ်။ တစ်ခုသတိ

ထားရမှာ ဖုန်းမှာ ပျောက်လွယ်ခြင်း၊ အထားမှားခြင်းတို့ ဖြစ်တတ်ပါတယ်။ ဤနံပါတ် ပိုင်ရှင်များကို သည်းခံစိတ်ကို တတ်နိုင်သမျှ မွေးပါရန် တိုက်တွန်းပါ သည်။ ကိုယ်က ကူညီတတ်သော် လည်း မိမိအလှည့်မှာ ရှောင်ဖယ်ကြ သော်လည်း စိတ်ဓာတ်မကျပါနဲ့ မိမိမှာ ဘုရားသခင် ပေးထားသော ဆုတစ်ခုရှိ နေခြင်းပါ။ ထိုဆုမှာ ခွင့်လွှတ်တတ်ခြင်း နှင့် နေတတ်ရင် ကျေနပ်စရာ စိတ်ထား မျိုးကို ပိုင်ဆိုင်ထားလို့ပါ။ ဖုန်းအိတ်ထဲ တွင် “မ” ဂဏန်း သက်သက်ပါသော မည်သည့် ငွေစက္ကူမဆို ထည့်၍

ဆောင်ပါလေ။

15 နှစ်လုံးတွဲဖြစ်ပါက

အကြီးအကဲလို နေရ၏။ ရိုသေ သူပေါများ၏။ ရတနာ ဆွေငွေပေါများ မည်။ အပြိုင်အဆိုင်ကို အသာလေး နိုင်၏။ “ဆိုခဲစေ မြစေ” ဝါဒကို လက် ကိုင်ထားပါ။ လူရေသူရေမှာ တစ်ဖက် လူအား အဆဲအဆို၊ ကြမ်းတမ်းသော စကားလုံးတို့ဖြင့် မတုံ့ပြန်မိပါစေနဲ့။ သမီး ပျိုများ အနေနှင့် သတင်းကောင်း၊ မိတ် ဆွေကောင်း ရတတ်သည်။ မရောက်ဘူး သော ခေသရောက်တတ်၏။ ဖြစ်သမျှ ပြဿနာကို မိဘများကို တိုင်ပင်ပါ။ လျှို့ဝှက်မထားပါနဲ့။ ဖုန်းနောက်မှာ ဓာတ်မှန်သားကို ကြယ်ပုံညှပ်၍ ကပ် ထားပါလေ။

16 အတွဲ နောက်ဆုံးနံပါတ် ဖြစ်ပါက

လူမျိုးကွဲ အကျိုးပြုပါ၏။ မိဖွား ရေး နှစ်ခုလုပ်ရတတ်၏။ မိတ်ဆွေပေါ များမည်။ ဥပဒေမကင်းသော လုပ်ငန်း များ၊ ဝေဖန်ကစားများနှင့် အကျိုးမပေး ပါ။ သူများကိစ္စကို ခေါင်းခံဖြေရှင်းရ

တတ်သည်။ သူများပြဿနာကြား ညှပ်
တတ်ပါသည်။ ငွေရလွယ်မည် အိပ်တွင်း
ရေး သာယာတတ်၏။ သို့သော်ငွေရခွင့်
အထပ်ဖြစ်၍ ဆုတောင်းခံ၍ ချစ်ခင်
အချစ်ကို လေးစားသူ ဖြစ်ပါစေ။ ဖုန်း
သံဖြည့်၍ ကိုင်သောအခါ “အသံကြား
ချစ်ခင်ပါစေ” ဟု ဆန္ဒပြု၍ နားထောင်
ပါ။ လှပဆန်းကြယ်၊ ခေတ်မှီသော အချိုး
အစားကိုသာ ကိုင်တွယ်ပါ။ သို့မဟုတ်က
ဖုန်းတွင် စိန်လုံးများနှင့် အလှဆင်ပါ။ ဤ
၁၆ အတွဲ လက်ဝယ်ရှိသူများမှာ ငွေရ
ကံကောင်းသူများ ဖြစ်ကြမည် ဖြစ်သဖြင့်
ဖုန်းသည်အောက်ကုန်သော် “ခဲနံ့ကျပြီး
ရွှေပြန်ကောက်တယ်” ဖြောင့်ပြီး ပြန်သုံး
ပါ။

17 အတွဲဖြစ်သော်

အကြီးအကဲ ဖြစ်တတ်သည်။
လူကြီးလူကောင်းလို ဖြစ်ကြမည်။
သို့သော် မိသားစုပေါ် နွေးထွေးမှုပေးပါ။
ပင်ပန်းပြီးမှ ခက်ခဲပြီးမှ အောင်မြင်၏။
ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုးမည်။ ဖုန်းရဲ့ Ring
Tone ကို ရှေးဟောင်းသီချင်းသံဖြင့်

ထည့်သွင်း၍ သုံးပါ စားဝတ်နေရေး ပြေ
လည်မည်။ ရေကြောင်းအကျိုးပြုသဖြင့်
မဏိမေခလာ စောင့်ရှောက်သဖြင့်
သင်္ဘောသားများ ရေလုပ်ငန်းရှင်များ
ရေလုပ်သားများနှင့် ရေဆက်နွယ်သော
မိသားစုများ ကိုင်တွယ်သုံးစွဲသင့်ပါ၏။
တစ်ခုတော့ သတိပြုပေးပါရစေ။ ဖုန်း
ပျက်လွယ်၊ ပျောက်လွယ်တတ်ပါ၏။
ချစ်ခင်သူချင်း ညအချိန် ဖုန်းဆက်သွယ်
မိပါက ကြားလေသွေး၍ တေးရက်န်း
ဆိုက်တတ်ပါ၏။ ဖုန်းနောက်ကျောတွင်
တြိဂံ (Δ)ကို ကပ်၍ ဆောင်ပါစေ။
လာဘ်ပွင့်စေပါသည်။

နောက်ဆုံးနှစ်လုံး **18** ဖြစ်သော်

ငွေရလွယ်မည်။ အကြံကောင်း၊
ဉာဏ်ကောင်းရမည်။ နေရာပေးခြင်း ခံရ
မည်။ သို့သော် မိမိအား အသုံးချခံရ
တတ်ပါသည်။ ပုဂ္ဂိုလ်ထူးများနှင့် နီးစပ်
မည်။ ယုံကြည်မှုရှိဖို့ လိုအပ်ပါမည်။
အစာအိမ်ဝေဒနာကို ဖြစ်စေမည်
အစာခံခြင်း၊ အစာစားချိန်မမှန်ခြင်း
စသည့် အလေ့အထကို ပြုပြင်ပေးပါ။
မိဘအတွက် ကောင်းမှုကုသိုလ်ပြုပေးပါ။
မိဘမေတ္တာ ရရှိထားသူများ ဖြစ်ကြ
သည်။ လူမှုရေး အရပ်အထွေးတွင်
ပါဝင်ပတ်သတ်မိတတ်သည်။ အပြစ်ကို
ဝန်ခံရသူဖြစ်၍ “အောင်အရပ်သိက္ခိ” ကို
ပုတီးစိပ်ပါက ထူးခြားမည်။ အောင်မြင်
မည် သံစဉ်များကို နေ့စဉ်ကြားသိရပေ
မည်။

19 ဂဏန်းနှစ်လုံး အဆုံးသတ်သော်

စဉ်းစားဉာဏ်ကောင်းသူဖြစ်
၏။ မေတ္တာစိတ် အမြဲထားသင့်၏။
သူများမထင်မှတ်သော၊ မမြင်သော
အနေအထားမှ လမ်းကြောင်းသစ်မှ စီး

ဦး အရဟံ မေတ္တာ လာဘ်
နတ်မျက်စိ ဆရာဦးအောင်စိုး (B.Sc) မော်လမြိုင်

ခုနစ်ရက်သာသနိယအတွက် ကျန်းမာရေး၊ လူမှုရေး၊ ပညာရေး၊
အိမ်ထောင်ရေး၊ စီးပွားရေး၊ ကိစ္စရပ်များ ရင်ဆိုင်ကြုံတွေ့နေရသော
ပြဿနာများကို စိုက်ထိမှာ ပုဂ္ဂလိကအား ဝင်စားနေသောသူ နတ်မျက်စိ
ဟောချက်များ ဆရာတော်သာယာကြရာများဖြင့် (၂၇)နှစ်တိုင်တိုင် ကူညီ
ဆောင်ရွက်ပေးလျက် ရှိသည်။

အောင်မြင်သူတို့ ဆုကြရာ

- ယောခန်းတည်နေရာ ၂၀၀ အမှတ်-၁၃၀၊ အောင်ဟံခွန် ၁၁/မ ပရိသတ်၊ ၁၀-မိုင်၊ မြည်လင်း၊ ရန်ကုန်မြို့၊
- လမ်းညွှန် ၂၀၀ အိမ်ပေါ်(တခြား) တိုက်ကြီး-ဆူးလေ၊ (၅၁) (၂၄၁) (၅၃) (၇၉) (၂၁၂) ကားမိန့်
- ယောခြားချိန် ၂၀၀ ဆယ်မိုင်ကျန်းမော့မှတ်တိုင်တွင် ဆင်းပါ။
- ဆက်သွယ်ရန် နံနက် (၉) နာရီမှ ည (၉) နာရီ အထိ ၊
- ရက်ချက် ၂၀၀ အထာခန်း - ၀၉-၇၃၁၀၉၅၅၆၊ အိမ် - ၀၉-၇၃၂၄၄၀၉၇ ၊
- ၂၀၀ နန်းမြင့် ကြိုတင်တိုက်ဆွဲပါ။ ကျေးဇူးတင်ပါသည်။

ပွားရှာမည်၊ အချစ်စစ် အချစ်မှန်ကို သောက်ဖွယ်တွေ ဝယ်ယူတတ်၏။ မှာထားပါ။ နံနက်တိုင်း ဖုန်းကိုကိုင်ပြီး
တွေ့ကြုံရ၏။ ကံ ကံအကျိုးကို ယုံ ဘုရား၊ တရား၊ ကြည်ညိုတတ်၏။ “သတ္တဝါအားလုံး ကျန်းမာချမ်းသာ
ကြည်ကြသူများ ဖြစ်၏။ အနီးအပါးလူ အရေးကြီးသော ဖုန်းကို ပြောသောအခါ ပါစေ” ဟု မေတ္တာပြုပြီးမှ အလုပ်ဝပ်။
ကို လက်တွဲခေါ်တတ်၏။ အလှအပ မိမိဘယ်လက်က ညာလက်မောင်းကို နတ်မျက်စိ ဆရာအောင်စိုး
သန်ရှင်းမှုကို ကြိုက်မည်။ အိမ်ပြန်လျှင် ကိုင်ရင်း တင်ပြပြောဆိုပါ။ ဤဖုန်းကို
အိမ်ရှိ မိသားစုများအတွက် စားဖွယ် အသုံးပြုတဲ့ အချိန်မှာ မြင်သောနေရာ

လောကဓံ(၈)ပါး

တံတံ၏အကျိုးတရားများ

အောင်ဘုန်းမြင့် (ကချင်မြေ)

ကံဟူသောစကား - FATALISM

ကံ ယုံဝါဒအရ လူတို့၏ အရာခပ်သိမ်း၌
ဖြစ်ရပ်မှန်သမျှသည် တစ်စုံတစ်ခုသော
အကြောင်းတရားက အစဉ်ထာဝရ
ပြဋ္ဌာန်းထားပြီးဖြစ်သည်ဟူ၍ ခံယူကြ
လေ၏။ ထို့ပြင် FATE ကံကြမ္မာအဆိုး
နှင့် DESTINY ကံကြမ္မာအကောင်း
က လူတစ်ယောက်၏ ဘဝတစ်ခုလုံး
ကို ကြီးကိုးချယ်လှယ်သူ ဖြစ်သည်
ဟူ၏။

ထေရဝါဒလွန်းကားသော
မြန်မာတို့၏ ကံကြမ္မာယုံကြည်မှုသည်
ကံယုံဝါဒနှင့်မတူ တမူ ထူးခြားပေ၏။
ကံကို ဖန်တီးပေးသူသည် မိမိတို့
ကိုယ်တိုင်သာလျှင်ဖြစ်သောကြောင့်
ကံဆိုးကံကောင်း အကျိုးတရားများကို
မိမိတို့ကသာ လုပ်ဆောင်ခြင်းဖြစ်သည်
ဟူ၍ လက်ခံကြ၏။ သို့ဖြစ်၍ မြန်မာ
တို့၏ ကံ-ကံ၏အကျိုးတရားဆိုင်ရာ ယုံ
ကြည်မှုသည် ပြဋ္ဌာန်းခံဝါဒကဲ့သို့ တရား
သေမဆန်သော လက်တွေ့ကျသည့်
အတွေးအမြင်များပေါ် အခြေခံထားသော
ကံအကျိုးတရား။ အမြင်တစ်ရပ်
ဖြစ်လေသည်။

ကံ ဟူသော ဝေါဟာရ
အသံထွက်သည် ဟိန္ဒူဘာသာစကား
“KARM-ကာမ်” အလုပ်ဟူသော
အသံထွက်မှ မြန်မာဘာသာကံဟူ၍
ဆင်းသက် ဝင်စားလာခြင်းဖြစ်သည်
ဟူ၏။ ထို့ကြောင့် ကံသည်အလုပ်
အလုပ်သည် ကံ ဖြစ်သည်ဟူ၍
အဓိပ္ပယ် ဖွင့်ဆိုကြ၏။ အကြင်သူသည်
ကောင်းသောအလုပ်ကို ပြုလျှင်
ကံကောင်းမည်။ မကောင်းသောအလုပ်
ကိုပြုလျှင် ကံဆိုးမည်။ မိမိတို့ကိုယ်တိုင်

ပြုလုပ်ခဲ့သော အတိတ်ကံ ပစ္စုပ္ပန်ကံ
သည် မိမိတို့အတွက် ရှေ့အနာဂတ်ကံ
ဖြစ်လာမည်သာ ဖြစ်သည်။
ကံ ကံ၏အကျိုး - အမိသည်ကာ
ပြုစင်အေးမြသော မေတ္တာတရား၏
သက်တေဖြစ်ပြီး အေးမြသောလမ်းကို
ကိုယ်စားပြုလေ၏။ အဘသည်ကား
ဘုန်းကပ်ရမိ၏ ပြဟုတ်ဖြစ်ပြီး နေမင်းကြီး
ကို ညွှန်းဆိုကြကုန်၏။ ကံမည်သည်
ကား အတိတ် ပစ္စုပ္ပန် အနာဂတ်တည်း
ဟူသော သံသရာစက်တစ်ခုလုံးကို
အကောင်းအဆိုး ထိန်းကျောင်းပေးသော
အရာ ဖြစ်လေသည်။

သို့ဖြစ်၍ လူတို့သည် ကောင်း
သောအမှုကြောင့် ကောင်းခြင်းမင်္ဂလာ
အဖြာဖြာတို့နှင့် ပြည့်စုံကြပြီး မကောင်း
သောအမှုကြောင့် ကံဆိုးခြင်း၏ အခက်
အခဲ အမျိုးမျိုးနှင့် တွေ့ကြုံရနိုင်သည်။
အဆိုပါ ကံကောင်းကံဆိုးခြင်းကို
မည်သည့် တန်ခိုးရှင်ကမျှ ဖန်တီးပေးခြင်း
မဟုတ်ပဲတဲ မိမိတို့က ပြုလုပ်ခဲ့ခြင်းသာ
ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် အကြင်သူသည်
ကံကောင်းခြင်း၊ ကံဆိုးခြင်း၏ အရှင်
သခင် ဖြစ်ပေတော့သည်။

ဤလောကသုံးပါး၌ ဘုရားရှင်
 ပွင့်တော်မူပြီး လူသတ္တဝါအပေါင်းတို့ကို
 ကောင်းမြတ်သောတရားကို ဟောမြွက်
 တော်မူ၍ နိဗ္ဗာန်ရောက်ကြောင်း
 လမ်းညွှန်ပြဆိုခဲ့ပြီး ဖြစ်လေ၏။ ရတနာ
 မြတ်သုံးပါး ပေါ်ထွန်းလာခြင်းသည်
 အလုံးစုံသော လူနတ်မြဟ္မာသတ္တဝါတို့
 ၏ သဗ္ဗကောင်းကျိုးအလိုရာ ဖြစ်၏။
 မိမိတို့သည် ဘဝကအကျိုးကောင်း
 စေရန် ထိုဘုရား၏ တရားမြတ်များကို
 လိုက်နာကြရမည်သာ ဖြစ်သည်။
 မကောင်းသောပဋ္ဌာန်းစက်- မိမိတို့သည်
 သူတစ်ပါးတို့၏ အသက်အိုးအိမ်စည်းစိမ်
 ချမ်းသာများကို ထိပါးခြင်း၊ သတ္တဝါ
 အပေါင်းတို့ကို မျက်ရည်ပေါက်ကြီးငယ်
 ကျအောင် ညှဉ်းပန်းနှိပ်စက်ကာလိုပြခြင်း၊
 လုံ့လမစိုက်ထုတ်ဘဲ တွေဝေခြင်း။
 မကောင်းမှုမှန်သမျှတို့၌ မွေ့လျော်ကြ
 လျက် သီလမရှိ အားထုတ်ကြိုးစားမှု
 မရှိခြင်း၊ အာရုံငါးပါး ကာမဂုဏ်တို့၌ မငြီး
 တမ်း၊ အလဲလှယ်စံစားခြင်း၊ မုသာဝါဒ
 ပရိယာယ်မာယာတို့ဖြင့် လှည့်စား၍
 မကောင်းမှုမှန်ကို ကျူးလွန်ခြင်းတို့သည်
 မကောင်းသော ပဋ္ဌာန်းစက်ကို ဖြစ်စေ

သည့် အကြောင်းတရား ဖြစ်သည်။ ယင်း
 မကောင်းသော အကျိုးတရားများ ကို
 ကျော်ဖြတ်နိုင်ရန် တရားမွေ့နှင့်အညီ
 ကျင့်ကြံနေထိုင်သွားကြရမည် ဖြစ်သည်။
 သို့မှသာလျှင် မကောင်းမှုမှန်
 သမျှသော ကံပဋ္ဌာန်းစက် ကြွေးမြီ
 အညစ်အကြေးများ ကင်းရှင်းစေပြီး
 ကောင်းသောကုသိုလ်ကံ အမွေအနှစ်
 များကို ဆက်ခံနိုင်ကြပြီး ကောင်းသော
 ပစ္စုပ္ပန်ဘဝကို ပိုင်ဆိုင်နိုင်ကြ၍
 ကောင်းသောအတိတ်ကို ဖော်ဆောင်နိုင်

ကြမည် ဖြစ်သည်။
 အတိတ်၏ ကောင်းသော
 ကံတရားများသည် ပစ္စုပ္ပန်ကာလ
 အတွက် ကောင်းခြင်းသံသရာကို
 ပွားများစေပြီး ပစ္စုပ္ပန်၏ ကောင်းသော
 အမှု ကံတရားများသည် အနာဂတ်
 အတွက်ဖြစ်စေကာ မကောင်းသော
 ပဋ္ဌာန်းစက်တို့မှ လွတ်ကင်းစေနိုင်ပါလိမ့်
 မည်။

ယတြာဟူသော စကားရပ်
 အဓိပ္ပာယ်သည် မလိုအပ်သော
 မကောင်းကျိုးများကို ဖယ်ရှားကင်းဝေး
 စေ၍ လိုအပ်သော ကောင်းကျိုးတရား
 များ ကောင်းစွာဖြစ်စေ ရောက်စေသော
 အမှုကိစ္စများကို ဆောင်ရွက်ကြခြင်းကို
 ယတြာဟု ခေါ်ဆိုကြခြင်း ဖြစ်၏။
 သို့ဖြစ်၍ မိမိတို့၏ ဘဝသံသရာအဆက်
 ဆက်၌ ကောင်းစေရန် ကောင်းမှု
 ကုသိုလ်ဆောင်ရွက်ခြင်းကို ယတြာမည်
 ထိုက်ပေသည်။

ထေရဝါဒတွင် ကံသုံးပါး
 ဖြစ်သော ကာယကံ = ကိုယ်ဖြင့်ပြုမှု
 ခြင်း၊ ဝစီကံ = နှုတ်ဖြင့်ပြောဆိုခြင်း၊
 မနောကံ = စိတ်ဖြင့်တွေးတောကြံစည်မှု

ပြုခြင်းတို့ဖြင့် ယူ၍ ဖြစ်လာတတ်သော ကုသိုလ်ကံစေတသိက် အကုသိုလ်ကံ စေတသိက်များဖြင့် သုစိုက်ဆယ်ပါးနှင့် ခုစိုက်ဆယ်ပါးကို ခွဲခြား၍ သတ်မှတ် ထားကြ၏။ သို့ဖြစ်၍ ကောင်းသောကံကို ပြုလုပ်သူများ၌ ကောင်းသောပစ္စန်းစက် ကို ဆက်ခံစေမည်ဖြစ်ပြီး မကောင်း သောကံကို ပြုလုပ်သူများ၌ မကောင်း သော ပစ္စန်းစက်ကို ဖြစ်စေမည်သာ ဖြစ်ပါသည်။

ကောင်းသောကံကို တည်ဆောက်ခြင်း- ရခဲလှသော လူ့ဘဝကို အလွန် ကံကောင်းထောက်မ၍ ရရှိလာကြခြင်း ဖြစ်သော်လည်း ဥစ္စာပစ္စည်း ပြည့်စုံ ချမ်းသာကြွယ်ဝခြင်း၊ ကျန်းမာအသက် ရှည် အနာမဲ့ချမ်းသာခြင်း၊ ရုပ်အဆင်း အင်္ဂါ ချောမောလှပ တင့်တယ်ပြည့်စုံ ခြင်း၊ ရာထူးရတပ်သိပ် အခြွေအရံ ဝေါ ယာဉ်ရထား အိုးကောင်းအိမ်ကောင်းနှင့် နေထိုင်ခြင်း၊ သာယာပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့ ခြင်းနှင့် လိုရာဆန္ဒပြည့်ခြင်းတို့၌ မတူ ညီကြာ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ကွဲပြားခြားနား ကြခြင်းသည် မည်သူမပြု မိမိမှသာ ဖြစ်သေး၏။ အတိတ်က မိမိတို့ ပြုလုပ်

ခဲ့သော ကံတရားအရ ဖြစ်လာကြခြင်း သာ ဖြစ်ပါသည်။

လူသားတို့သည် မြတ်စွာဘုရား ရှင်၏ သာသနာတော် ထွန်းကားစည်ပင် နေသော ဘုရားရှင် ဟောကြားတော်မူ အပ်သည့် လူ့ပြည်နတ်ပြည်သို့ ကောင်း စွာ ရောက်ရှိနိုင်မည့် နည်းကောင်းလမ်း ကောင်းများကိုလည်းကောင်း၊ အပါယ် ငရဲဘုံသို့ သက်ဆင်းကျရောက်သွားနိုင် သည့် မကောင်းမှု၏ နည်းလမ်းများကို လည်းကောင်း၊ အဖန်တလဲလဲ ကျင့်

လည်ကြရသော ဘဝသံသရာ လောက ကြီးမှ လွတ်မြောက်ကင်း၍ မြတ်သော နိဗ္ဗာန်ရွှေပြည်သို့ သွားရောက်နိုင်ရန် လမ်းကောင်းလမ်းမြတ်ကိုလည်းကောင်း၊ ဟောမြွက်လမ်းညွှန်တော်မူခဲ့ပြီး ဖြစ်၏။ လိုရာခန့်သို့ ပေါက်မြောက်နိုင်ရန်ကား မိမိတို့ကိုယ်၌ လိုက်နာလုပ်ဆောင်ကြ ရန်သာ ဖြစ်သည်။

သို့ဖြစ်၍ မိမိတို့ဘဝကို ရောက် လေရာဘဝဆက်တိုင်း ကောင်းသည် ထက် ကောင်းမွန်သောဘဝကို ရရှိစေ နိုင်ရန် ရောက်ရာကျရာဘဝ၌ အချိန်ရှိ ခိုက် လုံ့လစိုက်၍ ကောင်းသောကံ အလုပ်ကို မရပ်မနားကြိုးစားအားထုတ် လုပ်ဆောင်ကြရမည်သာ ဖြစ်သည်။ သို့မှသာ ကောင်းသောကံကို တည် ဆောက်နိုင်ကြပြီးလျှင် မိမိတို့အလိုရှိ သော ဘဝပန်းတိုင်သို့ ရောက်ရှိနိုင်မည် ဖြစ်သည်။

မြတ်ဗုဒ္ဓ၏ တရားဓမ္မ- ဘုရားရှင်၏ တရားမြတ်ကို ကောင်းစွာသိခွင့်ရသော မိမိတို့သည် ဘဝကံအကြောင်းတရား များကို အကောင်းဘက်ကိုဖြစ်စေ၊ အဆိုးဘက်သို့ဖြစ်စေ၊ ဖန်တီးနိုင်စွမ်း

ရီသူများဖြစ်ကြ၏။ မိမိတို့၏ဘဝ အကြောင်းတရားကောင်းအောင် မိမိတို့ ကသာ ဖန်တီးပြုပြင်ယူကြရမည် ဖြစ် သည်။ မိမိတို့၏ အနာဂတ်ဘဝ ကံ ကောင်းရေးအတွက် မည်သည့်ပုဂ္ဂိုလ် မျိုးကမှ လာရောက်ပြုပြင်ပေးနိုင်မည် မဟုတ်ပါ။ မိမိ၏ဘဝ မိမိတို့၏ အနာဂတ် ကံကောင်းစေရန် မိမိတို့က သာ လုပ်ဆောင်ကြရမည် ဖြစ်သည်။

အကြောင်းကံတရားကောင်း ပါမှ အကျိုးတရားကောင်းမည်ဖြစ်သော ကြောင့် ရှိသည့်အချိန်မှ ရသည့်နေ့စွဲမှ ရသည့်အခွင့်အရေးများကို စုပေါင်း၍ မိမိတို့၏ ဘဝကံ ကောင်းမွန်စေရေး အတွက် ရင်းနှီးမတည်၍ အားထုတ် သွားကြရမည် ဖြစ်သည်။ မကောင်းမှုများ ကို ရှောင်ကြဉ်စွန့်လွှတ်နိုင်ခြင်းမရှိဘဲ ယစ်မှူးစွဲလန်းနေမည်ဆိုပါက ထို မကောင်းသော အကုသိုလ်ကံတရား၏ အခါမလပ် နှိပ်စက်ခြင်းကိုသာ ခံကြရ ပေမည်။ မိမိတို့ပြုလုပ်ခဲ့သမျှ ထို မကောင်းမှုများကို မိမိတို့၏ အဓိအဗျာ က လည်းကောင်း၊ လွန်စွာချစ်ခင်သူများက လည်းကောင်း၊ ဆွေမျိုးသားချင်းများက

လည်းကောင်း၊ တန်ခိုးရှင်တစ်ပါးပါးက လည်းကောင်း ကိုယ်စားခံယူပေးနိုင်မည် မဟုတ်ပါ။ မိမိတို့ပြုလုပ်ခဲ့သော မကောင်းကျိုး ကောင်းကျိုးများကို ဝင့်ကံ ကျေသည်ထိ ခံယူရမည်သာ ဖြစ်သည်။

သို့ဖြစ်သောကြောင့် ကောင်း သောကံဘဝကို လုပ်ပိုင်ခွင့်ရှိသော ဤ လူ့ဘဝတွင် ကောင်းသောလမ်းစဉ်ကို လိုက်၍ ကောင်းမှုကုသိုလ်ဒါနများကို ပြုကာ ကောင်းမှုများကို တိုးပွားစေခြင်း ဖြင့် မကောင်းသော အဆိုးကံတရားများ

ကို လျော့နည်းသက်သာ ပပျောက် စေပြီး အကောင်းကံတရားများကို တဖြည်းဖြည်းချင်း ပြည့်စုံလာစေ၍ ကံကောင်းသူများအဖြစ်ကို ရရှိစေနိုင်မည် ဖြစ်သည်။

ဘဝကံကောင်းလာသည်နှင့် အမျှ မိမိတို့၏ အကြံအစည် အလုပ် အကိုင်များ အချစ်ရေး အိမ်ထောင်ရေး နှင့် လူမှုရေးများ နေစီးပွားရေးနှင့် အောင်မြင်ရေးကြီးပွားရေးများသည် တစ်နေ့တခြား ဒီရေအလား တိုးတက် စည်ပင် ပြည့်စုံလာမည် ဖြစ်သည်။ ထိုမှ တဆင့် ကောင်းသောကံ ကောင်းသော ဘဝ ကောင်းသောအတိတ် ဘုံဗိမ္မာန်သို့ ရောက်ရှိစံမြန်းနိုင်သည်ထိ တက်လှမ်း နိုင်ကြမည် ဖြစ်ပါသည်။

ကံတရားအကျိုး- တရားတော် ဖြတ် များသည် နေရာဒေသနှင့် အချိန်ကာလ များ မည်သို့ပင် ပြောင်းလဲသွားသည် ဖြစ်စေ၊ မပြောင်းမလဲ တည်တံ့၍ ရှိပေ ၏။ အချိန်အခါ အခြေအနေများကြောင့် ဖြစ်စေ၊ နေရာဒေသ အပြောင်းအလဲ ကြောင့်ဖြစ်စေ၊ လူ့ဂိုဏ်းတို့၏ ပယောဂ ကြောင့်ဖြစ်စေ၊ အမိန့်အာဏာစက်

ကြောင့်ဖြစ်စေ၊ နှုတ်ခြင်းပယ်ခြင်း ဖြည့်စွက်ပြုပြင် တည်မတ်ပေးခြင်း ပြုစရာမလိုဘဲ ထာဝရတည်မြဲနေသော အရာဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် မိမိတို့သည် ဘုရားတရား သံဃာတည်းဟူသော ရတနာမြတ်သုံးပါးနှင့်တကွ ရှိခိုးပူဇော်ထိုက်သူများအားလုံးကို ရှိခိုးပူဇော်ကြရမည်။ ဂါရဝပြသင့်သူများကို ရိုသေဂါရဝပြုကြရပါမည်။

သို့မှသာလျှင် ကောင်းသော ကုသိုလ်ကံတရားများ မြဲမြံဖွံ့ဖြိုးအားကောင်းစေပြီး ကိုယ်စိတ်နှစ်ပါး ကျန်းမာ အသက်ရှည်စေ၍ ချမ်းသာရွှင်လန်းခြင်း၌လည်းကောင်း၊ အလုပ်ခရီးအကြံအစည်များ အောင်မြင်ခြင်း၌လည်းကောင်း၊ စီးပွားဓနဥစ္စာပစ္စည်းတိုးပွားခြင်း၌လည်းကောင်း၊ ရာထူးဂုဏ်သိမ် ရရှိနိုင်မြဲရေး၌လည်းကောင်း၊ အနာဂတ်ဘဝအောင်မြင် ရေး၌လည်းကောင်း၊ ကံကောင်းစေနိုင်မည်ဖြစ်သည်။

အနားကွပ်မရှိသော ကံ-ကံ၏ အကျိုးတရားများကို ကာယကံရှင်များ ဖြစ်ကြသော မိမိတို့ကသာလျှင်

ကောင်းစေဆိုးစေနိုင်သည်ဖြစ်၍ မကောင်းမှုကိုပယ်၍ ကောင်းသည့်ဘဝမျိုးနှင့် ပြုပြင် ကျင့်ကြံ နေထိုင်သွားကြမည်ဆိုလျှင် ရောက်ရာအရပ်အသေတိုင်းနှင့် ရောက်လာမည့် အတိတ်ဘဝဆက်တိုင်းဆက်တိုင်းတို့၌ ကောင်းသောဘဝချမ်းသာမျိုးကို အဆိုးမလို ယတြာမကူရဘဲ ရောက်ရှိရရှိ ခံစားနိုင်ကြရမည်ဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်၍ ကောင်းသော ကံအလုပ်ကို မမှီတ်မသုန် ကွင်းဆက်မပြတ် ကြိုးစားကျင့်ကြံအားထုတ်လုပ်ကိုင်သွားနိုင်ရန် သတိတရား နှလုံးသွင်း၍ အစဉ်အမြဲ လုပ်ဆောင်သွားကြရမည်သာ ဖြစ်ပါသည်။

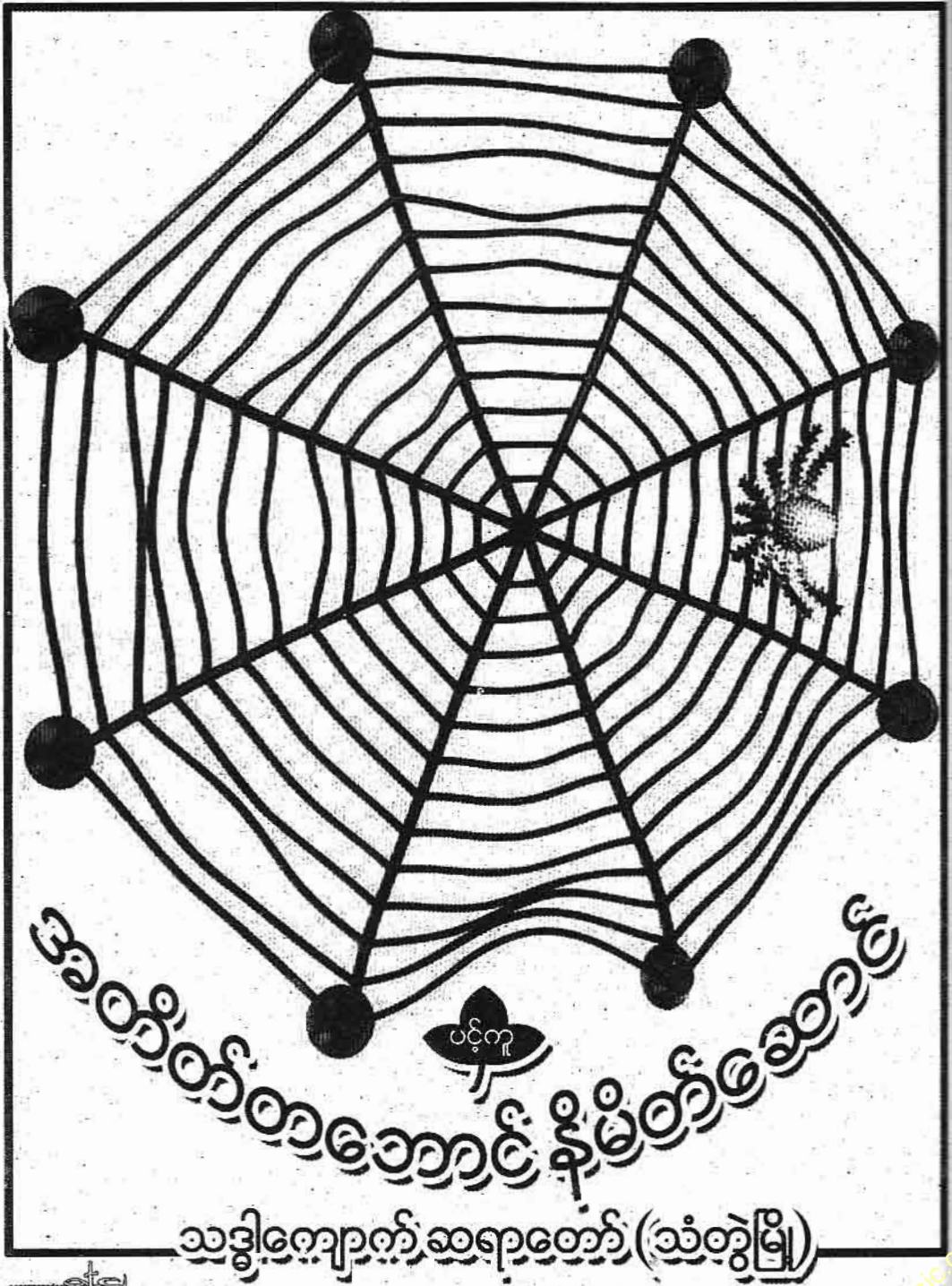
မည်သည့်အမှု၌ဖြစ်စေ မိမိတို့

အလိုရှိသောအရာကို ပြင်ပြသော အလိုဆန္ဒ၊ ပြင်ပြသောစိတ်၊ ပြင်ပြသော ယုံကြည်မှုများ ရှိနေရုံမျှဖြင့် ဘဝတွင် ပြီးပြည့်စုံအောင်မြင်နိုင်မည် မဟုတ်ပါ။ ဖြစ်လိုသော စိတ်ဆန္ဒကို လက်တွေ့အကောင်အထည်ဖော်ကြရမည် ဖြစ်သည်။ ဥစ္စာတစ်ခုတည်းကိုသာ ကြိုးစားသူသည် ဥစ္စာရနိုင်၏။ ပညာတစ်ခုတည်းအတွက်သာ ကြိုးစားသူသည် ပညာ ရနိုင်၏။ ရာထူးတစ်ခုတည်းအတွက် ကြိုးစားသူသည်လည်း ရာထူးရနိုင်၏။ သို့သော် ဘဝတစ်ခုလုံး၏ ကောင်းသောကံအတွက် ကြိုးစားအားထုတ်သူသည် အရာအားလုံးကို တစ်ပြိုင်တည်း ရရှိနိုင်ပါလိမ့်မည်။ သို့ဖြစ်၍ ကောင်းစွာနေထိုင် ကျင့်ကြံအားထုတ်သွားကြခြင်းဖြင့်သာလျှင် အနာဂတ်ဘဝ ကံကောင်းစားရေးအတွက် ယတြာပြု၊ ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ခြင်းနှင့် ရင်းနှီးဆောင်ခြင်း ဖြစ်ပါကြောင်း တင်ပြရပါသည်။

ပန်းလို စမ်းလို လမ်းလို သာယာချမ်းမြေ့ကြပါစေ...

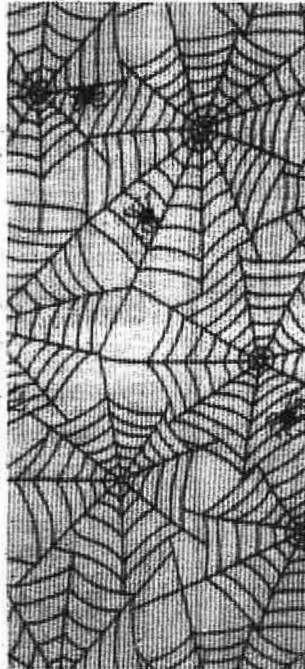
အောင်ဘုန်းမြင့်(ကချင်မြေ)

၂၀၁၂ ခုနှစ်၊ ဇွန်လပိုင်းတွင် ဖြစ်ပေါ်ခဲ့သည့် အခြေအနေအရပ်ရပ်ကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် လက်ရှိသီတင်းသုံးနေထိုင်ရာဖြစ်သော ရခိုင်ပြည်နယ်၊ သံတွဲမြို့ ကျောက်ကလပ်ကျေးရွာအုပ်စု ဆုတောင်းပြည့် သဒ္ဓါကျောက်တောရ ယာအောင်မြေ ပင်မသံအင်းဂူ အဖွဲ့ ချုပ်ဌာနခွဲ အမှတ် ၂၁ အရိယာဓမ္မာရုံ တော်ကြီးမှ ပုလဲမြို့သစ်ပိုင် ကုန်းတလောင်း စံပြကျေးရွာမြောက်ပိုင်း အမှတ် ၅၇၀၊ ဘီ၊ ရွှေအင်ကြင်းလမ်းသွယ်၊ ခင်ပွန်းကြီး ဆယ်ပါး ကမ္မဋ္ဌာန်းရိပ်သာ သစ် တည်ထောင်၍ ပြောင်းရွှေ့သီတင်းသုံးခဲ့ရသည်။ အရေးပေါ် လက်တလော ဆောက်လုပ်ခြင်းဖြစ်သောကြောင့် အနံ ၁၂ ပေ၊ အလျား ၂၅ ပေရှိ ကျောင်းဆောင် (သွယ်၊ ပျဉ်ခင်း၊ အုတ်၊ ဇိနပ်) လေးပင် ကျပ်သိန်းပေါင်း ၄၀ ကျော် ကုန်ကျရှိခဲ့သည်။ အဓိကပင်တိုင်မတည် အလှူဒါနကာမှ ဦးကျော်သူထိုက် (ငြိမ်း-တပ်မတော်ရေး) + ဒေါ်အိအိအိသိင်္ဂီ သမီး ရွှေရည်လင်းလဲ့ ရန်ကုန်မြို့မှ ဖြစ်သည်။

ထိုသို့ ပြောင်းရွှေ့သီတင်းသုံး၍

မကြာမီ အချိန်ကာလအတွင်းမှာပင် ပထမဆုံးတွေ့ကြုံရသည့် ဆင်းရဲခြင်း ခုက္ခအကြောင်းကား တစ်ဆောင်လုံး ပင့်ကူအိမ်များလာဖွဲ့ နေထိုင်ကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ညဘက်ရောက်သည်နှင့် ပင့်ကူများ စတင်လှုပ်ရှားကြပါတော့သည်။ အံ့ကုင်းဖွဲ့၍ပင်မကဘဲ အညစ်အကြေးများကို နေရာအနှံ့ စွန့်ပစ်ကြသည်။ ထိုသောအခါ ခြင်ထောင်အမှီးများတွင် ပင့်ကူချေး အညစ်အကြေးများနှင့် စက်ဆုပ်ရွံ့ရှာဖွယ် ဦးလင်းလာလျှင် တွေ့မြင်ရတတ်မြဲ ဖြစ်သည်။

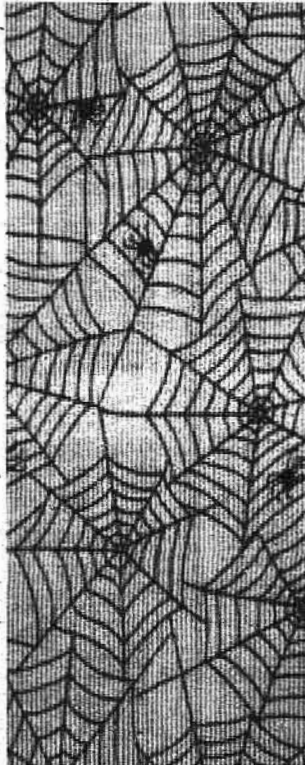
ပင့်ကူဆို၍ လူတိုင်းနည်းပါး တွေ့မြင်မကြသည့်အားဖြင့် ဖြစ်သည်။ အထူးအားဖြင့် လူနေနည်းသော လူဝင်ထွက်မရှိ လွန်စွာနည်းပါးနေသော အိမ်တိုက်တာအဆောက်အဦများ စွတ်စိုထိုင်ခိုင်းသော နေရာများ၊ ပစ္စည်းပစ္စယများဖြင့် ရှုပ်ပွသော နေရာများတွင် ၎င်းတို့ ကိုယ်ပိုင်အစားအနာမရှိသော အမှောင်တိုင်းရက်လှုပ်ထားသော ပင့်ကူနေအိမ်များကို တွေ့မြင်ကြစမြဲ ပင့်ကူမှာ အရွယ်အစားအမျိုးမျိုး ရှိကြပါသေးသည်။ ဆန်စေ့စပါးလုံး အရွယ်မှစ၍ အဆိပ်ရှိသော မြွေသတ္တဝါဦးနှောက်များပင် ဖောက်စားနိုင်သော စွမ်းဟုကားရှိသည့် ပင့်ကူကြီးများထိ အရွယ်အစားအမျိုးမျိုး ရှိတတ်ကြပါသေးသည်။ ရာဇဝင်နိပါတ်တော်၌ ဂုဏ်တွင်ရှိနေသော ဟင်္သာကိုးသောင်းအား အပြင် ပြန်ထွက်မရအောင် ပိတ်ထားသော ပင့်ကူ၏ သာဓကရှိခဲ့ဖူးသည်။

ပင့်ကူတွင် ကျားပင့်ကူ၊ ပင့်ကူနက်သည် ရှားပါးသော သတ္တဝါ ဖြစ်ရုံမက အဆိပ်ရှိသည့် အပြင်းပြဆုံး ဖြစ်သည်။ ပင့်ကူ အကိုက်ခံရပါက ချက်ခြင်း အရေပြားများ တင်းရောင်

သွားတတ်ပါသည်။ ပရုတ်ဆီ၊ တေဇာ
 ဖန်တို့ကို လက်လွှတ်စပယ် မလိမ်သင့်
 ပေ။ ပျောက်ကင်းလိုက် ဖိကင်းပေးခြင်း
 ဖြင့် ပြုလုပ်နိုင်ပါသည်။ အနောက်တိုင်း
 နိုင်ငံတွင် မိမိနေအိမ်တိုက်တာ ခြံမြေ
 ဥယျာဉ်အတွင်း တွေ့မြင်ရမှု ပင့်ကူများ
 အပေါ် အတိတ်နမိတ် ကောက်ယူတတ်
 ကြသည်။ တိကျမှန်ကန်မှု ရာနှုန်းပြည့်
 မရှိသော်လည်း ဗဟုသုတအလိုရာ ရေး
 သားလိုက်ရပါသည်။

မိမိနေထိုင်ရာ ပတ်ဝန်းကျင်၌
 မြင်တွေ့ရသော အမြင်အာရုံပေါ်
 ၁။ နံနက် ဖြတ်သန်းလျက်ရှိသော ပင့်ကူ
 တွေ့မြင်ရက ကံကောင်းခြင်းလက်ဆောင်
 ရရှိတတ်သည်။
 ၂။ အင်္ကျီပေါ်၌ဖြစ်စေ ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်၌
 ပင့်ကူတွေ့မြင်ရက ငွေကြေးဥစ္စာဝင်လာ
 တတ်သည်။
 ၃။ အနီရောင်တန်းသော ပင့်ကူတွေ့မြင်
 မိက ဆိုးနေသောကံများ ကောင်းလာပါ
 တော့မည်။
 ၄။ ပင့်ကူသတ်ရန် မကြိုးစားပါနှင့်
 သတ်မိက ကံဆိုးမိုချောင်ကျတတ်သည်။
 ၅။ အိပ်ရာထ နံနက်စောစော ပင့်ကူ

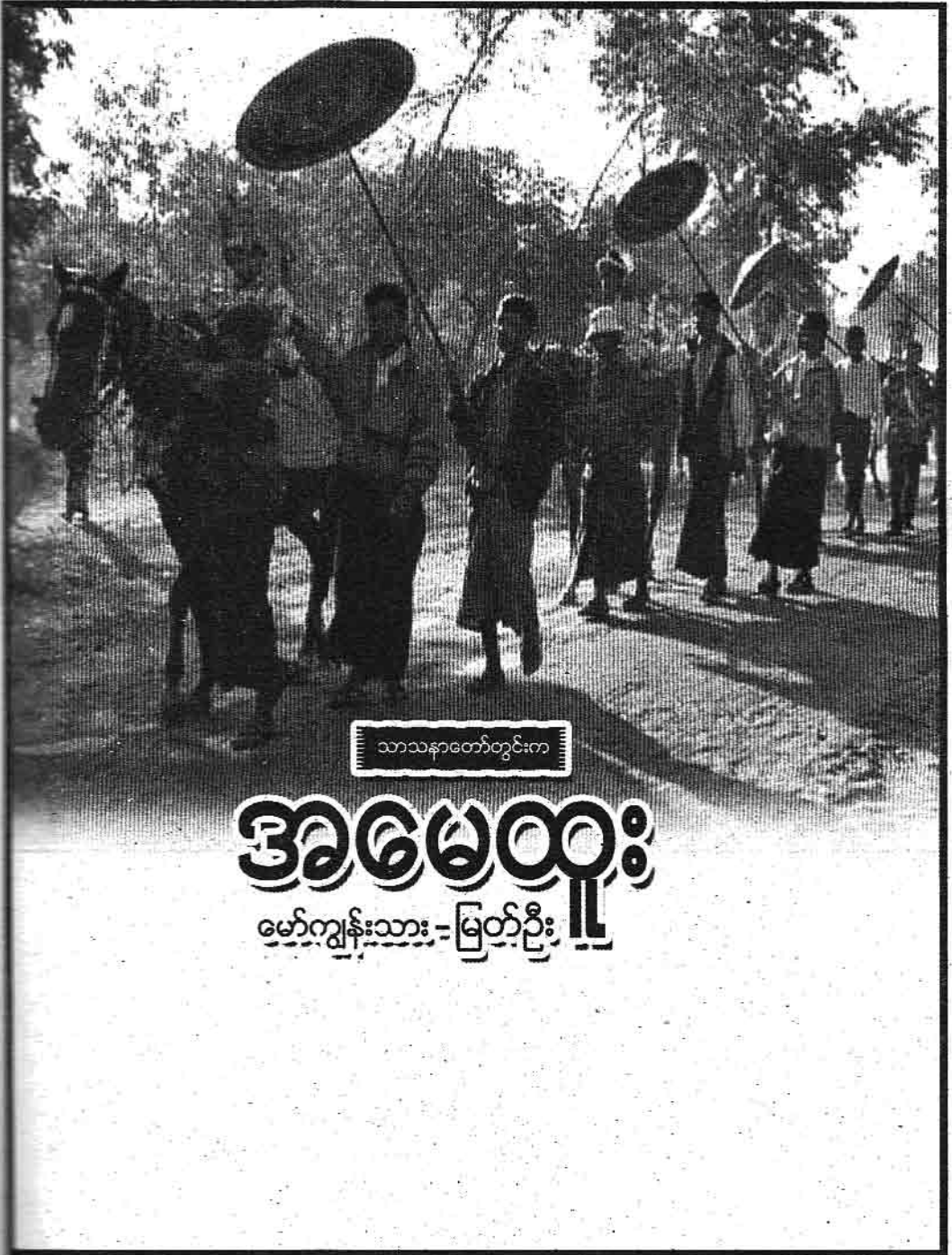
တွေ့မြင်မိက ဆိုးရွားသော အခြေအနေ
 တစ်ခုခုနှင့် ရင်ဆိုင်ရတတ်သည်။
 ၆။ နေ့လည်နေ့ခင်း ပင့်ကူတွေ့မြင်က
 စိုးရိမ်ကြောင့်ကြမ္မာဖြင့် တွေ့ကြုံရတတ်
 သည်။
 ၇။ ညအချိန် ပင့်ကူတွေ့မြင်ပါက
 ငွေကြေးကိစ္စ ဆုံးရှုံးရတတ်သည်။
 ၈။ အိမ်ဆောက်နေသော ပင့်ကူတွေ့မြင်
 ပါက လက်ဆောင်ပစ္စည်းရတတ်သည်။
 ၉။ နံနက်စောစော ပင့်ကူအိမ်ဆောက်

သည် တွေ့မြင်ပါက ကံကောင်းပါတော့
 သည်။
 ၁၀။ နေ့လည်နေ့ခင်း ပင့်ကူအိမ်ဆောက်
 သည် တွေ့မြင်ပါက ခရီးယာယီထွက်ရ
 တတ်သည်။
 ၁၁။ တံခါးပေါက်အနီး ပင့်ကူတက်နေ
 သည်ကို တွေ့မြင်ပါက အိမ်သို့ဆုတ်သွား
 များ ရောက်လာတတ်သည်။
 ၁၂။ ပင့်ကူအမျှင်အပေါ် ပင့်ကူတက်နေ
 သည် တွေ့မြင်ပါက သတင်းကောင်း
 တစ်ပုဒ် ကြားရတတ်သည်။
 ၁၃။ ပင့်ကူမျှင်အောက်သို့ ပင့်ကူကျဆင်း
 သည် တွေ့မြင်ပါက ကံကောင်းပါတော့
 မည်။
 ၁၄။ ပင့်ကူမျှင် အောက်ဘက်သို့ ပင့်ကူ
 တစ်ဝက်တစ်ပျက် ဆင်းလာသည် တွေ့
 ရပါက ကံဆိုးတတ်သည်။

နိမိတ်-အတိတ်-တဘောင်
 စနည်းနာ၍ ကြီးပွားနိုင်ကြပါစေ။

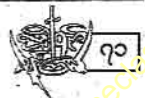
သဒ္ဒါကျောက် ဆရာတော်
 (သံတွဲမြို့)

သာသနာတော်တွင်းက

အမေထူး

မော်ကျွန်းသား - မြတ်ဦး

ရောဝတီတိုင်းဒေသကြီး
မော်လမြိုင်ကျွန်းမြို့နယ်အတွင်းက
ဇော်ကဲရွာ၊ မြစ်ဝကျွန်းပေါ်ဒေသ၏ ရွာ
တည်ဆောက်ပုံအရ ဇော်ကဲချောင်းမ
အတိုင်း ကိုယ့်ဝန်းကိုယ်ခြံဖြင့် လူနေ
အိမ် အသီးသီးဆောက်၍ နေထိုင်ကြ၏။
ချောင်းအရှည်အတိုင်း ရွာတောင်ပိုင်း
ရွာလယ်ပိုင်း ရွာမြောက်ပိုင်းဟူ၍ ကွဲပြား
စွာသီးခြားစဉ်လည်း အမည် မှည့်ခေါ်ကြ
ပြန်သည်။

အမှန်တော့ ဇော်ကဲရွာ

တစ်ရွာတည်သာ ဖြစ်၏။ ရွာတောင်ပိုင်း
မှ မြောက်ပိုင်းအထိ ရွာအရှည် တစ်ပိုင်
ခွဲလောက်ရှိ၏။ ရဟန်းခံရှင်ပြု အလှူပွဲ
အတွက် အကြိုအစည်းအဝေးပြုလုပ်ရန်
ရွာထဲမှ လူကြီးလူငယ်များအား အလှူ
ရှင် ဦးစံမောင်+ဒေါ်မြကြွယ်တို့မှ
ဖိတ်ကြားထား၏။ နေရာက ဇော်ကဲရွာ
တောင်ပိုင်း လူတွေက စုံနေကြပြီ။

လူကြီး လူငယ်တို့ အလှူပွဲ
အတွက် ဆောင်ရွက်ရန် အသီးသီး
တာဝန်ခွဲဝေယူရန် ညီညွတ်ကြ၏။

သံဃာတော်အရှင်မြတ်များအတွက်
ဆွမ်း ကွမ်း ဝေယျာဝစ္စကို လူကြီးပိုင်းမှ
တာဝန်ယူ၏။ ဖိတ်ကြားထားသော
လူပုဂ္ဂိုလ်သတ်အတွက် ချက်ပြုတ်ရေး
တာဝန်နှင့် ကျွေးမွေးညှဉ်းခြင်းအား
လူငယ်ပိုင်းမှ တာဝန်ယူကြသည်။
ကျွေးမွေးညှဉ်းရာ၌ ငါးခြောက်ထောင်း
ဖြစ်၍ ဤအထိ ညီညွတ်နေကြ၏။

ညှိနှိုင်း၍မရသည်က လူကြီး
များက ညတရားပွဲကျင်းပလို၏။ လူငယ်
များက ဆိုင်းထည့်ချင်ကြ၏။ လူငယ်များ

ထဲမှ သွက်သွက်လက်လက်ရှိသော
စောထူးက...

“ဒီအလှူမှာ ဆိုင်းထည့်ခွင့်ပြုပါ
လို့ ကျွန်တော် အဆိုပြုပါတယ်။ ဆိုင်း
အတွက် ကုန်ကျငွေကြေးနဲ့ လုပ်အားကို
ကျွန်တော်တို့ လူငယ်တွေကပဲ စုပေါင်း
ခံပါမယ်။ အလှူရှင်က တစ်ပြားမှ ပေး
စရာမလိုပါဘူး။ ဘာပြဿနာမှလည်း
မဖြစ်စေရဘူးလို့ တာဝန်ယူပါတယ်”

ဘကြီးဦးဝိုင်းမှ “ဒီမယ်

မောင်စောထူး မင်းပြောတာမှန်ပါတယ်။
အလှူအတန်းရှိတုန်း မင်းတို့လူငယ်တွေ
က ဆိုင်းသံခံယူနေရတာကို။ ဒါပေမဲ့
အလှူရှင်အနေနဲ့ ရဟန်းခံရှင်ပြုအလှူ
တစ်ခုဖြစ်ဖို့ သုံးလေးနှစ်လောက်
ကြိုတင်ပြီး ငွေကြေးစုဆောင်း အလှူဒါန
ရဲ့အကျိုးတရားအတိုင်း မဂ်၊ဖိုလ်၊နိဗ္ဗန်
တောင့်တလှူတာဆိုတော့ အမြဲပေါ်
အမည်း မရောစေချင်ဘူးကွာ”

လူငယ်စောဦးက နောက်

မတွန့် ဆက်၍ “ဘကြီးရာ ဆိုင်းသံ၊
ခံသံနဲ့ ထမင်းရည်ချောင်းစီး မောင်းတီး
လှူနေကြတာပဲ။ ညတရားပွဲက မလိုပါ
ဘူး။ မနက်အလှူတရား။ ရေစက်ချချိန်
မှာ တရားဟောအားမှာပဲ။ ညတရားပွဲ
ဟောလို့ ထူးထူးခြားခြား ဘာဖြစ်လာမှာ
လဲ”

အချေအတင် လူကြီးလူငယ်
တို့ ပြောနေသည့်စကားကို ငြိမ်၍ နား
ထောင်နေသော ဘကြီးဦးထွန်းတင်က

ဝင်၍ “ဒီမယ် မောင်စောထူး ဘကြီး
တစ်ခုပြောပါရစေ။ ညတရားပွဲထည့်ရင်
ဘာထူးမှာလည်း ဟုတ်လား။ ဆိုင်းထည့်
ရင်ရော ဘာထူးမှာလည်း။ ထားပါလေ
အပြစ်တွေ လိုက်ပြောနေလို့ မဆုံးနိုင်
ဘူး။ ညတရားပွဲမှာ ဆရာတော် သံဃာ
တော်များက-

“မြတ်စွာဘုရားရှင်ရဲ့ တရား
ဟောမှာကွဲ့ သမုဒိသံဃာ ပုထုဇဉ်ရဟန်း
ဆိုပေမဲ့ သံဃာတော်အရှင်မြတ်များက
မြတ်စွာဘုရားရှင် ဟောတော်မူခဲ့တဲ့
တရားဓမ္မတော်တွေကို အခြေခံကျကျ
သင်ယူပြီးမှ ဒကာ ဒကာမတွေကို
ပြန်ဟောပြတာ။ တရားစကား တစ်လုံး
မှတ်မိ မှတ်မိ အကျိုးရှိတယ်။ သံဃာ
တော်များရဲ့ အဆုံးအမတရားကို
လိုက်နာကျင့်ကြံလို့ အမေထူး နတ်ပြည်
ရောက်တဲ့အကြောင်း မင်းမသိသေးဘူး
ထင်တယ်”

ဘကြီးဦးစိုင်းမှဝင်၍ “ဟုတ်
တယ် ဦးထွန်းတင် ဒီလူငယ်တွေ
ဘယ်သိမှာလည်းဗျာ။ အဲဒါ ခင်ဗျား
ပြောပြလိုက်စမ်းပါ” ဟု တောင်းဆိုလိုက်
၏။ အလျှာရှင် ဦးစံမောင်၊ ဒေါ်ကြွယ်တို့

ဇနီးမောင်နှံဟာတော့ ဘာမှမပြော၊ စာရေးသူတို့ သိတတ်သောအရွယ်၌ အမေထူးအကြောင်း ကြံခဲ့ရဖူးသည်။ ဘကြီးဦးထွန်းတင်တို့က ထိုအချိန်၌ လူငယ်၊ စာရေးသူတို့က သိမှတ်မှုရှိသော ကလေးအရွယ်မှို ထိုဖြစ်ပျက်မှုပုံရိပ်တို့ကို သတိရလာမိ၏။

ဒို့သမီးတို့ သံဃာတော်အရှင်မြတ်များ ဆုံးမတာကို နားထောင်ကြ။ ကုသိုလ်ရအောင်လုပ်တဲ့ သူဟာ မှတ်ဝံ

ပေါ်က လူလိုပဲ။ သံဃာစကား နားမထောင်အကုသိုလ်များတဲ့ သူဟာ စုပ်ဝံထဲမှာ ချာချာလည်ပြီး ရေအောက်ရောက်သလို အပါယ်လေးဘုံ ရောက်တတ်တယ်ကွဲ့ဟု လက်တွေ့ ဆုံးမတတ်၏။

အမေထူး အသက်တစ်ရာပြည့်ချိန်၌ ဇရာက ပြလာပြီ။ အသက်တစ်ရာရာဇိုင် နှစ်ဆူ ဆောင်ဆိုခြင်းမှ အပ ရောဂါကင်းသော အမေထူး လူကြီးရောဂါဖြင့် အိပ်ယာထက် လဲတော့၏။ တစ်နေ့

အမေထူး သတိလစ်သွား၏။ ခေါ်၍မရသို့သော် နားလည်တတ်ကျွမ်းသော လူကြီးများမှာ အမေထူး၏ ဆွေပြန်ကြောများကို စမ်းကြ၏။ နာခေါင်းဝသို့ ဝှမ်းတော့၍ စမ်းသပ်ကြ၏။ အမေထူးသေသည် မဟုတ်။

သို့သော် သားသမီးမြွေမြွေများ အမေထူးကိုချစ်သော ရွာသူများ၏ ငိုသံက ဆူညံနေတော့၏။ တစ်ရက်မဟုတ် ငါးရက်တိုင် ရေမတောင်း။ အစာမစား

မေ့မောနေသည်က အမေထူး၊ ရွာလူ
ကြီးများက လိုရမယ်ရ ခေါင်းစပ်ရန်
စီစဉ်ကြတော့သည်။ ပြန်ရှင်ရန်လမ်း
သိပ်မရှိနိုင်ဟု ယူဆကြ၏။ မော်လမြိုင်
ကျွန်းပြင်ဆင်း၍ ရွာပုနအတွက်လိုအပ်
သော ပစ္စည်းများဝယ်ရန် သွားသူက
သွားကြပြီ။ ရွာနီးချုပ်စပ် ဆရာတော်
သံဃာတော်များအားလည်း ပင်ကြပြီ။

သံကြီးတိုင် ဆရာတော်ကြီး
ကြွလာ၏။ အမေထူးအားကြည့်၍
“ဒကာတို့ ဒကာမကြီး ဒေါ်ထူးသေတာ
မဟုတ်ဘူး၊ မော့နေတာ၊ သူ့ရဲ့စိတ်ထဲမှာ
ပျံ့လွင့်နေတာ အရမ်းမလုပ်ကြနဲ့”ဟု
အမိန့်ရှိပြီး အခြာသံဃာများနှင့် ပရိတ်
များအား ရွတ်ဖတ်ပူဇော်ပေးသွားသည်။
နေရောညပါ အမေထူးအိပ်၍ ရွာနီးချုပ်
စပ်မှ ရွာသားများ တဖွဲဖွဲ ရောက်ရှိလာ
ကြ၏။ ဆီမီးရောင်များကလည်း နေနှင့်
ည ခွဲ၍မရတော့။ မီးစက်ပိုင်ရှင်များမှ
ကိုယ့်ဆီကိုယ်ထည့်၍ ကုသိုလ်ပြု
မောင်းပေးကြ၏။

ငွေကြေးအားကောင်းသူများ မှ
အလှည့်ကျ ကျွေးမွေးညှော်ခံစေရိတ်ကို
တာဝန်ယူ ကုသိုလ် ပြုကြသည်။

ဤကုန်ကျစရိတ်ကို အမေထူး၏
ပိုင်ဆိုင်မှုပစ္စည်းထဲမှ သုံးနိုင်၏။ သို့သော်
အမေထူးအား ချစ်ခင်သူက ပေါများ
သည်ဖြစ်၍ ကုသိုလ်ရရန် ခန့်ပြုခြင်း
ဖြစ်၏။ ခုနစ်ရက်မြောက်သောနေ့၌
အမေထူး ရေ တောင်းတော့သည်။
မိသားစု လန်ဖျပ်တုန်လှုပ်ကုန်ကြ၏။
သူကို ထုခိုင်း၏။ ရေကြည်တစ်ခွက်အား
အမေထူးကို ပေးလိုက်၏။ အမေထူးက
သူလက်နှင့် သူကိုယ်တိုင် ကိုင်သောက်
လိုက်သည်။

အမေထူးအိမ်ရှေ့ရှိလူများကို
ရှေ့ကြည့်ရင်း “ဟဲ့ ငါ့အိမ်မှာ လူတွေ
က မနည်းပါလား။ အလှူ လုပ်ကြမလို့
လား”ဟု မေးတော့၏။ ထိုစဉ်က
ဘကြီးဦးသာနုမှ “အမေထူး သတိလစ်
မေ့မောနေတာ ခုနစ်ရက်ရှိပြီ။ ထမင်း
မစား ရေမသောက် လူတွေအားလုံးက
အမေထူး သေပြီထင်ပြီး လာနေကြတာ
ပါ။ ဟိုမှာ ခေါင်းကြီးတောင် စပ်ပြီးနေပြီ”
ဟု ဘကြီးဦးသာနုမှ ရှင်းပြ၏။

သေခြင်းတရားကို မကြောက်
တတ်ကြောင်း အမေထူး စိတ်ကိုသိ၍
လည်း ဘကြီးဦးသာနုမှ ပြောရဲခြင်း

ဖြစ်၏။ အမေထူးမှ “အေးလေ လူတွေ
အားလုံးက ငါသေပြီထင်မယ်ဆိုလည်း
ထင်စရာပဲ။ ငါ့ကို နတ်ပန်းရထားနဲ့ နတ်
ပြည်က နတ်သားတွေ လာခေါ်သွား
တာ။ လူ့ဘဝကနေ သက်တမ်းကုန်ရင်
တာဝန်နတ်ပြည်မှာ ငါနေဖို့ နတ်ဗိမာန်
ကြီး ဆောက်နေတာကို ခေါ်ပြတာတဲ့။
နတ်ဗိမာန်က မပြီးသေးပါဘူး။

ငါ လူပြည်မှာ နောက်လေနှစ်
လောက် နေရအုံးမယ်တဲ့။ ငါ့ကို
တာဝန်သားနတ်ပြည်အနံ့ ပန်းရထား
ကြီးနဲ့ လိုက်ပြနေလို့ ကြာသွားတာပါ။
ခါကြောင့် ဒီကလူတွေက ငါ့ကို သေပြီ
လို့ ထင်ကြတာကိုး။ ကဲကဲ ငါဖို့ စပ်ပြီး
သား ခေါင်းကြီးကို အိမ်ပေါ်ထပ်မှာ သိမ်း
ထားလိုက်ကြ။ အားလုံး သားတွေ သမီး
တွေ တူသားနောင်မယ်တွေ၊ ရွာသူ
ရွာသားတွေ ဆရာတော်သံဃာတော်များ
ဟောပြောတဲ့ မြတ်စွာဘုရားရှင်ရဲတရားကို
နာယူကျင့်သုံးကြနော်။ ဆရာတော်
သံဃာတော်များဟောပြောတဲ့ မြတ်စွာ
ဘုရားရှင်ရဲတရားကို နာယူကျင့်သုံးကြ
နော်။ ကုသိုလ်နဲ့နေကြ”ဟု အမေထူး
ဆုံးမ၏။

ထိုစဉ်က စာရေးသူတို့ ဘုန်းကြီးကျောင်းသားဘဝ တစ်ဆယ့် လေးနှစ်ခန့် ရှိချေပြီ။ ဆွမ်းခံရင်း

“ထေရဝါဒဗုဒ္ဓသာသနာနှင့် သမုဒိသံဃာ”

ဘကြီးဦးထွန်းတင်မှဆက်၍
“အေးလေ မင်းတို့ ငယ်ရွယ်သူတွေဆို တော့ ဘယ်စီလိုက်မလဲ။ ရွာတောင်ပိုင်း ရဲ့ အထက်နား မထူးချောင်းကိုတော့ မင်းတို့ သိမှာပါ။ မျက်မှောက် သမုဒိ သံဃာတော် အရှင်မြတ်များက မြတ် စွာဘုရားရှင်ရဲ့ တရားတော်အတိုင်း ဆုံးမ တာကို နာယူကျင့်သုံးခဲ့လို့ အမေထူး လူဘဝနဲ့ နတ်ပြည်မှာ နတ်ဗိမာန် ပေါက်ခဲ့ရတယ်ကွ။ ဘကြီးတို့ လူငယ် ဘဝပေါ့ကွာ”ဟူ၍ အမေထူး၏ဖြစ်စဉ် ကို စတော့သည်။

စော်ကဲချောင်းမကြီးကို အစွဲပြု ၍ စော်ကဲရွာဟု ခေါ်၏။ စော်ကဲရွာ၏ တောင်ဖက်ရွာထိပ်၌ ဥူးတိုချောင်း တစ်ချောင်းရှိသည်။ ဥူးတိုချောင်းကလေး ထဲ၌ အိမ်ခြေ လေးငါးလုံးခန့်မျှသာ ရှိ၏။ အိမ်များမှာလည်း အမေထူး၏ ဒီသားစုသာ ဖြစ်သည်။ အမေထူးသည်

သာသနာကို ကြည်ညို၏။ ဘုရားဝတ်ပြု မှန်သည်။ သံဃာများအားထားရာ ပစ္စည်းလေးပါး ဒါယိကာမကြီး ဖြစ်၏။ ဘုရား၊ သိမ်း၊ ကျောင်း၊ ရဟန်းဒါယိကာ မကြီး အမေထူးဆိုလျှင် မော်လမြိုင် ကျွန်းမြို့နယ် တစ်နယ်လုံး မသိသူမရှိ။

အမေထူးသည် စော်ကဲရွာ သံကြီးတိုင်ကျောင်းတိုက်ကြီး၌ သီတင်း သုံးဝတ်မှုသော ဆရာတော်ကြီး ဦးဉာဏဝံသမထေရ်အရှင်မြတ်ကြီးအား ကြည်ညိုကိုးကွယ် ဆည်းကပ်၏။ ဆရာတော်ကြီး၏ သီလဂုဏ်၊ သမာဓိ ဂုဏ်၊ ပညာဂုဏ်တို့မှာလည်း ထင်ရှား ကျော်ဇောလှသည်။ ဆရာတော်အား ပုဂ္ဂိုလ်အရ ကြည်ညိုခြင်းမဟုတ်ဘဲ၊ ဘုရားရှင်အဆုံးအမ ဝိနည်းတော်နှင့် အညီ နေထိုင်ခြင်း။ ရဟန်းတရား အားထုတ်ခြင်းကြောင့်ဟု အမေထူးမှ ပြောဖူးသည်။

အခြားသော နယ်လေးရပ်ရှိ ကိုရင်၊ ရဟန်းသံဃာများကိုလည်း အမေထူး ကြည်ညို၏။ လှူဒါန်းဒါနပြု လေသည်။ မည်သည့် ကိုရင်၊ ရဟန်း ဟူ၍ မတွေး။ ကိုရင်၊ ရဟန်းတို့မှ ဟော

ပြောဆုံးမသည့် မြတ်စွာဘုရားရှင်၏ တရားမှန်သမျှ နာယူကျင့်သုံး ဆောက်တည်လေ့ရှိသည်။ ထိုသို့ အမေထူး၏ ဂုဏ်သတင်းတို့မှာ သင်းပြန် မှေးကြိုင်လွန်းသဖြင့် ဤဥူးတိုချောင်း ကလေးကို အမေထူးချောင်း၊ မထူး ချောင်းဟု ခေါ်ကြကုန်သည်။

တစ်စစ အမေထူး၏ သာသနာကို ကြည်ညိုသည့် ဂုဏ် သတင်း မေတ္တာ၊ စေတနာတို့၏ အေးမြ ပူအောက် ရေစမ်းချောင်းကလေး မထူး ချောင်းသို့ လူနေအိမ်များ ပြောင်းရွှေ့ နေထိုင်လာကြသည်။ မထူးချောင်းရှိ လူများ ကြမ်းတမ်းသောစကားကို မပြောရ။ ငါးပါးသီလကို ခါးဝတ်ပုဆိုး ကဲ့သို့ စောင့်ထိန်းရသည်။ လင်မယား ခွန်းကြီးခွန်းငယ် မဖြစ်ရဲကြ။ ခိုက်ရန် ဒေါသပွဲကား လေးလေသည်။

အမေထူးချောင်းမှာနေပြီး စိုက်ကြမ်းသူများဟု အပြောမခံလို့၊ ဟီရိုဩတပွ အရှက်အကြောက်ရှိသူ များပင် ဖြစ်ကြသည်။ လဆန်း ပကွ၊ လဆုတ် ပကွဆိုလျှင် လှေကြီး လှေ ငယ်တန်စီ၍ ဆရာတော်ကြီး သီတင်း

သုံးရာ စောက်မြောက်ပိုင်း သံကြီးတိုင်
ကျောင်းသို့ လှေဖြင့် သွားရ၏။ စောက်
မြစ်ရေသည် မိုးတွင်းအခါ၌ မြောက်မှ
တောင်သို့ ကျဆင်းသော ရေမှာ ငါးလုံး
ထိုး တဟုန်တည်း စီးလေ၏။

သာသနာကို ကြည်ညိုသော
အမေထူးနှင့် မိသားစု၊ ရွာသားများ
ရေဆန်ကိုအန်တ၍ လေဆန်နှင့် ကြံ
သော်လည်း ကံ၊ ဉာဏ်၊ ဝီရိယ၊ ဇွဲ၊
လုံ့လအားဖြည့် ဆရာတော် အဆုံးအမ
ခံယူရန် ကျောင်းကြီးအရောက် သွားကြ
ရသည်။ တစ်ပိုင်ခွဲမျှ ရေဆန်ခရီးတွင်
ကျောင်းအရောက် ဝဲဂယက်များကို
လည်း ကျော်ဖြတ်ရသည်။

ဝဲဂယက်များမှာ မှုတ်ဝဲနှင့် စုပ်
ဝဲ နှစ်မျိုးရှိ၏။ အထက်မှအောက် စီးဆင်း
နေသောရေသည် ဝှေ့ဝိုက်၍ အထက်
ပြန်ကာစီးပြီး ရေအောက်မှ ရေပွက်လုံး
များ ဖွားကနဲ၊ ဖွားကနဲ ပေါ်လာ၏။
ဤသို့ဖြစ်ခြင်းကို မှုတ်ဝဲဟု ခေါ်၏။
ဝှေ့ဝိုက်၍ အထက်ပြန်ကာ ရေသည်စီး
ပြီး ကန်တော့ပုံသဏ္ဌာန်ရေအောက်သို့
စုပ်ဝင်သွားသည်ကို စုပ်ဝဲဟု ခေါ်၏။

လူ သို့မဟုတ် အရာဝတ္ထု

ပစ္စည်းတစ်ခု စုပ်ဝဲ၌ ပါသွားပါက
ရေအောက်သို့ရောက်ပြီး ပြန်၍ ပေါ်
မလာတော့။ စုပ်ဝဲကြီးများအနီး
ရောက်တိုင်း အမေထူးမှ "ဟိုမှာ
ကြည့်စမ်းသား အမေထူးကြီး ခုနစ်ရက်
တိုင်တိုင် မြောနေသည်ကို ကိုယ်တိုင်
တွေ့ မြင်ခဲ့ရ၏။ အမေထူး စုာပန
အတွက် အစီအစဉ်များသည် နောက်
တစ်နေ့ သံယာတော် ဆရာတော်များ
အားပင့်၍ အလှူဒါနပွဲကြီး ဖြစ်သွား
တော့၏။ အမေထူးမှာ ယခင်ထက်
ကောင်းမှုများပိုမို၍ ပြုလုပ်တော့၏။
အမေထူးအတွက် စပ်၍ထားသော
ခေါင်းကြီးကိုလည်း အိမ်ပေါ်ထပ်သို့
သိမ်းဆည်းလိုက်ကြသည်။

အမေထူးသည် လေးနှစ်မျှ လူ
ပြည်မှာ နေခွင့်ရ၏။ တစ်ရာလေးနှစ်ပြည့်
မြောက်သောအချိန် သေမည်နေ့ကို
ကြိုတင်ပြောပြီး ပြုပြင်ကလေး တစ်ဘဝ
ချုပ်သွားခဲ့ရသည်။ မြတ်စွာဘုရား ခန္ဓ
ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုပြီးသော်လည်း သားတော်
သံယာများမှ မြတ်စွာဘုရားရှင်၏ တရား
အတိုင်း ဆုံးမဟောပြောလျက်ရှိကြောင်း
အမေထူး ယုံကြည်၏။ ထို့ကြောင့်

လည်း ဆရာတော် သံယာတော်များ
ဟောပြောသည့် တရားများအနက် မွေက
ဥပါသကာအကြောင်းကို အားကျကြောင်း
ခဏ၊ ခဏ ပြောတတ် ၏။

အမေထူးအကြောင်း ဘကြီး
ဦးထွန်းတင်က လုံးစေ့ပတ်စေ့ ပြောပြ
လိုက်သောအခါ စောထူးနှင့် လူငယ် များ
ငြိမ်သက် နေကြတော့၏။ ကိုယ့်
ဇာတိရွာ၌ လွန်ခဲ့သော အနှစ်လေးဆယ်
ခန့်က တကယ့်အဖြစ်အပျက် ကိုယ်
တွေ့ ကြုံသ့က များလှသည်ဖြစ်၍
လူငယ်များ ဆင်ခြေမပေးသော။ ကရင်
ကြီးဟုခေါ်သော လူငယ်တစ်ယောက်က

"ဘကြီးရာ ဆက်ပြီး အမေ
ထူးအားကျတဲ့ ဓမ္မိကဥပသကာ
အကြောင်း ဆက်ပြောပါလား။" ဘကြီး
ဦးထွန်းတင်က ရေနေ့ကြမ်းတစ်ခွက်
ငဲ့သောက်ရင်း "အေး ပြောရတာပေါ့
ကွာ"ဟု အစချီလိုက်၏။

"သံယာဟောပြောတဲ့ မြတ်စွာ
ဘုရားရှင်၏ တရား"

မြတ်စွာဘုရားရှင် ဇေတဝန်
ကျောင်း၌ သီတင်သုံးတော်မူစဉ် မွေက
ဥပသကာကို အကြောင်းပြုပြီး "ဣဇေ

မောဒတ် အစရှိသော ဒေသနာအား
ဟောခဲ့ခြင်းအား ဓမ္မပဒ၊ ၁-ယမကဝဂ်၊
၁၁-ဓမ္မိကဥပါသကာဝတ္ထု၊ တ-၁၅၆ ၌
မှတ်တမ်းအရ ဘကြီးဦးထွန်းတင်မှ
ဆက်ပြောလေသည်။

သာဝတ္ထုပြည်၌ တရားကို
ကြည်ညိုသော ဓမ္မိကအမည်ရှိသည့်
ဥပါသကာ ငါးရာ ရှိ၏။ ထို ဥပါသကာ
ငါးရာ တစ်ယောက်တစ်ယောက်လျှင်
ဥပါသကာ ငါးရာစီ အခြံအရံ ရှိပြန်သည်။
အကြီးအကဲဖြစ်သည့် ဥပါသကာအား
မဟာဓမ္မိကဟု ခေါ်သည်။ မဟာဓမ္မိက
ဥပါသကာ၌ သားခုနစ်ယောက်၊ သမီး
ခုနစ်ယောက် ရှိ၏။ သူတို့ ဇနီးမောင်နှံ
နှင့်ပေါင်းလျှင် တစ်ဆယ့်ခြောက်
ယောက် ဖြစ်သည်။

မဟာဓမ္မိက ဥပါသကာကြီး၏
သာသမီတစ်ဆယ့်လေးယောက်တို့သည်
တစ်ယောက်လျှင် စာရေးတံယာဂ၊
စာရေးတံ ဆွမ်း လဆန်းပက္ခ၊ လဆုတ်
ပက္ခ၌ လှူသင့်သည့် ဆွမ်း၊ အိမ်သို့
ပင့်ဖိတ်ပြီး လှူသင့်သည့်ဆွမ်း ဥပုသ်နေ့
၌ လှူသင့်သည့်ဆွမ်း သံဃာအား လှူ
သင့်သည့် ဆွမ်း၊ ဝါဆိုသင်္ကန်းစသည့်

ကောင်းမှုကုသိုလ်ကို ပြုကြ၏။
ဤသို့ပြုသော သားသမီးများ
အား “အနုတတ”သားသမီးဟု ခေါ်၏။
တစ်နေ့ မဟာဓမ္မိက ဥပါသကာကြီး
မကျန်းမမာဖြစ်သဖြင့် ရဟန်းရုစီးပါး
ဖြစ်စေ၊ တစ်ဆယ့်ခြောက်ပါးဖြစ်စေ
စေလွှတ်ပေးပါရန် မြတ်စွာဘုရားထံ ပင့်
လျှောက်၏။ သံဃာတော်များ ကြံ
ရောက်လာပြီး မဟာဓမ္မိက ဥပါသကာ
ကြီး၏ အိပ်ယာ ညောင်စောင်းပတ်လည်
၌ ခင်းကျင်းထားသောနေရာ၌ အသီးသီး
နေရာယူလိုက်ကြသည်။

မဟာဓမ္မိကဥပါသကာကြီး၏
လျှောက်ထားချက်အရ သံဃာတော်
အရှင်မြတ်များမှ သုတ္တန်တရားတော်ကို
ရွတ်ဖတ်သရဇ္ဈယ်ကြ၏။ ဥပါသကာကြီး
မှ တရားတော်အား အာရုံစိုက်၍ နာယူ
နေစဉ် နတ်ပြည်ခြောက်ထပ်မှ နတ်
ရထားများ ဆိုက်ရောက်လာကြောင်း
အာရုံ နမိတ်တော်၌ ထင်လာ၏။
နတ်သားများမှ သူရထားတက်ပါ။
ငါ့ရထား တက်ပါ၊ အပြိုင်အဆိုင် ပြော
လာကြသည် ဆို၏။

ထိုအခြင်းအရာအား ဥပါ

သကာကြီးတစ်ယောက်သာ မြင်တွေ့
ကြားနေရသည်။ ထိုအခါ ဥပါသကာ
ကြီးမှ “ဆိုင်းဝံ့ကြပါဦး ဆိုင်းပြန်ပါ” လို့
တောင်းပန်သံမှာ အသံထွက်သွား ခဲ့၏။
ရဟန်းတော်များမှလည်း ရွတ်ဖတ်
နေသောတရားကို ရပ်ခိုင်းသည်ထင်ပြီး
ကျောင်းတော်သို့ အသီးသီး ပြန်ကြွသွား
ကြလေသည်။ သားသမီးများမှ သူတို့
ဖခင်သေရမည်ကို ကြောက်သဖြင့်
ကယောင်ချောက်ချား ဖြစ်နေသည်ဟု
ထင်ကာ ငိုကြွေးကြကုန်သည်။
ဥပါသကာကြီး သတိရသောအခါ-

“သားတို့သမီးတို့ ဘာကြောင့်
ငိုကြွေးနေကြသနည်း”ဟု မေး၏။
သာသမီများကလည်း “ဖခင်သေရမည်
မိကြောက်၍ ကယောင်ကတမ်းပြောနေ
၍ ငိုရကြောင်း ပြန်ပြောပြ၏။ ထိုအခါ
ဥပါသကာကြီးမှ သူ့အမြင်အတွက်ကို
ပြောပြပြီး “ဘယ်နတ်ပြည်ဟာ
အကောင်းဆုံးလဲ”ဟု မေးလေ၏။
သာသမီဆိုမှ “ဘုရားတော်ပြည်ဟာ
အကောင်းဆုံး”ဟု ပြောကြ၏။ ထိုအခါ
အဆင်သင့်ရှိနေပြီးသော ပန်းကုံးအား
အဓိဋ္ဌာန်ဖြင့် “တု သီ တာ

ပြည်ကလာတဲ့ရထားဦး ချိတ်စွပ်စေဟု
ဥပါသကာကြီးမှ မြောက်တင်လိုက်
သည်။ ပန်းကုံးမှာ ကောင်းကင်၌
တည်နေသည်ကို အားလုံး မြင်တွေ့
ကြရ၏။

ဥပါသကာကြီး တစ်ဘဝက
ကုန်သွား၏။ ထိုကဲ့သို့ ထူးခြားမှုအား
ရဟန်းတော်များမှ မြတ်စွာဘုရားရှင်အား
မေးလျှောက်ကြသောအခါ မဟာဓမ္မိက
ဥပါသကာကြီးမှာ တုသိသာနတ်ပြည်၌
စံနေတော်မူကြောင်း မြတ်စွာဘုရားမှ
ဟောပြောတော်မူ၏။ ဤဒေသနာတော်
အား ဆရာတော် သံဃာတော်များမှ
ဟောကြားသည်ကို အမေထူး နှစ်သက်
လှ၏။ သံဃာ့စကား မြေဝယ်မကျ
နားထောင်ကျင့်သုံး ဆောက်တည်သော
အမေထူးသည်လည်း လူ့ဘဝဖြင့်
နတ်ပြည်၌ နတ်ဗိမာန် ပေါက်ခဲ့ရပြီ။

ဤသို့ မြတ်စွာဘုရား သက်ရှိ
တင်ရှား ရှိစဉ်အဖြစ်အတိုင်း သံဃာ
စကား၊ သံဃာ့တရားအဆုံးအမအား
နာယူကျင့်သုံးသူတို့ ခေတ်ကာလများ
မည်သို့ပြောင်းပြောင်း ကုသိုလ်ပြုလျှင်
ကုသိုလ်အကျိုးရမည်။ အကုသိုလ်ပြု

လျှင် အကုသိုလ်အကျိုးရမည်
ဖြစ်ကြောင်း ဘကြီးဦးထွန်းတင်မှ ရှင်းပြ
လေသည်။ ထိုအခါ လူငယ်စောထူးမှ
“ကျွန်တော်တို့ အာရုံလွန်ပြီး ဆိုင်းထည့်
ဖို့ တောင်းဆိုတာ ရုတ်သိမ်းပါတယ်”
တရားပွဲသာ ဖြစ်မြောက်အောင် ဝိုင်းဝန်း
ကြိုးစားပါမယ် ဘကြီး။”

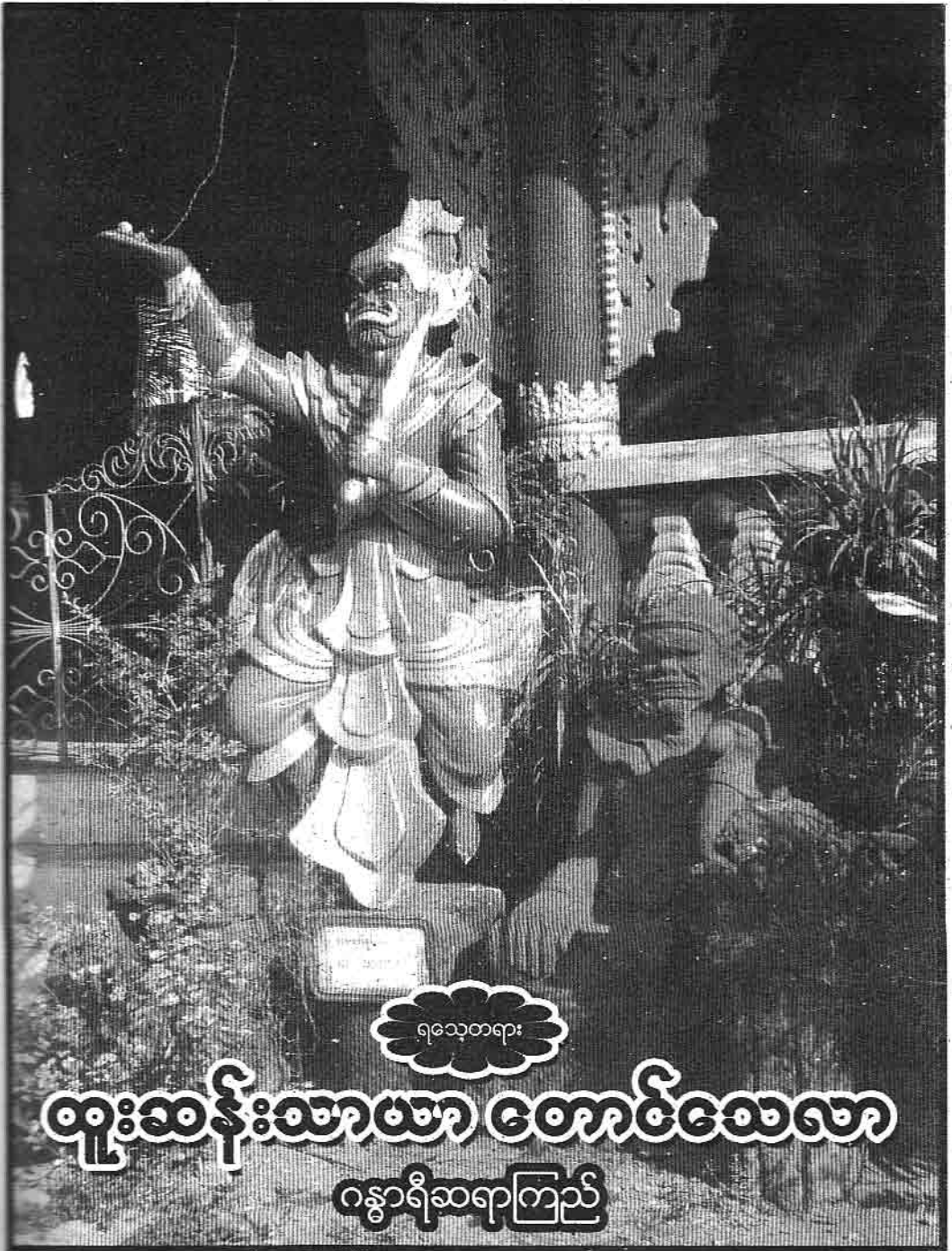
ဘကြီးဦးဝိုင်းက “သာဓုဗျာ
သာဓု သာဓု။ သားတို့လူငယ်တွေ ခုလို
သာသနာအပေါ် ကြည်ညိုမှု အမြင်ရှိ
လာတာ ဝမ်းသာစရာပါ။ အလှူရှင်
ဦးစံမောင်တို့၊ ဒေါ်ကြွယ်တို့လည်း
ဝမ်းသာရတာပေါ့။ တစ်ဆက်တည်း
မောင်မြတ်ဦး မင်းလည်း ကြံ့ခဲတာပဲ
အမေထူးအကြောင်း ထေရဝါဒ ဗုဒ္ဓ
ဘာသာပင်တွေ အားကျဖွယ်ဖြစ်လို့
ဝတ္ထုဆောင်းပါးတစ်ပုဒ်တော့ ရေးသင်
တယ်ကွ”

ကျွန်တော်လည်း “ဟုတ်ကဲ့
ကြိုးစားပါမယ်” တစ်ခွန်းသာ ပြောလိုက်
မိ၏။ အလှူ အစည်းအဝေးပွဲ၌ တရားပွဲ
ထည့်ရန် ဆိုင်းထည့်ရန် အဆိုတင်သွင်း
မှုမှာဖြင့် နေ့ကဆုံး သံဃာတော်များ၏
အဆုံးအမ တရားပွဲထည့်ရန် အဆိုမှာ

ရာနှုန်းပြည့်ဖြင့် အနိုင်ရသွားလေတော့
သည်။ ယနေ့ မျက်မှောက် ဆရာတော်
သံဃာတော်များ ဟောပြောသည်မှာ
မြတ်စွာဘုရား အဆုံးအမများသာ ဖြစ်၏။
တကယ်နာယူ တကယ်ကျင့်သုံး
ဆောက်တည်သင့်၏။

အပေါ်ယံမျှ သာသာနာကို
ကြည်ညိုသယောင် ခါနု၊ သီလ၊
ဘာဝနာကို ပြုသူက များလှချေ၏။
အမေထူးကဲ့သို့ ထေရဝါဒဗုဒ္ဓသာသနာ
အား နာယူကျင့်သုံးလျက်ရှိသော
သူတော်စင်များလည်း ရှိချေ၏။ တရား
ဂုဏ်တော် သန္နိဋ္ဌိကော၌ ဓမ္မာတရား
တော်မြတ်သည် သန္နိဋ္ဌိကော ဣန္ဒြိယ
ဆောင်သူတို့အား ယခုဘဝ ပစ္စုပ္ပန်ပင်
ဒိဋ္ဌိကိုယ်တွင် တွေ့ မြင်ခံစားရသော
ဂုဏ်ကျေးဇူးအထူးနှင့် ပြည့်စုံတော်မူ
ကြောင်း တင်ပြရမည်။

မော်ကျွန်းသား မြတ်ဦး

ရတနာတရား

ရှုမိသိမ်းသာယာ တောင်သေလော
ဂန္ဓာရီဆရာကြည်

ကျွန်ုပ်မှာ ရသေ့ကြီးပြောကြားသော မဟာပုဏ္ဏရဟန္တာ၏ အကြောင်းကို နားထောင်လိုသောကြောင့် ရသေ့ကြီး ကမ္မဋ္ဌာန်းတရား အားထုတ်နေသည့် အချိန်ကို စောင့်စားအားထုတ်လျက် ရှိနေရာ ကျွန်ုပ်မှာ တရားအခံ နည်းသည့်အတိုင်း နောက်ဆုံးညောင်းညာ ကိုက်ခဲမှုကို မကျော်လွန်နိုင်သောကြောင့် လက်လျှော့လိုက်ရတော့၏။ မုတ်ဆိတ်ဖြူ ရသေ့ကြီးမှာကား ကျောက်ရုပ်တစ်ရုပ်ကဲ့သို့ ငြိမ်သက်၍ နေလေရာ ကျွန်ုပ်ကျောင်းသင်္ခန်းထဲမှ ထွက်ခဲ့ပြီး ကွပ်ပျစ်လေးရှိရာ သစ်ပင်အောက်သို့ ရောက်သည်အထိပင် ကမ္မဋ္ဌာန်းထိုင်ရာမှ ထခြင်းမပြုသေးပေ။

လဆန်းရက်ဖြစ်၍ လခြင်းလှေကလေးသည် ပြာလွင်သော ကောင်းကင်ပြင်တွင် ရွက်လွင့်လျက်ရှိသည်။ ကြယ်နက်ကွတ်တာရာများမှာလည်း ကောင်းကင်ထက်တွင် တင့်တယ်လှပလျက်ရှိ၏။ ညဉ့်လေအေးလေးက ပန်းရနံ့ဓမ္မာများကို ကျွန်ုပ်ထံသို့ သယ်ဆောင်လာလျက် ရှိနေလေသည်။ ကျွန်ုပ်သည် မုတ်ဆိတ်ဖြူရသေ့ကြီးနှင့်အတူ နေတော့မှပင်

အအိပ်အစား နည်းပါးလာကာ သဘာဝပတ်ဝန်းကျင်၏ အလှများကို ပိုမိုခံစားတတ်လာသည်ဟု ထင်မိ၏။

ယခုအခါ ကျွန်ုပ်၏ စိတ်မှာ ထူးထူးခြားခြား ကြည်လက်လျက် သောကဗျာပါဒတို့ ကင်းကွာနေသည်ကို သတိထား၍ လာမိတော့သည်။ ကျွန်ုပ်၏ စိတ်ထဲတွင် ကြေကွဲဝမ်းနည်းခြင်း၊ ဖိုးရိမ်ပူပန်ခြင်း၊ လွမ်းဆွတ်တသခြင်းတို့ မရှိဘဲ ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာဖြစ်ခြင်း၊ တက်ကြွခြင်းတို့မရှိဘဲ ပကတိငြိမ်းချမ်းလျက် ရှိနေလေသည်။ ကျွန်ုပ်သည် လေပြေ

တိုက်သည်ကိုလည်း သိ၏။ ပန်းရနံ့ကိုလည်း နှစ်သက်၍ နေလေသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် ကျွန်ုပ်၏ နောက်ကွယ်မှ...

“တရားဆိုတာ ရှုမှတ်နေရုံ မဟုတ်ဘဲ ကိုယ့်စိတ်ကိုယ် သတိထားပြီး ဖြစ်ပေါ်တိုင်း ဖြစ်ပေါ်တိုင်း သတိကပ်ထားတာလဲ လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟ ကင်းစင်ကြောင်းပါပဲ”

ဟု မုတ်ဆိတ်ဖြူ ရသေ့ကြီး၏ အသံကို ကြားလိုက်ရလေတော့သည်။ ကျွန်ုပ်မှာ လက်အုပ်ချီလျက် မုတ်ဆိတ်ဖြူ ရသေ့ကြီး ထိုင်စရာနေရာကို ဖယ်ရှားပေးလိုက်သည်။ ရသေ့ကြီးသည် ကွပ်ပျစ်ကလေးပေါ်တွင် ထိုင်လိုက်ကာ

“မဟာပုဏ္ဏ မထေရ် အကြောင်း ဆက်နားထောင်ချင်တယ် ထင်ပါရဲ့”

ဟု ပြောလိုက်ပြန်လေသည်။ ကျွန်ုပ်က...

“ဟုတ်ပါတယ် မြတ်စွာဘုရားကို မဟာပုဏ္ဏမထေရ်က ကျောင်းတော်ဆောက်ပြီး ပင့်တဲ့နေရာရောက်ပါပြီ ရသေ့ကြီး” ဟု ပြောလိုက်မိတော့၏။

“အိမ်း...ဟုတ်ပြီ ဘုရားကို ပင့်ဖို့ စန္ဒကူးနံသာနီကျောင်းကြီးကို ဆောက်တော့ သိကြားမင်းကလဲ “ရတနာ ပြဿန ခုံငါးရာ” ကို ရဟန္တာတွေ အတွက် ဖန်ဆင်းပေးသတဲ့ ဒီလိုနဲ့ မြတ်စွာဘုရားဝါတော် နှစ်ဆယ်ရှိတဲ့ အချိန် သာဝတ္ထိပြည်မှာ သီတင်းသုံးနေ တုန်း မဟာသုဏ္ဏရာဇ် ၁၂၃၃ ခုနှစ် ဝါဆိုလဆုတ် ၈ ရက်နေ့မှာ ကြွတော် မူလာသတဲ့။ ဒီလိုနဲ့ ရတနာပြဿနတွေ နဲ့ မြတ်စွာဘုရားဟာ ရဟန္တာငါးရာနဲ့အတူ ကြွမြန်းလာလိုက်တာ သစ္စဗန္ဓတော်ကို ရောက်တာတယ်။ သစ္စဗန္ဓတောင်ထိပ် မှာရှိတဲ့ သစ္စဗန္ဓရသေ့ကို တရားဟော တော်မူတော့ အဲဒီအခိုက်မှာပဲ သစ္စဗန္ဓ ရသေ့ဟာ အဘိညဉ်သမာပတ်နဲ့တကွ ရဟန္တာအဖြစ် ရောက်တော်မူသတဲ့”

“ဟေ့ဘိက္ခုရဟန်း ဖြစ်တော် မူတာပေါ့နော်”

ကျွန်ုပ်က စကားထောက်ပေး လိုက်၏။

“ဒါပေါ့ ဟေ့ဘိက္ခုရဟန်းဖြစ် လို့ နောက်ဆုံးမှာ ပါလာတဲ့ ပြဿန အလွတ်မှာ သစ္စဗန္ဓရဟန်းကို တင်ပြီး

တော့ သူနာ ပရန္တတိုင်း ဝါဏီစွဂါမကို ဆက်ပြီး ကြွချီလာတယ်”

မဟာပုဏ္ဏမထေရ် ကျောင်း ဆောက်ထားတဲ့ နေရာကိုပေါ့နော်”

“ဟုတ်တယ် ဦးရွှေကြည်ရေ ဝါဏီစွဂါမကို ရောက်တော့ မြတ်စွာ ဘုရားက ပြဿနတွေကို တန်းဖိုးတော်နဲ့ ကွယ်စေပြီးတော့ ခြေဖဝါးတော်နဲ့ ကြွချီ တော်မူလာသတဲ့ ဒီအခါ ခုဠပုဏ္ဏနဲ့ ကုန်သည်ငါးရာက ကြိုဆိုရှိခိုးပြီးတော့ သရက္ခနံစန္ဒကူးဂန္ဓရုံ ကျောင်းတော်ကြီး ဆီသို့ ပင့်ဆောင်ပူဇော် ကြသတဲ့။ မြတ်စွာဘုရားက ကျောင်းတော်ကို ရေ

စက်ချ အလှူခံတော်မူပြီးတော့ တရား ဟောတော်မူလို့ ရှစ်သောင်းလေးထောင် ရှိတဲ့ ပရိသတ်တွေဟာ ပါရမီအလျောက် ထိုင်သင့်တဲ့ မင်္ဂလာတော်၊ ဖိုလ်ဉာဏ်တွေ ရရှိ ကျွတ်တန်းဝင်ကုန်ကြသတဲ့”

“သက်တော်ထင်ရှား မြတ်စွာ ဘုရားကို ဖူးမြင်ရတဲ့ ရသေ့လူတွေ ကတော့ တော်တော်ကံကောင်းတာပဲပဲ ဘုရား”

ကျွန်ုပ်က ဘုရားတရားတော်ကို နာရ၍ အကျွတ်တန်းဝင်သော ပါရမီရှင် များကို အားကျကာ ပြောဆိုလိုက်မိ၏။

“ဒါပေါ့ ဦးရွှေကြည် သမ္မဉာဏ ဉာဏ်တော်အရှင် ဘုရားသခင်များဟာ ကျွတ်လိုက်တဲ့ ဝေနေယျကို သိတော် မူတာကို ပြီးတော့ အနာဂတ်သဉာဏ်နဲ့ နောက်ဖြစ်တော်မူတဲ့ သာသနာတော်ကို မြင်တော်မူကြတယ်”

“မြင်တော်မူတာက ရတနာ သုံးပါး ကြည်ညိုဖူးများတဲ့ ပါရမီရှင်တွေ ရဲ့အကျိုး ရည်စူးပြီးတော့ မြတ်စွာဘုရား ဟာ ဂန္ဓာရုံကျောင်းတော်ကြီးမှာ ခုနစ် ရက် သီတင်းသုံးပြီး မဟာပုဏ္ဏမထေရ် ကို...”

“ချစ်သား သင်ဟာ ဤသူနာပု
ရန္တတိုင်းအရပ်၌ သတ္တဝါအပေါင်းတို့
အကျိုးစီးပွားအတွက် နေရပ်တော့ဆိုပြီး
ထားခဲ့တယ်။ ပြီးတော့ နောင်တော်
ဘုရားများ အစဉ်အလာအရ ကြွမြန်းပြီး
သတင်သုံးခဲ့တဲ့ နဂါးပွက်တောင်လိုခေါ်
ငဲ့ တောင်ညိုတွေ ရံထားတဲ့ ရှေး
အခေါ် “ကောလာသဖ” အခု “စက္ကိန်း
တံ” တောင်ကို ကြွမြန်းတော် မူသတဲ့”
“တပည့်တော်တို့ အခုနေတဲ့
တောင်ပေါ်”

“ဟုတ်တယ် ဦးရွှေကြည် ဒါ
ဂေါတမမြတ်စွာဘုရား ကြွမြန်းခဲ့တဲ့
တောင်ပေါ့။ ဒီတောင်ကို ဘာဖြစ်လို့
“စက္ကိန်းတံ” လို့ ခေါ်ရသလဲဆိုတော့
ရှေးဘုရားရှင်တို့ ကိန်းစက် ကြွရောက်
ရာ “စက္ကိန်းတံ”လို့ ခေါ်ကြတာပဲပေါ့”

ကျွန်ုပ်မှာ ယခုမှ အဘယ်
ကြောင့် စက္ကိန်းတံတောင်ဟု ခေါ်ဆို
ကြောင်းကို နားလည်သဘောပေါက်မိ
လေတော့သည်။ ရသေ့ကြီးမှာလည်း
စကားကို ဖြတ်လိုက်ပြီးနောက် ငြိမ်သက်
စွာ ထိုင်နေလျက် ရှိနေလေသည်။ ရသေ့
ကြီးသည် မြတ်စွာဘုရားအား ရည်စူး

ကန်တော့နေသည်ကို သိရှိရသော
ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည်လည်း ငြိမ်သက်စွာ
စောင့်စားနေရလေသည်။

“စက္ကိန်းတံ တောင်ပေါ်မှာ
မြတ်စွာဘုရားဟာ တစ်ညတာ ကိန်းစက်
တော်မူပြီး မနက်ကျတော့ တေဝန်
ကျောင်းတော်ကို ကြွတော်မူဖို့ အချိန်မှာ
ပဲ ဘီလူးညီနောင်တို့ဟာ မြတ်စွာဘုရား
ရှင်ကို ရောဝတီမြစ်ရဲ့ အရှေ့ဘက်ကမ်း
ကို ကြွတော်မူဖို့ လာရောက်ပင့်လျှောက်
ကြသတဲ့”

“မြတ်စွာဘုရားက ကြွတော်မူ
ဘုရား”

“ရှေးဘုရားသခင်တို့ ကြွမြန်း
တော်မူလေ့ မရှိတဲ့နေရာမို့လို့ မြတ်စွာ
ဘုရားက ကြွတော်မူဘူးတဲ့”

ကျွန်ုပ်မှာ မြတ်စွာဘုရားရှင်တို့
သည် ရှေးနောင်တော်ဘုရားတို့၏ ပြုမြဲ
အလုပ်ကို အာရုံပြုလျက် လုပ်ဆောင်
လေ့ရှိကြောင်း မှတ်သားနားလည်
လိုက်မိတော့၏။

“ဒီတော့ ဘုရားကို ကြည့်သည့်
ဘီလူးညီနောင်တို့က “မြတ်စွာဘုရား
ကိုယ်စား တစ်စုံတစ်ရာကို ကိုယ်စားကိုး

ကွယ်ခွင့် ပြုပါရန် လျှောက်ထားတောင်း
ပန် ကြသတဲ့။ ဒီတော့ မြတ်စွာဘုရားက
သိကြားမင်းက မြတ်စွာဘုရား စက္ကိန်း
တံတောင်ပေါ်မှာ ကျိန်းစက်ဖို့ လျှောက်
မူထားတဲ့ “မြသလွန်” တော်ကို ပေး
သနားတော်မူပြီးတော့ “ငါကျိန်းစက်
တော်မူခဲ့တဲ့ မြသလွန်သည် ဧရာဒေသ
တွင် နောင်သာသနာ ပွင့်လင်းစည်ကား
၍ ဗြိစ္ဆာဏထောင်လတ္တံ့ လို့ ဗျာဒိတ်
စောက်ကြားပြီး ဘီလူးညီနောင်ကို ပေး
တော်မူလိုက်သတဲ့”

ကျွန်ုပ်မှာ စက္ကိန်းတံ တောင်
အကြောင်းကို နားထောင်နေရာမှ
“မကွေ့မြသလွန်” ဘုရားအကြောင်း
နားထောင်ရတော့မည်ဟု အောက်မေ့
မိ၏။ သို့သော် ရသေ့ကြီးက...

“ကဲ...ညဉ့်နက်ပြီ နောက်တစ်
နေ့မှ စကားဆက်ကြတာပေါ့” ဟု ပြော
လိုက်သောကြောင့် ရသေ့ကြီးနှင့်အတူ
ကျောင်းကလေးရှိရာ ပြန်လာခဲ့ရလေ
တော့သည်။

ညဉ့်လေထဲတွင် ပန်းရန်များ
ကား မွှေးပျံ့ခဲပင် ရှိနေလေ၏။

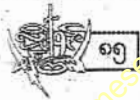
ဂန္ဓရီဆရာကြည်

နယ်မြေကိုသပ်ပင်အေးအေးကပ်ကပ်

မကျွေးပင်၏ ဆေးအသုံး

အောင်ဆန်းလင်း

မရှေ့ပင်သည် နတ်ပန်းပင်
နှင့်ဆင်တူသည်။ နတ်ပန်းပင်က အရွက်
အစိမ်းရောင် အနည်းငယ် ပိုမိုရင့်သည်။
ရိုးတန်လည်း ပိုပြီးညိုသည်။ မရှေ့ပင်၏
အရွက်သည် အစိမ်းရောင်ဖြစ်သည်။
အရွက်ရှည်ဖြစ်သည်။ အလျား (၆)
လက်မ၊ အနံ (၁)လက်မခန့်ရှိပြီး အပင်
သည် နှစ်ပေ သုံးပေခန့်သာ မြင့်သည်။

မရှေ့ပင်သည် အလွန်
အသက်ပြင်းသော စိုက်ပျိုးရလွယ်ကူ
သော အပင်မျိုးဖြစ်သည်။ အလွန်ပွား
ပွားလွယ်သည်။ အိမ်တိုင်း စိုက်ပျိုးထား
ရှိသင့်သော ဆေးဖက်ဝင် အပင်မျိုးဖြစ်
သည်။ စာရေးသူ၏ အိမ်တွင် စိုက်ပျိုး
ထားရာ တောထလာသဖြင့် နတ်ပစ်
နေရသည်။ အလိုရှိသူများကို မျှဝေပေး
ရန်အသင့်ရှိပါသည်။

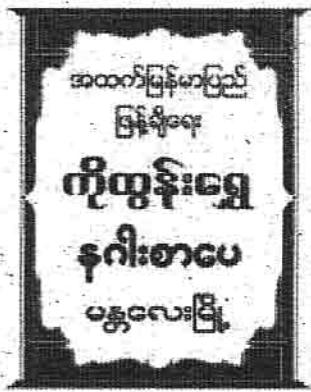
မရှေ့ပင်၏ ဆေးဖက်ဝင်ပုံမှာ
အဆစ်အမြစ် ကိုက်ခဲခြင်း၊ ဆုံကျင့်ခြင်း၊
ကြွက်တက်ခြင်း၊ ကြွက်သားနုကျင့်ခြင်း၊
ခါးနု၊ ခါးကိုက်၊ အကြောတက်ခြင်း၊
စသည်တို့တွင် မရှေ့ပင်ကို လိမ်းနိုင်
သည်။ သို့မဟုတ် မရှေ့ရွက်ကို ကြိတ်
ချေပြီး အရည်ညှစ်၍ လိမ်းနိုင်သည်။

ဝဲ၊ ဒက်၊ ယားနာတို့ကိုလည်း
လိမ်းနိုင်သည်။ မရှေ့ပင်သည် အဆိပ်
ကို ပြေစေနိုင်သဖြင့် ပျားတုတ်ခြင်း၊ ပဒု
(ပျားတူ) ပဆုပ်ပနီတုတ်ခြင်း ခံရလျှင်
လိမ်းနိုင်သည်။ မရှေ့ရွက်သည် ခရာနီ
ရွက် မဟာကားကြံဆစ်တို့ နည်းတူ
အဆိပ်ကို ပြေစေနိုင်ပါသည်။ ကင်းခြေ
များ၊ ကင်းပြီးကောက်၊ ကင်းမလက်မည်း
များ အကိုက်ခံရလျှင်လည်း မရှေ့ပင်၊
မရှေ့ရွက်အရည်ကို သုံးစွဲနိုင်ပါသည်။
မြွေပွေး၊ မြွေဟောက် အကိုက်ခံရလျှင်
ကား မရှေ့ပင်၏ အစွမ်းဖြင့် မဖြစ်နိုင်
လောက်ပါ။ သို့သော် ခွေးရူးကိုက်ခံရ
သည်ဟု သံသယရှိလျှင် (ဆေးရုံ၊ ဆေး
ပေးခန်းနှင့် ခွေးရူးပြန်အောင် ကာကွယ်
ဆေးထိုးပေးရန် အခက်အခဲရှိလျှင်)
မရှေ့ပင်၏ အစွမ်းသည် ခွေးရူးပြန်ခြင်း
ကို ကာကွယ်နိုင်ပါသည်ဟု ဆိုပါသည်။

ကလေးနှစ်ယောက်ကို ခွေး
တစ်ကောင်တည်းက တစ်ချိန်တည်းမှာ
ကိုက်သွားခြင်းခံရရာ မရှေ့ရွက်ကို ခွေး
ကိုက်ဒဏ်ရာတွင် ကြိတ်ချေပြီး လိမ်း
ခြင်း၊ မရှေ့ရွက်နှင့် အံ့ခြင်းလုပ်ပေးထား
သော ကလေးသည် အသက်ချမ်းသာရာ

ရသွားသည်။ မည်သည့်ဆေးကိုမျှ မသုံး
စွဲသော အခြားကလေးသည် သေဆုံး
သွားကြောင်း စာအုပ်ထဲတွင် ဖတ်ရဖူး
ပါသည်။ (မည်သည့် စာအုပ်တွင် မည်
သည့်ဆရာ ရေးသားခဲ့ကြောင်း မှတ်သား
မထားခဲ့၍ မဖော်ပြနိုင်သည်ကို ခွင့်လွှတ်
ပါရန်)

အောင်ဆန်းလင်း

ဗုဒ္ဓဂုဏ်တော်စာပန်းခင်း

စောရ

ဝေယံဘုန်းခိုင်အောင်

ရာဇဂြိုဟ်ပြည်ရှိ သူဌေးတစ်ဦး
၌ ဘဒ္ဒါအမည်ရှိသော သမီးပျိုတစ်ဦး
ရှိလေသည်။ သူဌေးကြီးသည် သမီး
ဖြစ်သူအား ဘုံနုနုဆင့်အထက် ပြဿစ်
တွင် အလုပ်အကျွေးမိန်းမတစ်ဦးနှင့်
ထား၏။

တစ်နေ့သ၌ လမ်းမပေါ်တွင်
ကြီးဖြင့်ချည်နှောင်၍ ရိုက်ပုတ်လျက် သူ
သတ်ကုန်းသို့ ယူဆောင်သွားသည့်
“သတ္တ”က အမည်ရှိ သူခိုးတစ်ယောက်
ကို ပြဿစ်ထက်မှ ဘဒ္ဒါက မြင်တွေ့
လေသည်။

ဘဒ္ဒါသည် ထိုသူခိုးကို မြင်တွေ့
မိလျှင် မြင်တွေ့မိချင်းပင် ချစ်ခင်မြတ်နိုး
စိတ် ဖြစ်ပေါ်လာမိလေသည်။ ဘဒ္ဒါမှာ
ထိုသို့ ချစ်ခင်ခွဲလမ်းစိတ်က ပြင်းထန်စွာ
နှိပ်စက်လေသည်ဖြစ်ရကား မအိပ်နိုင်
မစားနိုင် ဖြစ်ရလေသည်။

သမီးဖြစ်သူ၏အခြေအနေကို
ရိပ်စားမိသော မိခင်က ဘဒ္ဒါကို မေးမြန်း
စိစစ်လေသည်။ ဘဒ္ဒါကလည်း မိခင်
ဖြစ်သူကို အမှန်တိုင်းပင် ဖွင့်ဟ ပြော
ပြလေသည်။

“အို . . . မိခင် လမ်းမပေါ်၌

ဖမ်းဆီးခေါ်ဆောင်သွားသော သူခိုး တစ်
ယောက်ကို စွဲလမ်းချစ်ခင်မိပါသည်။
ထိုသူကို အကျွန်ုပ် ရယူလိုပါသည်။
ထိုသူကိုမှ မရလျှင် ကျွန်မ အသက်
သေဆုံးရပါလိမ့်မည်”

မိခင်ဖြစ်သူက ဘဒ္ဒါအား
သူခိုးကို တပ်မက်၊ ချစ်ခင်၊ စွဲလမ်းခြင်း
မရှိသင့်ကြောင်း အမျိုးမျိုးဖျောင်းဖျာ
ဆိုခြင်း ပြုသည်။ ထို့ကြောင့် ထို
အကြောင်းကို ဖခင်ဖြစ်သူအား သိစေ
သည်။ ဖခင်ဖြစ်သူက ဖျောင်းဖျာ ဆုံးမ
ပြောဆိုသော်လည်း ဘဒ္ဒါက လက်မခံ
ပေ။

နောက်ဆုံး၌ မင်းချင်း
ယောက်ျားဖြစ်သူကို အသံပြာ
တစ်ထောင် လာဘ်ထိုး၍ သူခိုးကို ရယူ
လေသည်။

ထိုအိမ်၌ပင် ဘဒ္ဒါနှင့် သူခိုး
အတူတကွ ပေါင်းသင်းနေထိုင်ကြ
လေသည်။

ဘဒ္ဒါသည် သူခိုးကို အမှန်
တကယ် ချစ်ခင်၊ တွယ်တာ၊ မြတ်နိုး
မိသူ ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် ဘဒ္ဒါ၏ ခင်ပွန်း
ဖြစ်သူမှာ သူခိုးစိတ်ဓာတ် မဖျောက် နိုင်
သူ ဖြစ်ပေသည်။ ထိုသူခိုးသည် ဘဒ္ဒါ
ထက် သူမ၏ လက်ဝတ်ရတနာ
အဆင်တန်ဆာများကို မက်မောနေသူ
သာ ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် သူခိုးသည်
ဘဒ္ဒါကိုသတ်၍ လက်ဝတ်ရတနာတို့ကို
ရယူရန် အမျိုးမျိုး ကြံစည်နေလေသည်။

တစ်နေ့သ၌ သတ္တကသည်
ဘဒ္ဒါကို ဤသို့ပြောဆိုခြင်း ပြုသည်။

“နမ ငါသည် ရာဇဝတ်သား
ဘဝ၌ ချည်နှောင်ခြင်းခံရပြီး ရိုက်ပုတ်ခံ
နေရစဉ် သူခိုးတို့အား ပစ်ချအပ်သည်။
တောင်ကမ်းပါးတွင် စောင့်ရှောက်သော
နတ်အား ကျွန်ုပ်အသက် မသေခဲ့ပါက

ပုဇွန်ခြင်းပြုပါမည်ဟု ဝန်ခံကတိပြုခဲ့ပေသည်။ ယခုအခါတွင် ငါသည် အသက်မသေဆုံးသည့်အပြင် စည်းစိမ်ဥစ္စာနှင့် နှမကိုပါ ရရှိပေသည်။ ထို့ကြောင့် ငါသည် နတ်မင်းအား ပူဇော်ထိုက်ပေသည်။ ငါသည် ထိုပူဇော်မှုကို ပြုလုပ်ချင်ပေသည်။

“အို... ချစ်လင် သင်ပြောသော နတ်မင်းကို ပူဇော်ခြင်းအမှု ပြုပါမည်။ သင်သည် မည်သည့်အရာကို အလိုရှိပါသနည်း”

“ငါသည် နို့၊ ထမင်း၊ ပေါက်ပေါက်၊ ပန်း၊ နံ့သာတို့ကိုသာ အလိုရှိပေသည်။ ထိုသို့ သွားသည့်အခါ၌ သင်၏ကိုယ်ပေါ်တွင် လွန်စွာ အဖိုထိုက်တန်လှသည့် လက်ဝတ်ရတနာများဖြင့် ဆင်ယင်ထားပါလေလော့”

သို့နှင့်ပင် ဘုရားနှင့် သူနီခင်ပွန်းတို့သည် အစီအစဉ်အတိုင်း သွားကြ၍ တောင်ခြေသို့ရောက်လျှင် သူနီဖြစ်သူက အဖော်များကိုထားခဲ့ပြီး တောင်ပေါ်သို့ လင်မယားနှစ်ယောက်တည်းသာ တက်သွားခဲ့သည်။

ဘုရားသည် ပူဇော်ဖွယ်ပစ္စည်း

များကို ယူဆောင်လာခဲ့သည်။ သူနီတို့ကို ပစ်ချရာ တောင်ကမ်းပါးထိပ်သို့ ရောက်လေလျှင် ဘုရားက...

“အမောင် ယခု တောင်ကမ်းပါးပြတ်ထိပ်သို့ ရောက်ပြီ မဟုတ်ပါလော့။ သင်၏နတ်မင်းကို ပူဇော်ခြင်း ပြုပါလေလော့”

ထိုအခါ ခိုးသူက

“မယ်ဘုရား ငါသည် နတ်မင်းကိုပူဇော်ခြင်းဖြင့် မည်သို့သောအကျိုး ရရှိနိုင်လေမည်နည်း”

“အို... အမောင် ချစ်လင်

ဤသို့ဆိုလေလျှင် သင်အတွက် မည်သည့်အရာသည် အကျိုးရှိလေမည်နည်း”

“ဟယ်... မယ်ဘုရား ငါသည် သင်ကိုသတ်၍ သင်၏ကိုယ်ပေါ်မှ လက်ဝတ်ရတနာပစ္စည်းတို့ကို ယူဆောင်ထွက်ပြေးခြင်းသည်သာ ငါ့အတွက် အကျိုးရှိပေမည်။ ငါသည် သင့်အား ဤသို့ ပြုလုပ်ဆောင်ရွက်ရန် ဤတောင်ထိပ်ပေါ်သို့ လှည့်စားခေါ်ဆောင်လာခဲ့ခြင်းသာ ဖြစ်ပေသည်”

“အို... အမောင်ချစ်လင် သင်သည် အဘယ်သို့သောစကားမျိုးကို ပြောဆိုဘိလေသနည်း။ သင်သည် ကျွန်မနှင့်တကွ လက်ဝတ်ရတနာပစ္စည်းများကို ပိုင်ဆိုင်လေသည့် အရှင်သခင်ပင် မဟုတ်ပါလေလော့။ ကျွန်မကိုသတ်၍ ယူဆောင်ရန်ပင် မလိုအပ်ပါချေ”

လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟ အမှိုက်မှောင်တရား ဖုံးလွှမ်းနေပြီ ဖြစ်သော သူနီ ဖြစ်သူက...

“ဟယ်... မယ်ဘုရား စကားဆက်မဆိုလေနှင့် ငါသည် သင့်ကို မလွဲ

မသွေ သတ်ရပေလိမ့်မည်။ ဤအလုပ်သည် ငါတို့သူခိုး၏ အလုပ်ပင် ဖြစ်ပေသည်။

ဟု ပြောဆို၏။

“ဤသို့ဆိုလျှင် ကျွန်မ၏ လက်ဝတ်ရတနာပစ္စည်းဥစ္စာများကို ယူဝင်၍ အသက်ကို ချမ်းသာပေးပါ။ ကျွန်မကိုလည်း သေလှအဖြစ် သဘောပိုက်၍ အမောင် အလိုရှိရာဌာနသို့ စိတ်လက်ချမ်းသာစွာဖြင့် သွားပါလေလော”

မယ်ဘန္ဒီသည် သူမ၏ လင်သူခိုးကို အမျိုးမျိုး ပြောဆိုတောင်းပန်လေ၏။ သေမည့်အရေး ကြောက်ရွံ့သောကြောင့် သေဘေးမှ လွတ်ကင်းရာ လွတ်ကင်းကြောင်း ကြံစည်လေသည်။ သူခိုးဖြစ်သူကလည်း အပိုက်မှောင်ဖုံးလွှမ်း၍ မယ်ဘန္ဒီကို သတ်တော့မည် တကဲကဲနှင့် ဟန်ပြင်နေ၏။ မယ်ဘန္ဒီသည် မိန်းမတို့၏ ဖြတ်တိုးညှပ်ဖြင့် အကြံတစ်ခု ချက်ခြင်းရလိုက်သည်။

“အို...အမောင်ချစ်လင် ကျွန်မ စိတ်လျော့ခြင်းပြုလိုက်ပါပြီ။ အသင် သတ်လိုက် သတ်ခြင်း ပြုနိုင် ပါပြီ။ သို့သော် ကျွန်မ မသေဆုံးပါ”

အိမ်ဦးနတ်ဖြစ်ပေသော အသင်ကို ရှိခိုးပူဇော်ကန်တော့ လိုပါသည်။ ခွင့်ပြုတော်မူပါ အရှင်။

သို့နှင့် မယ်ဘန္ဒီသည် ခင်ပွန်းဖြစ်သူအား လှည့်ပတ်၍ ရှိခိုးယောင်ပြုပြီး သူခိုး၏နောက်ဘက်အရောက်၌ ဆတ်ခနဲ ဆောင်တွန်းချလိုက်သည်။ ထိုအခါမှပင် စောရသူခိုးသည် တောင်ကမ်းပါးပြတ်မှ အောက်သို့ကျပြီး အမှန်တကယ်ပင် သေဆုံးရှာရလေတော့သည်။

ထိုအဖြစ်အပျက်ကို မြင်တွေ့

ရသော တောင်စောင့်နတ်က ဤသို့ ရေရွတ်ခြင်း ပြုလေ၏။

“အို...အချင်းတို့ အရာဌာနအားလုံးတို့၌ ယောက်ျားတို့သည်သာ ပညာဉာဏ်ပြည့်စုံကြသည် မဟုတ်ပေ။ ထိုထိုသော အမှုကိစ္စအရာတို့၌ စိစစ်အောင်မြင်နိုင်စွမ်းရှိသော မိန်းမတို့သည်လည်း ပညာရှိ မည်ပေ၏”

(မယ်ဘန္ဒီ ခင်ပွန်းစောရသူခိုး ကျ၍သေဆုံးသည် တောင် ကို “စောရတောင်”ဟု ခေါ်သည်။ “သူခိုးပစ်ချရာတော်”ဟု ခေါ်ဆိုနိုင်ပေသည်)

မယ်ဘန္ဒီသည် ခင်ပွန်းဖြစ်သူ စောရသူခိုး လူယုတ်မာ သေဆုံးသွားပြီသည်၏နောက်တွင် မိဘရပ်ထံသို့ ပြန်မသွားတော့ဘဲ လွတ်ကင်းရာသို့ သွားလေရာ နိဂဏ္ဌာတိတ္ထိတို့၏ကျောင်းသို့ ရောက်သွားလေသည်။

ဘန္ဒီသည် တိတ္ထိတို့၏ကျောင်းတွင် အဝတ်ဖြူဝတ်သော ပရိနိဗ္ဗိတမြုရ၏။ ပရိနိဗ္ဗိတမြုရတွင် ဆံပင်တို့ကို နုတ်ပစ်ရ၏။ ဆံပင်ပြန်ပေါက်သောအခါ၌ နားတောင်းကဲ့သို့ ရစ်လည်၍ ပေါက်သောကြောင့် “ကုဏ္ဍလကေသာ”ဟု

အမည်တွင်လေသည်။ သူမ၏ လူ
အမည်နှင့် တွဲ၍ “ဘဒ္ဒါကုဏ္ဍလ
ကေသာ” ဟုလည်း ခေါ်လေသည်။

“ကုဏ္ဍလကေသာ” သည်
နဂဏ္ဌပရိပိုင်တို့၏ အယူဝါဒအားလုံးကို
သင်ကြားဘတ်မြောက်၏။ ထိုကျောင်းမှ
ထွက်ခွာခဲ့ပြီး ပညာရှိသူများထံ ချဉ်းကပ်
၍ ပညာများသင်ယူလျှင် သင်သမျှ
အဆုံးစွန် တတ်မြောက်လေသည်။
ထို့ကြောင့် သူမကို ဝါဒ တစ်ထောင်
တတ်သော “ပရိပိုင်မ” ဟု ခေါ်ဆိုကြ
သည်။ ထို ပရိပိုင်မသည် မိမိနှင့်ယှဉ်ပြိုင်
ရာ ပြောဆိုနိုင်သူမရှိဟု အထင်ရောက်
နေသူ ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် မြို့ ရွာတို့သို့
ရောက်ရှိလျှင် ရွာ၏တစ်ဝှမ်း သံပြုလုပ်
လျက်၊ ထိုသံပုံတွင် သပြေခက်ကို
စိုက်ပြီး “မိမိ၏ မေးခွန်းများကို ဖြေဆို
နိုင်သူသည် ဤသပြေခက်ကို နင်းချေ
ဖျက်ဆီးစေတည်း” ဟု ကြေညာပြော
ဆိုလေ၏။

သို့သော် ထိုသပြေခက်အား
နင်းချေဖျက်ဆီးမည်သူ ဖော်မလာပေ။
“ကုဏ္ဍလကေသာ” လည်း ပြုမြဲအတိုင်း
ပြု၍ သွားလာလေရာ နောက်ဆုံး၌

သာဝတ္ထိပြည်သို့ ရောက်ရှိ၍ မြို့တံခါးဝ
၌ ပြုမြဲအတိုင်း ပြုလုပ်ပြီးမှ မြို့တွင်းသို့
ဝင်လေသည်။

အရှင်သာရိပုတ္တရာမထေရ်
မြတ်သည် သာဝတ္ထိပြည်အတွင်းသို့
ဆွမ်းခံကြွတော်မူရာတွင် မြို့တံခါးဝ၌
စိုက်ထားသော သပြေခက်နှင့် သံပုံကို
မြင်တွေ့တော်မူသည်။ အကြောင်းရင်းကို
စူးစမ်း၍ သိတော်မူလေရာ မထေရ်ရှင်
မြတ်က အနီးတွင်ရှိသော သူငယ်တို့ကို
နင်းချေဖျက်ဆီးစေ၏။ သူငယ်တို့သည်
မထေရ်ရှင်မြတ်၏ အမိန့်အတိုင်း ပြုကြ
သည်။

ကုဏ္ဍလကေသာလည်း မြို့
ပြင်သို့ ပြန်ထွက်သည်အခါ အဖြစ်
အပျက်အစုံကို သိရလေသော်...

“ဤရဟန်းသည် မိမိကဲ့သို့
မြိုင်ဘက်ကင်းသူကိုပင် ယှဉ်ပြိုင်ဝံ့ပေ
သည်” ဟု ထင်မြင်လေသည်။ သို့နှင့်
မြို့တွင်းဝင်ပြီး...

“အိုး...လူအပေါင်းတို့ ဝံ့သည်
ရှင်ရဟန်းနှင့် အယူဝါဒချင်း ပြိုင်ကြပေ
အံ့”

ဟု ကြွေးကြော် ပြောဆိုလေ
သည်။

အရှင်သာရိပုတ္တရာမထေရ်
မြတ်နှင့် ကုဏ္ဍလကေသာတို့ တွေ့ဆုံ
မိကြပြီး “မည်သူကမေး မည်သူက
ဖြေမည်နည်း” ဟု ညှိနှိုင်းကြလေ သော်
...

ဤသို့ဖြင့် ကုဏ္ဍလကေသာ
မေးသမျှမေးခွန်းနှင့်သာရိပုတ္တ
ရာမထေရ်ရှင်မြတ်က ဖြေဆိုနိုင်သည်
သာ ဖြစ်၏။ မေးမြန်းစရာ ကုန်သည်
ရှိသော် ကုဏ္ဍလကေသာသည် ငြိမ်
ဆိတ်စွာနေလေတော့သည်။

ထို့နောက် ရှင်သာရိပုတ္တရာ

မထေရ်ရှင်မြတ်၏ မေးမြန်းလာည့်ရောက်
လေသော် မထေရ်ရှင်မြတ်က အမေး
ပုစ္ဆာတစ်ခုကို မေးလေသည်။

မထေရ်ရှင်မြတ်က မေးမြန်း
သည်မှာ...

“တစ်ခုဟူသည်ကား အဘယ်
နည်း”

ဟူ၍ ဖြစ်ပေသည်။

ကုဏ္ဍလကေသာသည်
မေးခွန်း၏အစကိုလည်းကောင်း၊ အဆုံး
ကိုလည်းကောင်း မသိမြင်နိုင်ချေ။
ထို့ကြောင့်...

“မသိပါ...အရှင်ဘုရား”

ဟု လျှောက်လေသည်။

ကုဏ္ဍလကေသာက ဆက်၍
မေးပြန်သည်။

“အရှင်ဘုရား ဤအမေးပုစ္ဆာ
၏ ပြဿနာသည် အဘယ်သို့ မည်ပါ
သနည်း”

“ဤမေးခွန်း၏အဖြေကား ဗုဒ္ဓ
ဟညာဟု မည်ပေ၏”

“မထေရ်အရှင်မြတ်၊ ဤသို့
ဆိုလျှင် ထိုဗုဒ္ဓဟညာကို တပည့်တော်မ
အား သင်ကြားပေးတော်မူပါဘုရား။

ဘုရားရှင်ကို တပည့်တော် ကိုးကွယ်၊
ဆည်းကပ်ခြင်းပြုပါသည် ဘုရား”

“သင်သည် လောကသုံးပါး၌
အမြတ်ဆုံးဖြစ်သည့် ဗုဒ္ဓမြတ်စွာဘုရား
ရှင်ကို ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်ပါလော့”

“ကောင်းလှပါပြီ အရှင်ဘုရား”

ထို့နောက်တွင် အရှင်သာရိ
ပုတ္တရာမထေရ်ရှင်မြတ်သည် ဇေတဝန်
ကျောင်းတော်သို့ ပြန်ကြွ၏။ ကုဏ္ဍလ
ကေသာလည်း မိမိ၏နေရာသို့ ပြန်လေ
သည်။

သို့နှင့် ညချမ်းအချိန် တရား
သဘင်ချိန်ခါသို့ ရောက်လေသော်

ကုဏ္ဍလကေသာသည် ကျောင်းတော်
သို့ ရောက်လာ၍ မြတ်စွာဘုရားရှင်မြတ်
ထံ ချဉ်းကပ်၍ ငါးပါးသော ထိခြင်းဖြင့်
ရိုနှီးလျက် သင့်တင့်လျှောက်ပတ်သော
နေရာ၌ ရပ်တည်နေလေ၏။

မြတ်စွာဘုရားရှင်သည်
ကုဏ္ဍလကေသာ၏ ပါရမီဉာဏ်ရင့်သန်
ခြင်းကို သိသဖြင့် အောက်ပါအဓိပ္ပာယ်
ရှိသည့်ဂါထာကို ဟောကြားတော်မူ
လေသည်။

“အကျိုးမဲ့ကို ပြတတ်သော
ပုန်နှင့် ယှဉ်သော ဂါထာတစ်ရာသည်
မမြတ်။ ရာဂစသည် ငြိမ်းခြင်းအကျိုးကို
ပြီးစေတတ်သည်။ တစ်ပုန်သောဂါထာ
သည် မြတ်၏။ စစ်မြေပြင်မှ လူ
တစ်သန်းကို အောင်မြင်သောသူသည်
မြတ်၏။ ထိုထက် မိမိကိုယ်ကို အောင်
မြင်သော မြတ်၏။

ကုဏ္ဍလကေသာသည် ပါရမီ
ဉာဏ်ရင့်သန်လွန်းလှသူ ဖြစ်၏။ ဂါထာ
ဆုံးသည်နှင့်တပြိုင်နက် ထိုင်လျက်နှင့်
ပင် ပဋိသန္တိအလေးပါးနှင့်တကွ ရဟန္တာ
ဖြစ်လေ၏။ ထို့နောက် ရဟန်းအဖြစ်ကို
တောင်းပန်၍ မြတ်စွာဘုရားရှင်သည်

“ကုဏ္ဍလကေသာ”အား ဘိက္ခုနီ
ကျောင်းသို့ပြု ရဟန်းပြုစေလေသည်။

မြတ်စွာဘုရားရှင်သည် ပရိတ်
သတ်လေးပါးတို့၏ အလယ်၌ပင်...

“ဘဒ္ဒိကုဏ္ဍလကေသာ သည်
ဉာဏ်ပညာကြီးမြတ်လှပေစွာ တကား။
လေးပါးမမျှသာရှိသော ဂါထာ
၏အဆုံး၌ပင် ရဟန္တာဖြစ်လေ၏”

ဟု ဒိဋ္ဌိကျွေးစကားပြောပြီး

“ခိပ္ပာဘိည = လျှင်မြန်စွာ
မဂ်ဖိုက်သိခြင်း”အရာ၌ တေးဒင်ထားတော်
မူလေသည်။

ကုဏ္ဍလကေသာထေရီ
တေးဒင် ရဟန္တာမသည် ကျွဲတေးဒင်ဆု
ကို ပဒုမုတ္တရမြတ်စွာဘုရားရှင်
လက်ထက်တော်ကပင် တောင်းခဲ့သူ
ဖြစ်သည်။ ပဒုမုတ္တရဘုရားရှင်၏ တရား
တော်ကိုနာရစဉ် ခိပ္ပာဘိည တေးဒင်
အရာ၌ထားသော ရဟန်းမိန်းမကို မြင်ရ
၍ ထိုတေးဒင်ဆုကိုတောင်းကာ မြတ်စွာ
ဘုရားနှင့် သံဃာတော်တို့အား အလှူ
ကြီးပေးခဲ့သည်။ ပဒုမုတ္တရဘုရားရှင်က
ဂေါတမဘုရားလက်ထက်တွင် ဤ
တေးဒင်ဆု ရလိမ့်မည်ဟု ဗျာဓိတစကား

မြွက်ကြားခဲ့သည်။

ထို ဘဝမှ သေလွန်သော်
တာဝတိံသာနတ်ပြည်၌ ဖြစ်ရသည်။ ထို
နောက် ယာမာ၊ တုသိတာ၊ နိမ္မာနရတီ၊
ပရိနိမ္မတဝသဝတ္တီ စသည်နတ်ပြည်တို့
တွင် နတ်မင်းကြီးတို့၏ အဂ္ဂမဟေသီ
မိဖုရားကြီးသာ ဖြစ်ရခဲ့သည်။ လူ့ပြည်မှ
စုတေသောအခါတွင်လည်း စကြာမင်း။
ကေရာင်မင်းတို့၏ မိဖုရားသာ ဖြစ်ခွင့်
ရခဲ့ပြန်လေသည်။

ထို့နောက် ကဿပဘုရားရှင်
လက်ထက်တော်၌ ကိင်္ဂီမင်းကြီး၏

သမီးတော်ခုနစ်ရာောက်တို့တွင် စတုတ္ထ
မြောက်သမီးတော်ဖြစ်၍ ခမည်းတော်ထံ
တွင် ရဟန်းပြုခွင့်တောင်းခံရာ မရသော
ကြောင့် လူ့ဝတ်ကြောင်ဘဝဖြင့်ပင် ဗြဟ္မ
စာရီကို ကျင့်သုံးခဲ့၏။ ထိုမှတဖန်
တာဝတိံသာနတ်ပြည်တွင် ပြန်၍
ဖြစ်တည်လေသည်။

ယခု လူ့ဘဝတွင် သုဋ္ဌေသမီး
ဘဒ္ဒိတမာ၊ တေးဒင်ရ ကုဏ္ဍလကေသာ
ထေရီမ ဖြစ်ရလေသတည်း။

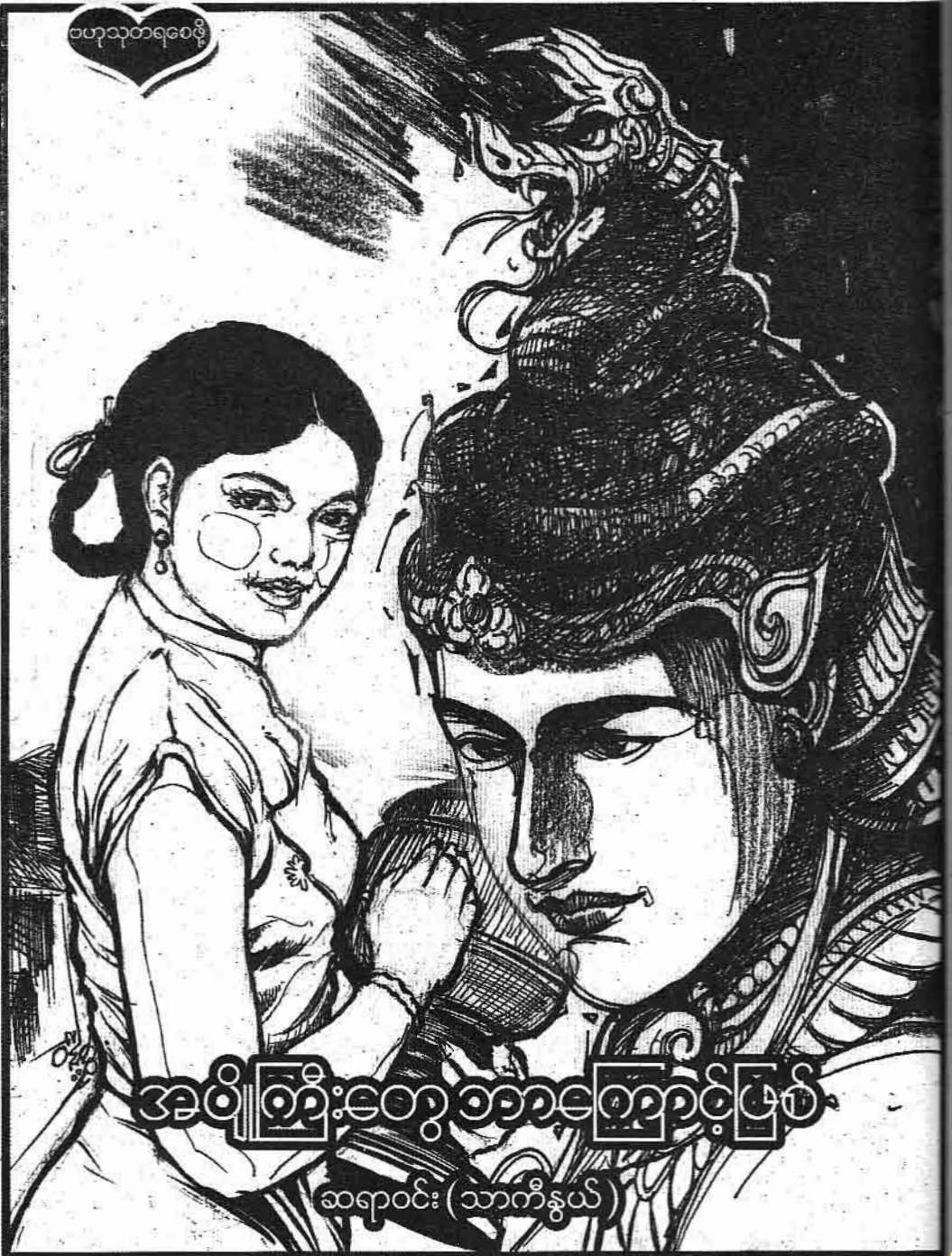
ဝေယံဘုန်းချီအောင်

ပိုပြင်းကိုးကား

- ၁။ ဦးစိန်လှိုင်(မဟာဝိဇ္ဇာ)-ဗုဒ္ဓလက်ထက်
- က ဇနီးမောင်နှံများ
- ၂။ မဟာဗုဒ္ဓဝင်- ဦးဝိတ္တသာရာတိဝံသ
- ၃။ ဓမ္မပဒ(တာသာပြန်)- ဦးသော်ဝင်
- ၄။ ဇိနတ္ထပကာသထီကျမ်း- ကျီးသဲလေး
- ထပ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး

ဗဟုသုတရစေဖို့

လူလောကမှာ ရုပ်ရည်လည်း
 ချောမော၊ ဥစ္စာပစ္စည်းလည်းရှိ၊ လိမ္မာရေး
 ခြားလည်းရှိ၊ အိမ်ထောင်မပြုချင်တာ
 လည်း မဟုတ်ဘဲ အပျိုကြီး လူပျိုကြီး
 ဖြစ်နေရတဲ့သူတွေ ရှိပါတယ်။ သူတို့ရဲ့
 အတိတ်က အကြောင်းတရားကြောင့်ပဲ
 လို့ သာမန်အားဖြင့် သဘောထားမိ
 ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် အပျိုကြီး
 လူပျိုကြီး ဖြစ်ရတဲ့ သူတွေရဲ့ ဘဝ
 နောက်ကြောင်းတွေကို ဗေဒင်ဟောရင်း
 နဲ့ အပျိုကြီး လူပျိုကြီးဖြစ်ရတဲ့
 အကြောင်းအရင်းတွေကို သိရှိလာရပါ
 တယ်။

အတိတ်ဘဝတစ်ခုက ခင်ပွန်း
 သို့မဟုတ် ဇနီးဖြစ်ခဲ့သူက နတ်မြွေဘဝ
 ဖြစ်ပြီး ယခုဘဝတွင် မိမိရဲ့ ဇနီး သို့
 မဟုတ် ခင်ပွန်းကို အိမ်ထောင်မကျ
 အောင် အနီးကပ်နှောင် ယှက်နေလို့
 အိမ်ထောင်ပြုခွင့်မရတာ။

ဥစ္စာစောင့်ဘဝက လာသူကို
 သိုက်မှာ ကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့ ခင်ပွန်း သို့မဟုတ်
 ဇနီးက လူ့ဘဝရောက်နေတဲ့ မိမိရဲ့ ဇနီး
 သို့မဟုတ် ခင်ပွန်းကို တစ်ပါးယောက်ျား
 သို့မဟုတ် မိန်းမနဲ့ မရစေချင်လို့ နှောင်

ယုက်တာ။

အတိတ်ဘဝက အိမ်ထောင်
 သည် ဖြစ်ရမှာကို ကြောက်ရွံ့လို့ အပျို
 ကြီး ဖြစ်ပါရစေလို့ ဘုရားမှာဖြစ်စေ၊
 သူတော်စဉ် ရသေ့ရဟန်းထံမှာဖြစ်စေ၊
 တစ်စုံတစ်ရာ လှူဒါန်းပြီး ဆုတောင်းခဲ့
 မိလို့ အပျိုကြီး လူပျိုကြီး ဖြစ်ရတာ။

တစ်ခုသောဘဝက မိမိရဲ့
 ခင်ပွန်း သို့မဟုတ် ဇနီးက လူတွေရဲ့
 ရောနှောနေရတဲ့ စတုမဟာရာဇ်နတ်
 ဖြစ်လို့ မိမိရဲ့ခင်ပွန်း သို့မဟုတ် ဇနီးကို
 အခြားတစ်ပါးသော ယောက်ျားသို့မဟုတ်
 မိန်းမနဲ့ အိမ်ထောင်ပြုမည်ကို မလိုလား
 ၍ အနှောင့်အယှက်ခံရသဖြင့် အပျိုကြီး
 လူပျိုကြီး ဖြစ်ရတာတွေ ရှိပါတယ်။

နတ်မြွေနှောင်ယုက်ခံရခြင်း

လွန်ခဲ့တဲ့ လေးလလောက်က
 ရွှေပြည်သာမြို့နယ်မှ အသားဖြူဖြူ
 ရုပ်ရည် ကြည့်ကောင်တဲ့ အသက် (၃၀)
 အရွယ် အချို့သမီးတစ်ယောက် အကူအညီ
 တောင်းတာနဲ့ ကျွန်တော်က ဗေဒင်ဆရာ
 တော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ အသိတွေနဲ့
 ပတ်သက်ပြီးပါလာတော့ အားနာတာနဲ့
 ဟောပေးလိုက်ရပါတယ်။ အချို့သမီးဖြစ်
 သူရဲ့ စီးပွားရေး၊ ကျန်းမာရေး စသည်
 ဟောပြီး ကျွန်တော်က တူမကြီးမှာ
 အိမ်ထောင်ရှိရဲ့လားလို့ မေးပါတယ်။
 အကြောင်းက သူ့ရှေ့မှာ နတ်မြွေအဖြစ်
 အနက်ကြား တစ်ကောင်ခွေနေတာ မြင်
 ရလို့ပါ။ လုံ့ပတ်က ငါ့လက်မ လောက်
 ရှိပါမည်။ အချို့သမီးက အိမ်ထောင်
 သုံးလနဲ့ပေါင်းပြီး သေဆုံးသွားတဲ့
 အကြောင်း ပြောပါတယ်။ ကျွန်တော်က
 တူမကြီးမှာ ညတိုင်းလည်ပင်းတွေ
 လက်တွေ ယားတယ်မဟုတ်လား
 မေးတော့ သူက ယားတဲ့အကြောင်း
 လည်း ပြောပါတယ်။ အေးဒါဆိုရင်

အတိတ်လူဘဝက တူမကြီးရဲ့ ခင်ပွန်း
ဖြစ်တဲ့ သူက နတ်မြွေကြီးဖြစ်နေတယ်။
တူမကြီး ခင်ပွန်းကို သူက သတ်လိုက်လို့
သေရတာ။ သူက တူမကြီးကို ဘယ်
ယောက်ျားနဲ့မှယူဖို့ ခွင့်ပြုမှာ မဟုတ်ဘူး။

အချို့သမီးက . . . "ဟုတ်မယ်
အန်ကယ်ကြီး ကျွန်မ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်နှစ်
ကလည်း တရုတ်လူမျိုးကြီး တစ်ယောက်
နဲ့ လက်ထပ်ဖို့ လုပ်သေးတယ်။ အဲဒါ
မင်္ဂလာဆောင်ဖို့ နှစ်ရက်အလိုမှာ အဲဒီ
တရုတ်လူမျိုးကြီးမှာ ဘာရောဂါမှန်း
မသိဘဲ ရုတ်တရက် ကွယ်လွန်သွားရှာ
တယ်။ အဲဒါ ကျွန်မက ငါတော့တစ်ခုခု
ရှိနေပြီ၊ တစ်ခုခုတော့ ဖြစ်နေပြီ။
အိမ်ထောင်ပြုလို့ မရဘူးထင်တယ်လို့
သတိပြုမိပါတယ်။ အဲဒါကြောင့် အခု
ကျွန်မရွာမှာ ကျွန်မကို ကြိုက်တဲ့သူရှိ
တယ်။ သူ့သေမှာမို့လို့ သူ့ကိုမယူခဲ့ဘူး။

အဲဒါ တူမကြီး ဘုန်းကြီးကျောင်း
တို့ ဘုရားတို့မှာ ရေလျှိုးခဲ့တာရှိတယ်
မဟုတ်လား။ တူမကြီး ယောက်ျား နတ်
မြွေက သူ လူ့ဘဝကို ပြန်သွားချင်ပါ
တယ်။ တူမကြီးနဲ့လည်း ပြန်ပေါင်းချင်
တယ်။ အဲဒါတူမကြီးက ရေလျှိုးခဲ့တဲ့

ကုသိုလ်ကောင်းမှုကို အမျှပေးဝေပါ။
အဲဒီ ရေလျှိုးခဲ့တဲ့ ကုသိုလ်ကောင်းမှု
အမျှရလျှင် နတ်မြွေဘဝက ကျွတ်မယ်
ပြောတယ်။ အဲဒါ အမျှဝေပေးလိုက်
တော့ နတ်မြွေပျောက်သွားတာ တွေ့ရ
ပါတယ်။ နတ်မြွေဘဝက ကျွတ်သွားတဲ့
သဘောပါ။

ကျွန်တော်က တူမကြီးကို
ကြိုက်နေတဲ့ ရွာကအမျိုးသားနဲ့ လက်
ထပ်ချင်လျှင် လက်ထပ်လို့ ရပြီ။ ဘာ
အနှောင့်အယှက်မှ မရှိတော့ဘူးလို့
ပြောလိုက်တော့ အမျိုးသမီးလည်း
မျက်နှာဝင်းပပြီး တော်တော်လေး ကျ
နပ်သွားပုံရတယ်။

အခုလို နတ်မြွေနှောင့်ယှက်ခံရ

တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တော်တော်များများ ဒီနည်းနဲ့
ဖြေရှင်းပေးခဲ့ရတယ်။

ဥစ္စာစောင့်က နှောင့်ယှက်ခြင်း

မြန်မာနိုင်ငံမှာ ရန်သူမျိုးငါးပါး
ရန် စိုးရိမ်လို့ မိမိရဲ့ ဥစ္စာပစ္စည်းကို မြေ
ကြီးထဲမြှုပ်ပြီး သိမ်းဆည်းတဲ့ အလေ့
အထ ရှေးကတော်တော်များများ ရှိခဲ့ပုံ
ရပါတယ်။ အဲဒီ ပုဂ္ဂိုလ်ကွယ်လွန်တဲ့အခါ
သိမ်းဆည်းတဲ့ ဥစ္စာပစ္စည်း စွဲလမ်းပြီး
ဥစ္စာစောင့် ဖြစ်ကြတာတွေ တော်တော်
များများ ရှိပါတယ်။ သူတို့က ဥစ္စာစောင့်
ဘဝမှာ နှစ်တွေကြာတော့ လူ့ဘဝကို
ပြန်သွားချင်ကြပါတယ်။ အဲဒီလို ပြန်သွား
ချင်တဲ့အခါ သိုက်မှာရှိတဲ့ မိသားစုထဲက
ခင်ပွန်းကိုဖြစ်စေ၊ ဇနီးကိုဖြစ်စေ ကုသိုလ်
ကောင်းမှုပြုအမျှဝေရန် လူ့ဘဝကို
စေလွှတ်လေ့ ရှိကြပါတယ်။ လူ့ဘဝကို
စေလွှတ်ရာမှာ သက်တမ်းအမျိုးမျိုး ရှိပါ
တယ်။ တချို့က ၄၃ နှစ် ၃လ၊ တချို့က
၅၃ နှစ်၊ တချို့က အသက် ၆၀ ထိ
နေခွင့်ပြုပါတယ်။ ထိုကာလအတွင်း
ကျွန်ရစ်တဲ့သိုက်က ပုဂ္ဂိုလ်များအတွက်

ကုသိုလ်ကောင်းမှု မပြုနိုင်လျှင် သတ်မှတ်သက်တမ်းစေ့လျှင် သိုက်ကို ပြန်ခေါ်တတ်ပါတယ်။

လူ့ဘဝကိုရောက်လို့ အရွယ်ရောက်တဲ့အခါ မိမိရဲ့ ဝန်းထဲခြားယောက်ျား တစ်ယောက်ကို မယူနိုင်အောင် ခင်ပွန်းဆိုလျှင်လည်း တခြားမိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို လက်မထပ်နိုင်အောင် အမျိုးမျိုး နှောင့်ယှက်ကြပါတယ်။

စင်ကာပူရောက်နေတဲ့ အပျိုကြီး အမျိုးသမီးက ယောက်ျားလေးနဲ့ မိတ်ဆွေလို ဆက်ဆံလျှင် ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ဆက်ဆံလို့ ရပါတယ်။ သမီးရည်းစားကား ပြောလာလျှင်တော့ အဲဒီလူကို အကြီးအကျယ် မုန်းတော့တာပါ။ သိုက်ကခင်ပွန်းက နှောင့်ယှက်လို့ ဖြစ်တာပါ။ နောက်တစ်ဦးက မိန်းကလေးတစ်ယောက် ရှိလည်းလှတယ်။ စိတ်ရင်းလည်း ကောင်းတယ်။ ဘွဲ့လည်းရတယ်။ သမီးရည်းစားဖြစ်ပြီး ဘာဖြစ်မှန်း မသိရဘဲနဲ့ သူ့ကိုခွဲခွာသွားတာ သုံးကြိမ်မျှခံခဲ့ရတယ်။ အဲဒါ သူ့ခင်ပွန်းသိုက်က နှောင့်ယှက်လို့ ပျက်သွားရတာပါ။ နောက်

တစ်ယောက်က သူ့ရည်းစား စစ်ဗိုလ်နဲ့ သမီးရည်းစား ဖြစ်နေတာ လေးငါးနှစ်ရှိနေပြီ။ ဟိုအကြောင်း ဒီအကြောင်းနဲ့ လက်ထပ်ဖို့ ပျက်ပျက်နေတာ အဲဒီစစ်ဗိုလ်ရဲ့ သိုက်က အမျိုးသမီးကို ကျွတ်အောင်သူခိုင်းတဲ့ ပစ္စည်းလှူပြီး အမျှဝေလိုက်မှ သိုက်ဘဝက ကျွတ်ပြီး နှစ်လနေတော့ ကောင်းကောင်းမွန်မွန် မင်္ဂလာပွဲကျင်းပလို့ ရသွားပါတယ်။

ဒီလို သိုက်နှောင့်ယှက်လို့ လက်ထပ်မယ်လုပ်လိုက်၊ ပျက်လိုက်နဲ့ ဖြစ်နေတဲ့သူတွေ တော်တော်များများတွေ့ရပါတယ်။

ဆုတောင်းမှားခြင်း

အပျိုကြီး ဖြစ်ပါရစေဆိုပြီး ဘုရားကိုဖြစ်စေ၊ သူတော်စင် ရသေ့ရဟန်းကိုဖြစ်စေ တစ်စုံတစ်ရာ လှူဒါန်းပြီး ဆုတောင်းခဲ့လို့ အပျိုကြီး ဖြစ်နေကြတာ ရှိပါတယ်။

တစ်ရက်သော မနက်မှာ သံလျင်ဘက်က မိန်းကလေးသုံးဦး ကျွန်တော့်သမက်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ရောက်လာပါတယ်။ တစ်ယောက်သော အမျိုးသမီးက အိမ်ထောင်ကျတာ နှစ်လနဲ့ အိမ်ထောင်ပျက်သွားတယ်။ အဲဒါ အကြောင်းအရင်းကို ရှာတော့ တစ်ခုသောဘဝက သူ့အိမ်ထောင်ရေးက သားသမီးကများ။ ယောက်ျားကလည်း အရက်သမား၊ အလုပ်ကို ကောင်းကောင်း မလုပ်ချင်၊ ဒီကြားထဲ မိန်းမကို မကြာခဏ ရန်လုပ်၊ ဇီပွားရေးကလည်း ကျပ်တည်းတော့ ဇနီးသည်က ဘဝကို စိတ်ပျက်ပြီး သထုံရွှေစာရံဘုရားမှာ ငှက်ပျောသီးတစ်စီး ကပ်လှူပြီး တပည့်တော်မ နောင်ဘဝဆက်တိုင်း အိမ်ထောင်ရှင်မ မဖြစ်ပါရစေနဲ့လို့ ဆု

တောင်းခဲ့ရာမှ ဆုတောင်းက ငါးဘဝ ပြည့်ပါတယ်။ ယခုမှ နှစ်တလဲ ရှိပါသေးတယ်။ နောက်ထပ် သုံးဘဝ အပျိုကြီး ဖြစ်ဦးမှာပါ။ အဲဒါ တူမကြီး အိမ်ထောင် ပြုချင်လျှင် သထုံရွှေစာရံလဘုရားကို ဆွမ်းတော်ကပ်ပြီး တပည့်တော်မ ယခင် တစ်ခုသောဘဝက အပျိုကြီးဖြစ်ပါရစေ လို့ တောင်းခဲ့တာကို ပြန်ပြီး ဖျက်ပါရ စေဘုရားဆိုပြီး ဆုတောင်းပါ။ ဒါမှ အဲဒီ ဆုတောင်းက ပျက်ပြယ်ပြီး အိမ်ထောင် ပြုလို့ ရမှာပါလို့ ပြောရပါတယ်။

နောက်တစ်ယောက်ကတော့ ကျွန်တော်လွန်ခဲ့တဲ့ ၂၀၁၁ ခုနှစ် အောက်တိုဘာလက ဗုဒ္ဓဂါယာ ဘုရား ဖူးသွားပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ဘုရားဖူး အဖွဲ့မှာ ချမ်းသာတဲ့ မိသားစုတစ်စု ပါ ပါတယ်။ သူတို့က ညီအစ်ကို မောင်နှမ သုံးယောက်ရှိရာမှာ အပျိုကြီး တစ်ဦး ပါလာတယ်။ သူက သူတို့မိသားစုမှာ အဓိက စီးပွားရေးလုပ်ကိုင်သူ ဖြစ်ပါ တယ်။ ရှင်ရည်လည်းလှပါတယ်။ သူက ကျွန်တော်ကို ဗေဒင်မေးရာမှာ သူ့ရဲ့ အပျိုကြီးဖြစ်ရတဲ့ အကြောင်းကို လေ့ လာကြည့်တော့ လွန်ခဲ့တဲ့သုံးဘဝက

သူ့ရဲ့သူငယ်ချင်း အပျိုသမီး နှစ်ဦးအိမ် ထောင်ကျတဲ့အခါ မီးမဖွားနိုင်လို့ သူငယ်ချင်းနှစ်ဦးလုံး ကွယ်လွန်သွားခဲ့ တယ်။ အဲဒါကို ကြောက်ပြီး မုံရွာဖိုဝင် တောင်က ဘုရားမှာ ဆွမ်းတော်ကပ်ပြီး တပည့်တော်မ ဘဝဆက်တိုင်း အပျိုကြီး ပဲ ဖြစ်ပါရစေလို့ ဆုတောင်းခဲ့လို့ အပျို ကြီးဖြစ်လာတာပါ။ လက်ရှိဘဝနဲ့ပါဆို လျှင် အပျိုကြီးဖြစ်တာ သုံးဘဝရှိပါပြီ။ နောက် နှစ်ဘဝကျန်ပါသေးတယ်။ ဆု တောင်းက ငါးဘဝ ပြည့်တာပါ။ သူ့ကို လည်း အိမ်ထောင်ပြုလျှင် မုံရွာ ဖိုဝင် တောင်ဘုရားမှာ ဆွမ်းတော်ကပ်ပြီး တောင်းဆုကို ပြန်ပယ်ဖျက်ဖို့ ပြောရပါ တယ်။

နတ်များ နောင်ယုက်ခြင်း

အဲဒါကတော့ ကျွန်တော်မိတ် ဆွေရဲ့ သားက စစ်ဗိုလ်မှူးဖြစ်နေပါပြီ။ အသက်ကလည်း ၃၀ ကျော်ပါ။ မိန်းကလေး ငါးဦးလောက်ကလည်း သူ ကို စိတ်ဝင်စားနေပါတယ်။ သူက ဘယ် သူ့ကိုမှ ပြန်စိတ်မဝင်စားဘဲ ဖြစ်နေပါ တယ်။ ရည်းစားလည်း တစ်ယောက်မှ မရှိပါဘူး။ အဲဒါ သူ့ဘဝကို လေ့လာ ကြည့်တော့ သူတစ်ခုသောဘဝက စတု ပဟာရာဇ် အပျိုနွယ်ဝင် နတ်သမီးက နောင်ယုက်နေလို့ စိတ်မဝင်စားတာ ဖြစ် ပါတယ်။ သူ့ရဲ့ နေီသည်က နတ်ဖြစ်နေ ပြီး ဘယ်မိန်းကလေးကိုမှ စိတ်မဝင်စား အောင် စိတ်ကိုမနှောအာရုံကို ထိန်းချုပ်ခံ ရလို့ အခုလို ဖြစ်နေတာပါ။ အဆိုပါ နတ်သမီးနဲ့ ဒေါ်ယုညိုနိုင်ပြီး သူ့လူ့ဘဝ လာချင်လျှင် သူ့လူ့ခိုင်းတဲ့ ပစ္စည်းကို ဘုန်းကြီး သို့မဟုတ် ဘုရားမှာ ကပ်လှူ ပြီး အမျှဝေလျှင် နတ်ဘဝမှ ကျွတ်ပြီး မနောင်ယုက်နိုင်တော့ပါဘူး။ အခုလို ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးတွေ လေးငါးဦး ကြုံတွေ့ရဖူး ပါတယ်။ တချို့သော နတ်တွေကိုတော့

သူတို့လှူချေခွင့်တဲ့ ပစ္စည်းက လွန်ခဲ့
သော အချိန်ကာလများက ဘုန်းကြီး
ဘုရားကို လှူခဲ့ဖူးတာရှိလျှင် ထိုလှူခဲ့တဲ့
ပစ္စည်းအလှူကို အမျှဝေလျှင်လည်း
တစ်ခါတည်း ကျွတ်လွတ်သွားတာ တွေ
ရပါတယ်။ ထိုအလှူကို အမျှဝေလျှင်
လည်း နတ်ဘဝမှ ကျွတ်နိုင်ပါတယ်။
နတ်ပြည် ခြောက်ထပ်က နတ်တွေရဲ့
နောင်ယုက်မှပျိုးတော့ မတွေ့ရပါဘူး။

အချစ်ရေတွင် အဆင်မပြေမှု
ကြုံတွေ့နေရသူ အပျိုကြီး ၊ လူပျိုကြီး
ဘဝဖြင့် ပျင်းပိုင်းငွေ့နေရသူများ အဖြေ
ညှိနိုင်ရန် တင်ပြလိုက်ရပါတယ်။

(အပျိုကြီး၊ လူပျိုကြီး တစ်ကိုယ်တည်း
ဘဝမှ လွတ်မြောက်နိုင်ကြပါစေ။)

ဆရာဝင်းသာကီနွယ်

ဆရာမကြီး
ဒေါ်ခင်နုယု

စားတံဆိပ်

ငှက်ဖျားဆေး

အမှတ်-၁၉ / ၂၁၊ ကျောင်းလမ်း၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်၊ ရန်ကုန်မြို့

တိုင်းရင်းဆေးဝါးယာယီမှတ်ပုံတင်အမှတ် - 0610Y008484

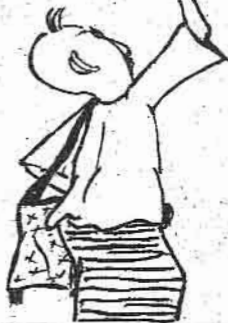

တတ်သူတွေပျော်စေမိ

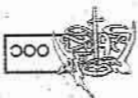
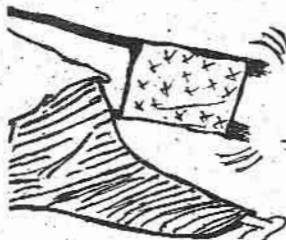
တကားမတကားယူကြီးဦး

တကားမတကားယူကြီးဦး

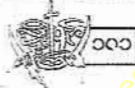
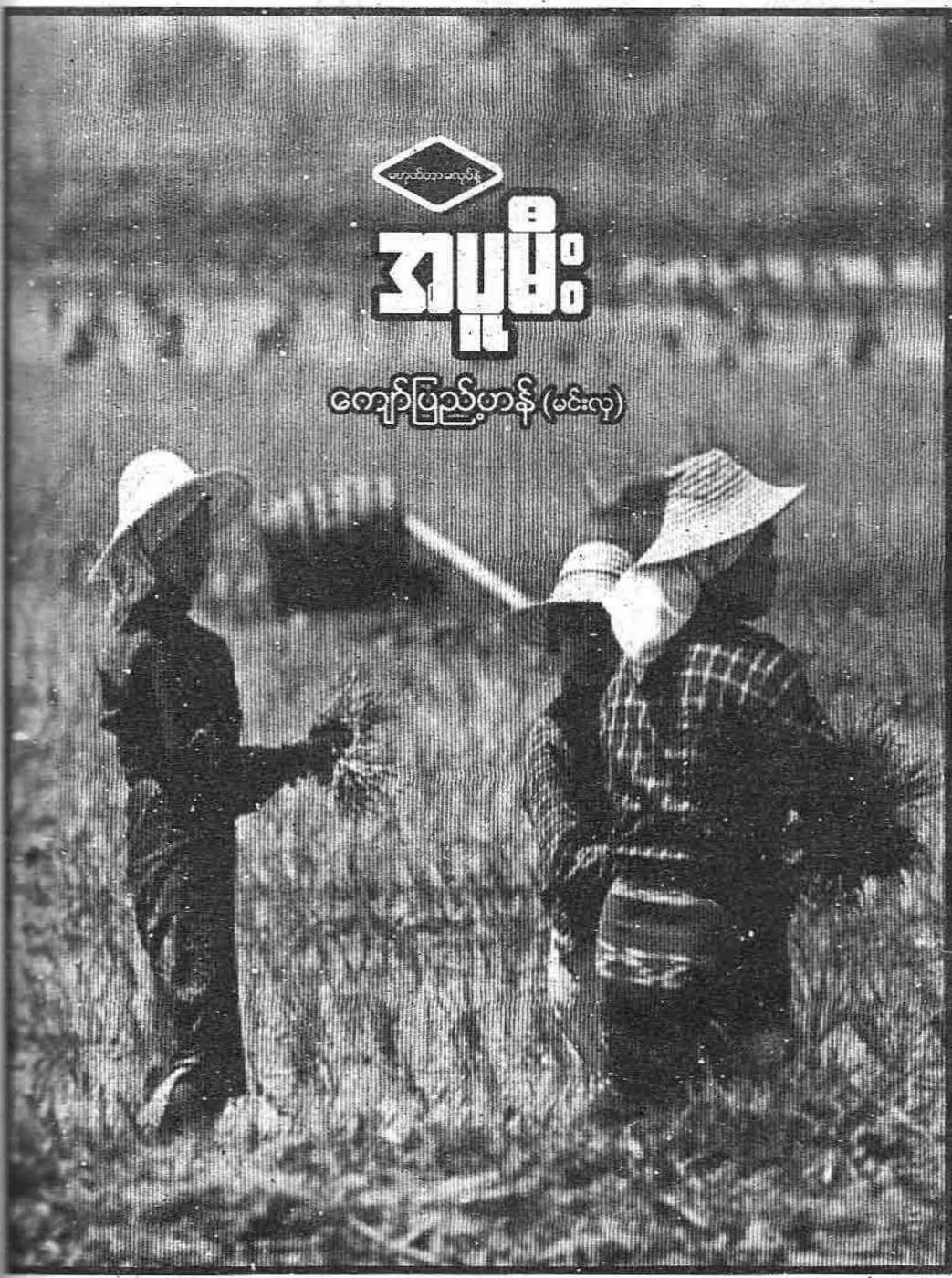
တကားမတကားယူကြီးဦး

အပူမီး

ကျော်ပြည်တန် (မင်းလှ)

မင်းလှမြို့ အနောက်ကြို့ကုန်း
ရွာရှိ ဦးစံငွေဆိုလျှင် တစ်နယ်လုံး
လေးစားရာသူ တစ်ဦး ခေတ်ပေါ် လျှပ်စစ်
ပစ္စည်းဆိုလျှင် သူ့အရင်သုံးပြီးသား
တစ်နယ်လုံး သူ့အိမ် အရင်လာကြည့်
ပြီးမှ နမူနာယူ လိုက်သုံးစွဲကြသည်။
မြို့ပေါ်ရှိ လျှပ်စစ်ပစ္စည်းဆိုင်များ ဦးစံငွေ
ကို အရင်ပေါင်းထားရသည်။ သူ့အိမ်ပို
ထားရသည်။ သူ့ကြိုက်လျှင် တစ်နယ်
လုံး သုံးစွဲသည်အထိ ဖြစ်လာသည်။ သူ
သမီး မအေးမေဆိုလျှင် ရွှေဆိုသော
လက်ဝတ်လက်စား ပြီးပြည့်စုံသည့်
အပြင် အိမ်ဖော်ခေါ်ထားသေးသည်။
တစ်ခါတစ်ရံ အိမ်ပေါ်မှ အိမ်အောက်
မဆင်းတော့ပေ။ ချမ်းသာကြွယ်ဝမှုကား
စပါး နှစ်စဉ် တင်း ၃၀၀၀ မတ်ပေ ၅၀၀
ခန့် အမြဲ အတိုအလျှံ ရှိနေသည်။ ဦးစံငွေ
ဆိုလျှင် တစ်နယ်လုံး ဩဇာ ညောင်လှ
သည်။ ခေတ်အဆက်ဆက် ချမ်းသာ
လာသော မိသားစုပင်တည်း။

လူဆိုသည်ကား ပစ္စည်းဥစ္စာ
မည်မျှပင် ချမ်းသာစေကာမူ ပညာမဲ့သာ
လျှင် လွန်စွာ အန္တရာယ်ရှိသည်။ အချိန်
အဝါ ငွေကြေးခန့်ကား ပညာလောက်

တန်ဖိုးမရှိဆိုတာ ဦးစံငွေ မသိခဲ့သော
ကြောင့် အခါလွန်နောင်တဆိုတာမျိုး
ဖြစ်ရသည်။ ဇာတ်လမ်းကာ ဒီလိုပင်

ဦးစံငွေတို့ ကြို့ကုန်းရွာဘေးရှိ
ရေဝန်းကျောင်းတိုက်ရှိသည်။ ဆရာ
တော်ဘုရားမှာ အလွန်ပင် တန်ခိုးကြီး
သည်။ ထိုခေတ် ထိုအခါက ဆေးဝါး
များပင် ကုသပေးသည်။ နောင် ပျံလွန်
တော်မူသည့်အခါ ဝိဇ္ဇာတိရိစ္ဆာန်နေသည်
ဟု သတင်းကြီးလှသည်။ ဆရာတော်
ဘုရားထံသို့ ရန်ကုန်မြို့မှ တရုတ်သူဌေး
လင်မယား ဆေးကုရန် လာသည်။
အရူးရောဂါ ဖြစ်သည်။ ရောဂါမှာ ယူပစ်
သလို ပျောက်ကင်းသွားသည်။ ချမ်းသာ
သောသူများ ဖြစ်သည့်အားလျော်စွာ
ဆရာတော်ကြီး တည်ထားကိုးကွယ်
သည့် ထူပါရုံဘုရားကြီးအား လှူသည်ဟု
ရေစက်ချကာ လယ် ၅ ဧက ဝယ်လှူ
သွားခဲ့သည်။ ၎င်းလယ်မှထွက်သော
သီးနှံများဖြင့် ဘုရားကိစ္စ၊ ကျောင်းကိစ္စ
သုံးစွဲရန်ပင် ဖြစ်ပါသည်။ လယ် ၅ ဧက
ဝယ်ပြီး လှူသွားသော သူများမှာ
မြေစာရင်းဌာနတွင် ထူပါရုံဘုရား
ဟူသော အမည်ဖြင့် ဝယ်သည်။

အမည်ပေါက်မှာ ဘုရားအမည် ဖြစ်
သည်။ ဆရာတော် ဦးဝါယမအမည်
မဟုတ်ပါ။ ဘုန်းကြီးနှင့် လယ်မှာ
မည်သို့မျှ မကိုက်ညီ မသင့်လျော်ပါ
သဖြင့် ဒကာရင်းဖြစ်သည့် ဦးစံငွေကို
လယ်လုပ်ခိုင်းသည်။ နှစ်စဉ် သီးစားချ
ရငွေမှ ဘုရားကြီးပြုပြင်၊ ကျောင်းတိုက်
ပြုပြင် သုံးစွဲပါသည်။ လယ် ၅ ဧကမှာ
ရေခံ မြေခံ အလွန်ကောင်းသော လယ်
ဖြစ်သည်။ နှစ်စဉ် စပါးအထွက် ၁၀
အထွက် ပိုလျှံလှပါသည်။ ဦးစံငွေတို့
လည်း ၎င်းလယ်မှထွက်သော သီးနှံများ
ကို သီးစားခအပြင် အပိုအလှူကိုလည်း
ဘုရားလှူပါသည်။ စီးပွား ပိုမိုဖြစ်ခဲ့သည်။

ဘုရားပစ္စည်း ကျောင်းပစ္စည်း
မစားကောင်း မသုံးစွဲကောင်းဆိုတာကို
တော့ ဦးစံငွေ မသိခဲ့ပါ။ အဆိပ်ပင်
ပေါက်စကဲ့သို့ ဖြစ်နေသည်ကိုတော့
မသိခဲ့ပါ။ ၁၀ နှစ်ခန့်သာကြာသည်။
ဦးစံငွေ အသက် ၅၅ နှစ်တွင် အသက်
ဆုံးခဲ့ရသည်။ သမီးနှင့် ဇနီးသာ
ကျန်သည်။ လယ်ကိုတော့ ဆက်လုပ်မြဲ
ပင်။ ဆရာတော်ဦးဝါယမ ပျံလွန်တော်မူ
ပြီးသည့်အခါ နောက် ဘုန်းကြီးအသစ်

ကျောင်းထိုင်သည်။ ထိုနှစ်မှစ၍ လယ်သီးစားခ မပေးတော့ပါ။ ဘုရား လယ်ကိုလည်း သူတို့ လယ်ပိုင်ကဲ့သို့ လုပ်ကိုင်စားသောက်တော့သည်။ တဖြည်းဖြည်းတော့ စီးပွားကျသွားသည်။ ဇနီးနှင့် သမီးပါ နောက်ဆုံး အိမ်မီး လောင်သည်အထိ ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။ ဘယ်လိုမှ မဖြစ်တော့သည်နှင့် ဘုရားလယ်ကို သူတို့လယ်ပိုင်ကဲ့သို့ လက်လွှဲရောင်းပစ် ပြန်သည်။ ဘုရား လယ်ဝယ်သူတို့လည်း တခဏတာ ချမ်းသာမည် စားရမည် ဆက်လက် နက္ခတ္တနေသည်။ သည်လိုနှင့် လယ်မှာ ပိုင်ရှင် ၂ ဦး ၃ ဦးသာ ပြောင်း သွားသည်။ ဈေးချောင်ချောင်နှင့် လောဘသမားများက မျက်ကန်းတစ္ဆေ မကြောက်လုပ်စားလေ နက္ခတ္တလေ နှင့် နောက်ဆုံး စားရမဲ့သောက်ရမဲ့ သေကုန်ကြသည်။

ယခုနောက်ဆုံးပိုင်ရှင်ကား ဘုန်းကြီးလှထွက်ကို အောင်ဝင်း ဖြစ်သည်။ ကိုအောင်ဝင်းက မူလ ကတည်းက မိဘများလက်ထက်မှ လယ်များကို တိုးချဲ့လုပ်ရင်း ချမ်းသာလာ

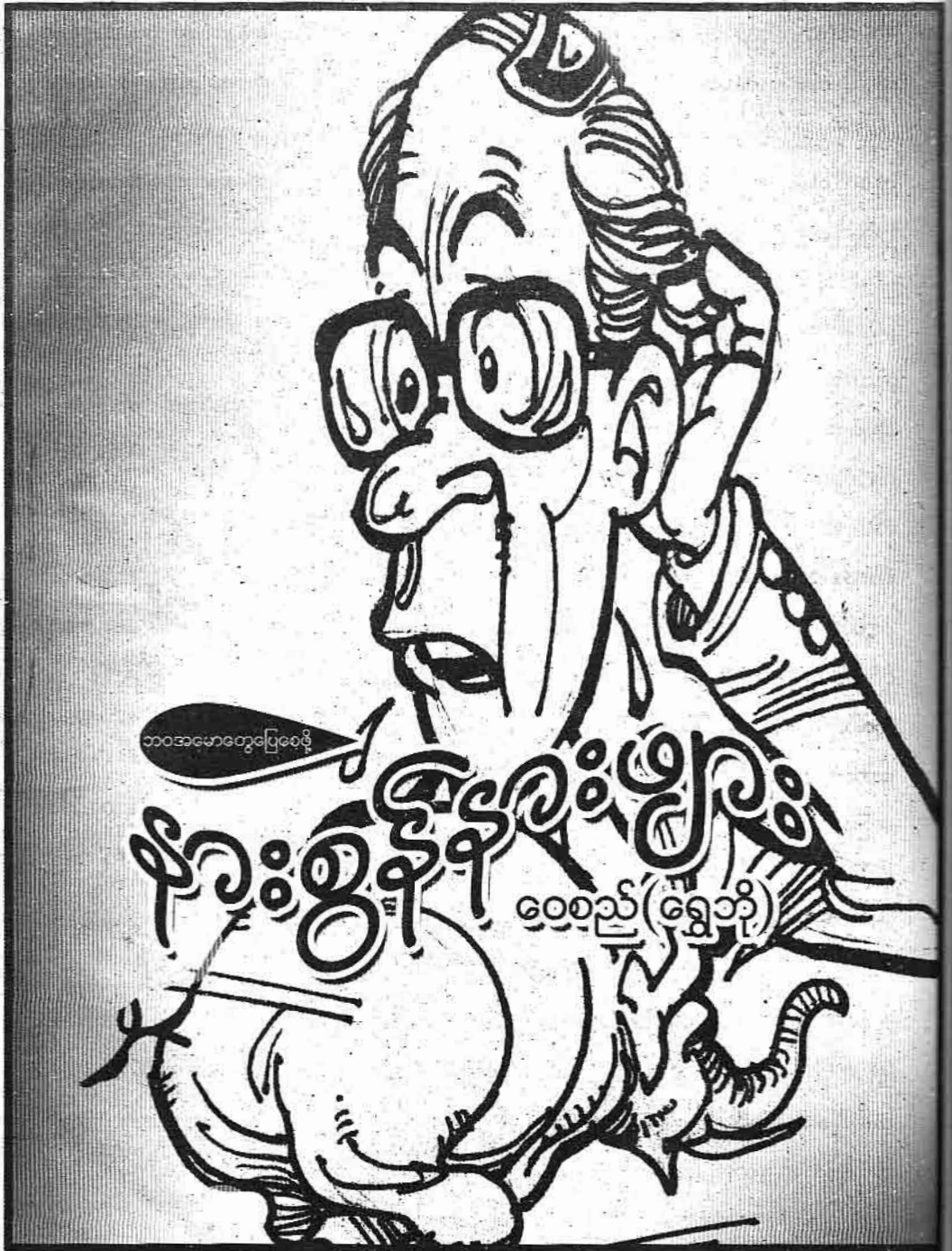
သူ ဖြစ်သည်။ ထူပါရဲဘုရားအမည် ပေါက် လက်ကိုဝယ်ယူလိုက်သည်။ မိုး အလုပ်သမားခ၊ ထွန်ခယက်ခ စသည် တို့နှုတ်ပြီးဘုရားကို အကုန်လှူသည် ရင်ပြင်တော် ကြွေပြားခင်းသည်။ အုတ် တံတိုင်းလုပ်သည် စေတီရင်ပြင် ရွှေချ သည်။ ကျောင်းကို တိုက်ဆောက်ပေး သည်။ ထွက်သမျှ လုံးဝမယူ လယ် ၅ ဧကကို သီးသန့် တလင်းနယ်သည် စပါးချင်းပင် မထိစပ်စေရ။ ကိုအောင်ဝင်း သားလေး ဂုဏ်ထူး ၄ ဘာသာဖြင့် အောင်သည် ဂုဏ်ပြု မုန့်ကျွေး၍ သွားစားခဲ့သည့်ရွာရောက်ခါမှ လယ် အကြောင်းပြောပြ၍ စိတ်ချမ်းသာရပါ သည်။ တစ်ရွာလုံး တစ်နယ်လုံးလည်း ချီးမွမ်းကြသည်။ ပထမ ဦးစံငွေကဲ့သို့ မဖြစ်ရန် ပြောပြကြသည်။

အပူမီးကဲ့သို့ တငွေငွေ တောက်လောင်နေသော ဘုရားပစ္စည်း အကြောင်းသိသူ ဖြစ်သည်။ တစ်နှစ် လယ်ထဲ ကောက်လိုင်းများ မသယ်ရ သေးခင် မီးလောင်သည် တစ်ကွင်းလုံး လောင်သည် ကိုအောင်ဝင်းလယ်နှင့် ဘုရားလယ် လုံးဝ မလောင်ခဲ့ပါ။

သန့်ရှင်းစင်ကြယ်သောပစ္စည်းမှာ ရန်သူ မျိုးငါးပါး မဖျက်ဆီးနိုင်ပါပေ။ ယခုတိုင် မင်းလှအနောက် ကြို့ကျန်းရွာတွင် ကိုအောင်ဝင်း ချမ်းသာလျက်ပင် ရှိနေ ပါတော့သည်။

ကျော်မြင့်ဟန် (မင်းလှ)

နားစွန့်နားဖွား (ပါးစပ်အသံ ထွက်တော့ “နစွန့်နဖျား” ပေါ့)ဆိုတာ အကြောင်းအရာတစ်ခုကို “ဂယနဏ” ကြားသိတာ မဟုတ်ဘဲ ဝိုးတိုးငါးတား ခိုးတိုးရိပ်တိတ် ကြားသိတာလို့ အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်သော် ရအံ့ ထင်ပါသည်။

ထိုနားစွန့်နားဖွား ကြားသိရတာ လေးတွေကြောင့် ပြုံးရရယ်ရတာလေး တွေလည်း ရှိနေခဲ့ပါသည်။ မြန်မာ အတွေး ရှမ်းပြေးပုံပြင်လေးထဲမှာ ဆန်အိတ်ပေါက်တာကို မြင်သော မြန်မာက ဆန်အိတ်ကြီးပေါက်ပြီလို့ ပြောလိုက်တာကို ရှမ်းက ဆင်ကြီး အီး ပေါက်ပြီထို နားစွန့်နားဖွားကြားတာနှင့် ပြောပါလေ၏။

ကျွန်မတို့အညာဒေသတွင် ညနေပိုင်း လေမှုန်ပါက မီးရေထင်းရေ ဖိုခိန်ရသဖြင့် အိပ်ရှင်မများက စောစီးစွာ ချက်ပြုတ်ကြရပါသည်။ တစ်နေ့သော် ကျွန်မ၏အစ်မက “အမေရေ လေမှုန် သယ်(တယ်)တော့”ဟုပြောလေရာ နားစွန့်နားဖွားကြားသော မြောက်နှစ်သမီး ခန့် ကျွန်မက “အမေ လေမှုန်သယ် ထာပြီတဲ့ အစ်မက ပြောနေတယ်။

သမီးကို ဝယ်ပေးဦးနော်”ဟု ပူဆာလိုက် ရာ အားလုံးက ရယ်မောလိုက်ကြတာ ကို မှတ်မိနေပါသေးသည်။

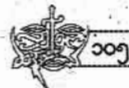
ကျွန်မတို့ ငယ်ငယ်က ကျောင်းအပ်လာလျှင် ဆရာ ဆရာမများ အတွက် အိမ်မှာလုပ်သော မုန့်ကြော် မုန့်ဖက်ထုပ် နွယ်နီ ငှက်ပျောသီး အုန်းသီး များ ယူလာပြီး ကျောင်းအပ်ကြပါသည်။ ဘာကြေးမှ တစ်ပြားတစ်ကျပ်မပေးရပါ။ ထိုစဉ်က အုန်းသီးကြီး(၄)လုံးပါ ကျောင်း အပ်သူကပေးလေရာ အသက်အကြီး ဆုံး ဆရာကြီးလွင်အား ပေးကြပါသည်။

ဆရာကြီးလွင်မှ သူ့အိမ်နားမှ ဖြတ်သွားလေ့ရှိသော ကျောင်းသားလေး ကိုခေါ်ပြီး “ဟေ့ကျောင်းသား ဒီအုန်းသီး တော့ အိမ်ယူသွားစမ်းကွာ ခွဲစားရတာ ပေါ့” ဟုဆိုပြီး အုန်းသီးများ ပေးလိုက်ပါ သည်။ နောက်နေ့ ကျောင်းရောက်လျှင် “ဟဲ့ ငါ့အိမ်လည်း အုန်းသီးရောက် မလာဘူး ဟိုကျောင်းသား ဘယ်သူ့အိမ် မှာများ ပေးခဲ့သလဲ ခေါ်မေးစမ်းပါဦး” ဟုဆိုသဖြင့် ထိုကျောင်းသားက “အုန်းသီးတွေကို ကျွန်တို့အိမ်ယူသွားပြီး ခွဲစားလိုက်တာဗျ”ဟု ဆိုပါလေ၏။

ဆရာကြီးလွင်က “ငါ့အိမ်”ဟု “ငါ”မပါ တော့ ကျောင်းသားက သူ့အိမ်ယူသွား ပြီး ခွဲစားခြင်း ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

ကျွန်မတို့ အိမ် အနီးမှ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်လေးတွင် စားပွဲထိုး မမြပါ။ မကြာခဏ စားပွဲထိုးအသစ်များ ခေါ်ရပါ၏။ တစ်နံနက်ခင်းတွင် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တို့ ထုံးစံအတိုင်း လက်ဖက်ရည်သောက်သူ တရားခွေမှာ သူ ရေခွေးကြမ်းကို ပန်းကန်နှင့်ချည်း သောက်သူများနှင့် အလွန်စည်ကားနေ ချိန်တွင် စားပွဲထိုးအသစ်လေးက ဆိုင်ရှင်မိန်းမအား အန်တီ အန်တီ ပဲတွေနပ်နေပြီဗျ”ဟု လာပြောသဖြင့် အေး အေး သွန်လိုက် သွန်လိုက်ဟု အော်ခါပေးလိုက်ရာ စားပွဲထိုးအသစ် လေးက အကျွန်အကြွင်း(စားကျွန်စား ကြွင်းများ)ထည့်ထားသော ဝက်စာပုံထဲ သို့ ပဲအိုးကို ပုံးပေါ်မေးတင်ပြီး သွန်ချ လိုက်ပါတော့သည်။ ထိုနေ့က ရွေးမှ စားတော်ပဲပြုတ် ပြေးဝယ်ပြီး စားသုံးသူ များ၏ ပလာတာ ထတ္ထရာနံ့ပြားတို့တွင် ထည့်ပေးရပေတော့၏။

ရွှေဘိုမြို့တွင် အင်္ဂလိပ်ခေတ်

က အရေပိုင်ကတော်ကြီးတစ်ဦး ရှိခဲ့
ပါ၏။ (ယခုသော် ကွယ်လွန်ပါပြီ) သူ
အသက် ၈၀ ခန့်တွင် ဓာတ်ရှင်ဓာတ်
ကားကို မြင်းလည်းနှင့်လှည့်ပြီး ကြေညာ
သော အသံချွတ်မှု “သံသရာခရီးသည်
(သယ်)သံသရာခရီးသည်(သယ်)”ဟု
ဖွင့်သွားလေရာ ထိုအိမ်တွင် ခေတ္တ
အလည်ရောက်နေသော ကျွန်မက “ဟဲ့
ဟဲ့...မိဟိုဒင်လေး သံပုရာသီးသယ်တဲ့
ဟဲ့...ငါ့ကို နှစ်လုံးလောက် လိုက်ဝယ်

ပေးစမ်းဟု ခိုင်းပါလေ၏။ သူ့မြေး ကျွန်မ
သူငယ်ချင်းက ဖွားဖွား အဲဒါ သံပုရာသီး
သည် မဟုတ်ဘူး။ ဓာတ်ရှင်ကြော်ငြာ
တဲ့ မြင်းလည်းက သီးချင်းဖွင့်သွားတာဟု
ရှင်းပြသော်လည်း မပြေလည်ပါ။ “ငါ
နားနှင့် ဆက်ဆက်ကြားလိုက်ရတဲ့
အသံပါအေး။ သံပုရာသီးလေးနှစ်လုံး
ဝယ်ခိုင်းမိတာ တောပြော တောင်ပြောနဲ့
ဝယ်မပေးချင်နေကြ”ဟု စိတ်ကောက်ပါ
လေတော့၏။

ကျွန်မတွေ့သော အမည်ဆို
လင်မယားနှစ်ယောက် ရှိပါလေ၏။
ယောက်ျားက အလွန်ရှေ့ရောက်ပြီး
လည်ပတ်သူ မိန်းကလေးက အလွန်
ရိုးအသူ ဖြစ်ပါ၏။ တစ်နေ့တွင် သူ
ယောက်ျား ဆေးဆရာက သူ့မိန်းမအား
မီးယပ်အပုပ်ချဆေးအပြင် မန်းကျည်း
မှည့် ရှားစောင်းလတ်ပတ် ထန်းလျက်
စပုံနက် ဆားလှော်တို့ဖြင့် ဆေးဖော်ပေး
ပြီး စားစေပါသည်။ နှစ်ရက်ခန့်ရှိသော်
“မိချို နှင်ပေါ့ပြီလား (ရောဂါသက်သာ
ပြီလား)ဟုမေးရာ အဲ ဟုတ်သတဲ့တော
နည်းနည်းတော့ ပေါ့နေတာပဲ”ဟု
ပြန်ပြောသတဲ့။ “ဟဲ့...ဘာနည်းနည်း
ပေါတာလဲ”ဟု မေးလေမှ ဆားပေါ့တော့
ဆားနည်းနည်းပေါ့နေတဲ့။ အော် နားစွန်
နားဖျားကြားချင်ရာကြား ဖြေချင်ရာဖြေ
နေကြပါလား။

“ရယ် မောခြင်း”သည်
အသက်ရှည်စေတယ်လို့ ဆိုထားသည်
မဟုတ်ပါလား။

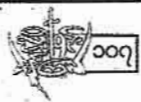
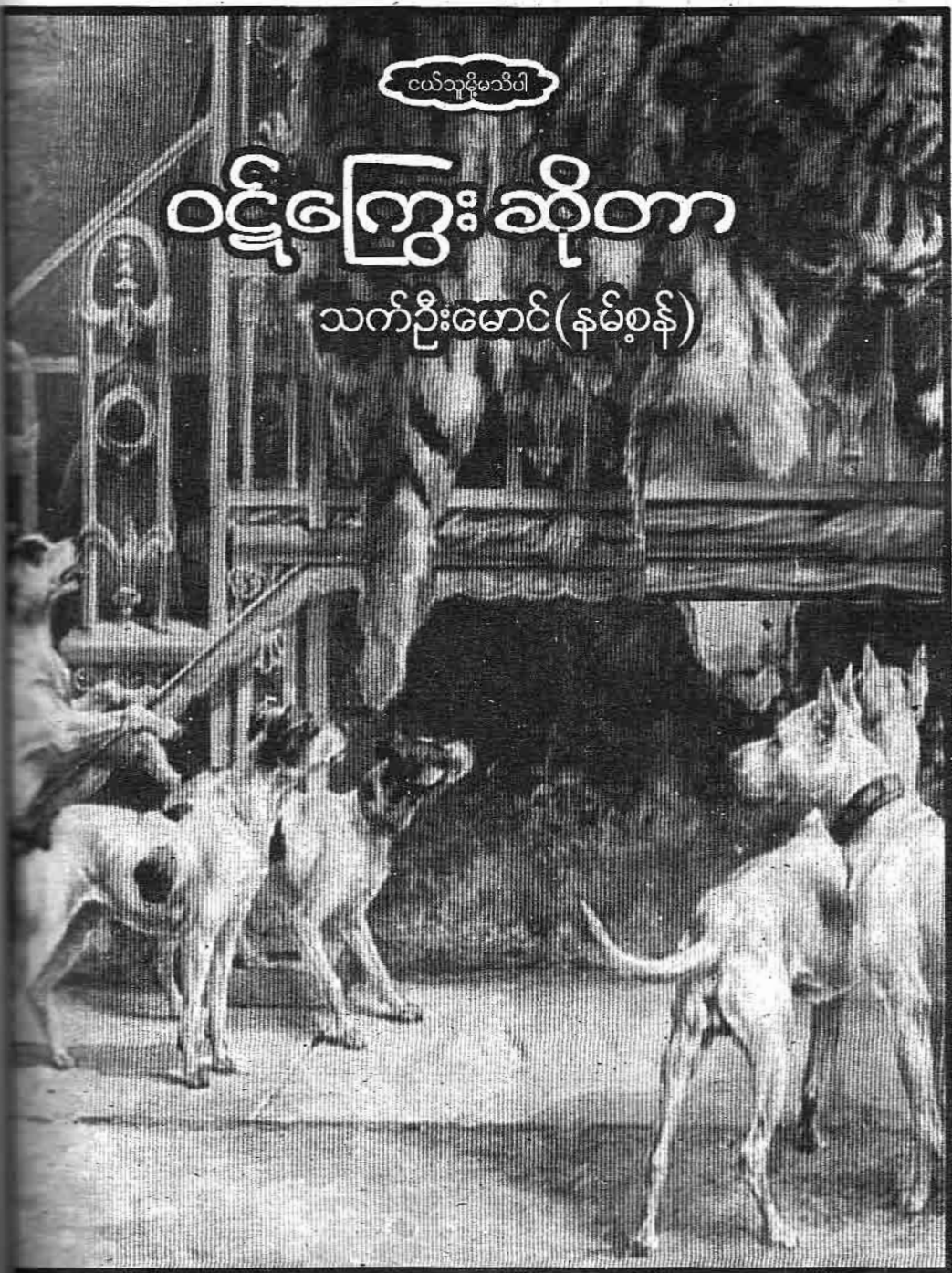
ဝေဓည်(ရွှေဘို)

ငယ်သူမိမိပါ

ဝဋ်ကြွေးဆိုတာ

သက်ဦးမောင်(နပ်စုန်)

အလုပ်အကလပ်သော တစ်နေ့

ညီတစ်ယောက်လို ခင်ခင်ရသော တစ်ဦး အိမ်သို့ အလည်အပတ်အဖြစ် သွားရောက်စဉ် လမ်း၌ခွေးတစ်ကောင်အား ဆိုင်ကယ်တိုက်မိသွားကြောင်း လူတစ်ဦး တစ်ယောက်ကိုသာ တိုက်မိပါက ပြဿနာဖြစ်နိုင်ကြောင်း ပြောမိရာ...

တင်ဦးမှ ထိုအဖြစ်အပျက်နှင့် ပတ်သက်၍ ၎င်းတို့နေအိမ်၌ ထိုင်ဆွမ်း လောင်းလှူရန် ပင့်ထားသော ဦးဇင်း ပြောပြခဲ့သည့် သတ္တဝါတို့၏ အဖြစ် အပျက် ဝင့်ကြေးအကြောင်းကို အောက်ပါအတိုင်း ပြောပြလေသည်။

မကွေးတိုင်း မြင်းခွန်မြို့နယ် သံမိုးရွာတွင် ရွှေဝင်းဆိုသူသည် သားတစ်ယောက်၊ သမီးတစ်ယောက်နှင့် မိသားစုလေးဦး ကျေးရွာတွင် မိမိဖလား နှမ်း မြေပဲ၊ ပြောင်းများ စိုက်ပျိုးခြင်းဖြင့် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းပြု နေထိုင်ပါသည်။ တစ်နေ့ သီးနှံများ ရိတ်သိမ်းပြီး ချိန်ရွာနှင့် (၉၊ ၁၀) မိုင်ခန့် ဝေးသော တောင်ပေါ်သို့ မိမိတို့ပိုင် နွားလှည်းများ အဖော်များနှင့် ထင်းခုတ်ရန် သွားရောက်ခဲ့ပါသည်။

၎င်းတို့ တောင်ပေါ်သွားရာ

လမ်းတွင် မိုးညိုချောင်းကို ဖြတ်သန်းသွားရပါသည်။ မိုးညိုချောင်းသည် ခဲတစ်ပစ်ခန့် ကျယ်ပါသည်။ ထင်းများ ခုတ်ထွင် တင်ဆောင်ပြီး ရှေ့မှ သာအေး၊ ချိုမွှေးနှင့် နောက်ဆုံးမှ ရွှေဝင်းတို့ လှည်းသုံးစီး တအိအိနှင့် တောင်ပေါ်မှ ဆင်းလာခဲ့ပြီး မိုးညိုချောင်းကို အဖြတ်တောင်ပေါ်သို့ ပြန်ခဲ့ကြသည်ရာ မိုးအုံ့မိုင်း နေသည်ကို တွေ့ရစဉ် ခေါင်းနားပန်းကြီး သွားကာ ခပ်သွက်သွက်မောင်းနှင့် ဖြတ်ကျွေးကြပါသည်။

မိုးညိုချောင်း ရာဇဝင်မှာ ယခုလို မိုးညိုခဲလျှင် ချောင်းကို မဖြတ်ခဲ့ကြပါ။ တောင်ကျရေများ ဒလဟော ထိုးဆင်းချိန်နှင့် ကြုံတတ်၍ လွတ်ရန် မလွယ်ကူသောကြောင့် ရွာသူရွာသားများ အထူးဂရုထားသွားရသော ချောင်း ဖြစ်နေပါသည်။ ထိုအချိန် နောက်ပြန်လိုလည်း မလွယ်ဖြစ်နေသောကြောင့် အရဲစွန့်ပြီး သာအေး၊ ချိုမွှေးတို့ နှင်တံပျောက် အော်ဝေါက် အပြင်းမောင်းနှင်၍ လွတ်သွားခဲ့သော်လည်း ရွှေဝင်းမှာ လှည်း၊ နွားနှင့်လူပါ မိုးညိုချောင်းရေ

အလျဉ်တွင် မျောပါသွားခဲ့ပါသည်။

တစ်ဖက်ကမ်းသို့ အချိန်မီ ရောက်သွားသော သာအေး၊ ချိုမွှေးတို့မှ နောက်ကြောင်းပြန်ကြည့်ရာမှ ရွှေဝင်း အခြေအနေကိုသိ၍ ရွာသို့ အသော့နှင့် မောင်းဝင်ပြီး ရွာလူကြီးနှင့် ရရာလူငယ်များ စုစည်းကာ မိုးညိုချောင်း တစ်လျှောက် လိုက်လံရှာဖွေခဲ့ကြပါသည်။ ရွှေဝင်း၏အခြေအနေ တစ်စွန်းတစ်စမှ ထူးခြားမှုမရှိသော်လည်း ရွှေဝင်း၏ နွားကြီးနှစ်ကောင်မှာ နောက်တစ်နေ့ ဝေလီဝေလင်း အချိန်တိုင်းကြီးကျိုးပုံ ဖြတ်တောက်ကာ အိမ်သို့ တန်းတန်းမတ်မတ် ရောက်လာခဲ့ပါသည်။

ရွှေဝင်း ပျောက်ဆုံးနေမှုကြောင့် မိသားစုနှင့်အတူ ရွာသူရွာသားများမှ အလွန်ပူပင်ကြောင့်ကျ ဖြစ်နေချိန် သက်ကြီးရွယ်အိုများ၏ လမ်းညွှန်မှုကြောင့် ကိုင်းတောရွာကျောင်းဆရာတော် ဥဇ္ဇမုနိန္ဒထံ အကူအညီတောင်းလျှောက်ထားရာ ဆရာတော်မှ ရွှေဝင်း ဘယ်နည်းနှင့်မျှ မသေဘူး၊ ချောင်းရိုးတစ်လျှောက် လိုက်သာရှာကြလို့ မိန့်ပါသည်။

ရွာသားများ ချောင်ရိုးတစ်
လျှောက် နေရာညပါ အပူတပြင်း
ရှာဖွေခဲ့ကြပါသည်။ မိညိုချောင်သည်
တောင်ပေါ်မှ စီးဆင်းပြီး ရောဝတီမြစ်
ဆုံဆည်းရာ ဝန်းကျင်တွင် ယထာနဂိုရွာ
နှင့် အင်းဦးရွာ နှစ်ရွာရှိရာ အင်းဦးရွာ
တွင် ရွှေဝင်းကို ပိုက်သမားများ တွေ့ရှိ
ကယ်ဆယ်ထားကြောင်း သတင်းရရှိခဲ့-

ရှာဖွေရေး ရွာသားများမှ ဝမ်း
ပမောသာဖြင့် အင်းဦးရွာရှိ ရွှေဝင်းအား
သွားရောက်တွေ့ဆုံရာ ညဦးငယ်မိုင်တွေ
စွာဖြင့် ရွှေဝင်းအား ပြန်လည်တွေ့ရှိပါ
သည်။ အသက်မသေဘဲ ပြန်တွေ့ကြလို့
တစ်ယောက်တစ်ပေါက် မေးမြန်းကြရာ
ရွှေဝင်း လှည်းပေါ်မှ လိမ့်ကျပြီး ရေလုံး
ဖြင့် မျောပါစဉ် သစ်တုံးတစ်တုံး တွေ့၍
ဖက်တွယ်မိရာမှ ယခုလို သေကံ
မရောက် သက်မပျောက် ပြန်တွေ့ရ
ကြောင်း ပြောပြခဲ့ပါသည်။

ရွှေဝင်းဘယ်နည်းနှင့်မျှ မသေ
ကြောင်း ဆရာတော်၏ တိကျသော
မိန့်ကြားချက်ကို ဝေခွဲမရ ဇဝေဝေါ ဖြစ်
နေကြသော ရွာသားများမှ...

“ဆရာတော် ဘယ်ကဲ့သို့

သိရှိနေရပါသလဲ”
လို့ မေးမြန်းလျှောက်ထားကြ
ရာ ဆရာတော်မှ...

“ဪ... မိလား ရွှေဝင်း
ဆိုတာ ငါ့ကျောင်းထွက် ဖြစ်တယ်
ရွှေဝင်း (၁၃၊ ၁၄)နှစ်အရွယ် သူမိတ
တွေက ကျောင်းမှာ ကျောင်းအိပ်
ကျောင်းစားအဖြစ် အပ်နှံထားတယ်
ကျောင်းရှိ ဆရာတော်မှအပ အခြား
သံဃာနှင့် ကိုရင်များ ဆွမ်းခံကြသွားတဲ့
နေ့တစ်နေ့ ကျောင်းမှာရွှေဝင်းကို ဆရာ
တော်ဝတ်ကြီး ဝတ်ငယ်ပြုစုဖို့ ထားရစ်
ခဲ့တယ်။ အဲဒီအချိန်ကျောင်းမှာ ရှိတဲ့
ခွေးငါးကောင်အနက် ခွေးမကြီး မိကျား
ခွေးလေး လေးကောင်ပေါက်ထားတာ
နှစ်လခန့်ရှိပြီး ပျက်စီးပွင့်ကာစ ခွေးလေး
များ ဆော့ကစားတတ်နေတဲ့ အရွယ်ပေါ့
ကျောင်းမှာ ရဟန်းများ ရေသုံးရန်
လေးပေ ရှစ်ပေခန့် မြေစိုက်ရောက်ရှိ
တယ်။ ရွှေဝင်းအဲဒီရောက်နယ် ခွေးလေး
တစ်ကောင်စီ အလှည့်ကျချကာ ရေကူး
ခိုင်းတာ ရေနစ်မွန်းနေတာကြည့်ပြီး ပီတိ
ဖြစ်နေလို့တို့ တစ်ကောင်မော တစ်ကောင်
ချ လုပ်နေ၍ နှစ်ကောင်လောက် ရေရှိ၍

ချိန် ဆရာတော် ဥဇာနိန္ဒ ကွမ်းရွက်ရေ
ဆေးရန် ဆင်းအလာနဲ့ တိုးပါရော။
ရွှေဝင်းကို ကျောင်းပေါ်ခေါ် တိုင်ဖက်ပြီး
ကြိမ်လုံးနဲ့ လေးငါးချက် ရိုက်ဆုံးမခဲ့ရ
တယ်။ ပြီးတော့ မင်းဝင့်လည်တတ်
တယ်လို့ ဩဝါဒ ပေးခဲ့ဖူးတယ်”

ဝင့်ကြွေဆိုတာ နောင်ဘဝထိ
မဆိုင်းဘဲ ခုဘဝမှာတင် ပြန်လည်
ပေးဆပ်ခဲ့ရကြောင်းနှင့် ယခုဘဝမှလည်း
ငယ်စဉ်အခါက မသိနားမလည် ဖိုက်မှား
၍ ပြုလုပ်မိခဲ့သော အပါယ်ခရဲသို့ ကျ
ရောက်စေနိုင်သည့် ကံဆိုး ကံကောင်း
များလည်း တန်ပြန်ခံစားရရှိတတ်ပါ
ကြောင်း သိရှိဆင်ခြင်နိုင်ဖို့ ဝင့်ကြွေ
အဖြစ်မှန် ဇာတ်လမ်းအား မျှဝေ ဖော်ပြ
ရေသားလိုက်ရပါသည်။

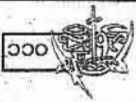
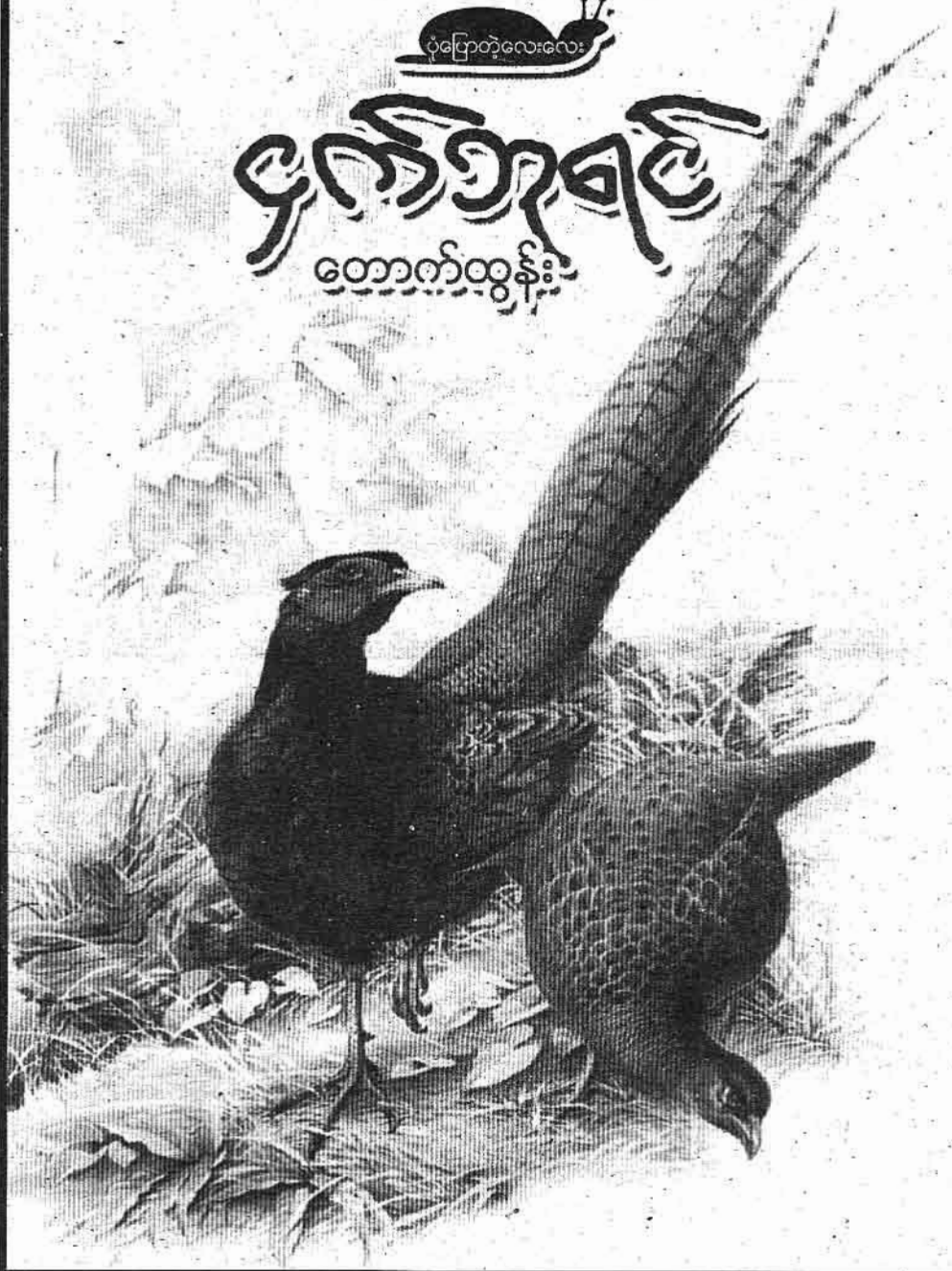
သက်ဦးမောင်(နမ့်နမ့်)

မှတ်တမ်း

တောင်ထွန်း

ကဲ...ကလေးတို့ရေ ဒီတစ်ခါ အိပ်ရာမဝင်ခင် ပြောမယ်ပုံပြင်ကတော့ လူသား စင်စစ်ကနေ ငှက်တို့ရဲ့ဥာရင် ဖြစ်သွားသူတစ်ဦး အကြောင်းပဲကွယ်။

သူ့နာမည်ကတော့ မောင် တောက်ထွန်းဆိုပါတော့ကွယ်။ သူနဲ့ သူ့ အဖေကြီးတို့ဟာ နယ်စားကြီးတစ်ဦးထံ မှာ အစေအပါးအဖြစ် လုပ်ကိုင်နေကြ ရတယ်။ သူ့ဖခင်ဟာ တစ်နေ့မှာ လူကြီး ရောဂါနဲ့ ကွယ်လွန်သွားရှာတယ်။ သည်အခါ မောင်တောက်ထွန်းအား နယ်စားကြီးရဲ့ အစေအပါးတွေထဲမှာ အဆင့်အနိမ့်ဆုံးမို့ အမြဲ အနိမ့်ခံဘဝ ရောက်နေရရှာတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ သူဟာ စိတ်ကောင်း စေတနာ ကြင်နာသနား တတ်သူတစ်ဦး ဖြစ်တယ်ကွယ်။

နယ်စားကြီးဟာ အမဲလိုက် ဝါသနာ ပါတယ်။ အမဲလိုက်ပြီးရရှိတဲ့ သတ္တဝါတွေကို သတ်ဖြတ်စားလေ့ ရှိတယ်။ နယ်စားကြီးဟာ ခြေ လေးချောင်း သတ္တဝါတွေကို သတ်ဖြတ် စားရတာ ငြီးငွေ့လာလေတော့ ကောင်း ကင်ပျံ့သန်းတဲ့ ငှက်သတ္တဝါတွေကို နည်းအမျိုးမျိုးဖမ်းဆီးပြီး သတ်ဖြတ်စား

သောက်ဖို့ လှောင်အိမ်ကြီးတစ်ခုနှင့် လှောင်ထားတယ်။ မောင်တောက်ထွန်း ဟာ နယ်စားကြီးရဲ့ရက်စက်သတ်ဖြတ်မှု တွေကို မြင်တွေ့နေရတော့ စိတ် မကောင်းဖြစ်မိတယ်။ ဒါပေမဲ့ တာဆီးဖို့ မသိတာကြောင့် စိတ်မချမ်းမသာနဲ့ပဲ နေရ တော့တယ်။

ဖမ်းဆီးခံနေရတဲ့ ငှက်အပေါင်း ထဲမှာ ပညာရှိဦးကွက်ကြီးတစ်ကောင် ပါတယ်။ ဒီဦးကွက်ကြီးက မောင် တောက်ထွန်းရဲ့ စရိုက်လက္ခဏာကို ကြည့်ပြီး “ဒီလူဟာဖြင့် ကြင်နာသနား တတ်သူ ဖြစ်တယ်။ သူ့ဆီအကူအညီ တောင်းရင်း လွတ်မြောက်ကောင်းရဲ့” ဆိုပြီး မောင်တောက်ထွန်း လှောင်အိမ် နားရောက်တဲ့အခါ...

“အို...ကြင်နာသနား...အို လူသား ကျွန်ုပ်တို့ ငှက်အပေါင်းသည် မည်သူ့ကိုမှ ရန်ပြုခြင်းမရှိပါဘဲလျက် ယခု သတ်ဖြတ်ခံရတော့မည် ဘဝသို့ ရောက်ရှိနေပါပြီ။ ကျွန်ုပ်တို့အား ကယ် တင်နိုင်လျှင် ကယ်တင်ပါလော့”လို့ တောင်းပန်စကား ဆိုတယ်။

ကြင် နာသနားတတ် တဲ့

မောင်တောက်ထွန်းဟာ ဦးကွက်ကြီးရဲ့ ပန်ကြားတာ ကြားရတော့ ငှက်အပေါင်း အပေါ် ကရုဏာစိတ် ယုံဖိတ်သွားတယ်။

ဒါနဲ့ သူဟာ လှောင်အိမ်တံခါး ကိုဖွင့်ပြီး ငှက်အပေါင်းတွေကို လွတ် မြောက်စေတယ်။ ဒီတော့ ဦးကွက်ကြီး က ငှက်အများရဲ့ကိုယ်စား ကျေးဇူးတင် စကားဆိုပြီး...

“ကြင်နာသနား အို လူသား သင်သည် ကျွန်ုပ်တို့အား လှောင်အိမ်မှ လွတ်မြောက်စေသည်ကို နယ်စားကြီး သိပေလိမ့်မည်။ ထိုအခါ သင့်အား နယ်စားကြီးက ပြစ်ဒဏ်ပေးမည်မှာ မှချ မလွဲပေ။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့နှင့်အတူ ငှက်တို့၏တိုင်းပြည်သို့ လိုက်ခဲ့ပါလော့” ဟုခေါ်တယ်။ မောင်တောက်ထွန်း ကလည်း ဦးကွက်ကြီးရဲ့စကားဟာ မှန်ကန်နေတာကြောင့် ငှက်အပေါင်းနဲ့ အတူ လိုက်သွားတယ်။

န ယ် စ ဝး ဂြ ဝး ဟ ဝ
မောင်တောက်ထွန်းနဲ့အတူ ငှက်များပါ ပျောက်ဆုံးထွက်ပြေးသွားတာသိရတဲ့အခါ သူရဲ့ တောလိုက်မုဆိုးကျော်တွေကိုခေါ် ပြီး မောင်တောက်ထွန်းတို့ကို လိုက်လံ

ရှာဖွေ ဖမ်းဆီးစေတယ်။ ဒါပေမဲ့ မုဆိုး
တွေဟာ မောင်တောက်ထွန်းတို့ကို
ဘယ်မှာမှ မတွေ့ရဘဲ လက်လျှော့
ပြန်ခဲ့ကြရတယ်။

ဒီတော့ ပညာရှိမီးကွက်ကြီးနဲ့
ငှက်အပေါင်းတို့က မောင်တောက်ထွန်း
ကို ငှက်ဘုရင်အဖြစ်မတွေ့ရဘဲ လက်
လျှော့ပြန်ခဲ့ကြရတယ်။

ဒီတော့ ပညာရှိမီးကွက်ကြီးနဲ့
ငှက်အပေါင်းတို့က မောင်တောက်ထွန်း
ကို ငှက်ဘုရင်အဖြစ် တင်မြှောက်လိုက်
ကြတယ်။

တစ်နေ့တော့ ငှက်ဘုရင်

မောင်တောက်ထွန်းဟာ သူ့နယ်ပယ်ကို
လှည့်လည်ကြည့်ရှုဖို့ ပျံသန်းထွက်ခွာ
လာတယ်။ ဒီလို ပျံသန်းလာရာက
မျက်စိလည်လမ်းမှာပြီး နေပြည်တော် က
ဥယျာဉ်ကြီးတစ်ခုထဲကို ရောက်သွား
တယ်။

ဒီအချိန်မှာ ဥယျာဉ်ထဲမှာ
ကစားပျော်ပါးနေတဲ့ မင်းသမီးလေး
တစ်ပါးကို တွေ့ရှိရတယ်။ မောင်
တောက်ထွန်းဟာ မင်းသမီးလေးကို
မြင်လျှင်မြင်ခြင်မဲ့ စုံမက်ချစ်ခင်သွားတာ
ကြောင့် သူ့အချစ်ကို လက်ခံလိုက်
တယ်။

ဒီအချိန်မှာ ငှက်ဘုရင်
မောင်တောက်ထွန်းပျောက်လို့ ရှာကြတဲ့
ငှက်တွေထဲက ငှက်ကလေးတစ်ကောင်
ဟာ မောင်တောက်ထွန်းကို ဥယျာဉ်
ထဲမှာတွေ့တော့ ပျံသန်းဆင်းသက်ပြီး
ငှက်တိုင်းပြည်ကို ပြန်လည်လိုက်ခဲ့ဖို့
ပြောဆိုတယ်။ မောင်တောက်ထွန်းက
လည်း သူဟာ မင်းသမီးလေးနဲ့ ချစ်ခင်
နေပြီဖြစ်ကြောင်းပြောဆို တော့
ငှက်ကလေးက...

“ဤမင်းသမီးသည် ဘုရင်သမီး
တော် စန္ဒိကလျာ” ဖြစ်ပါတယ်။ ၎င်းထံ
နောက်မှ ပြန်လာပါ။ ယခုတော့ ငှက်

အပေါင်း ပူပန်သောကရောက်နေလို့
ငှက်တိုင်းပြည်ကို ပြန်လည် လိုက်ခဲ့ပါလို့
တောင်းပန်စကား ဆိုတယ်။

မောင်တောက်ထွန်းဟာ လည်း
မတတ်သာတော့ဘဲ စန္ဒီကလျာ ကို
အကျိုးအကြောင်း ငှက်တိုင်းပြည်ကို
ပြန်လည်လိုက်ပါသွားတယ်။

ငှက်အပေါင်းဟာ သူတို့ဘုရင်
မောင်တောက်ထွန်းကို မြင်ကြရတော့
ဝမ်းပန်းတသာ ဆီးကြိုကြတယ်။

ဒါပေမဲ့ မောင်တောက်ထွန်း
ကတော့ စန္ဒီကလျာဆီကိုသာ စွဲလမ်း
စိတ် ရောက်နေတာမို့ မပျော်ရွှင်နိုင်ဘဲ
ဖြစ်နေရတယ်။

ဒါနဲ့ နောက်ခုနစ်ရက်မြောက်
တဲ့နေ့မှာ မောင်တောက်ထွန်းဟာ ငှက်
အပေါင်းထဲ ခွင့်ပန်ပြီး ဥယျာဉ်ဆီကို
ပျံသန်းသွားတယ်။ ဥယျာဉ်ကိုရောက်
တော့ စန္ဒီကလျာကိုတွေ့လိုက်ရတဲ့အခါ
မောင်တောက်ထွန်းဟာ ဝမ်းပန်းတသာ
ဖြစ်သွားတာပေါ့။ ဒါနဲ့ သူဟာ ဦးခေါင်း
က ငှက်ဦးခေါင်းနဲ့ ငှက်တောင်ပံတို့ကို
ခွဲတိုပြီး မင်းသမီးနဲ့ စကားပြောဆိုနေကြ
တော့တာပေါ့။

ဒီအချိန်မှာ ဘုရင်တပ်သား
တွေရောက်လာပြီး မောင်တောက်ထွန်း
ကို ဖမ်းဆီးခေါ်ဆောင်သွားကြတယ်။
ပြီးတော့ ဘုရင်ကြီးရှေ့မှောက်အရောက်
သွင်းလိုက်ကြတယ်။

ဘုရင်ကြီးကလည်း သာမန်
ဆင်းရဲသားတစ်ဦးက ဘုရင်သမီးတော်
ကို ချစ်ကြိုက်ရဖူးမလာဆိုပြီး ဒေါသ စိတ်
အမျက်ထွက်တယ်။ ဒါကြောင့်
မောင်တောက်ထွန်းကို ချုပ်နှောင်ထားပြီး
တော့ သုံးရက်မြောက်မှ အချုပ်ကထုတ်
စားနဲ့ခုတ်သတ်စေလို့ အမိန့်တော်မြတ်
ချမှတ်တယ်။ ဒါကြောင့် မောင်
တောက်ထွန်းခမျာ အချုပ်တွင်း
သက်ဆင်းသွားရရှာတော့တယ်။

နောက်တစ်နေ့အထိ ငှက်
ဘုရင် မောင်တောက်ထွန်း ပြန်မလာ
တော့ ငှက်အပေါင်းဟာ စိတ်ပူပင်ပြီး
တိုင်ပင်ဆွေးနွေးကြတယ်။ ဒီတော့
ပညာရှိဦးကွက်ကြီးက...

“ကျုပ်တို့ဘုရင်ဟာ လူသား
ဘုရင်ရဲ့ ဖမ်းဆီးခြင်းခံနေရတာ ဖြစ်လိမ့်
မယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်ုပ်လိုက်သွားပြီး
လူသားဘုရင်ကြီးနဲ့ တွေ့ဆုံမယ်”လို့

ပြောပြီး ဦးကွက်ကြီးဟာ ဘုရင်ကြီးနဲ့
တွေ့ဖို့ နန်းတော်ကို ပျံသန်းလာတယ်။

ဦးကွက်ကြီးက ဘုရင်ကြီးရှေ့
မှောက်ရောက်ပြီး အကျိုးအကြောင်း
လျှောက်တင်တဲ့အခါ ဘုရင်ကြီးက...

“အို...ဦးကွက်ကြီး ဤသူ
သည် သာမန်ဆင်းရဲသားဖြစ်လျက်
မဟာနွယ်ဝင် ကျွန်ုပ်၏သမီးရွှေစင်အား
မတန်မရာ ကြံလာသည်အတွက်
ပြစ်ဒဏ်ပေးရန် ချုပ်ထားသည်”လို့
ပြောတယ်။ ဒီတော့ ဦးကွက်ကြီးက

“အရှင်မင်းကြီး ဤသူကား
သာမန်မဟုတ်ပါ။ ငှက်တို့၏ ဘုရင်
အရှင် ဖြစ်ပါသည်။ အရှင်မင်းမြတ်အား
ရွှေ၊ ငွေ၊ ကျောက်သံပတ္တမြားများ
ဆက်သပါမည်။ ထိုငှက်ဘုရင်အား
ပြစ်ဒဏ်မှလွှတ်၍ သမီးတော်နှင့် စုလျား
ပေးစေပါသည်”လို့ လျှောက်ထားတယ်။

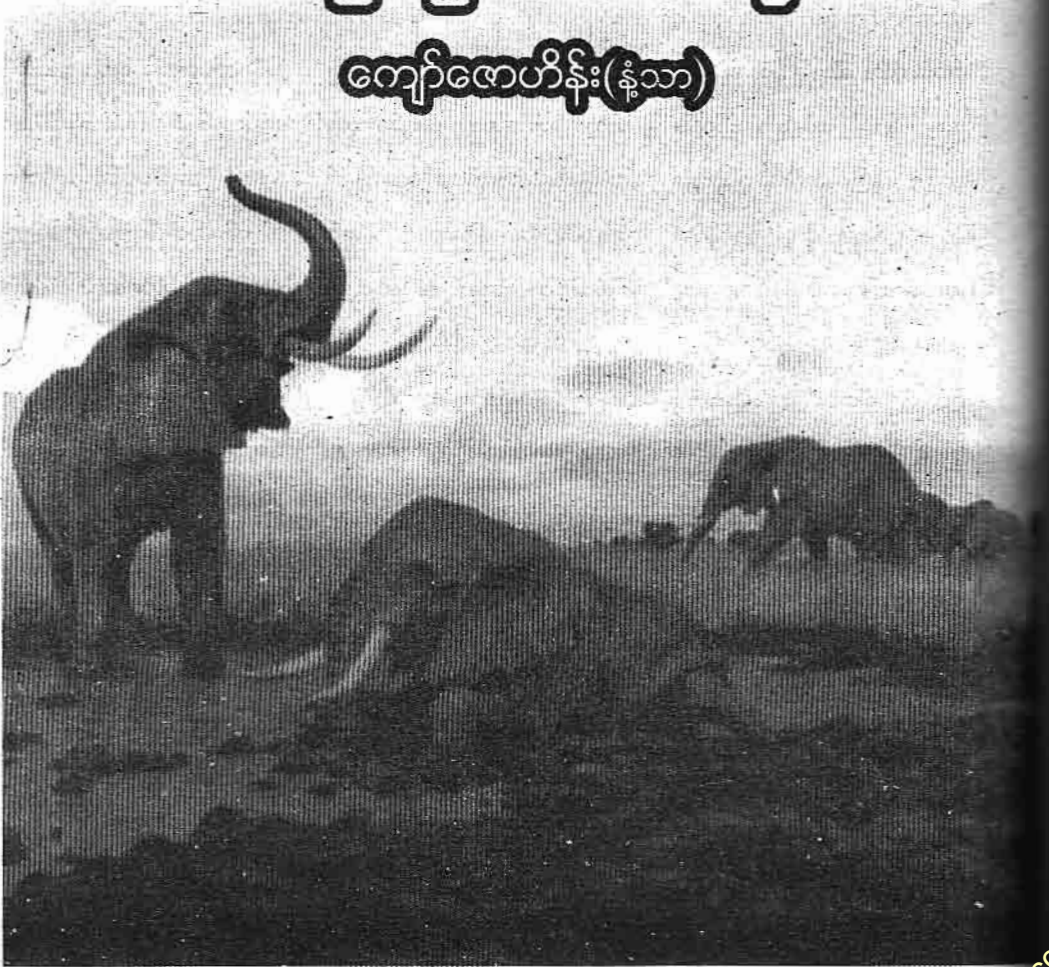
ဒီတော့မှ ဘုရင်ကြီးဟာ
သဘောတူညီမှုရပြီး မောင်တောက်ထွန်း
ကို အချုပ်ကလွှတ်၊ သမီးတော်နဲ့
စုလျားရစ်ပတ် ထိမ်းမြားပေးလိုက်တော့
သတဲ့ကွယ် “ကဲ...ကဲ ဒါပါပဲကွယ်။

ပုံပြောတဲ့ လေးလေး

မင်္ဂလာရီသော ဆင် နှင့် ကမ္ဘာ့ဆင်ဆင်များ ကျော်ဇောဟိန်း(နံသာ)

ဆင်သည် နာမောင်းကို လက်ကဲ့သို့ အသုံးပြုသော သတ္တဝါဖြစ်သောကြောင့် ဟတ္ထိဟု အမည်တွင်သည်။ ပြဟူထ စာပေတို့တွင် စကြာဝဠာ ရေပြင်ကြီးမှ ရှေးဦးစွာ ပေါ်ထွက်လာသော သတ္တဝါတို့တွင် ပခုမာဇေဝီ နတ်သမီးနှင့် ဆင်တို့ပါဝင်သည်။ ပထမဦးဆုံးသော ဆင်မှာ သိကြားမင်း၏ စီးတော်ယာဉ် (ရောဂဏ်) ဖြစ်သည်။ မြန်မာလို အသက်စည်းစိမ်းကို ပေးတတ်သော ရေစင်ရှိသူဟု အမည်ရသည်။ ယင်းဆင်ကို မိုးတိမ်ထက်၌ ဖြစ်သောဆင် (အတ္တမာတင်္ဂါ) နေမင်းနောင်တော် အတ္တသောဓရ ခွန်အားရှင်ဆင်မင်း နာဂမဏ္ဍာ စသည်ဖြင့် အမည်ပေးထားသည်။ အခြားအဆိုတစ်ခုမှာ...

ကမ္ဘာဦး၌ ဆင်တို့သည် တောင်ပံပါ၌ မိုးတိမ်တိုက်များနည်းတူ ကောင်ကင်၌ ပျံနိုင်ကြသည်။ တစ်နေ့ ဟိမဝန္တာတောင်ထဲတွင် ရသေ့ကြီးတစ်ပါး တရားဟောနေစဉ် ဆင်အချို့သည် ရသေ့ကြီး၏ ကျောင်းသင်္ခမ်းကို ဖျက်စီးပြီး ဟိရသတ်အချို့ သေဆုံးခဲ့ရသည်။ သို့သော် တာဝန်ရှိဆင်တို့က ယင်းကိစ္စကို

လျစ်လျူပြန်ခဲ့သောကြောင့် ရသေ့ကြီးက စိတ်နာပြီး အဓိဋ္ဌာန်ပြုလုပ်လိုက်သဖြင့်

တောင်ပံများပါဆင်နှင့် အခြား ကမ္မဒိန္နိတန်မိုးများ ဆုံရှုံးခဲ့သည်။ ထိုအခါ မှစ၍ ဆင်မျိုးနွယ်တစ်ရပ်လုံး မြေ၌သာ ကျက်စားရလျက် မျိုးနွယ်တူ မိုးတိမ်က ပြန်လည်ချီးမြှင့် မြှောက်စားမည်ဟု ယုံကြည်ကြသည်။

ထို့ကြောင့် ဆင်တို့ကို ကိုးကွယ်ကြ၍ ဟိန္ဒူနယ်ပယ်၌ (ဆင်ခေါင်းနှင့် လူကိုယ်ရှိသော မဟာဝိနွံ (ဂနေသျှ) ကို ကိုးကွယ်ကြသည်။ ဆင်ခံသော ပလ္လင်များသည်လည်း ပေါ်ပေါက်လာ

သည်ဟု အိန္ဒိယ ပဋိမာသိပ္ပံပညာရှင်တို့က ဆန်းစစ်ပြုကြပါသည်။

ဗုဒ္ဓစာပေတို့တွင် ဆင်သည် ဗုဒ္ဓဘဝနှင့် ဆက်စပ်လျက်ရှိသည်။ ပဋိသန္ဓေယူခန်းတွင် ဆင်ဖြူတော်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် ပဋိသန္ဓေယူခန်းကို ဆင်သင်္ကေတဖြင့် တွေ့ရသည်။ အသောကမင်းကြီးသည် မိမိ၏ ကာစိကျောက်စာတိုင်ထိပ်၌ ဗြဟ္မီအက္ခရာဖြင့် အမြတ်ဆုံးသောဆင် (ဂဇာတမ) ဟု ရေးထိုးသည်။

ဘုရားဖြစ်တော်စဉ်တွင် (၇)

ကြိမ်ပါဝင်

ဆင်သည် ဘုရားလောင်းဖြစ်
တော်မူစဉ် စာရင်း၌ (၇) ကြိမ်ပါဝင်ခဲ့
သည်။ အထင်ရှားဆုံး ဆင်မှာ ဆဋ္ဌန်
ဆင်မင်းဖြစ်သည်။ ဆဋ္ဌန်ဆင်မင်းသည်
ကောင်းကင်ပျံဝဲနိုင်သော အစွမ်းရှိသည်
ဟု ဆိုပါသည်။ ဆင်ဖြူတော်ကို ပိုင်ဆိုင်
ရသော မင်းသည် စကြာဝတေးမင်းကဲ့သို့
တန်ခိုးကြီးကြောင်း အမွှေးတင်ကြသည်။

ဝေဿန္တရာဘဝတွင် ဘုရားလောင်း
သည် မိုးခေါင်ရေရှား၍ အစာငတ်မွတ်
ခြင်းမှ ကာကွယ်ရန် (ပစ္စယ ဆင်ဖြူတော်
ကို) ကလိင်္ဂတိုင်သို့ ပေးလှူလိုက်သည်။

စကြာဝတေးမင်း၏ ရတနာ (၇)ပါး
တွင် ဆင်ရတနာပါရှိ

စကြာဝတေးမင်း၏ ရတနာ (၇)
ပါးတွင် ဆင်ရတနာပါရှိကြောင်း တွေ့ရှိ
ရပါသည်။ ရတနာ (၇) ပါးမှာ

(၁)စကြာရတနာ၊ (၂) ဆင်ရတနာ၊
(၃)မြင်းရတနာ၊ (၄) ဖိဖုရားရတနာ၊
(၅)ပတ္တမြားရတနာ၊ (၆) သူဌေးကြီး
ရတနာ၊ (၇) သားကြီးရတနာ တို့ဖြစ်
သည်။ (၂၄) ဆူသော ဘုရားရှင်တို့
အနက် ဒီပင်္ကရာဇုဒ္ဓ၊ သုမနဗုဒ္ဓ၊ ဖုဿ
ဗုဒ္ဓနှင့် ကောထကမန ဗုဒ္ဓတို့သည်
ဆင်စီး၍ တောထွက်ခဲ့ကြသည်။

ဆင်မျိုးဆယ်ပါး ခွဲခြားထား
သည်ကို မုံရွေးဒေတဝန် ဆရာတော်က
ကုသယျိတွင်...

“ဆင်အများတို့၊ ဘုရားဟော
မှတ်၊ ပိဋကတ်ကျမ်းလာ၊ ကာဠာဝကာ၊
ဂဇီယျနှင့်၊ ပဏ္ဍရတမ္ပေ၊ ပိင်္ဂလာဂမ္ပ၊
မင်္ဂလာပောမော်၊ ဥပေါဆဋ္ဌန်၊ အားအန်
ကြီးမား၊ ဆင်ဆင့်ပွား၍၊ ဆယ်ပါးမျိုးဖြာ၊
ဗေဒင်မှာလည်။ နာဂသုပဏ္ဏ၊ ဒေဝ
မနုဿ၊ ဂဝါမဟိဿ၊ သီဟယက္ခ၊
ဂဇာဗျူ၊ ဒသဝံဿ၊ ဆင်ဝါအားအန်၊
ကြန်လက္ခဏာ၊ ကာလီဒါဟု၊ ဆရာ
မြွက်ဟ၊ ဂဿုတြာ ကျမ်း၌မှာလည်။
ဘဒြာဂဇ၊ ဧကဒဏ္ဍာ၊ ရုဓာဂီရိ၊ ဟတ္ထိ
ဟိန္ဒ၊ အာစလေသ္မုယံ၊ အလယ်နှစ်ဆယ်၊
စုံစွယ်ဟိုင်းဟံ၊ တည်ထံထွေပြား၊ ဆယ်

ငါးသုံးရာ၊ ပဉ္စာဝီသ၊ သေတဂဇာ၊ အစ
ဖြာသား” ဟူ၍ တိုတိုနှင့် လိုရင်းဖွဲ့ဆို
ထားပါသည်။

ထို့ကြောင့် ပိဋကတ်တော်လာ
ဆင်ဆယ်ပါးအပြင် ကာလီဒါသဆရာ
စီရင်ခဲ့သော ဂဒယျတ္တရကျမ်းအရ ဆင်
မျိုးပေါင်း (၁၂၀) ရှိပြီး ဆင်၏အရောင်
အရွယ်ကိုလိုက်၍ (၃၁၅) မျိုးအထိ
ရှိနိုင်ကြောင်း ပြဆိုပါသည်။ လူသုံးဘုံတို့
ကိုးကွယ်တော်မူရာ ဗုဒ္ဓ၏အမူအရာ၊
ခွန်အားတော်ကို ဆင်နှင့်နှိုင်းသည့်
အပြင် ဗုဒ္ဓမှာလည်း ဟောပြောဆုံးမသည့်
အခါ ဆင်ကို ဥပမာ- ဥပစာတို့၏
နှိုင်းတော်မူပါသည်။ မြတ်စွာဘုရား၏
အားတော်၊ ဉာဏ်တော်တို့သည် သာမန်
လူသားတို့၏ အားတော်ဉာဏ်တော်နှင့်
မတူကြောင်း အားတော်ဆယ်ပါး ရှိသည်
တို့ကို ဆင်ဆယ်မျိုးနှင့် နှိုင်းယှဉ်ဖော်ပြ
လေ့ရှိပါသည်။

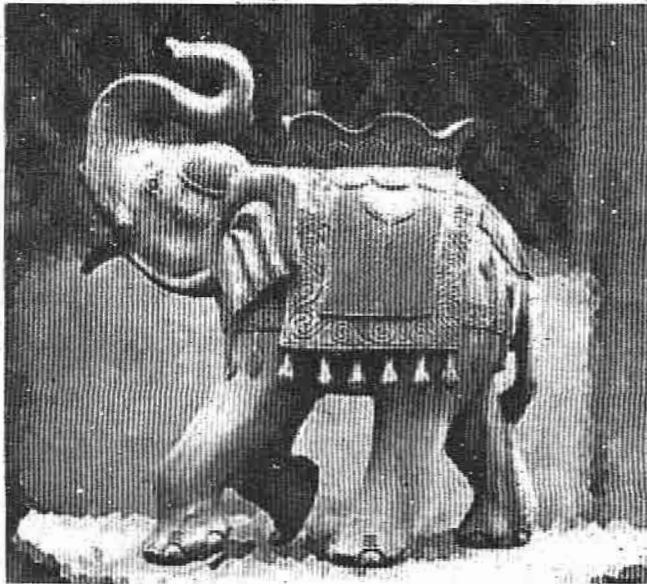
ဆင်များ၏ နှိုင်းယှဉ်ရာ

အားတော်များ

၁။ ပကတိ လူဆယ်ယောက်၏ အား
သည် ကာဠာဝကမည်သော ဆင်တစ်

ကောင်၏ အားနှင့်ညီမျှသည်။
၂။ ထိုကာဠာဝက ဆင်ဆယ်ကောင်၏
အားသည် ဂင်္ဂေယျဆင်တစ်ကောင်၏
အားနှင့် ညီမျှသည်။
၃။ ထိုဂင်္ဂေယျ ဆင်ဆယ်ကောင်၏ အား
သည် ဖျော့တော့သော အဆင်းရှိသည့်
ပဏ္ဍရဆင်တစ်ကောင်အားနှင့် ညီမျှ
သည်။
၄။ ထိုပဏ္ဍရ ဆင်ဆယ်ကောင်၏ အား
သည် ကြေးနီရောင်အဆင်းရှိသည့် တမ္ဗ
ဆင်တစ်ကောင်အားနှင့် ညီမျှသည်။
၅။ ထိုတမ္ဗ ဆင်ဆယ်ကောင်၏အား
သည် ကြောင်သော အဆင်းရှိသည့်

ပိင်္ဂလ ဆင်တစ်ကောင်အားနှင့် ညီမျှ
သည်။
၆။ ထိုပိင်္ဂလ ဆင်ဆယ်ကောင်၏အား
သည် အနံ့မွှေးသော ဂန္ဓဆင်တစ်ကောင်
၏အားနှင့် ညီမျှသည်။
၇။ ထိုဂန္ဓ ဆင်ဆယ်ကောင်၏အား
သည် တင့်တယ်စွာ သွားတတ်သော
မင်္ဂလ ဆင်တစ်ကောင်၏အားနှင့် ညီမျှ
သည်။
၈။ ထိုမင်္ဂလ ဆင်ဆယ်ကောင်၏အား
သည် ရွှေရောင်အဆင်းရှိသော ဟေမ
ဆင်တစ်ကောင်၏အားနှင့် ညီမျှသည်။
၉။ ထိုဟေမ ဆင်ဆယ်ကောင်၏အား

သည် ကောင်းကင်ယုံ ဆင်ဖြူချီးဖြစ်
သော ဥပေါသထ ဆင်တစ်ကောင်၏
အားနှင့် ညီမျှသည်။

၁၀။ ထိုဥပေါသထ ဆင်ဆယ်ကောင်၏
အားသည် အစွယ်မှ ရောင်ခြောက်မျိုး
ထွက်သော ဆန္ဒနံဆင်ဖြူတော် တစ်
ကောင်၏ အားနှင့်ညီမျှသည်။

မြတ်ဗုဒ္ဓ၏အားသည် ထိုဆန္ဒနံ
ဆင် ဆယ်စီးအားရှိတော်မူပါသည်။
ပကတိ လူကုဋေတစ်သိန်းနှင့် ညီမျှတော်
မူသည်ဟု ဆိုပါသည်။

ထင်ရှားသော ဆင်များမှာ

ဗုဒ္ဓဘာသာ လေ့ထုံးတမ်းနှင့်
အညီ အဋ္ဌကထာများမှ ကောက်နုတ်၍
ကျမ်းဝင်နေကြသည့် ဆင်မင်းများ
အကြောင်းကို အကျဉ်းမျှ ဖော်ပြလိုပါ
သည်။ ရောဇဏ်ဆင်၊ ရောဇဏဆင်မှာ
ပကတိဆင်မဟုတ်၊ နတ်တို့ဖန်ဆင်းရ
သည့် ဆင်ဖြစ်၍ “ဒေဝလောကသို့ ဟိ-
တိရုတ္တာ-နဂတော နာမံဟောန္တိ” ဟူ၍
အဋ္ဌကထာ၌ ဖွင့်ဆိုသည်။ ဒေဝေ

လောကသို့ နတ်ပြည်၌ တိရုတ္တာနဂတော
တိရိစ္ဆာန်တို့ မည်ကုန်၏။ နဟိဟောန္တိ
ရှိသည်။ မဖြစ်ကုန်၊ ပကတိဆင်မဟုတ်
နတ်တို့ ဖန်ဆင်းရသည် ဖြစ်သော
ကြောင့်အရည်အဆင်းဆိုရာမှ အလိုရှိ
ရာ ဖန်ဆင်းရသော အရာဖြစ်သည်။

ဂီရိမေခဉ္စာဆင်၊ မာရ်နတ်သား
သည် သုံးလူထွင်ထား သဗ္ဗညုမြတ်စွာ
ဘုရားသခင် ဗောဓိပင်နှင့် ရွှေပလ္လင်
အောင်မြင်တော်မူသောအခါ လာရောက်
၍ တိုက်ခိုက်သည်တွင် စီးနင်းသည့်ဆင်

ဖြစ်ပါသည်။ ဂီရိမေဓဋ္ဌာ ဆင်သည် ယူဇနာ (၁၅၀)ရှိသော ဟိမဝန္တာတောင် ထွင့်နှင့်တူသော ရတနာအတိ စီအပ်သော အလွန်ရှုရှင်ဖွယ်သော ဆင်ဖြစ်ပါသည်။ ရုစာဂီရိဆင်မင်း မန္တဝက်ရိရကန်နှင့် နန္ဒလိုဏ်ဂူတို့အကြား အင်ကြင်းတောအုပ်၌ ရုစာဂီရိ အမည်ရှိသော ဆင်မင်းသည် ဆင်သင်းနှင့်တကွနေ၏။ ထိုဆင်မင်းကား ငွေစိုင်တုံးကဲ့သို့ ကိုယ်လုံးဆွတ်ဆွတ်ဖြူ၏။ အရောက်ခြောက်သွယ်ထွက်သော အစွယ်လည်း ရှိ၏။ အလိုရှိတိုင်း အရပ်သဏ္ဌာန် ဖန်ဆင်းနိုင်သည့် တန်ခိုးအာနဘော်လည်း ရှိ၏။

ဆဒ္ဒန်ဆင်မင်း၊ ဆဒ္ဒန်ဆင်သည် ဆင်တကာတို့၏ အထွတ်အမြတ်ဖြစ်သည်။ မြန်မာစာပေတွင် ဆဒ္ဒန်ဆင်မင်းအကြောင်းကို ပျို့ ကဗျာ၊ ဝတ္ထုကြောင်းတို့ဖြင့် ဖွဲ့နွဲ့လေ့ရှိသည်။ ဆဒ္ဒန်ဆင်မင်းအကြောင်းမှာ သတိသံဝေဂရဖွယ်ရာ၊ ကြေကွဲဖွယ်ရာ ဖြစ်သောကြောင့် လူအသိများသော ဇာတ်ဝတ္ထုဖြစ်လေသည်။ မဟာဝိနွဲ့နတ်၊ မြန်မာတို့နတ်ကိုးကွယ်မှု အစဉ်အလာ ဓလေ့ထုံးတမ်းများကို ဟိန္ဒူတို့ထံမှ လက်ခံ

ယူရာတွင် ဗိဿနိ၊ သုရဿတီနတ်တို့နှင့်အတူ မဟာဝိနွဲ့များလည်း အပါအဝင်ဖြစ်ပါသည်။ ဆင်တို့၏ ဖြစ်ပေါ်မှုသမိုင်းတွင် ဖော်ပြခဲ့သော မဟာဝိနွဲ့နတ်နှင့် ယခုဖော်ပြမည့် မဟာဝိနွဲ့နတ်တို့မှာ အကြောင်းအရာ ကွဲပြားပါသည်။

သီဝနတ်မင်းကြီး၏ ကြင်ယာ

တော် စန္ဒီသည် ခင်ပွန်းလင်မရှိသည့် တစ်နေ့သောအခါ၌ မိမိကိုယ်ကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ပွတ်သပ်လိုက်ရာ ချွေးစေးနှင့်အတူ ကြေးညှော်အမွှန်းများ လက်တွင်ကပ်ငြိပါလာ၏။ ယင်းကြေးညှော်များအား မြေကြီးနှင့်ရော၍ အရုပ်တစ်ခု ပြုလုပ်၍ မန်းမှုတ်အသက်သွင်းရာ မဟာ

ဝိနည်းနတ်ဖြစ်လာသည်။ တစ်နေ့တွင် သား
တော် မဟာဝိနည်းအား အခန်းစောင့်ထား
ကာ စန္ဒီမယ်တော် ရေချိုးခန်း ဝင်နေခိုက်
သီဝတစ်ယောက် အိပ်ခန်းဆောင် ပြန်
လာလေသည်။

မဟာဝိနည်းမှာ သီဝကို ဖခင်မုန်း
မသိ၍ အိပ်ခန်းတွင်း မဝင်ရန် တားမြစ်
လေရာ သီဝနတ်ကြီးက အမျက်ထွက်
ပြီး မဟာဝိနည်းကို တန်ခိုးတေဇော် အာနု
ဘော်ဖြင့် တေဇောမီးနှင့် ရှို့လိုက်ရာ
ခေါင်းပြတ်သွားလေသည်။ စန္ဒီရေချိုးခန်း
မှ ထွက်လာသောအခါ မိမိသား၏

ဖြစ်အင်ကို မြင်ကာ ဝမ်းနည်းဒေါသဖြစ်
ပြီး ချုံးပွဲချ ဝိုကြွေးလျက် ဖြစ်ကြောင်း
ကုန်စင် ပြောပြလေသည်။

ထိုအခါတွင် မိမိက ခေါင်းပြတ်
သတ်လိုက်မိသော မဟာဝိနည်းသည် မိမိ
သားမှန်သိကာ သီဝသည် ခေါင်းအစား
ကို တပ်ပေးရန်အတွက် အရေးတကြီး
လိုက်လံရှာဖွေရာ ပထမဆုံး ရှာဖွေတွေ့
ရသည့် ဆင်ကြီးကို ခေါင်းဖြတ်၍ မဟာ
ဝိနည်း၏ကိုယ်ကို တပ်ပေးလိုက်သည်မှ
စကာ မဟာဝိနည်းသည် လူကိုယ်နှင့် ဆင်
ခေါင်း ဖြစ်နေလေတော့သည်။

မင်္ဂလာဆင် (၇) မျိုး

သေတဂဇရာဇာဆင်သည်
လေပ်ပွင့်အဆင်းကဲ့သို့ ဖြူ၏။ အစွယ်
နှစ်ဖက် ကြီးငယ်မရှိ ညီညွတ်၏။
မျက်လုံးသည် ပုလဲကဲ့သို့ ကျေးမျက်လုံး
ကဲ့သို့ရှိ၏။ ကိုယ်မွေးဖြူ၏။ ခြေသည်း
လက်သည်း တစ်စင်း၊ အာလျာဖြူ၏။
အလွန်မြတ်၏။

သေတဂဇရာဇာဆင်သည် ဖွပ်
သစ်သော ပုဆိုးဖြူအဆင်းကဲ့သို့ရှိ၏။
အစွယ်နှစ်ဖက် ရထားဦးကဲ့သို့ ညီညွတ်
စွာထွက်၏။ ကိုယ်မွေး ဦးကင်း၊ နားမွေး
ခြေသည်း လက်သည်း ဖြူ၏။ မျက်လုံး
ဥဿဖရာကဲ့သို့ရှိ၏။

သေတဂဇရာဇာ ဆင်ကား
မျောက်ပွင့်ကဲ့သို့ အဆင်းရှိ၏။ သေတဂ
ဇရာဇာဆင်သည်။ ကောရာမပွင့်အဆင်း
ရှိ၏။ တောတသုဝဏ္ဏဇန္တုဆင်သည် ကိုယ်
လုံးဖြူ၏။ အစွယ်နှစ်ဖက်ဝါ၏။ ရွှေရောင်
အဆင်းနှင့်တူ၏။ တန်ခိုးအာနုဘော်ကြီး
၏။ ဆင်ဖြူရွှေမွေးသည် ကိုယ်လုံးဖြူ၏။
အစွယ်နှစ်ဖက်ဝါ၏။ ကိုယ်မွေးပြီးဆံဝါ၏။
ရွှေကွန်ရွက်အုပ် ဆင်သည် ကိုယ်လုံး

မြို့၏ ကွန်ရွယ်ပုဂ္ဂိုလ်အုပ်သကဲ့သို့ အရေ
တွင် ထင်၏။

မြန်မာဆင်တပ်မတော်ဖွဲ့စည်း

အသုံးပြုခြင်း

စစ်အင်္ဂါလေးပါးတွင် ဆင်တပ်
သည် တစ်ပါးအပါအဝင်ဖြစ်ပါသည်။
မြန်မာတို့၏ ဆင်တပ်မတော် ဖွဲ့စည်းပုံ
သည် စနစ်ကျမှုရှိသည်။ ပုဂံပြည့်ရှင်၏
ဆင်တပ်မတော် ဖွဲ့စည်းပုံကို တိကျစွာ
မသိရသော်လည်း အင်းဝခေတ်၊ တောင်
ငူခေတ်၊ ညောင်ရမ်းခေတ်တို့၏ မှတ်
တမ်းမှတ်ရာများက ဆင်တပ်မတော်
ဖွဲ့စည်းမှု စနစ်ကျမှုကြောင်း ညွှန်ပြနေပါ
သည်။ အင်းဝဘုရင်မင်းခေါင်၏ မြင်း
ဆယ်ပွဲရမှု ဆင်တင်ရာသည်ဆိုသည့်
စကားသည် စစ်တက္ကသိုလ် သင်ရိုးညွှန်း
တမ်းဖြစ်သည်။ တောင်ငူခေတ်တွင် တပ်
မတော်အတွက် စစ်တိုင်ရန် အသုံးပြု
သောဆင်ကို သီးသန့်ထားရှိသည်။ စစ်
ပွဲတွင် အသုံးပြုမရသော ဆင်များကို
နိုင်ငံခြားသို့ ပို့ရသည်ဟု မှတ်တမ်း
မှတ်ရာများတွင် ဖော်ပြထားပါသည်။

၁၆ ရာစုတွင် ပဲခူးနေပြည်တော်

သို့ ရောက်ခဲ့သော အီတလူမျိုး ဆီတ
ဖက်ဒရယ်က ၎င်းတွေ့မြင်ခဲ့ရသော ဆင်
ကျုံးသွင်းခြင်းနှင့် ဆင်လေ့ကျင့်မှု
အတတ်ပညာကို တအံ့တဩမှတ်တမ်း
တင် ရေးသားခဲ့ရပါသည်။ မြန်မာဆင်
တပ်မတော်ကို တိုက်ဆင်တစ်ကောင်
ဖြင့် ပါဝင်ဖွဲ့စည်းခွင့်ရရန်မှာ ရဲမက်တပ်
သားကဲ့သို့ပင် အဆင့်ဆင့်ရွေးချယ် စိစစ်
ခြင်း ခံရသည်။

၎င်းဆင်၏ ကြန်အင်သူ၊ တွရ
လကွဏ္ဍာအရ တိုက်ဆင်ကောင်း
လကွဏ္ဍာနှင့် ပြည့်စုံခြင်းရှိ မရှိကို ဆင်
တော် လကွဏ္ဍာဖတ် ကျွမ်းကျင်သူက
ရေးဦးစွာ ဆုံးဖြတ်ရသည်။ တိုက်ဆင်
ကောင်း လကွဏ္ဍာနှင့် ပြည့်စုံသည်ဟု
ယူဆရသော ကျုံးမိဆင် (သို့မဟုတ်)
ငယ်မွေးခြံပေါက် ရွှေနန်းတွင်းဆင်ကို
လေ့ကျင့်သူထံ အပ်ရပါသည်။ ဆင်လေ့
ကျင့်သူက ဆင်၏သွားလာမှု အမိန့်နာခံ
မှု၊ လိမ္မာယဉ်ကျေးမှု၊ တိုက်ပွဲဝင်နိုင်မှု၊
ရဲစွမ်းသတ္တိရှိမှုတို့ကို ပြည့်ဝစွာ လေ့ကျင့်
ပေးပြီး တိုက်ဆင်လေ့ကျင့်သည့် ဆင်
ဆရာထံ ထပ်မံအပ်ရပါသည်။

ဆင်ကို မှတ်ကျောက်တင်

လေ့ကျင့်ပုံမှာ

တိုက်ဆင်ကောင်းအဖြစ်မှ
မှတ်ကျောက်တင်လေ့ကျင့်ပုံမှာ ဆင်
သည် စစ်မြေပြင်၌ လန်ဖျပ်ခြင်းရှိ၊ မရှိ
စမ်းသပ်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ကျားဟိန်သံ
ပေး၍ ကျားရုပ်ဖြင့် ခြိမ်းခြောက်ခြင်း။
၎င်းမှတစ်ဆင့်တက်၍ တီးသံ၊ မှတ်သံ၊
ဗုံသံ၊ နံသံ စစ်မောင်းသံ၊ ဆူညံသံပေး၍
ခြောက်လှန်သည်။ ထိုမှတစ်ဖန် စစ်သည်
တို့၏ အော်သံ၊ ဟစ်သံ၊ ကြိမ်းမောင်းသံ၊
သေနတ်မီးပေါက် ဖောက်သံ၊ ခိုင်း၊ လွှား၊
ရိုက်သံတို့ဖြင့် ခြောက်လှန်ပြန်သည်။
ဤသို့ ခြိမ်းခြောက်မှုကို မကြောက်မရွံ့
နောက်မတွန့်သော ဆင်ကို စစ်မြေပိုက်
ရာ သေနင်္ဂဗျူဟာ၊ စစ်ချီစစ်တက် ထိုး
စစ်ခံစစ် တက်ခြင်း၊ ဆုတ်ခြင်း
အကြောင်းနှင့် ရန်သူကို တိုက်ခိုက်
ခြင်း အကြောင်းစသည်တို့ကို ထပ်မံ
သင်ကြားပေးပြန်သည်။ သင်ကြားမှုပြီး
ပြည့်စုံမှ ဆင်တပ်မတော်တွင် ပါဝင်
အသုံးပြုကြသည်။ မြန်မာတို့သည်
တိုက်ဆင်ကို အလေးအမြတ် တန်ဖိုး
ထားကြသည်။

မြန်မာ့ဆင်ဖြူတော်

ဆင်ဖြူတော်ဆိုင်ရာ ယုံကြည်မှုသည် ဗုဒ္ဓပုံရိပ်နှင့်အတူ မြန်မာတို့၏ မိနိုးလော ယဉ်ကျေးမှု ဖြစ်လာပါသည်။ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာအလောင်းတော် သိဒ္ဓတ္ထမင်းသားသည် မယ်တော်မာယာဝမ်း၌ ဆင်ဖြူတော်ဝင်သည်ဟူသော အိပ်မက်ဖြင့် ပဋိသန္ဓေယူခဲ့သည်ကို အကြောင်းပြု၍ ဆင်ဖြူတော်ကို ဗောဓိသတ္တ

(ဘုရားလောင်း) အဖြစ် လက်ခံယုံကြည်ခဲ့ကြသည်။ ဗုဒ္ဓ၏ဘဝဖြစ်စဉ် ပါရမီဖြည့်ရာ ဘဝများစွာတွင် ဆင်ဖြူတော်ဘဝကို တွေ့ရှိရ၍ ဆင်ဖြူတော်နှင့် ဗုဒ္ဓကို ယှဉ်၍ ယုံကြည်ခဲ့ကြသည်။

ပုဂံခေတ် (အေဒီ ၁၀၄၄-၁၂၈၇) တွင် ဤဗုဒ္ဓသာသနာနှင့်အတူ ဆင်ဖြူတော် ယုံကြည်မှုကို လက်ခံခဲ့ကြပါသည်။ ဗုဒ္ဓဝင်တွင် ဗုဒ္ဓသည် ဆင်မင်းဘဝ ဖြစ်ခဲ့ဖူးသကဲ့သို့ ပုဂံပြည်

မှ ရှင်မဟာကဿပ မဆော်သည်လည်း ဆင်မင်းဘဝ ဖြစ်ခဲ့ဖူးကြောင်း ရေးဆိုသော ကျောက်စာချပ် ရှိခဲ့ဖူးပါသည်။

ဆင်ဖြူတော်ပိုင်သောမင်းသည်

ဆင်တော်ကို ကိုးစားယုံကြည်မှုသည် ရှေးလက်မွန်မဆွကပင် မြန်မာတို့၏ အစွဲအလမ်းဖြစ်သည်။ ဆင်ဖြူတော်ကို ပိုင်သောမင်းသည် ဘုန်းသမ္ဘာကြောင့်လည်းကောင်း၊ နတ်သိကြားတို့

သလေဟန်ဖြင့်လည်းကောင်း၊ မင်း၏
တန်ခိုးကြီးမားပွဲကို ချဲ့ထွင်ကြသည်။
စကြဝတေးမင်းသည် ဆင်ဖြူတော်ကို
ပိုင်ဆိုင်သည်ဖြစ်ရကား မြန်မာမင်းများ
သည် ဆင်ဖြူတော်ပိုင်ဆိုင်ခြင်းကို
စကြဝတေးမင်းနှင့် နှိုင်းကာ ဂုဏ်ယူ
ကြသည်။

သမိုင်းတင်ခဲ့သည့် ပုဂံခေတ်မှ
စ၍ မင်းများ၏ ဆင်ဖြူတော် ပိုင်ဆိုင်မှု
ဖော်ပြရလျှင်

၁။ ပုဂံအနော်ရထာမင်းစောသည်
သန်မြန်စွာ အမည်ရှိ ဆင်ဖြူတော်
ဆင်ဖြူများကို (၃၀) စီးပိုင်သည်။

၂။ မန္တဟာမင်းသည် ဆင်ဖြူ (၃၁) စီး
ပိုင်သည်။

၃။ အလောင်းစည်သူမင်းကြီးသည် ဆင်
ဖြူ (၃၉) စီး ပိုင်သည်။

၄။ တန်ခိုးရှင် သီဟသူသည် (အေဒီ
၁၂၁၂) က စမုန်မြစ်၌ မျောပါလာသော
ဆင်ဖြူအသေကောင်ကို ဆယ်ယူလျက်
တစ်စီးရှင်ဘွဲ့ခံယူပါသည်။

၅။ ငါးစီးရှင်ကျော်စွာ (အေဒီ ၁၃၄၄-
၁၃၅၀) သည် ဆင်ဖြူ (၅) စီး ပိုင်သည်။

၆။ ဟံသာဝတီ ဆင်ဖြူရှင် (အေဒီ

၁၅၅၀-၁၅၈၀) သည် ဆင်ဖြူများကို
ပိုင်သည်။

၇။ ကုန်းဘောင်ခေတ် အလောင်းမင်း
တရားသည် ဆင်ဖြူများကို ပိုင်ဆိုင်
သော်လည်း ဆင်ဖြူဘွဲ့ကို မခံယူပေ။

၈။ မြေခူးမင်း (အေဒီ-၁၇၇၀) တွင်
မကွေးမြို့က ဆက်သသော ဆင်ဖြူ
တော်ကို ဆန္ဒနပြောင်ကျော်ဘွဲ့တပ်၍
ဆင်ဖြူရှင်ဘွဲ့ခံသည်။

၉။ ငစဉ်ကူးမင်း (အေဒီ ၁၇၇၆-၁၇၈၀)
တွင် ရွှေမင်းဘုန်းရ ဆင်ဖြူတော် ဆန္ဒန
မင်္ဂလာဘွဲ့တပ်၍ ဆင်ဖြူရှင်ဘွဲ့ကို ခံယူ
တော်မူသည်။

၁၀။ ကုန်းဘောင်ခေတ်တွင် ဆင်ဖြူ
အများဆုံး ပိုင်ဆိုင်သောမင်းမှာ ဘိုးတော်
မင်းတရားဖြစ်သည်။

၁၁။ စစ်ကိုင်းမင်း (အေဒီ ၁၈၁၇-၁၈၂၉)
လည်း ဆင်ဖြူတော်များ ပိုင်ဆိုင်ခဲ့၍
ရတနာပြောင်မွန် ဆင်ဖြူတော်မှာ ကျော်
ကြာသည်။

၁၂။ မင်းတုန်းမင်း (အေဒီ-၁၈၅၂)
လက်ထက်တွင် သောင်သွပ်စော်ဘွားက
ဆက်သော မောရိယပစ္စယနဂါရာဘွဲ့
တပ်၍ ခံယူပါသည်။

၁၃။ သီပေါမင်း (အေဒီ ၁၈၅၂-၁၈၈၅)
တွင် ရန်အောင်မြင်တောရ ဆင်ဖြူတော်
နှင့် ဆင်ဖြူရှင်ဘွဲ့ခံယူပါသည်။

၁၄။ ဗမံမင်း၏ ဆင်ဖြူတော်များအနက်
ကမ္ဘာအနှံ့ ထင်ရှားကျော်ကြားခဲ့သည့်
ဆင်ဖြူတော်မှာ (အေဒီ-၁၈၀၆) ခု
ဟံသာဝတီတောင်ဘက် နိဗ္ဗာန်ရွာမှ
ရရှိခဲ့သော ဆင်ဖြူဖြစ်သည်။

မြန်မာပြည်တွင် ဆင်ခံဘုရား
များ များစွာရှိကြသော်လည်း မြန်မာပြည်
အထက်ပိုင်း စစ်ကိုင်းတိုင်း မုံရွာမြို့နယ်
တွင် သမ္ဗုဒ္ဓကပ်ကျော် ဘုရားစေတီ
မှခန့်ပြီးတွင် ကမ္ဘာအကြီးဆုံး ဆင်ခံဘုရား
အဖြစ် ကြည်နူးဖွယ်ရာ ဖူးတွေ့နိုင်ပါ
သည်။

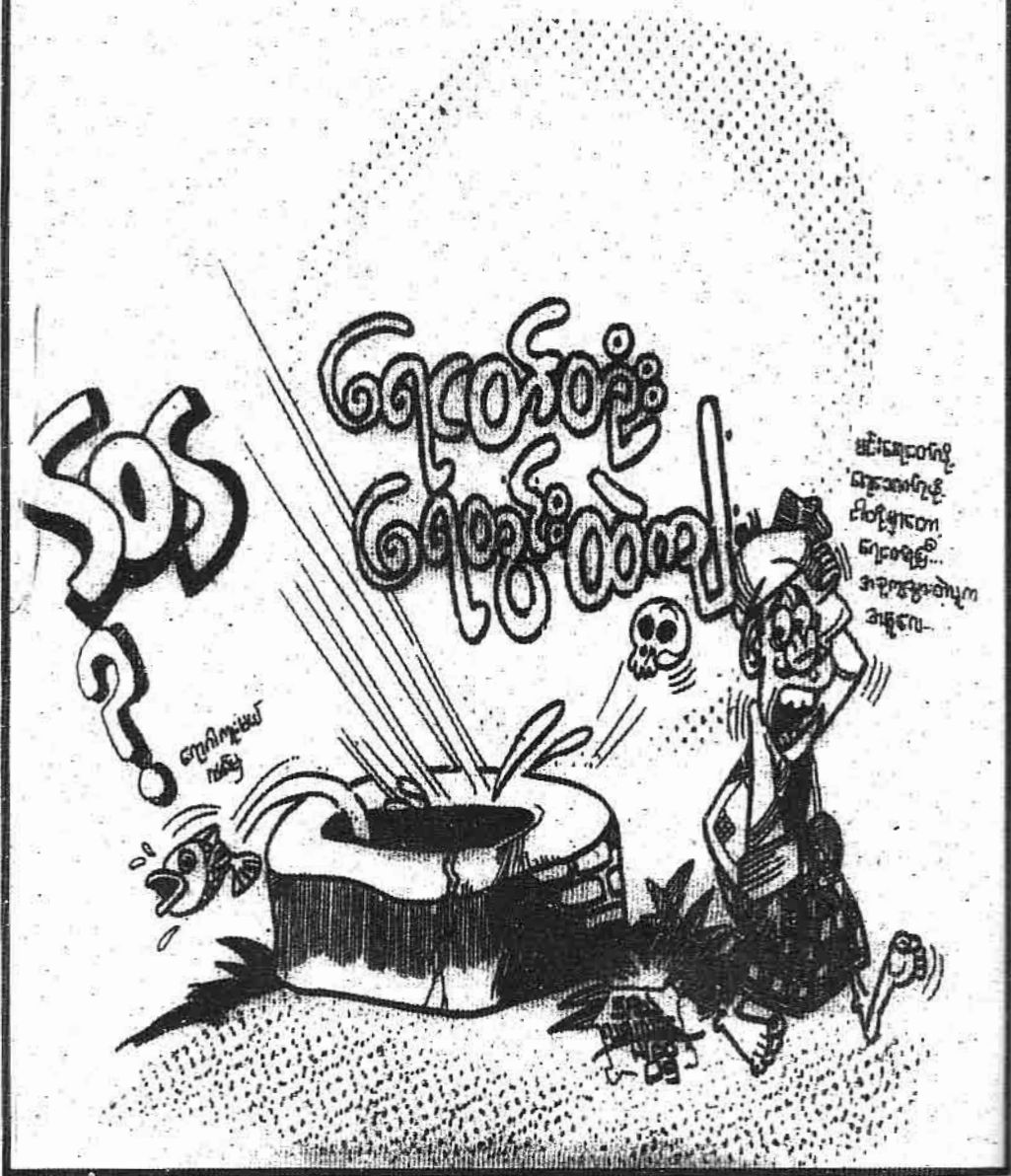
(ကိုးကား)

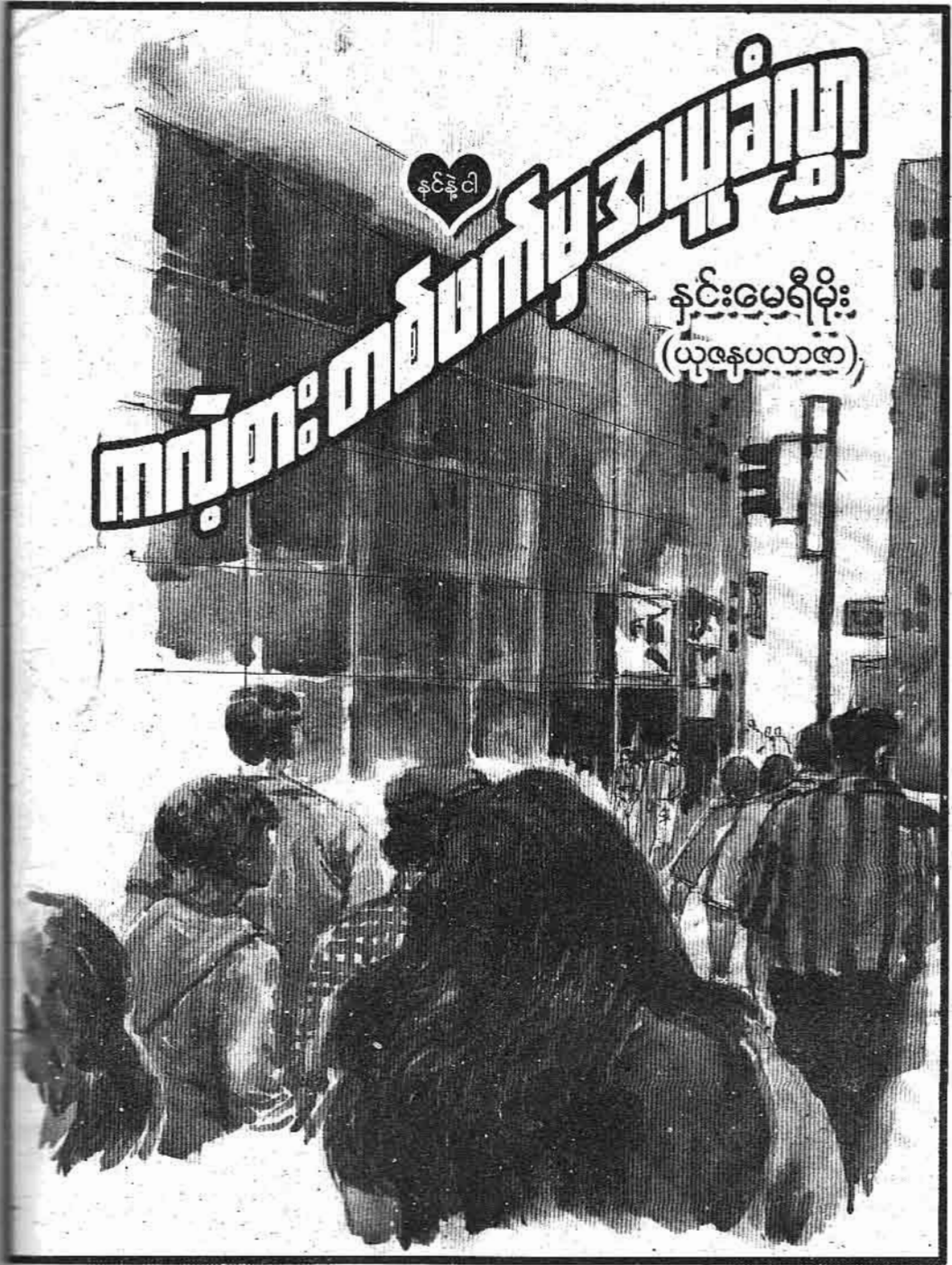
၁။ အောင်စိုး တိရိစ္ဆာန်ဆေးကုဆရာဝန်
၏ စာပေဗိမာန် စာမူဆုရ (မြန်မာဆင်)
၂။ မိမိလေ့လာ မှတ်သားမှုများ
သတ္တဝါမှန်သမျှ ဘေးမခ အေးမြရှင်လန်း
ပါစေ။

ကျော်ဇောဟိန်း(နဲ့သာ)

စာ ဖတ် သူ တွေ ပျော် စေ ပို့

သတ္တလောကတစ်ခွင်လုံး
ယောင်ရမ်း၍မျှ မော်မကြည့်ဝံ့အောင်
အပူဓာတ်များထုတ်လွှတ်ကာ တစ်နေ
ကုန် အစွမ်းမြဲလွှမ်းမိုးခဲ့သော
နေမင်းကြီး...

ယခုတော့လည်း သူမဟုတ်
သလိုပင်၊ နှုတ်ဆက်ထွက်ခွာခါနီးမှီထွ်
သဘောကောင်း၍ နေသည်။

တိမ်ခိုင် တိမ်လိပ် တိမ်ပန်းချီ
နတ်မိမယ်များကြား၌ ပုစွန်ဆီအလင်း
တန်းများ ရှက်ပြာပြေးရင်း အနောက်မှ
ကုပ်စက်ဝိုင်းတစ်ခုလုံးကို သူ၏ အလှ
တရားများဖြင့် လွှမ်းခြုံထားသည်မှာ
ကြည့်မဝ၊ ချမငြိမ်းနိုင်လောက်အောင်
အစွမ်းကုန် လှချင်တိုင်းလှ၍ နေလေ
တော့သည်။

နေရဲသွေး...

တစ်နေကုန် လူရောစိတ်ပါ
ပင်ပန်းခဲ့သမျှ နေမင်းကြီး၏အလှတရား
ကိုခံစားရင်း နေရဲသွေး တစ်ယောက်
အပန်းဖြေနေကျ ထုံးစံတစ်ခုလို ဖြစ်နေ
သည်။

ယနေ့ည အလုပ်မပြန်အလာ
နေမင်းကြီး၏ အလှတရားကို ခံစားချင်

စိတ် ကင်းခဲ့၍ နေသည်။ အပန်းမဖြေနိုင်
ဘဲ ရင်ထဲ၌ အလိုလို တင်းကျပ်၍
နေသည်။ ညစဉ် နှုတ်ဆက်ခွဲခွာသွား
တော့မည့် နေမင်းကြီး၏ရှေ့၌ အခစား
ဝင်နိုင်ရန် ဖြစ်ကမ်းနားဘေး ယာဉ်ရပ်နား
စခန်း၌ တကူးတကသွား၍ ရပ်နားထား
သော ကားပေါ်သို့ လေးလံနေသော
ခြေလှမ်းများဖြင့် လှမ်းတက်လိုက်သည်။
ကားပေါ်၌ထိုင်မိသည်နှင့်
လက်ကအလိုလို အပါးတော်မြဲ
လက်ကိုင်အိတ်ဆီသို့ရောက်သွားပြီး
အိတ်တွင်းမှ စာတစ်စောင်ကို ထုတ်
ဖတ်လိုက်မိသည်။

“မင်း ဘယ်ပြေးမလဲ နေရဲ
သွေး။ နေလိုပူလောင်တဲ့ စွမ်းအားတွေ
နဲ့ တိုဘဝတစ်ခုလုံးကို ကျွမ်းကျင်
သွားအောင် မီးမြှိုက်ခဲ့ဖူးတဲ့ မင်းရဲ့
ရက်စက်မှုတွေကို မမေ့လောက်သေးဘူး
လို့ ထင်ပါတယ်။ တို့ မင်းကို ရှာနေခဲ့တဲ့
ညောင်ရွယ်ချက်ကတော့ နေမင်းဆိုတာ
သူများကို ပူလောင်စေသလို သူ
ကိုယ်တိုင်လည်း ထောင်မြိုက်ခံရတယ်
ဆိုတာ မင်းကို သိစေချင်လို့ပဲပေါ့။
တကယ်ဆို မင်းကို ကိုယ်တိထက်

ရောက် ကလဲ့စားချေဖို့ တို့မှာ ခွန်အား
မရှိတာ မင်းသိပါတယ်။ တို့က မင်းရဲ့
ဝိညာဉ်ကို နှုတ်ယူနိုင်စွမ်းတဲ့ သေမင်း
တမန် တစ်ယောက် မဖြစ်နိုင်ပေမဲ့
မင်းကိုမင်း ပြန်ပြီး ပေါက်ကွဲထောင်ကျွမ်း
သွားအောင် အပူဓာတ်တွေ မင်းဆီ
အရောက် ထုတ်လွှတ်ပေးနိုင်စွမ်းတယ်
လို့ ပြောရင် မင်းယုံနိုင်ပါ့မလား၊
လွယ်လွယ်လေးပါကွား။ တို့အီကနေ မင်း
တစ်ပတ်ရိုက်ပြီးယူသွားတဲ့ တို့စည်း
စိန်နဲ့ဝယ်သွားတဲ့ မင်းအမည်ပေါက်ကား
လေးက သေမင်းတမန်ပဲလေး။ အချိန်
ပြင်ပြင်နဲ့မောင်လာမဲ့ အဲဒီသေမင်းတမန်
ရဲ့ ရှေ့ကို သက်ရှိလူသားတစ်ယောက်
ပို့လွှတ်လိုက်မယ်ဆိုရင်...

မင်းကို အကျဉ်းစံကိုယ်တော်
ရာထူးရသွားအောင် တို့က တွန်းပို့ပေးပြီး
သား ဖြစ်သွားရောပေါ့။ ဒီလိုဆို မင်းရော
မင်းမိသားစုပါ ဘယ်အတိုင်းအတာ အထိ
နေလိုမီးလို့ ပူလိုက်ကြမလဲ ဆိုတာ...

နေမင်းကြီးကိုယ်တို့ဝ်
လောင်မြိုက်ပေါက်ကွဲနေပုံကို တစ်
နေရာကနေကြည့်ပြီး ပျော်နေမဲ့...

မင်းကို အကျဉ်းစံရာထူး

တိုးပေးမဲ့ . . .

မင်းရဲတစ်ချိန်က

ကျွမ်းအိမ်သူ

နေရဲသွေးသည် ရင်ထဲမှ
လေပူကို မှုတ်ထုတ်လိုက်ရင်း ပြင်ကား
လေးကို ဖြည်းဖြည်းချင်း ဘီးလိမ့်၍
မောင်းထွက်လာသည်။ ဖမ်းထိန်းမရ
သည့် စိတ်အစဉ်က ပြန်သတိမရစေချင်
သော်လည်း တစ်ချိန်က ကျွမ်းအိမ်သူ
ရှိရာဆီသို့ ခရီးနှင့်နေမိသည်။

“မရယ် . . . မောင့်ငွေတွေက
တိုက်ခန်းတွေထဲ မြှုပ်နေလို့ပါကွာ။
တိုက်ခန်း တစ်ခန်းလောက် ရောင်းလိုက်
ရရင် ငွေက ချက်ချင်း ပြန်ပေါ်လာမှာပါ။
ခုဟာက မောင့်အတွက်ထက် “မ”တို့
မိသားစု မောင့်ကြောင့် မျက်နှာငယ်မှာ
စိုးရိမ်လို့ပါ။ “မ”တို့က ဒီလောက်
ဆွေဂုဏ် မျိုးဂုဏ်ကြီးနေရက်နဲ့ မောင့်
ကျမှ စီးစရာ ကားလေးတစ်စင်းတောင်
မရှိဘူးဆိုရင် လက်ကဲ့ရဲစရာဖြစ်နေမှာ
စိုးလို့ပါ။ ပြီးတော့ “မ”နဲ့မောင်က
မကြာခင် လက်ထပ်ကြတော့မှာဆို
တော့ လင်ပိုင်ပစ္စည်း မယားပိုင်ပစ္စည်း
ခွဲစရာ မလိုဘဲ အတူတူ ဖြစ်သွား

ကြတော့မှာ မဟုတ်လား။ အခု လတ်တလော “မ”က ငွေထုတ်ပေးရ တာဆိုပေမဲ့ နောင်ဆို မောင်ရှာလာသမျှ ငွေအားလုံးက “မ”ကိုပဲ အပ်ရတော့မှာ လေ။ ခုခေတ်သူငွေအများစုက ဆောက်လုပ်ရေးလုပ်ငန်းရှင်တွေဆိုတာ “မ”သိပါတယ်ကွာ။ ဒီကားတန်ဖိုး လောက်ကတော့ စာရင်းထဲ ထည့်စရာ တောင် မလိုပါဘူး။ မောင် ဆောက်လုပ် ရေးလုပ်ငန်းက ရတဲ့ငွေတွေ “မ” သိမ်း စရာနေရာတောင် မရှိတော့လို့ “မ” ညည်း မဲ့အသံကို ခုထဲက ကြားတောင်ကြား ယောင်နေမိသေးရဲ့။ မောင်စိတ်ကြိုက် ကားကို မောင့်သူငယ်ချင်းဆီက ဝယ်ရ မှာမို့လို့ မောင့်နာမည်နဲ့ဝယ်တာကိုတော့ မောင်သိကွာထိန်းတဲ့အနေနဲ့ “မ” နားလည်ပေးပါကွာ။ မောင်နဲ့မ လက်ထက်ပြီးရင်တော့ ဘာပစ္စည်းပဲ ဝယ်ဝယ် “မ”နာမည်နဲ့ပဲ ဝယ်ဖို့မယ် ကွာ။ ဒီတစ်ကြိမ်လေးတော့ မောင်ကို နားလည်ပေးပါကွာ နော်”

“မောင်က ဒီကားရပြီမှ “မ”ကို ပစ်သွားရင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲမောင်ရဲ့”

“ဟား...ဘယ်လိုပြောလိုက်

တာလဲ “မ”ရယ်။ ဒီလောက် ဘက် ပေါင်းစုံက ကျွမ်းကျင်လိမ္မာတဲ့ မောင် အိမ်သူဖြစ်လာမဲ့ မောင်ရဲ့ ကျွမ်းအိမ်သူ ဆိုတဲ့ မိန်းမလှ မိန်းမမြတ်မျိုးကို ဘယ်လိုထပ်ပြီးရှာလို့တွေ့နိုင်ပါတော့မလဲ

“မ”ရယ်။ ကျွမ်းအိမ်သူဆိုတဲ့ မိန်းမ ကောင်းကို ပစ်တဲ့ယောက်ျားဆိုတာ ရှားနေလို့ပဲ ဖြစ်မှာပေါ့ “မ”ရဲ့ ဒီကားလေး တစ်စီးလောက်ဝယ်ဖို့ အရေးလေးနဲ့ မပြောကောင်း မဆိုကောင်းတွေ ပြောမနေပါနဲ့တော့ “မ”ရာ။ မောင်ကို မယုံရင် ငွေထုတ်ပေးမနေပါနဲ့တော့။ မောင်ကတော့ ကား ဝယ်ရတာ မဝယ် ရတာထက် “မ”က မောင့်အပေါ် မယုံ ကြည်တဲ့အပေါ်ပဲ စိတ်မကောင်း ဖြစ်မိ တာပါ”

“မ”က မောင်ကို “စ”တာပါ မောင်ရယ်။ မောင်ကိုယုံလို့ပဲ လက်ထပ် မဲ့ရက်ကိုတောင် သတ်မှတ်ပြီးကြပြီပဲ။ မောင်လိုတဲ့ငွေကို “မ”ထုတ်ပေးလိုက် ပါမယ်။ ဒါပေမဲ့ မောင်ကားကို ပထမဆုံး စီးတဲ့သူကတော့ “မ”ပဲ ဖြစ်ချင်တယ် နော် မောင်”

“ဟား...စိတ်ချ...ကားဝယ်

ပြီးတာနဲ့ “မ”ဆီကို အရင်ဦးဆုံး မောင် လာပြီမယ်။ ဒါမှ မောင် အူတွေ အသည်းတွေ ကျွမ်းလောက်အောင် ချစ်ရတဲ့ မောင်ရဲ့ ကျွမ်းအိမ်သူလေး ကွ...ဟား ဟား ဟား ဟား”

ပွမ်း...ပွမ်း...ပွမ်း...

သူညံ့စွာထွက်ပေါ်လာသော ကားဟွန်သံများက အတိတ်တစ်ချိန် တစ်ခါဆီက ကျွမ်းအိမ်သူ၏ လွှမ်းမိုးမှု အောက်မှ နေရဲသွေးကို နှိုးထလိုက် သည်။ မိမိသွားသော်လည်း မောင်းရ ကောင်းမုန်းမသိအောင် အတွေး ပင်လယ်ထဲနှစ်နေရာသော နေရဲသွေးကို နောက်မှ ကားများက အဲသ ထောပနာ ပြုလိုက်ကြခြင်း ဖြစ်သည်။ နေရဲသွေးမှာ ကမန်းကတန်း ကားကို မောင်းထွက် လိုက်သော်လည်း နောက်မှ မီးဝင်းဝင်း တောက်နေသောမျက်လုံးများကို ဂရ မစိုက်နိုင်အားပဲ ကျွမ်းအိမ်သူကိုသာ ပြန်မြင်ယောင်နေမိသည်။

“မရယ်... “မ”ကို မောင်မချစ် မနှစ်သက်ခဲ့ပေမဲ့ တကယ်ကို ပေါင်းဖက် ဖို့ ရည်ရွယ်ထားပြီး လက်ထပ်ဖို့ စီစဉ် ခဲ့တာပါကွာ။ စဉ်းစားကြည့်လေ “မ”တို့

အသိုင်းအဝိုင်းက ဒီလောက် ပြည့်စုံ
နိုင်မနေတော့ “မ”ကို လက်ထက်
လိုက်ရင် မောင့်ဘဝက အေးချမ်းပြည့်စုံ
သွားမှာ မြေကြီးလက်ခတ်မလွှဲအောင်
သေချာတယ် မဟုတ်လား။

မောင်ရဲ့ ဂျီစမဲ့ရ ရင်းနှီးငွေလေး
တွေ မောင့်သူငယ်ချင်းရဲ့ ဆောက်လုပ်
ရေးလုပ်ငန်းမှာ ရှယ်ယာဝင်မိတာ ငွေ
ပြန်မပေါ်ဘဲ ဆုံးမလို မြှုပ်မလို ဖြစ်သွား
တာ အမှန်ပါ။ “မ”ကိုသာ လက်ထပ်
လိုက်ရင်တော့ “မ”ရဲ့ ဦးဆောင်မှု “မ”
ရဲ့အရင်းအနှီးငွေတွေနဲ့ လုပ်ငန်းတွေ
ထုပ်ထုပ်ရင် မောင် ဆုံးရှုံးသွားတဲ့ငွေ
လောက်ကတော့ ခဏလေးနဲ့ ပြန်ရှာ
နိုင်မယ်လို့ မောင်က ယုံကြည်ထားခဲ့
တာပါ။

ဖြစ်ချင်တော့ “မ”ရယ်။ “မ”
နဲ့ “မောင်” လက်ထပ်မဲ့သတင်းကို
ဘယ်လိုကနေ ဘယ်လိုကြားသွားလဲ
မသိပါဘူး။ မောင့်ငယ်ကျွမ်းဆွေက
မောင်ရင်ဆွေးကိုပိုက်ပြီး မင်္ဂလာပွဲအထိ
လိုက်လာပြီး အားလုံးသိအောင်
မောင့်ဝန်းအမှန်ကို အများရှေ့မှာ ဖွင့်ပြော
မယ်တဲ့။ မောင်ရဲ့ အနာဂတ် မျှော်လင့်

ချက်တွေ တစ်ခါတည်း ရေစုံမျှောခံ
လိုက်ရသလိုပါပဲ။ မောင် တကယ်ကို
ယူကုန်မရ ဖြစ်ခဲ့မိတာပါ။ မောင်သာ “မ”နဲ့
မင်္ဂလာပွဲကို ရှေ့အတင်း ငွေတိုင်း
လိုက်ရင် မောင်ရော မရဲ့ အသိုင်းအဝိုင်း
အားလုံး အရှက်ကြရမှာမို့ လက်ထပ်
ပွဲ ကျင်းပဖို့ နှစ်ရက်အလိုမှာပဲ မောင်
“မ”နဲ့ဝေးရာကို ထွက်ခွာသွားခဲ့ရတာပါ
ကွာ။ မောင်မှာ ပြန်ဖော်မရနိုင်တော့မဲ့
မောင့်ရဲ့ငွေတွေကိုယ်စား “မ”ဝယ်ပေး
ခဲ့တဲ့ကားကိုရောင်းပြီး အရင်းအနှီးလုပ်ဖို့
“မ”ရဲ့ ပြိုင်ကားလေးကို အပိုင်ယူလိုက်
မိတာ မောင်ကို နားလည်ခွင့်လွှတ်
စေချင်မိတယ်ကွာ။ “မ”တို့ရဲ့ အသိုင်း
အဝိုင်းကြားမှာ ပိုင်းလုံးတစ်ယောက်
အဖြစ်နဲ့ အမည်းစက် တင်ကျန်ခဲ့မှန်း
မောင် သိပါတယ်။

ဒါပေမဲ့ “မ”တို့မိသားစုကို
သိက္ခာကျအောင်ရည်ရွယ်ပြီး မင်္ဂလာပွဲ
ကို လှူသိရင်ကြားစိစဉ်ပြီးခါမှ တမင်
တကာပျက်အောင် ဖျက်ခဲ့တဲ့အထိ
တော့ မောင် ယုတ်မာခဲ့တာ မဟုတ်ပါ
ဘူး။

မမျှော်လင့်ဘဲ သိက္ခာကျရမဲ့

အဖြစ်မျိုးနဲ့ ကြံသွားရလို့သာ မောင်
မင်္ဂလာပွဲနဲ့ဝေးရာကို ပြေးခဲ့ရတာပါကွာ။

မောင်မှာ ငယ်ကျွမ်းဆွေနဲ့
သားကလေးရှိတာ မှန်ပေမဲ့ ရန်ကုန်မြို့
ကြီးမှာ ချမ်းသာချင်စောနဲ့ ရုန်းကန်
လှုပ်ရှားနေရတာကြောင့် သူတို့ကို မေ့
မှန်းမသိ မေ့နေခဲ့မိတာပါ။ “မ”နဲ့တွေ့
တော့ သူတို့တွေကို မောင်ဘဝထဲက
အပြီးဆွဲထုတ်ပစ်လိုက်မိတာ မောင်မှား
သွားတယ်ကွာ။ သူတို့တွေ မောင်
နောက်ကို ဘယ်လိုမှ လိုက်လာနိုင်မှာ
မဟုတ်ဘူးလို့ မောင်က ထင်လိုက်မိတာ
ကိုး။ အမှန်တော့ သူတို့တွေမှာလည်း
အသည်းနှလုံးနဲ့ ခံစားချက်နဲ့ စဉ်းစား
တွေးခေါ်သွားလာနိုင်တဲ့ အစွမ်းသတ္တိ
တွေရှိမှန်း မောင် သတိတစ်ချက်လပ်
သွားမိတယ်။ သူတို့ကို အထင်သေး
လိုက်မိတယ်ကွာ။

“မ” စည်းစိမ်နဲ့ဝယ်ထားတဲ့
ပြိုင်ကားလေးပေါ်မှာ သူတို့ သားအမိကို
တင်ပြီး မောင်တို့နယ်ကို ပြန်ရောက်ခဲ့
ပေမဲ့ မောင် တစ်ရက်မှ “မ”ကို မေ့မရ
ခဲ့ပါဘူးကွာ။ အထူးသဖြင့် မောင်တို့
လက်ထပ်ပွဲနေရဲ့ နောက်တစ်နေ့

သတင်းစာမှာ “မ”ရဲ့အမေ နာရေး
သတင်းကို မောင် ဖတ်လိုက်ရလို့ပါပဲ။
နလုံးရောဂါသည် “မ”ရဲ့အမေအတွက်
မောင် အကြီးအကျယ် စိတ်မကောင်း
ဖြစ်ရတယ်ကွာ။ ကျွမ်းဝင်ချစ်ခင်သူတွေ
ပေါများစေချင်လို့ ကျွမ်းအိမ်သူလို့
အမည်မှည့်ထားတဲ့ “မ”တစ်ယောက်
တော့ မောင်ကြောင့် ကျွမ်းဝင်ချစ်ခင်သူ
တွေရဲ့ ကြားမှာ ဘယ်လောက်
အားငယ်နေရမယ်၊ မျက်နှာငယ်နေ
ရမယ်၊ သိက္ခာတွေ ရေစုံမျှောနေရမယ်
ဆိုတာ မောင်တွေးကြည့်မိတိုင်း
တကယ်ကို ရင်နာခဲ့ရပါတယ် “မ”ရယ်။

အစကတော့ “မ”ကို မောင်
က မချစ်ဘူးလို့ ထင်ခဲ့မိတယ်။ “မ”နဲ့
ဝေးရပြီး “မ”ကို တစ်ရက်မှ မေ့မရတော့
မှ “မ”ကို မောင် ဘယ်လောက်အထိ
ချစ်မိသွားမှန်း မောင်သဘောပေါက်
လာတယ်။

ဒါကြောင့် “မ”ကိုယ်စား ပြိုင်
ကားလေးနဲ့ အလွမ်းဖြေဖို့ ဒီပြိုင်ကား
လေးကို မရောင်းတော့ဘဲ မောင်ကိုယ်
တိုင်စီးနေခဲ့တာပေါ့။ ဒီပြိုင်ကားလေး
ကြောင့်လည်း “မ”က “မောင်”ကို

ပြန်ရှာတွေ့ခဲ့တာ မဟုတ်လား။ မောင်
ဝမ်းသာပါတယ် “မ”ရယ်။ မောင်ကိုယ်
တိုင်က လောင်မြိုက်ပေါက်ကွဲနေပုံကို
“မ”က ကြည့်ချင်တယ်ဟုတ်လား။ “မ”
သာ ပျော်မယ်ဆိုရင် မောင်အပြစ်တွေ
အတွက် မောင် ရင်စီးပြီး ခံယူလိုက်ပါ
မယ် “မ”ရယ်။

မျက်ဝန်းထဲ၌ ကျွမ်းအိမ်သူကို
မြင်ယောင်ရင်း ရင်တွင်း၌ ကြိတ်မိတ်
မျိုသိပ်ထားခဲ့ရသော စကားများကို
နေရဲသွေး စိတ်ထဲမှ ရင်ဖွင့်ချင်နေမိ
သည်။

“ဟား . . . ရှေ့လမ်းမပေါ်မှာ
အချို့သမီးတစ်ယောက် ကားလမ်းပေါ်
တည့်တည့်ရပ်နေပါလား။

ဒါ ငါ့ကို အကျဉ်းစံရာထူး
ရပ္ပားအောင် “မ”ကိုယ်တိုင်ဆင်ထားတဲ့
အကွက်ပဲလား . . .

ငါ . . . ငါ . . . ဘာလုပ်ရမလဲ
တည့်တည့် ဝင်တိုက်လိုက်ရမလား
ရှောင်လိုက်ရမလား”

ကားလမ်းမ အလယ်ခေါင်
တည့်တည့်ရပ်၍ အချိန်ပြင်ပြင်ဖြင့်
မောင်းလာနေသော နေရဲသွေး၏

ပြင်ကားလေးကို စုစုတိုက်တိုက် ရပ်ကြည့်
နေသည့် အမျိုးသမီးလေးတစ်ဦး...
“တောက် ဒီမိန်းမတွေ သေ
တော့မှာပဲ၊ ငါတိုက်ထည့်လိုက်ရလို့ ဟင်း
...”

“ဟင်... ကျွမ်းအိမ်သူ”
“မ... “မ” ကိုယ်တိုင်ပါလား”
ကားလမ်းမအလယ်မှ အမျိုး
သမီးကို မြင်ခါစက ဘာလုပ်ရမလဲဆိုတဲ့
ဆုံးဖြတ်ချက်ချရခက်နေသော နေရဲသွေး
မှာ ကားမီးရောင်အောက်တည်တည်မှ
ကျွမ်းအိမ်သူ၏ မျက်နှာကို ဗွားကနဲ
မြင်လိုက်ရသောအခါ...

ကျွန်း...
ဝိုး...
ဝုန်း...
လူ ကို မတို့ က် မိစေရန်
ရုတ်တရက် ဆွဲရှောင်ကွေ့ချလိုက်သော
နေရဲသွေး၏ကားမှာ အရှိန်မထိန်းနိုင်ပဲ
လမ်းဘေးမှ ညောင်ပင်ကြီးနှင့် အရှိန်
ပြင်းစွာ ဝင်တိုက်မိသွားသည်။

“ဟေ့... မော့... အရမ်းသွား
မကိုင်နဲ့အုန်း... မော်တော်ပီကေ
ခေါ်အုန်းကွ”

“ဟား... သွေးတွေအများကြီး
ပဲ... ဒီလူတော့ သေမယ်နဲ့တူတယ်”
“ဟေ့... ဆေးရုံကားခေါ် လေ
... ဒီအတိုင်းကြည့်နေရင် သေသွား
မှာပေါ့”

“ဒီလောက် အရမ်းမောင်းမှ
တော့ တိုက်တာတောင် နည်းသေး
တယ်ကွာ...”

တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ပွက်
လော်ရိုက်နေသော အသံများကြားမှ
နေရဲသွေး ကြိုးစား၍ ခေါင်းမောကြည့်
လိုက်သည်။ လေးလံနေသော မျက်ခွံ
များပေါ်၌ ပိတ်ဖုံးနေသည့် စေးထန်ထန်း
သွေးများကို ကတုန်ကရီဖြင့်သုတ်ရင်း
ကျွမ်းအိမ်သူကို တွေ့လိုတွေ့ ငြား ရာ
နေမိသည်။

“မောင်ကို အကျဉ်းစံရာထူးခန့်
အပ်ဖို့အရေး “မ” ကို “မ” စတေးပစ်ဖို့
အထိ ကြိုးစားရသလား “မ” ရယ်။
တခြားသူတစ်ယောက်ကို အစားထိုး
လိုက်ရင်လည်း “မ” ဆန္ဒတွေ
ပြည့်မြောက်ဖို့ “မောင်” ဖြည့်ဆည်းပေးနိုင်
ပါတယ်ကွာ။ ကံ ကံ၏ အကျိုးတွေကို
မောင်တော့ တကယ်ယုံသွားပြီ “မ”

ရယ်။ မောင် ပယောဂကြောင့် “မ”
မေမေ အချိန်မတန်မီ အသက်ဆုံးရှုံးခဲ့
ရသလို မောင်လည်း ဒီအပြစ်ကြွေးကို
ဆပ်ဖို့ မရဏမင်းကြီးဆီ စောစောစီးစီး
အရောက်သွားရတော့မှာပါ။

ခုချိန်မှာ မောင်ရဲသွေးတွေ ရဲရဲ
တောက်လို့ မောင်ကိုယ်တိုင်ရဲ ဝိညာဉ်
ရော ခန္ဓာပါ လောင်မြိုက်ပေါက်ကွဲနေ
တာ “မ” မြင်ရလောက်ပါပြီ။

“မ” ကျေနပ်နိုင်လိမ့်မယ်လို့
မောင် မျှော်လင့်ပါတယ်ကွယ်”

x x x

နေရဲသွေး၏ ရင်တွင်းပေါက်ကွဲ
သံစဉ်များကို ကျွမ်းအိမ်သူ နားနှင့်စပ်စပ်
မကြားလိုက်ရသော်လည်း သွေးသံရဲရဲ
ကြားမှ အပြူးမျက်နှာပေးနှင့် ငြိမ်ကုသွား
သော နေရဲသွေး၏ နောက်ဆုံးဖြစ်အင်
ကိုကြည့်ရင်း ကျွမ်းအိမ်သူ နားလည်
သဘောပေါက်လိုက်မိသည်။

“မောင်” က “မ” ကို တိုက်မိမှာ
စိုးရိမ်လို့ ရှောင်လိုက်မှန်း “မ” သိပါတယ်။
အစကတော့ “မ” စည်းစိမ်တွေကို
လိမ်ယူ။ “မ” ဂုဏ်သိက္ခာကျဆင်း

အောင်လုပ်။ “မ”မေမေကို အသက်ဆုံး
ရုံးအောင် ဖန်တီးခဲ့တဲ့ နေရဲသွေးဆိုတဲ့
လူကို အမှန်ချေပစ်ချင်ခဲ့တာ အမှန်ပါ။

“မ”ရဲ့ ပြိုင်ကားလေးနဲ့ မောင်
ကို ပြန်ရှာတွေ့တဲ့အချိန်မှ “မ”ရဲ့ ကလဲ့
စားကို မောင်မသိမှာစိုးရိမ်လို့ စာရေးပြီး
အသိပေးခဲ့မိတာပါ။

ကျွန်းအိမ်သူ ပူလောင်သလို
နေရဲသွေးကို ပူလောင်စေချင်တဲ့စိတ်
ကိုယ်ကိုယ်ကိုယ် သတိမထားမိခဲ့
ဘူးလေ။

နေရဲသွေးရဲ့ ကားရေမှာ
ရဲရဲတောက် အစောဆင်နိုင်တဲ့ ဖိနပ်ကလေး
ဆင်ရုံသမတစ်ဦးကို အပူ တပြင်းရှာရင်း
အိမ်စေမလေးတစ်ဦးရဲ့ အိမ်ကို
အမှတ်မထင် ရောက်သွားခဲ့တုန်း ကပေါ့
...

အိမ်စေမလေးရဲ့အဖွားကို
အသပြာထုပ်ပုံပေးပြီး အိမ်စေမလေးကို
ကိုယ်လိုရာစေခိုင်းနိုင်ဖို့ ဆွဲဆောင်
ချွေလိပ်ရှင်ခဲ့တာ “မ”ရဲ့ ရည်ရွယ်ချက်
ပါ။

ငွေထုပ်ပုံပေးခင် အဖွားကို
သွေးတိုးစမ်းချင်တဲ့စိတ်နဲ့ တီးခေါက်

ကြည့်မိလိုက်မှ “မ”ရဲ့ အတွေးအခေါ်
တွေ လုံးဝ ပြောင်းသွားခဲ့ရတယ်လေ။

“အဖွား...အဖွားမှ သာသမီးနဲ့
မြေးတွေ ဒီလောက်များလို့ မပြည့်မစုံ
ချီးချိုတဲ့နဲ့ နေနေရတာပေါ့။ အကယ်
လို့များ မြေးတစ်ယောက်ယောက်
လျှော့ချလိုက်လို့ အဖွားဘဝ
ရာသက်ပန်ပြည့်စုံဖို့လုံလုံခွင့်ရမယ်ဆိုရင်
အဖွား အဲဒီမြေးတစ်ယောက်ကို စတေး
ပစ်မလားဟင် အဖွား”

“ဘယ်နှယ် ပြောလိုက်တာလဲ
သူငွေးမလေးရယ်။ ဒီ သာသမီးတွေ
မြေးတွေအားလုံးက အဖွား ပပေဟဂ
ကြောင့် လူ့လောကထဲ ရောက်လာကြ
ရတာလေ။ သူတို့လေးတွေရဲ့ဘဝ ပြည့်
ဝဖို့အတွက် အဖွားမှာ တာဝန်ရှိတယ်ကွဲ့။
ကံအကြောင်းမလှလို့ သူတို့တွေကို
ပြည့်ပြည့်စုံစုံနဲ့ အဖွားမထားနိုင်ပေမဲ့
အဖွားဘဝလူနဲ့အတွက်တော့ သူတို့တွေ
ရဲ့ ဘဝနဲ့ စတေးမပစ်နိုင်ပါဘူးကွယ်”

“ဒါဆိုအဖွားက ကိုယ့်ကိုယ်
ကိုယ်ထက် မြေးတွေကို ပိုချစ်တယ်လို့
ဆိုလိုတာပေါ့နော်။ အကယ်လို့များ
အဖွားမြေးတစ်ယောက်ကို လူ

တစ်ယောက်က လုပ်ကြံသတ်ပစ်လိုက်
တယ်ဆိုရင် အဖွားက အဲဒီလူကို
ဘယ်လိုပြန်ပြီး လက်တုံ့ပြန်မလဲ။ ဆိုလို
တာက ဖမ်းတာ၊ သတ်ပစ်တာ၊
တနည်းနည်းနဲ့ ကလဲ့စားချေတာ
တစ်ခုခုပေါ့”

“အမလေး...သူငွေးမလေး
ရယ်...ကြုံကြုံစည်ရာ အဲဒီ လူသတ်
သမားကို အဖွားက ဖမ်းတာပဲဖြစ်ဖြစ်၊
သတ်တာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဘယ်လိုနည်းနဲ့
ကလဲ့စားချေချေ သေသွားတဲ့သူက
ပြန်ရှင်လာနိုင်မှာမှ မဟုတ်ဘဲကွယ်။
ကလဲ့စားဆိုတာ သူကလဲ့ ကိုယ့်ကလဲ့
နဲ့ အပြန်အလှန်ချေလို့ မဆုံးတော့
ဘယ်တော့မှ ချမ်းမြေ့မှုအရသာကို
မခံစားရတော့ဘဲ သံသရာရှည်အောင်
လုပ်နေသလိုပါပဲကွယ်။ အနိုင်လိုချင်
အရုံးပေး ကလဲ့စားဟူသမျှ ခဝါချ အပူ
ကင်းကွာ ငြိမ်းအေးရတာပေါ့ကွယ်”

အဖွားရဲ့စကားတွေက “မ”ရဲ့
ရင်ထဲက ပေါက်ကွဲတောက်လောက်
နေတဲ့ မီးကို ထွက်ပေါက်မပေးဘဲ
ဝိတ်လှောင်ငြိမ်းသတ်လိုက်သလိုပါပဲ။

နေရဲသွေးကို လက်တုံ့ပြန်

ကလဲ့စားမချေတော့ဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်ပြီး ခါမှ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ကားလမ်း ဖြတ်အကူး အရှိန်နဲ့မောင်းလာတဲ့ ပြိုင် ကားလေးကို အမှတ်မထင် တွေ့လိုက်ရ တော့ တစ်ချိန်က သံယောဇဉ်ရှိခဲ့ဖူးတဲ့ “မောင်” များလားလို့ကြောင်းပြီး ရပ်ကြည့် နေမိတယ်။ ပြိုင်ကားလေးက မောင် အကြိုက် Sky Blue ပြိုင်ကားလေးက လားရာပြောင်းပြီး လမ်းဘေးက ညောင်ပင်ကြီးကို ပြေးနင်းသွားရှာပါ ရောလား။

x x x

နောက် ၆ လအကြာ... ဆေးရုံတက်ရန် ဆေးကုသနေ ရသော မိတ်ဆွေတစ်ဦးအား လူနာမေး ရန် ကျွမ်းအိမ်သူ ရောက်သွားစဉ် ဦးချဲ့ လက်တွန်းလှည်းလေးပေါ်၌ ထိုင်နေ သော နေရဲသွေးကို အမှတ်မထင် တွေ့ လိုက်ရသည်။

“ဟင် . . . နေရဲသွေး . . . နေရဲသွေး မဟုတ်လားဟင်...ရှင်... ရှင်...မသေဘူးပေါ့...ဟုတ်လား ရှင် . . . နေရဲသွေး ဟုတ်ပါ

တယ်နော်”
“ကျွမ်းအိမ်သူ”က ဦးချဲ့ပေါ်မှ လူကိုကြည့်ရင် ကတုန်ကရင်ဖြင့် မေးနေမိသည်။
“ဟုတ်...ဟုတ်ပါတယ်”မ”
မကျွမ်းအိမ်သူ”
“ရှင် မသေတဲ့အတွက် ကျွန်မ ဝမ်းသာလိုက်တာရှင်...ဒါပေမဲ့...ရှင် မျက်လုံးတစ်ဖက်က...”
“ဘယ်လို . . . ကျွန်တော် မသေတဲ့အတွက် မကျွမ်းအိမ်သူက ဝမ်းသာတယ် ဟုတ်လား။ ကျွန်တော် တကယ် သေသွားတာကမှ ကောင်းအုန်းမှာပါဗျာ...အခုတော့... ကားတိုက်မှုကြောင့် မျက်လုံးတစ်ဖက် ကွယ်ပြီး ဒုက္ခိတတာဝနဲ့ ဖြစ်နေရပြီဗျာ။ ကျွန်တော့်မှာ ၆ လလုံးလုံး ဆေးကုနေ ရပြီး ကားတိုက်ပြီးခါစက ခံစားခဲ့ရတဲ့ ဝေဒနာတွေဟာ ဝေပျဉ်းကျခဲ့ရသလိုပဲ ဗျာ။ ကျွန်တော်ဆိုးခဲ့သမျှ ဝင့်ကြွေးတွေ ကို နောက်ဘဝမကျားဘဲ ဒီဘဝမှာတင် ကျွန်တော် ပေးဆပ်နေရပါပြီဗျာ။ ကံ ကံအကျိုးကို ကျွန်တော် ချွင်းချက်မရှိ ယုံမိပါပြီဗျာ။ ကျွန်တော့်ကို မကျွမ်းအိမ်သူ

ခွင့်. လွှတ် တယ် ဆို၊ ရင် ကားတိုက်မှုမဖြစ်ခင်က ကျွန်တော်ရဲ့ ခံစားချက်တွေကိုရေထားတဲ့ မှတ်တမ်း လေးကို ယူသွားပြီး ဖတ်ကြည့်ပါဗျာ။ ကျွန်တော့်အပေါ် ခွင့်လွှတ်ပေးဖို့ ဒီ မှတ်တမ်းဟာ ကျွန်တော့်ရဲ့ အယူခံလွှာ ပါပဲဗျာ”

ကျွန်မဖတ်ကြည့်ခဲ့တင်မက ဘဲ ရှင်ရော ကျွန်မရဲ့ ရင်တွင်းခံစားချက် တွေကို ချစ်ရပြီး ရှင်လိုအမှားဖို့ မကျူး လွန်မိအောင် လူတွေ ဆင်ခြင်နိုင်ဖို့ ရှင်နဲ့ ကျွန်မရဲ့ ဆန်းကြယ်တဲ့ဇာတ်လမ်းလေး ကို မဂ္ဂဇင်းစာမျက်နှာပေါ်တင်ရမယ်ရှင် ကို မဂ္ဂဇင်းစာမျက်နှာပေါ်တင်ရမယ်ရှင် ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ် ဟောကြား ခဲ့တဲ့တရားဟာ တကယ်မှန်တယ်ဆိုတာ သတိထားမိကြရအောင်ပေါ့။ “သဗ္ဗေ သတ္တာ ကမ္မသကာ”တဲ့။ ကိုယ်ပြုပြု သမျှ ကောင်းကျိုးဆိုးမွေ့မှန်သမျှ ကိုယ် ပြန်ခံစားကြရမှာ မလွဲပါဘဲရှင်။

ဆက်လက်ကြိုးစားပါအုန်းမည်။
(၁၃.၃.၁၃)
နင်းမေရီမိုး
(ယုနေပလာတာ)

ယောင်လွန်အဆက်

ရန်ကုန်ဘဏ္ဍေ

ရန်ကုန်ဘဏ္ဍေ၏ မူရင်း
အလုပ်မှာ စာရေးဆရာ၊ ပန်းချီဆရာ
ဖြစ်သည်။ ဖက်ဆစ်ဂျပန်တော်လှန်
ရေးတွင် မြေအောက်တော်လှန်ရေး
များတွင် ပါဝင်ခဲ့သူလည်း ဖြစ်သည်။
မြန်မာနိုင်ငံမှ ကျော်ကြားသော
နိုင်ငံရေး ခေါင်းဆောင်များနှင့်လည်း
ရှင်းနှိုင်းဆင်ခြင်ခဲ့သူလည်း ဖြစ်သည်။
လွတ်လပ်ရေးရပြီးခါစ ပြည်တွင်း
သောင်းကျန်းမှုများ အရှိန်အဟုန်
ကောင်းကောင်းနှင့် တောက်လောင်နေ
ချိန်တွင် တာဝန်ရှိသူများ၏ ခွင့်ပြု
ချက်ဖြင့် ထားဝယ်ဒေသ၌ သောင်း
ကျန်းသူများကို စစ်ဝန်ထမ်းတပ်
များအား ဦးစီး၍ နှိမ်နင်းခဲ့ဖူးသည်။
KNU များလက်မှ ဗိုလ်ချုပ်
မောင်မောင်ကို ကယ်တင်ခဲ့ဖူးသည်။

ပြည်တွင်းသောင်းကျန်းမှုများ
အတန်ငယ်ချုပ်ငြိမ်းသွားသည့် အချိန်
တွင် စာရေးခြင်း၊ ပန်းချီဆွဲခြင်းဖြင့်
အသက်မွေးခဲ့သည်။

အပလအကွဲအပြဇာတ်လမ်း

တွင် တည်မြဲ အပလဘက်က
ရပ်တည်၍ ဝန်ကြီးချုပ်ဦးနေနှင့် သန့်ရှင်း
အပလများအား တိုက်ခိုက်ရေးသား
ခဲ့သည်။

ဦးနုအား သရော်သည်
မင်းသားကိုကြီးကောင်း ပြဇာတ်
စာအုပ်ကို ရေးသားခဲ့သည်။

ဦးနုနှင့် မတည်သော်လည်း
၁၉၇၃ ခုနှစ်၌ ဦးနုတည်ထောင်ခဲ့သည့်
PDP ပြည်မြေးအဖွဲ့သို့ သွားရောက်
ပြီး ပူးပေါင်းကာ တော်လှန်ရေး
ကောင်စီအစိုးရကို လက်နက်စွဲကိုင်၍
တော်လှန်ခဲ့သည်။ PDP တွင် ဗိုလ်ချုပ်
အဆင့်နှင့် နောင်ရိုးစစ်ဆင်ရေးကို
ကွပ်ကဲခဲ့သည်။ စစ်ဆင်ရေးမလုပ်
ဖြစ်ဘဲ ပျက်သွားသောအခါ PDP
အသံလွှင့်ဌာန၌ ခေတ္တဝင်ရောက်
လုပ်ကိုင်ခဲ့သည်။ ထို့နောက် အဆင်
မပြေဖြစ်ကာ ၁၉၇၅ ခုနှစ်နောက်ပိုင်း၌
ဘန်ကောက်တွင် နေထိုင်၍ စာရေး
ခြင်း၊ ပန်းချီဆွဲခြင်းလုပ်ငန်းများဖြင့်
အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းနေထိုင်ခဲ့သည်။

၁၉၈၀ ခုနှစ်တွင် နိုင်ငံတော်
အစိုးရမှ လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့်

ကြေညာသောအခါ ဘန်ကောက်သံရုံး
မှ တစ်ဆင့် မြန်မာနိုင်ငံသို့ ပြန်လည်
ရောက်ရှိခဲ့သည်။

ပထမဇနီးမှာ ဒေါ်မြသွေးဖြစ်
၍ သားသမီးလေးဦးရှိသည်။
၎င်းနောက် စာရေးဆရာအောင်ဗလ
ဒေါ် ဦးသောင်း၏ဇနီး မရွှေချောနှင့်
အိမ်ထောင်ကျခဲ့သည်။

မြန်မာနိုင်ငံသို့ ပြန်လည်
ရောက်ရှိပြီး ၁၀ နှစ် ခန့်အကြာတွင်
ကွယ်လွန်အနိစ္စရောက်ခဲ့သည်။

ရန်ကုန်ဘဏ္ဍေနှင့် ပတ်သက်
ပြီး မောင်ရင်မန်း ရေးသည့် “ကျွန်တော်
ပြည်မြေး” စာအုပ်၌ အောက်ပါ
အတိုင်း ဖော်ပြထား၏။

၁၉၇၃ ခုနှစ်လယ်လောက်
တွင် ဗိုလ်မှူးအောင်၊ မြောင်းမြဘဏ္ဍေ၊
ဘိုးတော်လှမြင့်တို့နှင့်အတူ ရန်ကုန်
ဘဏ္ဍေသည် ဦးသွင်ရှိရာ ထိုင်းနိုင်ငံ
မဲဆောက်မြို့နယ် ဟိုဒိုင်ရွာသို့ ရောက်
ရှိခဲ့သည်။ ရန်ကုန်ဘဏ္ဍေတို့ လူစု
ဟိုဒိုင်သို့ရောက်ပြီးနောက် အချိန်
အတန်ကြာသည်အထိ ဦးသွင်၏
ဟိုဒိုင်စခန်းတွင် ချောင်ထိုးထားခြင်းကို

ခံနေခဲ့ရသည်။

ဘန်ကောက်သို့ ရောက်ရှိ သွားပြီးနောက်တွင် ဗိုလ်လက်ျာ စောကြာဒီးတို့နှင့် တွေ့ကာ ၎င်းတို့နှင့် အတူ ဘန်ကောက်တွင်ပင် နေထိုင်ခဲ့ သည်။ PDP မှ ဦးဆောင် ပြုလုပ်သော နောင်ရိုးစစ်ဆင်ရေးကာလတွင် ရန်ကုန်ဘဆွေသည် ယင်းစစ်ဆင်ရေး ၏ တာဝန်ခံဖြစ်ပြီး ရွှေတန်း စစ်ဆင် ရေးဌာနချုပ်၏ ဗိုလ်ချုပ်တစ်ဦးအဖြစ် တာဝန်ယူဆောင်ရွက်ခဲ့သည်။ တပ်မတော်ဝင်းတို့လူစု PDP မှ ခွဲထွက် သွားခြင်း၊ ဦးသွင်နှင့်ဗိုလ်ရန်နိုင်တို့က

မိမိတို့တပ်များကို မပိုဘဲထားခြင်း တို့ကြောင့် နောင်ရိုးစစ်ဆင်ရေး ပျက်ပြားသွားခဲ့ရ၏။

ထို့နောက်တွင် နောက်လိုက် လူ ၂၀ ခန့်နှင့်အတူ ဗိုလ်ရန်နိုင်၏ မွေးစခန်းရှိ ရွှေတန်းစစ်ဆင်ရေးဌာန ချုပ်ကို ဦးစီးနေခဲ့သည်။

၁၉၇၃ ခုနှစ် နိုဝင်ဘာလ အတွင်း၌ ရန်ကုန်ဘဆွေသည် မြန်မာပြည်အတွင်း သံဖြူဇရပ်မြို့ အနီးရှိ တောင်စွန်းကျေးရွာအထိ စစ်ဆင်ရေးကို စွဲများအတွက် ကွင်းဆင်းလေ့လာခဲ့သည်။ ထိုမှ

တစ်ဖန် ဗိုလ်ရန်နိုင်နှင့် အဆင်မပြေ ဖြစ်ကာ ဘန်ကောက်တွင် သွားရောက် နေထိုင်ခဲ့သည်။

ရန်ကုန်ဘဆွေသည် ၎င်း၏ သားအရင်း ဆွေညီအား အစိုးရစပိုင် သူလျှို့အဖြစ် ထင်မှတ်ကာ သတ်ပစ် ရန် ကြံစည်ခဲ့ဖူးသည်။ နောက်ပိုင်းတွင် သံသယပြေသွားပြီး သားဆွေညီ၏ အသက်ကို ရတက်မအေးဖြစ်ခဲ့၏။ ရန်ကုန်ဘဆွေသည် PDP လူကြီး အားလုံးနှင့် တိုင်းအားလုံးနှင့် အဆင် မပြေဖြစ်သွားခြင်းကြောင့် နောက်ဆုံး၌ ဘန်ကောက်တွင် သွားရောက်နေထိုင်ခဲ့

လေသည်။

ရန်ကုန်ဘာဆွေအနေဖြင့် PDP လက်နက်ကိုင် လှုပ်ရှားမှုအပေါ် အကြီးအကျယ် စိတ်ကုန်နေပြီ ဖြစ်သည်။ PDP မှ ထွက်ပြီးနောက် PDP တော်လှန်ရေးကို မကြာခဏ ပုတ်ခတ် ပြောကြားခဲ့သည်။

ဤသည်မှာ ၁၉၇၆ ခုနှစ်က အလင်းဝင်ခဲ့သည့် မောင်ရင်မန်း၏ ဈေးသားချက်များ ဖြစ်ပါသည်။

မောင်ရင်မန်း အလင်းဝင်ခဲ့သော်လည်း ရန်ကုန်ဘာဆွေကား ဘန်ကောက်တွင် သုံးလေးနှစ်ဆက် နေခဲ့ပြီး ၁၉၈၀ ခုနှစ် လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့်ပေးသည့် အချိန်ရောက်မှ မြန်မာနိုင်ငံသို့ ပြန်ရောက်လာခဲ့လေသည်။

KNU, PDP နှင့်
တညလတပ်ပေါင်းစုသမိုင်းကြောင်း

မြဝတီတိုက်ဖွဲ့ မရေးမီ

တညလတပ်ပေါင်းစုသမိုင်းကြောင်း လေးကိုလည်း တပ်ပြချင်ပါသေးသည်။

ဗိုလ်မြခေါင်းဆောင်သည့် အရှေ့ကော်သူးလေ (ခေါ်) စစ်တောင်းမြစ်အရှေ့ဘက်ကမ်းမှ ကရင်သောင်းကျန်းသူများသည် ၁၉၆၆ ခုနှစ်မှစ၍ ကေအင်(နီ)ယူပါတီ၏ ဩဇာကို မနာခံတော့ဘဲ ကရင်အမျိုးသားလွတ်မြောက်ရေးပါတီ K.N.L.P အဖြစ် သီးခြားလှုပ်ရှားခဲ့ကြသည်။ ၁၉၆၇ ခုနှစ်

အောက်တိုဘာလ ၂၁ ရက်တွင် ကေအင်(နီ)ယူပါတီမှ ကျော်မြသန်း၊ စောမြမောင်၊ စောမြရင်၊ ကျင်ဖေတို့ ကတစ်ဖွဲ့၊ မန်းဘဇန့်၊ ဗိုလ်သန်းအောင်၊ ဗိုလ်မောင်မောင်၊ ဗိုလ်တင်ဦး၊ ဗိုလ်ဘသင်တို့ကတစ်ဖွဲ့ သဘောထားကွဲလွဲကြပြန်သည်။ မန်းဘဇန့်ခေါင်းဆောင်သောအဖွဲ့သည် ဗကပ ဩဇာခံဖြစ်နေသည့် ကေအင်(နီ)ယူပါတီမှ နုတ်ထွက်ပြီး ၁၉၆၈ ခုနှစ်၊ ဇွန်လ ၁ ရက်တွင် ဗိုလ်မြ၏ ကေအင်(နီ)အယ်လ်ဝီနှင့် ပူးပေါင်းခဲ့ကြသည်။ မန်းဘဇန့်နှင့် ဗိုလ်မြအင်အားစုများသည် ၁၉၆၈ ခုနှစ်၊ ဇွန်လ ၂၁ ရက်တွင် ကေအင်(နီ)ယူအက်စ် (ခေါ်) ကေအင်(နီ)ယူတပ်ဦးကို သီးခြားဖွဲ့စည်းခဲ့ကြသည်။ ကေအင်(နီ)ယူပါတီမှ ဘောနေခေါင်းဆောင်သော တပ်မဟာ (၂) နှင့် ကစဲ့ခို (ခေါ်) မောလယ်ခေါင်းဆောင်သော တပ်မဟာ (၃) အင်အားစုပူးပေါင်းအင်အား ၅၀၀ ခန့်ကလည်း ကေအင်(နီ)ယူ တပ်ဦးနှင့်ပင် ပူးပေါင်းခဲ့ကြသည်။

၁၉၆၀ ပြည့်နှစ်များတွင် ကရင်သောင်းကျန်းသူ အင်အားစု များမှာ အဓိကအားဖြင့် အောက်ပါ အတိုင်း သုံးစု ကွဲနေခဲ့သည်။

(က) ကေအင်(နီ)ယူပါတီ ခေါ် လက်ဝဲ စွန်းရောက်အုပ်စု။

(ခ) ဓမ္မာဟနိတာသာမဗ္ဗေ၏ ကေ အာရ်စီ(ခေါ်) သဘောထား ပျော့ပျောင်းသည့် အုပ်စု (၁၉၆၃ ခုနှစ်တွင် လက်နက်ချခဲ့သည်။)

(ဂ) ဗိုလ်မြ၏လက်ယာစွန်းရောက် အုပ်စု၊ (၁၉၆၆ ခုနှစ်တွင် အတိ အလင်း ခွဲထွက်သည်။)

ဓမ္မာဟနိတာသာမဗ္ဗေ၏ ကေအာရ်စီ(ခေါ်) ကရင် တော်လှန် ရေးကောင်စီသည် ၁၉၆၃ ခုနှစ် ပြည်တွင်း ငြိမ်းချမ်းရေး ဆွေးနွေးပွဲတွင် သဘောတူညီမှုရရှိပြီး တစ်ဖွဲ့လုံးနီးပါး အလင်းဝင်ရောက်ခဲ့ကြရာ အဓိက အားဖြင့် ကေအင်(နီ)ယူပါတီနှင့် ဗိုလ်မြ အုပ်စုသာ တောတွင်း၌ ကျန်ရစ်ခဲ့ ကြသည်။ ကေအင်(နီ)ယူပါတီသည် ဗိုလ်မြနှင့် စာလျှင် အင်အားကောင်းမွန် သော်လည်း အင်အားအနည်းငယ်

သာရှိသော ဗိုလ်မြကို လွှမ်းမိုးနိုင်ခြင်း မရှိခဲ့ပေ။ ထိုအခါတောအတွင်း ကေအင် (နီ)ယူပါတီသည် ဗကပဩဇာခံ ဖြစ်လာသဖြင့် အစုလိုက် အပြုံလိုက် ထပ်မံခွဲထွက်ကြပြန်ရာ ဗိုလ်မြအုပ်စု အဖို့ အင်အားတောင့်တင်းလာစရာ ဖြစ်လာသည်။ ကေအင်(နီ)ယူပါတီမှ ဗကပကို မကျေနပ်သော အုပ်စုများ သည် ဗိုလ်မြအုပ်စုနှင့်သာ သွားရောက် ပူးပေါင်းခဲ့ကြသည်။ ၁၉၇၀ ပြည့်နှစ် တွင်ကား ဗိုလ်မြအုပ်စုသည် ကေအင် (နီ)ယူပါတီနှင့် ပခုံးချင်းယှဉ်လာနိုင်ပြီး ရွှေကျင်ကျောက်ကြီးဒေသတွင် ကေအင်(နီ)ယူ ပါတီကိုပင် စစ်ရေး အရ ရင်ဆိုင်တိုက်ခိုက်လာနိုင်ပြီ ဖြစ် သည်။ ကေအင်(နီ)ယူ ပါတီဗဟိုသည် ပင်လျှင် ဗိုလ်မြအုပ်စု၏ အန္တရာယ်ကို စိုးရိမ်လာရသဖြင့် စစ်တောင်းမြစ် အရှေ့ဘက်ကမ်းမှ အနောက်ဘက် ကမ်းသို့ ကူးပြေးပြီး ဗကပ ဗဟိုထံသို့ ခိုလှုံခဲ့ရသည်။

ဦးနု၏ ပါလီမန် ဒီမိုကရေစီ (ခေါ်) ပြည်ပြေးများ ထိုင်းနိုင်ငံကို ခြေကုပ်ယူ၍ ထကြွလာကြသောအခါ

ကေအင်(နီ)ယူတပ်ဦး (ခေါ်) ဗိုလ်မြ အုပ်စုသည် ပြည်ပနိုင်ငံများနှင့် ဆက်သွယ်ရန် လမ်းပွင့်သွားခဲ့သည်။ ပြည်ပြေးများကို အကြောင်းပြု၍လည်း လက်နက်ခဲယမ်းနှင့် ငွေကြေး အကူ အညီများ အမြောက်အများရရှိလာ သည်။ ဗိုလ်မြသည်လည်း ကေအင်(နီ) ယူတပ်ဦးအပေါ်တွင် အင်အားသုံး၍ ခေါင်းဆောင်မှုကို စိုက်ထူလာသည်။ ကေအင်(နီ)ယူပါတီဝင်ဟောင်း လက်ဝဲ ဝါဒီများဖြစ်သော မန်းဘဇော်အုပ်စုကို ဗိုလ်မြသည် ကေအင်(နီ)ယူတပ်ဦးတွင် ခေါင်းဆောင်ခွင့် မပေးခဲ့ပေ။ ကေအင် (နီ)ယူတပ်ဦးသည် ပြည်ပြေး မွန်ပြည် သစ်ပါတီနှင့်အတူ တိုင်းရင်းသား ပေါင်းစုံညီညွတ်ရေးနှင့် လွတ်မြောက် ရေးတပ်ပေါင်းစု (တညလ) တွင် ပါဝင်ပြီး မိမိအဖွဲ့အစည်းအတွက် နိုင်ငံရေး၊ စစ်ရေးအမြတ်ထုတ်နိုင်ခဲ့ ပြန်သည်။ ၁၉၇၂ ခုနှစ်တွင် ကေအင် (နီ)ယူ တပ်ဦးအဖွဲ့ဝင်များသည် ပဲခူး ရိုးမသို့ပင် ဝင်ရောက်ထိုးဖောက်ပြီး ဗကပနှင့် ကေအင်(နီ)ယူပါတီတို့အား တိုက်ခိုက်နိုင်လာခဲ့ကြသည်။ သို့သော်

ပဲခူးရိုးမတွင် ရေရှည်ရပ်တည်နိုင်
ခဲ့ခြင်းကား မရှိခဲ့ပေ။

ဗိုလ်မြ၏အကြမ်းဖက်ခေါင်းဆောင်မှု
(သို့မဟုတ်) ဘောသရော အရေး
အခင်း

၁၉၇၀ ပြည့်နှစ် ဒီဇင်ဘာလ
၂၈ ရက်နေ့တွင် ကေအင်(နီ)ယူ သထုံ
ခရိုင် ဗဟိုညီလာခံ၏ အတွေ့အကြုံ
များကို သထုံခရိုင်အတွင်းရှိသော
ကေအင်(နီ)ယူနယ်ဘက်နှင့် စစ်ဘက်
ကိုယ်စားလှယ်များအား ပန္နယ်ပု (ခေါ်)
ဝိန္နုတောရွာ၌ ရှင်းပြခဲ့သည်။ ထို
ရှင်းလင်းပွဲတွင် ဆက်ကြေးငွေကိစ္စ
များနှင့် ပတ်သက်၍ သဘောထား
ကွဲလွဲမှုများ ပေါ်ပေါက်လာသည်။
ပဋိပက္ခမှာ ကေအင်(နီ)ယူခရိုင်၊
ပြည်နယ်အဖွဲ့အစည်းတာဝန်ခံများက
တစ်ဖက်၊ လက်နက်ကိုင်တပ်များက
တစ်ဖက် ဖြစ်ပွားခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။
တပ်မဟာ (၁) မှူး ကျော်ဟိုးသည်
ပြည်နယ်နှင့် ခရိုင် အဖွဲ့အစည်းများ
ဘက်မှ ရပ်တည်လိုက်သောအခါ
လက်အောက်ခံတပ်မှူးများနှင့်

ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်လာသည်။
လက်အောက်ခံတပ်မှူးများက
ကျော်ဟိုး၏ ဆန္ဒအတိုင်း ပြည်နယ်နှင့်
ခရိုင်အဖွဲ့အစည်းများအား အလျှော့
ပေးရန် ငြင်းဆန်ခဲ့ကြသည်။ ကျော်ဟိုး
သည် လက်အောက်ခံတပ်မှူးများအား
ထိန်းသိမ်းနိုင်ခြင်းမရှိခဲ့တော့ပေ။
လက်အောက်ခံတပ်မှူးများကလည်း
ကျော်ဟိုး၏ အမိန့်ကို မနာခံကြတော့
ပေ။

ကျော်ဟိုးသည် လက်အောက်
ခံတပ်များအား မထိန်းသိမ်းနိုင်
တော့သဖြင့် ၁၉၇၁ ခုနှစ် ဇန်နဝါရီလ
တွင် သထုံခရိုင်မှ ဗိုလ်မြရှိရာ သံလွင်
အရှေ့ခြမ်းသို့ နောက်လိုက် အနည်းငယ်
နှင့်အတူသွားခဲ့ရသည်။ ဤကား
ကေအင်(နီ)ယူ တင်ဦးအတွင်း အောက်
ခြေထု၏ ပူပူနွေးနွေး ပဋိပက္ခပင်
ဖြစ်သည်။ ၁၉၇၁ ခုနှစ် ဖေဖော်ဝါရီ
လတွင် ဗိုလ်မြသည် ယင်း၏စစ်ဆင်
ရေးမှူး ဂျောလေနှင့်အဖွဲ့အား သထုံ
နယ်မြေသို့ စေလွှတ်လိုက်သည်။
ဂျောလေက ဗိုလ်မြ၏ အစီအစဉ်
အတိုင်း တပ်မဟာ (၁) မှ ခေါင်းဆောင်
များအား ဗိုလ်မြကိုယ်တိုင် ရှင်းလင်း
ပြောပြမည်ဖြစ်ကြောင်း ဥပါယ်တံမျှင်
ဖြင့် ခေါ်ခဲ့သည်။ သို့နှင့် တပ်မဟာ
(၁) ခေါင်းဆောင်များသည် ဂျောလေ
နှင့်အတူ ဗိုလ်မြရှိရာသို့ လိုက်သွား
ခဲ့ကြသည်။

၁၉၇၁ ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလ
၂၇ ရက်နေ့တွင် တပ်မဟာ (၁) မှ
ခေါင်းဆောင်များ ဘောသရောသို့
ရောက်ရှိလာခဲ့ကြရာ တပ်မဟာ (၃) မှ

အင်အားစုများ၏ ဝိုင်းဝန်းဖမ်းဆီးခြင်းကို ခံလိုက်ရတော့သည်။ ဖေဖော်ဝါရီလ ၂၈ ရက်တွင်ကား တပ်မဟာ (၁) မှ ခေါင်းဆောင်တပ်မှူးများကို ဗိုလ်မြကိုယ်တိုင် ပစ်သတ်၍ အရေးယူတော့သည်။ ဗိုလ်မြကိုယ်တိုင် ပစ်သတ်သုတ်သင်ခြင်းခံခဲ့ရသော တပ်မဟာ (၁) မှ ခေါင်းဆောင်များမှာ အောက်ပါအတိုင်း ဖြစ်သည်။

- (က) ဒဂါး
- (ခ) ပေါက်ကျော်
- (ဂ) ဖားပြား
- (ဃ) စိန်သီး
- (င) ကျော်ခိုင်
- (စ) ဇော်ဟိန်း
- (ဆ) ခင်မောင်မိုး
- (ဇ) ရော်နယ်
- (ဈ) အလယ်ဇနား
- (ည) ညွန့်တင်

ဗိုလ်မြသည် ကျန်ခေါင်းဆောင်များကိုမူ သစ္စာရေသောက်စေပြီး ကျော်ဟိုး၏လက်သို့ ပြန်လည်အပ်နှံလိုက်သည်။ သို့နှင့် ကေအင်(နီ)ယူတပ်ဦးတစ်ဦးတစ်ဦးလုံးသည် ဗိုလ်မြအား

ဖိနှိပ်နှိပ်တုန်အောင် ကြောက်ရွံ့သွားကြရတော့သည်။ တပ်မဟာ (၁) မှူးကျော်ဟိုးသည်လည်း ဗိုလ်မြအားကိုးဖြင့် ခေါင်းဆောင်မှု ခိုင်မြဲသွားခဲ့ရသည်။ ဗိုလ်မြ၏ခေါင်းဆောင်မှုသည်လည်း ကေအင်(နီ)ယူတပ်ဦးတွင် လွှမ်းမိုးလာရသည်။ ထို့ကြောင့် မန်းဘဇနီသည် ကေအင်(နီ)ယူတပ်ဦးဥက္ကဋ္ဌဖြစ်နေသော်လည်း ဗိုလ်မြလောက် ဩဇာအာဏာရှိသူ မဟုတ်တော့ပေ။

ကေအင်(နီ)ယူတပ်ဦးသည် ပြည်ပြေးတို့နှင့် ပူးပေါင်းပြီး တိုင်းရင်းသားပေါင်းစုံ ညီညွတ်ရေးနှင့် လွတ်မြောက်ရေးတပ်ပေါင်းစု (တညလ)တွင် ပါဝင်သော်လည်း ပြည်ပြေးတို့နှင့် အစေးကပ်ခြင်းမရှိလှပေ။ ၁၉၇၃ ခုနှစ်တွင် ကရင်နီတိုးတက်ရေးပါတီဌာနချုပ်၌ ကေအင်(နီ)ယူတပ်ဦး ကရင်နီ၊ အက်စ်အက်စ်ဝီ၊ ကယန်းပြည်သစ်ပါတီ၊ ချင်းဒီမိုကရေစီ (နီမီ) အဖွဲ့တို့ တလမဖ (တော်လှန်သော လူမျိုးပေါင်းစုံ မဟာမိတ်အဖွဲ့) (ခေါ်) အာရ်အင်(နီ) အေကို

ဖွဲ့စည်းခဲ့ကြသည်။ သို့သော် တလမဖ (ခေါ်) အာရ်အင်(နီ)အေသည် ကျယ်ပြန့် ခိုင်မြဲသော မဟာမိတ်တပ်ပေါင်းစုတစ်ရပ်အဖြစ်သို့ ရောက်မလာခဲ့ပေ။ ကေအင်(နီ)ယူတပ်ဦးသည် တဖြည်းဖြည်း အင်အားတောင့်တင်းလာသည့်အပြင် မှောင်ခိုလုပ်ငန်းဖြင့်လည်း စီးပွားရေးကောင်းမွန်လာသောကြောင့် အရေးပါသည့် သောင်းကျန်းသူအဖွဲ့အစည်းတစ်ရပ် ဖြစ်လာသည်။ သို့နှင့် ကေအင်(နီ)ယူတပ်ဦးသည်လည်း ဗမာပြည်ကွန်မြူနစ်ပါတီကေအိုင်အေစသော သောင်းကျန်းသူများနည်းတူ အခြား သောင်းကျန်းသူအဖွဲ့အစည်းများအား ဝါးမျိုရန် စည်းရုံးခြင်း၊ မိမိအတွက် အထောက်အကူပြုမည့် သောင်းကျန်းသူ အဖွဲ့အစည်းငယ်များ ဖွဲ့စည်းထူထောင်ပေးခြင်းတို့ကို ပြုလုပ်လာသည်။ ၁၉၇၄ ခုနှစ်တွင် ပြည်ပြေး ဦးသွင်၏အဖွဲ့မှ ပအိုဝ်းခွန်ရဲနောင်၏အဖွဲ့ကွဲထွက်လာရာ ကေအင်(နီ)ယူ တပ်ဦးက လက်ခံကူညီ၍ ပအိုဝ်းအမျိုးသား

အဖွဲ့ချုပ်အဖြစ် ဖွဲ့စည်းပေးလိုက်သည်။ ခွန်ခံ့ဆောင်ရွက်သည် ကေအင်(နီ)ယူတပ်ဦး၏ ဆန္ဒအရ ရှမ်းပြည်နယ်တောင်ပိုင်းတွင် ဝင်ရောက်လှုပ်ရှားခဲ့ကြသည်။ သို့သော် ယင်းအဖွဲ့သည် ၁၉၇၄ ခုနှစ်၊ အောက်တိုဘာလ ၁၀ ရက်တွင် ခွန်ခံ့ဆောင်ရွက်အင်အား ၆၇ ယောက် လက်နက်ချ အလင်းဝင်ခြင်းဖြင့် ချုပ်ငြိမ်းသွားခဲ့ရလေသည်။

မိုလ်မြသည် ရခိုင်အမျိုးသားများကို စုစည်း၍ ဒိုင်မိုင်းလင်း၊ ခေါင်းဆောင်သော ရခိုင်ပြည်လွတ်မြောက်ရေး ပါတီကိုလည်း ဖွဲ့စည်းပေးခဲ့သည်။ ဒိုင်မိုင်းလင်းအဖွဲ့သည် ဖွဲ့စည်းခြင်း၊ လက်နက် တပ်ဆင်ခြင်း၊ လေ့ကျင့်ခြင်းတို့ကို ဆောင်ရွက်ပြီး ၁၉၇၄ ခုနှစ်မှ ၁၉၇၆ ခုနှစ်အထိ ကေအင်(နီ)ယူများနှင့် ပူးတွဲလှုပ်ရှားခဲ့သည်။ ထို့နောက် ရှမ်းပြည်နယ်မှ တစ်ဆင့် ကချင်ပြည်နယ်သို့ ရောက်ရှိကာ ကေအိုင်အေများထံ ဒိုလှုံခဲ့ရသည်။ သို့သော် ရခိုင်ပြည်နယ်သို့ ဝင်ရောက်ရန် ချင်းပြည်နယ်သို့ ဖြတ်သန်းစဉ် အနောက်မြောက်တိုင်း

စစ်ဌာနချုပ်၏ မြေတနာ စစ်ဆင်ရေးဖြင့် ချေမှုန်းတိုက်ခိုက်ခြင်းကို ခံလိုက်ရသည်။ ဒိုင်မိုင်းလင်း အပါအဝင် ရခိုင်သောင်းကျန်းသူ ၅၀ ခန့် သေဆုံးပြီး ၂၀ ခန့် ဖမ်းဆီးရမိခဲ့သည်။ လက်ကျန်လူအင်အား ၅၀ ခန့်မှာလည်း လက်နက်ချ အညံ့ခံလိုက်ကြလေရာ ဒိုလှုံမြ ထူထောင်ပေးခဲ့သည့် ရခိုင်သောင်းကျန်းသူများမှာ ရခိုင်ပြည်နယ်သို့ပင် ခြေမချနိုင်ဘဲ လုံးဝ

ချုပ်ငြိမ်းခဲ့ရလေသည်။
တညလမှ ကေအင်(နီ)ယူတပ်ဦးနတ်ထွက်ခြင်း
ကေအင်(နီ)ယူတပ်ဦးသည် တညလ(ခေါ်) ပြည်ပြေးတို့ ဦးစီးသည့် တိုင်းရင်းသားပေါင်းစုံ ညီညွတ်ရေးနှင့် လွတ်မြောက်ရေးတပ်ပေါင်းစုတွင် ပါဝင်နေခဲ့သော်လည်း မိမိ၏အဖွဲ့အစည်းအကျိုးအတွက်သာ ရည်ရွယ်လှုပ်ရှားခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ တညလသည် စစ်ရေးယာယီမဟာမိတ် သဘောသော ဖြစ်နေခဲ့ပြီး ရေရှည်ရည်မှန်းချက်များမှာမူ တစ်ဖွဲ့နှင့်တစ်ဖွဲ့ မတူညီခဲ့ပေ။ ၁၉၇၂ ခုနှစ်တွင် ပြည်ပြေးအမှုဆောင် အစည်းအဝေးကို ဘန်ကောက်မြို့တွင် ကျင်းပခဲ့ရာ ဦးနုက လူမျိုးစုအရေးနှင့် ပတ်သက်၍ စစ်ရေး နိုင်ငံရေး အုပ်ချုပ်ရေးအားဖြင့် သီးခြားလွတ်လပ်သော ပြည်နယ် ပေါင်းစုံသမ္မတနိုင်ငံ သဘောမျိုး သက်ရောက်သည့် ပြည်ထောင်စုဖွဲ့စည်းလိုမှုကို မလိုလားကြောင်း ပြောကြားခဲ့သည်။ ဦးနု၏ ပြောကြားချက်မှာ ကေအင်(နီ)ယူ

တပ်ဦး၏ သီးခြားလွတ်လပ်သော
ကရင်ပြည်ရရှိရေး ရည်မှန်းချက်နှင့်
ဖြောင့်ဖြောင့်ကြီး ဆန့်ကျင်လျက်ရှိ
သည်ကို တွေ့ရသည်။ ထို့ကြောင့်
ဗိုလ်မြက ပြည်ပြေးအဖွဲ့များ ကရင်
ပြည်နယ်မှ ရုပ်သိမ်းပေးရန် တောင်းဆို
လာတော့သည်။

ဦးနုက တော်လှန်ရေးကို
ရပ်ဆိုင်းလျှင် ရပ်ဆိုင်းရပါစေ။ ဗိုလ်မြ
တို့၏ကို လက်မခံနိုင်ဟုဆိုကာ တင်ဆဲ
နေခဲ့သည်။ နောက်ဆုံး တညလ အဖွဲ့
အစည်းအတွင်း မဲခွဲရသည့် အခြေအနေ
သို့ ဆိုက်ရောက်လာသည်။ အမှုဆောင်
ကော်မတီ မဲအရေအတွက်အရ ဦးနု
ရှုံးနိမ့်ခဲ့ရာ ဦးနုလည်း ပါလီမန်ဒီမို
ကရေစီ ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ်မှ နုတ်ထွက်
လိုက်ရတော့သည်။

ဗိုလ်မြ ဦးဆောင်တင်ပြသော
ပြည်နယ်ခွဲထွက်ခွင့်ကိစ္စကို ဦးနုက
ပြတ်ပြတ်သားသား ဆန့်ကျင်သော်
လည်း ဦးသွင်နှင့် ဗိုလ်လကျာတို့ကမူ
ထောက်ခံခဲ့ကြသည်။ ထို့ကြောင့်
ဦးနုသည် ၁၉၇၂ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာမှ
၁၉၇၃ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလ အစည်း

အဝေးများကို မတက်ရောက်တော့ဘဲ
၁၉၇၃ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ ၂၄ ရက်တွင်
ဗန်ကောက်မြို့မှ ထွက်ခွာကာ အိန္ဒိယ
နိုင်ငံသို့ ခိုလှုံနေခဲ့သည်။ သို့သော် တညလ
အတွင်းတွင်ကား ပဋိပက္ခပေါင်းစုံ
ပေါ်ပေါက်နေပြီ ဖြစ်သည်။ ဗိုလ်မြ၏
ကေအင်(နီ)ယူတပ်ဦးသည် တလမေ
(ခေါ်) အာရ်အင်(နီ)အေ အစည်းအဝေး
သို့ ကေအိုင်အေကို ဖိတ်ကြားခဲ့ရာ
ကေအိုင်အေများက တညလမှ
ကေအင်(နီ)ယူတပ်ဦး နုတ်ထွက်ပြီးမှ
တက်ရောက်နိုင်မည်ဟု အကြောင်းပြန်
ကြားခဲ့သည်။ ကေအင်(နီ)ယူတပ်ဦး
အနေဖြင့်လည်း မျှော်လင့်ချက်မရှိ
တော့သော ပြည်ပြေးများနှင့် ပူးပေါင်း
နေလျှင် နယ်မြေလုပွဲ မှောင်မှိမ်းကျက်
လုပွဲများသာ ဖြစ်ပေါ်နေမည်ဖြစ်ပြီး
ပြည်ပအကူအညီနှင့် ပတ်သက်၍
လည်း ပြည်ပြေးများကို မလိုအပ်တော့
ကြောင်း နားလည်သဘောပေါက်
လာသည်။ ပြည်ပြေးများနှင့်
ပေါင်းခြင်းထက် အင်အားတောင့်တင်း
၍ အသင့်အတင့် ခိုင်မာကျစ်လျစ်
သော ကေအိုင်အေများနှင့် ပေါင်းခြင်း

က ပိုမိုအကျိုးရှိမည်ကိုလည်း တွက်ဆ
မိကြသည်။ ထို့ကြောင့် ကေအင်(နီ)ယူ
တပ်ဦးသည် ၁၉၇၅ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလ
ဒုတိယပတ်တွင် ဝါးခ (ဆန်ခရာဘူရီ)၌
ကျင်းပသော တညလ အစည်းအဝေး
မှစ၍ တညလမှ နုတ်ထွက်လိုက်
တော့သည်။ သို့သော် လတ်တလော
ပြဿနာမပေါ်ပေါက်စေရန်အတွက်
ကေအင်(နီ)ယူတပ်ဦးသည် ပြည်ပြေး
မွန်ပြည်သစ်ပါတီနှင့်အတူ စစ်ရေးအရ
ပူးတွဲဆောင်ရွက်ရေး စာချုပ်တစ်ရပ်
ကိုမူ ချုပ်ဆိုခဲ့လေသည်။

၁၉၇၅ ခုနှစ်၊ မေလတွင်
ပမဒတ (ခေါ်) ပြည်နယ်ပေါင်းစုံ
ပြည်ထောင်စုအမျိုးသားဒီမိုကရေစီ
တပ်ပေါင်းစုကို ဖွဲ့စည်းခဲ့ရာ အောက်ပါ
သောင်းကျန်းသူအဖွဲ့အစည်းများ
ပါဝင်သည်ကို တွေ့ရသည်။

- (က) ကေအင်(နီ)ယူအစည်းအရုံး
- (ခ) ရခိုင်ပြည်လွတ်မြောက်ရေးပါတီ
(ခိုင်မိုးလင်းအဖွဲ့)
- (ဂ) ကရင်နီအမျိုးသားတိုးတက်ရေး
ပါတီ
- (ဃ) ကယန်းပြည်သစ်ပါတီ

(င) ရှမ်းပြည်တိုးတက်ရေးပါတီ
(အက်စ်အက်စ်ပီပီ)

၁၉၇၅ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလ
၁၁ ရက်နေ့တွင် ကေအင်(နီ)ယူဗဟို
ဌာနချုပ်တည်ရှိရာ မယ်နယ်ပလော
စခန်း၌ ပမဒတဗဟိုသဘာပတိ
အစည်းအဝေးခွဲကို ကျင်းပပြုလုပ်ပြီး
နိုင်ငံရေး၊ စစ်ရေး၊ စည်းရုံးရေး၊ နိုင်ငံ
တကာဆက်ဆံရေး ကော်မတီလေးရပ်
ကို ဖွဲ့စည်းခဲ့ကြသည်။ နည်းဥပဒေ
များ၊ ရွေ့လျင်ငန်းစဉ်များကိုလည်း
သတ်မှတ်ခဲ့ကြသည်။ ကေအင်(နီ)ယူ
တို့သည် တညလမှ ခေါင်းဆောင်မှု
ကို မရရှိခဲ့ပေ။ ထို့ကြောင့် တလမဖ
RNA ဖွဲ့စည်းရန် ကြိုးစားခဲ့ကြသည်။
တလမဖသည် ကေအင်(နီ)ယူနှင့်
ပြည်ပြေးတို့၏ ဆက်ဆံရေးကြောင့်
မအောင်မြင်ခဲ့ပေ။ သို့နှင့် ကေအင်(နီ)
ယူသည် တညလမှ နုတ်ထွက်လိုက်
သည်။ ထို့နောက် တလမဖ RNA
အစား ပမဒတကိုဖွဲ့စည်း၍ ခေါင်း
ဆောင်မှုကို အရယူခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေ
သည်။

တလမဖမှ ပမဒတသို့

ကေအင်(နီ)ယူတို့သည်
တညလမှ နုတ်ထွက်ပြီး (ပမဒတ)
ဖွဲ့စည်းရာတွင် ၁၉၇၄ ခုနှစ်က ဖွဲ့စည်း
ခဲ့ဖူးသည့် တလမဖ (ခေါ်) တော်လှန်
သောလူမျိုးပေါင်းစုံ မဟာမိတ်အဖွဲ့
Revolutionary Nationalities Al-
liance, RNA အစည်းအဝေးကို ဦးစွာ
ခေါ်ယူခဲ့ရသည်။ တလမဖ အစည်း
အဝေးကို ၁၉၇၅ ခုနှစ်၊ မေလ ၁၅

ရက်မှ ၂၈ ရက်အထိ ကွင်းပခဲ့ရာ
အောက်ပါကိုယ်စားလှယ်များ တက်
ရောက်ခဲ့ကြသည်။

(က) ရခိုင်အဖွဲ့

(၁) ခိုင်ဘကျော်

အဖွဲ့ခေါင်းဆောင်

(၂) ခိုင်ရဲခိုင် အဖွဲ့ဝင်

(၃) ခိုင်စိုးနိုင်အောင် အဖွဲ့ဝင်

(၄) ခိုင်မိုးမင်း အဖွဲ့ဝင်

(ခ) ကေအင်(နီ)ယူ

(၁) မန်းဘဇန်

အဖွဲ့ခေါင်းဆောင်

(၂) ဗိုလ်မြ အဖွဲ့ဝင်

(၃) ဖဒိုသာပြည့် အဖွဲ့ဝင်

(၄) ဖဒိုဘောယူဖော အဖွဲ့ဝင်

(၅) ဖဒိုဂေဒွဲဘွား အဖွဲ့ဝင်

(၆) ဖဒိုဖူးလဲဝါး အဖွဲ့ဝင်

(၇) ဗိုလ်မှူးကြီးလှထူး

အဖွဲ့ဝင်

(ဂ) ကရင်နီတိုးတက်ရေးပါတီ

(၁) စောမောရယ်

အဖွဲ့ခေါင်းဆောင်

(၂) ဗိုလ်မှူးကြီးစမိုး အဖွဲ့ဝင်

(၃) ဗိုလ်မှူးပလျားရယ်

အဖွဲ့ဝင်

Federal National Democratic

(ဂ) အဖွဲ့ဝင်

(၄) ရဲဘော်ဝင်းနိုင် အဖွဲ့ဝင်

Front (FMDF) ကို ဖွဲ့စည်းပြီးနောက်

နိုင်ငံရံနိုင်

(ဃ) မွန်ပြည်သစ်ပါတီ

အောက်ပါဗဟိုသဘာပတိအဖွဲ့ဝင် ၁၄

(ဃ) အဖွဲ့ဝင်

(၁) နိုင်နွန်လာ

ဦးကို ရွေးချယ်ခဲ့သည်။

နိုင်စိုးနိုင်အောင်

အဖွဲ့ခေါင်းဆောင်

(က) အဲတွင်းရေးမှူး

(င) အဖွဲ့ဝင်

(၂) နိုင်ရွှေကျင် အဖွဲ့ဝင်

ဒီဒီဘောယူဇော

ဖဒိုဂေခွဲဘွား

(၃) နိုင်တက်ထွန်း အဖွဲ့ဝင်

(ခ) တွဲဘက်အတွင်းရေးမှူး

(စ) အဖွဲ့ဝင်

(၄) နိုင်တသမ္မန် အဖွဲ့ဝင်

ဗိုလ်မှူးကြီးဘွန်ထိုင်

ဒီဒီသာပြည်

(င) ရှမ်းပြည်တိုးတက်ရေးပါတီ

(ပမဒတ)သဘာပတိအဖွဲ့

ကိုယ်စားလှယ်များ

တွင် ပြည်ပြေးနှင့် ဆက်ဆံနေရသေး

ဇော်ပြုပါ သောင်းကျန်းသူ

သော မွန်ပြည်သစ်ပါတီမပါဝင်ခဲ့ပေ။

အဖွဲ့ ၅ ဖွဲ့သည် အစည်းအဝေးတွင်

သို့သော် ကေအင်(နီ)ယူများ၏ စည်းရုံး

ညှိနှိုင်းဆွေးနွေးကြပြီးနောက် ၁၉၇၅

မှုကြောင့် မွန်ပြည်သစ်ပါတီသည်

ခုနှစ်၊ မေလ ၂၃ ရက်နေ့၌ လက်နက်

(ပမဒတ)တွင်ပါဝင်ရန် သေချာပြီးသား

ကိုင်းဟိုက်ပွဲကို အဓိကထား၍ လူထု

ဖြစ်နေသည်။ (ပဒမတ)၏ ပထမ

လူတန်းစားတိုက်ပွဲများနှင့် ပေါင်းစပ်

အကြိမ်မြောက် သဘာပတိအစည်းအဝေး

ကာ အစိုးရအား အပြုတ်တိုက်

ကို ၁၉၇၅ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလ ၁၁

အာဏာသိမ်းယူမည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်

ရက်တွင် ကေအင်(နီ)ယူဗဟို မယ်နယ်

ကြသည်။ ဆိုလိုသည်မှာ အစိုးရအား

ပလောစခန်း၌ ကျင်းပခဲ့ရာ (ပမဒတ)

နိုင်ငံရေးအရေရာ စစ်ရေးအရပါ

အဖွဲ့အစည်းအား ကေအင်(နီ)ယူတို့က

တိုက်ခိုက်မည်ဟူ၍ ဖြစ်သည်။

လုံးဝ ခေါင်းဆောင်မှုပေးလိုက်ခြင်းပင်

ထို့နောက် ပြည်နယ်ပေါင်းစုံ

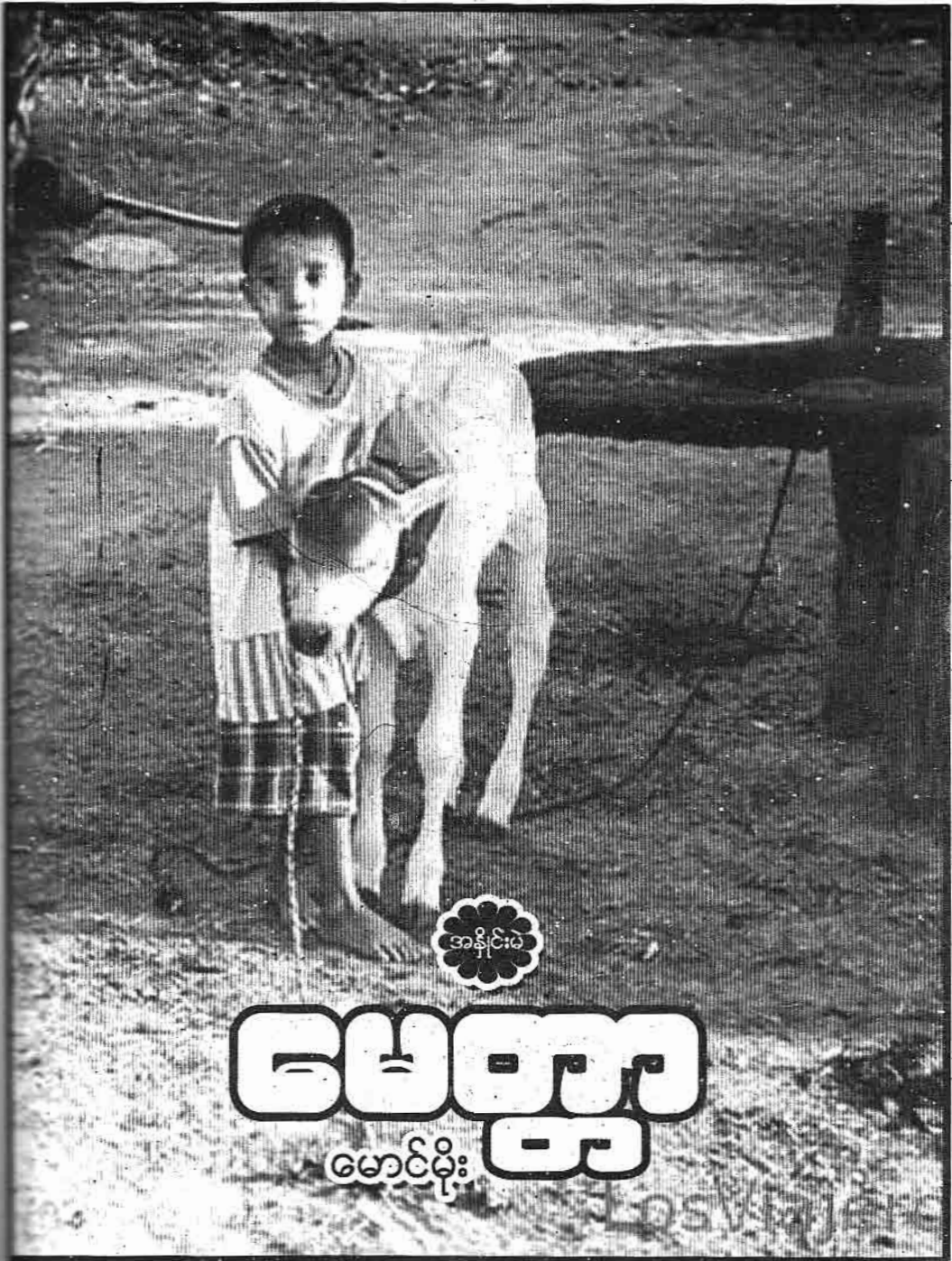
ဖြစ်လေသည်။

ပြည်ထောင်စုအမျိုးသား ဒီမိုကရေစီ

တပ်ပေါင်းစု (ပမဒတ) (ခေါ်) The

ရွှေလဆက်စဉ်

ပေတော

မောင်မိုး

မေတ္တာဆိုသည်အရာသည်
 အရောင်အဆင်းမရှိ။ ထုထည်မရှိ
 ကိုင်တွယ်၍မရ အနံ့အရသာမရှိ ရိုးရိုး
 ကြည်၍ မမြင်နိုင်သောအရာ ဖြစ်သော်
 လည်း အစွမ်းဟကားကား ကြီးမားလှပေ
 သည်။ မေတ္တာကြောင့် ရိုင်းစိုင်းဆိုသွမ်း
 မှု နှည့်သိမ်မွေ့လာရမှုများ ရှိခဲ့ပါသည်။
 မြတ်ဗုဒ္ဓ၏ အောင်မြင်ရမ်းပီးထဲတွင်
 ရိုင်းစိုင်းဆိုသွမ်းလှသော နာဠာဂီရိဆင်
 ကြီးကို ဗုဒ္ဓမှ မေတ္တာဖြင့်အောင်နိုင်ခဲ့ပုံ
 ဖခင်ဖြစ်သူ ခြင်္သေ့ကြီးအား ပြောပြ
 အကြိမ်ကြိမ်အခါခါပစ်သော သီဟဗဟု
 မင်းသား၏ ပြောများသည် ခြင်္သေ့ကြီး၏
 သားဟူသော မေတ္တာတရားအစွမ်းထက်
 မှုကြောင့် ပန်းကုန်းများ ဖြစ်သွား
 သော်လည်း မေတ္တာတရားပျက်ယွင်း
 သွားသည်နှင့် ပြောမုန်၍ သေဆုံးရသော
 သာကေ-လိပ်မများသည် ဥဉ္ဇာသည်
 နှင့် ၎င်းတို့၏ ဥများအား လုံခြုံစွာမိပြီး
 အဝေးမှသာ မေတ္တာပို့ခြင်းဖြင့် ဥကလေး
 များမှ အကောင်ပေါက်လာခြင်းသည်
 လည်း မေတ္တာဆိုသော အရောင်အဆင်း
 မရှိ။ ကိုင်တွယ်၍မရ အနံ့အရသာမရှိ
 သောအရာ၏ စွမ်းဟကာကြီးမားပုံများပင်

မဟုတ်ပါလော။ ထိုမေတ္တာတရား၏
 အစွမ်းထက်မှုကြောင့် မောင်မိုးဘဝတွင်
 အံ့ဩဖွယ်ရာ အဖြစ်အပျက်တစ်ခု
 ကြုံတွေ့ခဲ့ရဖူးပါသည်။ ၁၉၉၄ ခုနှစ်တွင်
 မောင်မိုး ဒုအရာခံဗိုလ်ရာထူးဖြင့်
 တနင်္သာရီတိုင်းဒေသကြီး မြန်မာနိုင်ငံ
 တောင်ဘက်အစွန်းဆုံး ကော့သောင်းမြို့
 မှာရှိတဲ့ တပ်ခွဲတွင် တာဝန်ထမ်းဆောင်
 ရပါသည်။ မောင်မိုးနေရတဲ့တပ်ခွဲက
 သီးခြားတပ်ခွဲဆိုတော့ လူအင်အား
 သိပ်မများ အိမ်ထောင်သည်ဦးရေ
 ကလည်း (၂၀)လောက်ပဲဆိုတော့
 အုပ်ချုပ်မှုကိစ္စကို နိုင်နိုင်နင်းနင်း ပြုလုပ်
 နိုင်သည်။ အရာရှိလည်း သိပ်မများ
 ရှိသည့်အရာရှိများမှာလည်း သင်တန်း
 တက်ရ ယာယီတာဝန်ထွက်ရဆိုတော့
 တပ်ခွဲရဲ့ ဦး ရေး ထောက်ကိစ္စရပ်များ
 ဆောင်ရွက်ရသည့် တပ်ခွဲမှူးများအား
 မောင်မိုးမှ ကူညီရပါသည်။ တပ်၏
 သက်သာချောင်ချိရေးကိစ္စရပ်များကို
 စိုက်ပျိုးရေး၊ မွေးမြူရေးဖြင့် ဖြည့်ဆည်း
 ပေးရမည်ဟူသော အကြီးအကဲများ၏
 လမ်းညွှန်ချက်များအရ တစ်ပိုင်တစ်နိုင်
 မွေးမြူရေး၊ စိုက်ပျိုးရေးပြုလုပ်ရန်

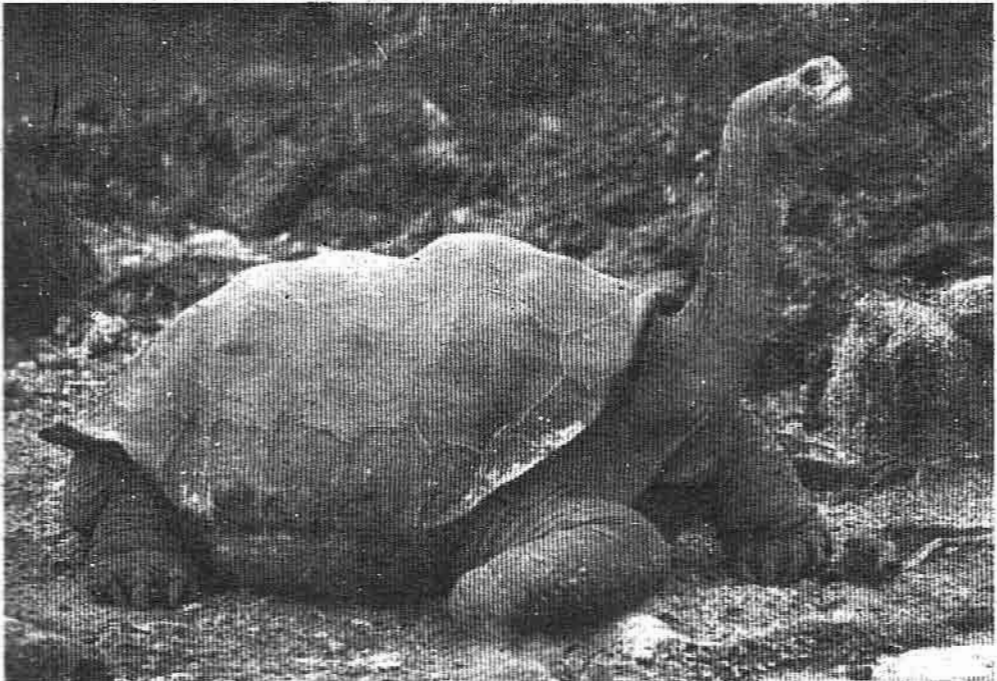
ဆော်ဩရပါသည်။ မောင်မိုးကိုယ်တိုင်
 စံနမူနာပြု စိုက်ပျိုးရ မွေးမြူရသည်။
 စိုက်ပျိုးရေးအတွက် မိသားစုများအား
 သီးခြားအကွက်များတွင် ဟင်းသီး
 ဟင်းရွက်စိုက်ရန် နေရာပေးပြီး စိုက်ပျိုး
 ခင်းများ ပြုလုပ်စေသကဲ့သို့ မွေးမြူရေး
 အတွက် လွယ်ကူရိုးရှင်းသည့် ကြက်
 မွေးခြင်း ဝက်မွေးခြင်းများ ပြုလုပ်စေခဲ့
 ပါသည်။ အိမ်ထောင်သည်လိုင်းအတွင်း
 မှာတော့ လူကြီးများ တပ်လာစစ်ပါက
 သေသေသပ်သပ်ဖြင့် ကြည့်ကောင်း
 စေရန် စားပင်များအား တစ်ညီတစ်ညာ
 တည်း စိုက်ပျိုးစေခဲ့သည်။ တစ်နေ့တွင်
 မတော့ မောင်မိုးတို့တပ်ခွဲတွင် နွားမွေး
 မြူရန် အကြောင်းဖန်လာပါတော့သည်။
 ကော့သောင်းမှာရှိသော တပ်ခွဲမှူး၏
 မိတ်ဆွေတစ်ယောက်က ထိုင်းနိုင်ငံ
 ရနောင်မြို့ကို အပြီသွားရောက် နေထိုင်
 မည်ဖြစ်သဖြင့် ၎င်းမွေးမြူထားသော
 နွားများအား ချီသာသောရေဖြင့် ရောင်း
 မည်ဖြစ်၍ မွေးရင်ကောင်းမလားဟု
 မောင်မိုးအားတိုင်းပင် ပါသည်။ နွားမွေး
 မြူရာတွင် နွားစာ သီးသန့်ဝယ်စရာမလို
 နွားကျောင်းရန် စစ်သည်တပ်ဦးရှိရခြင်း

အဆင်ပြေနိုင်ပါသည်။ တပ်ခွဲမှူး၏ဆန္ဒ
ကိုမောင်မိုး၏ ထောက်ခံချက်ဖြင့်
အဆင်ပြေနိုင်ပါသည်။ တပ်ခွဲမှူး၏ဆန္ဒ
ကို မောင်မိုး၏ထောက်ခံချက်ဖြင့်
မောင်မိုးတို့တပ်ခွဲပိုင် နွားအုပ်တစ်အုပ်
ရောက်ရှိလာပါတော့သည်။ နွားမ
သုံးကောင် နွားသိုးပေါက်လေးနှစ်ကောင်
နှင့် နွားငယ်လေးနှစ်ကောင် စုစုပေါင်း
(၇)ကောင် ဖြစ်ပါသည်။ နွားကျောင်းရန်
ဆေးအဆင့် နိမ့်ချထားသော တပ်သား
သောင်းငွေအား တာဝန်ပေးလိုက်သည်။

သောင်းငွေသည် တပ်ထဲမဝင်ခင်က
နွားမွေးမြူလာသူ ဖြစ်သဖြင့် အဆင်ပြေ
လိမ့်မည်ဟု ထင်ထားပေမဲ့ လက်တွေ့
လုပ်ဆောင်သောအခါ ပြဿနာတစ်ခု
ကြုံရပါသည်။ နွားကျောင်းသမား
သောင်းငွေမှ မောင်မိုးအား...

“ဆရာကြီး နွားမတစ်ကောင်
တော်တော်ဆိုးတယ်။ ညနေ ချည်တိုင်
မှာ ချည်ဖိဖမ်းရင် ကျန်တဲ့ နွားတွေဖမ်း
ရလွယ်ပေမဲ့ အဲဒီနွားမက ဖမ်းရခက်
ကြောင်း ရိုင်းကြောင်း နေ့တိုင်း နွားဖမ်း

ရတာ ပြဿနာဖြစ်နေကြောင်းပြောရာ
မောင်မိုးမှ ဘယ်နွားမလဲကွ” နောက်
ကျောကုန်းမှာ အမွေးအညှိတန်းလေး
တွေပါလို့ ညှိမလို့ အမည်ပေးထားတဲ့
နွားမလို့ ပြောပါသည်။ ညှိမသည် ဖမ်းရ
ခက် သည် ပြဿနာတင် မကပါ။
မကြာခဏဆိုသလို နွားအုပ်မှခွဲ၍ ရဲမေ
များစိုက်ထားသော စိုက်ခင်းများကို
ဝင်စားခြင်းကြောင့် ရဲမေများမှ ရဲလာတိုင်
ပါသည်။ ပို၍ဆိုသည်မှာ အိမ်ထောင်
သည်လိုင်းအတွင်း အလှူစိုက်ထားသော

လူကြီးများလာလျှင် စစ်ဆေးခံရန်
သေသေသပ်သပ်စိုက်ထားသော (၁၀)
မိုး (၁၀) သောင်းပင်များအား အလစ်
ဝင်စားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ညီမသည်
ကလေးများကိုလည်း ဂရုစိုက်ကလေး
များမောင်းလျှင် ပြန်ဝေမလိုလုပ်တတ်
သောကြောင့် မမောင်းရဲကြ။ သောင်းငွေ
လည်း ညီမကြောင့် ဟိုက အတိုင်ခံရ
ဒီက အတိုင်ခံရ မောင်မိုးမလည်း မကြာ
ခဏဆုဆဲသဖြင့် စိတ်ညစ်နေပါသည်။
တစ်နေ့လည်ဘက် သောင်းငွေရုံး
ရောက်လာပြီး...

“ဆရာကြီး သတင်းပို့ရာ ရှိပါ
တယ်”

“ဘာဖြစ်ပြန်ပြီလဲ ညီမ ဘာ
ပြဿနာရာပြန်ပြီလဲ”

“ညီမတော့ ညီမပဲ ဆရာကြီး
ဒါပေမဲ့ သောင်းငွေက စကားထစ်နေ
သည်”

“ဒါပေမဲ့ ဘာဖြစ်သလဲကွာ
ပြောစမ်း”

“ညီမ ခြေထောက်ကိစ္စသွားပြီ
ဆရာကြီး”

“ဟေ...ဘယ်ဖြစ်မှာလဲ မင်း

တုတ်နဲ့ရိုက်လိုလား”

“မဟုတ်ပါဘူးဆရာကြီး
ကျွန်တော်လည်း မလုပ်ပါဘူး။ ၂၆၂ က
နွားနဲ့မိတ်လိုက်ရင်း ဝါးရုံကြားထဲ
ခြေထောက်ညပ်ပြီး ကျီးသွားတာပါ”

မောင်မိုးတို့တပ်ခွဲဘေးတွင်
အမှတ် ၂၆၂ ခြေလှောင်တပ်ရင်း ရှိပါ
သည်။ ၎င်းတပ်မှလည်း နွားမွေးထား
ပါသည်။ ၂၆၂ မှ နွားကျောင်းသားလည်း
ပါလာပြီး ဟုတ်မှန်ကြောင်း ပြောပါသည်။

“ကဲ ကဲ သွားကြည့်ရအောင်
မောင်မိုးလုပ်လက်စကို လက်စသတ်ပြီး
လိုက်ကြည့်ရာ တောစပ် ဝါးရုံဘေး၌
လဲနေသော ညီမကို တွေ့ရသည်။
ညာဘက်ခြေထောက်သွင်သွင် ကျီးသွား
သည်ကို သနားစဖွယ် တွေ့ရပါတော့
သည်။ ညီမကို အရင်က ပြဿနာရာ
လွန်းလို့ မုန်းမိသော်လည်း ယခု မောင်မိုး
ကိုကြည့်သောအကြည့်မှာ ကျွန်မများပါ
တယ်။ ကျွန်မကို ကယ်ပါအုံး”ဟု
ပြောနေသယောင်ပင် ဖြစ်စဉ်ကို တပ်မှူး
ကိုတင်ပြရာ...

“ဆရာကြီး ကျွန်တော်တို့
ညီမကို တပ်ခွဲရုံငွေနဲ့ ဝယ်ထားတာ

ဆိုတော့ ဒီအတိုင်းထားလို့မဖြစ်ဘူးနဲ့
တူတယ်။ အဲဒါ အသားရောနဲ့ရောင်းရင်
တော့ မရုံးလောက်ပါဘူး။ အခုဝယ်မဲ့
သူလည်း ရှိတယ်။ သူနဲ့အတူသွားကြည့်
ပြီး ရောညှိပါ”ဟု အမိန့်ပေးပါသည်။
ဘယ်က ဘယ်လို သတင်းရသည်မသိ
ဝယ်မည့်သူကလဲချက်ခြင်း ရောက်လာ
သည်။ ဝယ်မည့်သူနှင့် မောင်မိုးနောက်
တစ်ခေါက်သွားကြည့်တော့ လဲလျောင်း
နေသောညီမသည် အခြေအနေကို
သိနေသည့်အလား မျက်ရည်များ
တွေတွေကျပြီး မောင်မိုးကို ညှိုးငယ်စွာ
ကြည့်နေပါတော့သည်။ မောင်မိုးစိတ်ထဲ
ဆိုနစ်စွာ ခံစားလိုက်ရပြီး ဆုံးဖြတ်ချက်
တစ်ခု ချလိုက်သည်။ တပ်ခွဲမှူးထံပြန်ပြီး
သတင်းပို့လိုက်သည်။

“ဗိုလ်မှူး ကျွန်တော် ညီမကို
ကောင်းအောင် ပြန်လုပ်ပေးပါမယ်။
မရောင်းတော့ပါဘူး”

“ပြန်ကောင်းပါ့မလား ဆရာ
ကြီး”

“ကောင်းလောက်ပါတယ်
ဗိုလ်မှူး ကျွန်တော် အဲဒါမျိုးကြံဖူးပါ
တယ်။ ကြပ်စီးပေးရင် ကောင်းတတ်ပါ

တယ်”

“ဆရာကြီးအဆင်ပြေသလို လုပ်ပါ။ ကျွန်တော်ကလဲ တပ်ခွဲ ရံပုံငွေ ဆိုတော့ အနံ့ပေါ်မှာစိုးလို့ပါ”

“ကဲ သောင်းငွေ ဆေးခန်းက တေဇာဘမ်းနှစ်ဘူးယူခဲ့။ ပြီးတော့ ပတ်တီးလိပ်သုံးလိပ်ပါယူခဲ့” ဟုပြောပြီး ညိုမလဲနေရာသို့ ပြန်သွား၍ ညိုမ ခေါင်းကိုကိုင် လူကိုပြောသလို ပြော လိုက်ပါသည်။

“ညိုမ နင့်ကို ငါ့ကယ်မယ်။ နှင် အရင်ကလို မဆိုးရတော့ဘူးနော်။ ပြောစကားကိုနားထောင်။ ညိုမသည် နားလည်သည့် အလား နားရွက် တဖျပ်ဖျပ်ခတ်ပြီး မောင်မိုးလက်ကို လျှာနှင့် ယက်ပေးနေသည်။ ညိုမ ခြေထောက်ဒဏ်ရာကို တေဇာဘမ်း ဖြင့်လူးပေး အရိုးကို တည့်အောင် ပြင်လိုက်သည်။ ၆ လခန့် ဝိခြားများဖြင့် မလှုပ်နိုင်အောင်ညှပ်ပြီး ပတ်တီးဖြင့် ကြပ်နေအောင် စည်းလိုက်သည်။ ယင်ကောင်မနားစေရန် နန္ဒာကို ဆီနှင့် ဖျော်၍ အနာဝန်းကျင်ကို လူးပေးလိုက် သည်။ ပြီးတော့ ညိုမပါးစပ်ကို နွားစွပ်

ခြင်းစွပ်ပေးရသည်။ အနာကို လျှာနဲ့ မယက်စေနဲ့။ တစ်ပတ်လောက်ကြာ တော့ ညိုမဒဏ်ရာ သိသိသာသာ ကောင်းလာသည်။ ထောင့်ထောင့်နဲ့ ဟိုလျှောက်ဒီလျှောက်နိုင်လာပါသည်။ နောက်နှစ်ပတ်လောက်ကြာတော့ ကြပ်စီးထားသော ပတ်တီးများဖြေကြည့် ရာ လုံးဝပျောက်ကင်းသွားကြောင်း တွေ့ရသဖြင့် နွားအုပ်နဲ့အတူတူ ရောလွှတ်ကြည့်ရာတွင် အရင်လို မဆော့တော့ဘဲ နွားအုပ်နဲ့အတူတူ နေကြောင်း တွေ့ရသည်။ ညိုမကို ဂရု တစိုက်ကြည့်ရာ တစ်သွေးတစ်မွေး ဖြစ်လာသည်။

“ညိုမမှာ ဇီးရှိနေပြီ ဆရာကြီး” ဟု သောင်းငွေကပြောသဖြင့် သေချာ ကြည့်ရာ နို့အုံများကျလာသည်ကို တွေ့ ရသည်။

“အေး အေး ဂရုစိုက် မရှိက်နဲ့” ဟု မှာထားရသည်။ ညနေစောင်းလို ချည်တိုင်မှာ ချည်ဖိဖမ်းရင်လည်း အရင် လို ဟိုပြေးသည်ပြေး မလုပ်တော့။ ငြိမ် ငြိမ်သက်သက် အဖမ်းခံသည်။ အော် သူမေတ္တာ ကိုယ့်မေတ္တာပေဟု မောင်မိုး

တွေးမိပါသည်။ များမကြာမီ ညိုမ နွားလေးတစ်ကောင် မွေးပါသည်။ ကလေးတွေ ခွေးတွေ လူစိမ်းများ လုံဝ အနားကပ်မခံ လာသမျှ ရန်လုပ်သည်။ တစ်ပတ်လောက်ကြာတော့ သောင်း ငွေက နို့ညှစ်ကြည့်ရန် စမ်းသပ်သော အခါ ညိုမ နို့ကို အကိုင်မခံ ကန်ကန် လွှတ်သည်။ သောင်းငွေက “ငါ့ကို မကန်နဲ့နော်။ နင့်အဘ မောင်မိုး သောက် ဖို့ ညှစ်တာ”ဟု ပြောပြီးညှစ်ရာတွင် အံ့သြဖွယ်ရာ ငြိမ်ငြိမ်သက်သက် အညှစ်ခံပါတော့သည်။ ကျေးဇူးတရား သိတတ်သော ညိုမကို သနားတာ ကြောင့် “သောင်းငွေရာ ညိုမကို နို့ မညှစ်ပါနဲ့ကွာ။ သူကလေးကို ဝဝ လင်လင် နို့တိုက်ပါစေ”ဟု ပြောရပါ တော့သည်။ မေတ္တာဆိုသည့်အရာသည် အရောင်းအဆင်းမရှိ၊ ထုထည်မရှိ၊ ကိုင်တွယ်၍မရ အနံ့အရသာမရှိ ရိုးရိုး ကြည့်၍ မမြင်နိုင်သောအရာဖြစ်သော် လည်း အစွမ်းပကားကား ကြီးမားလှပါ တကား။

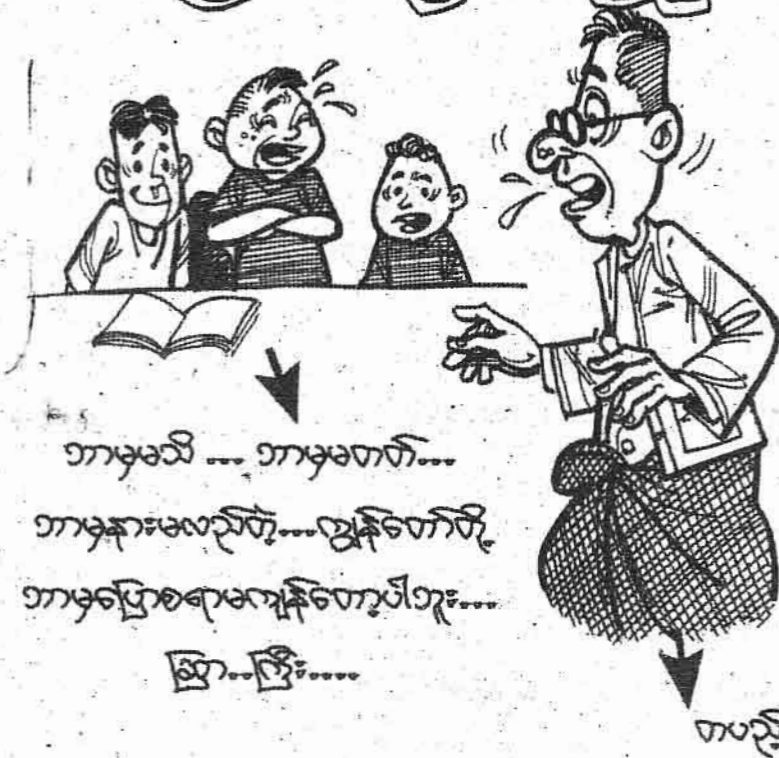
မောင်မိုး

စာ ဖတ် သူ တွေ နော် စေ မို့

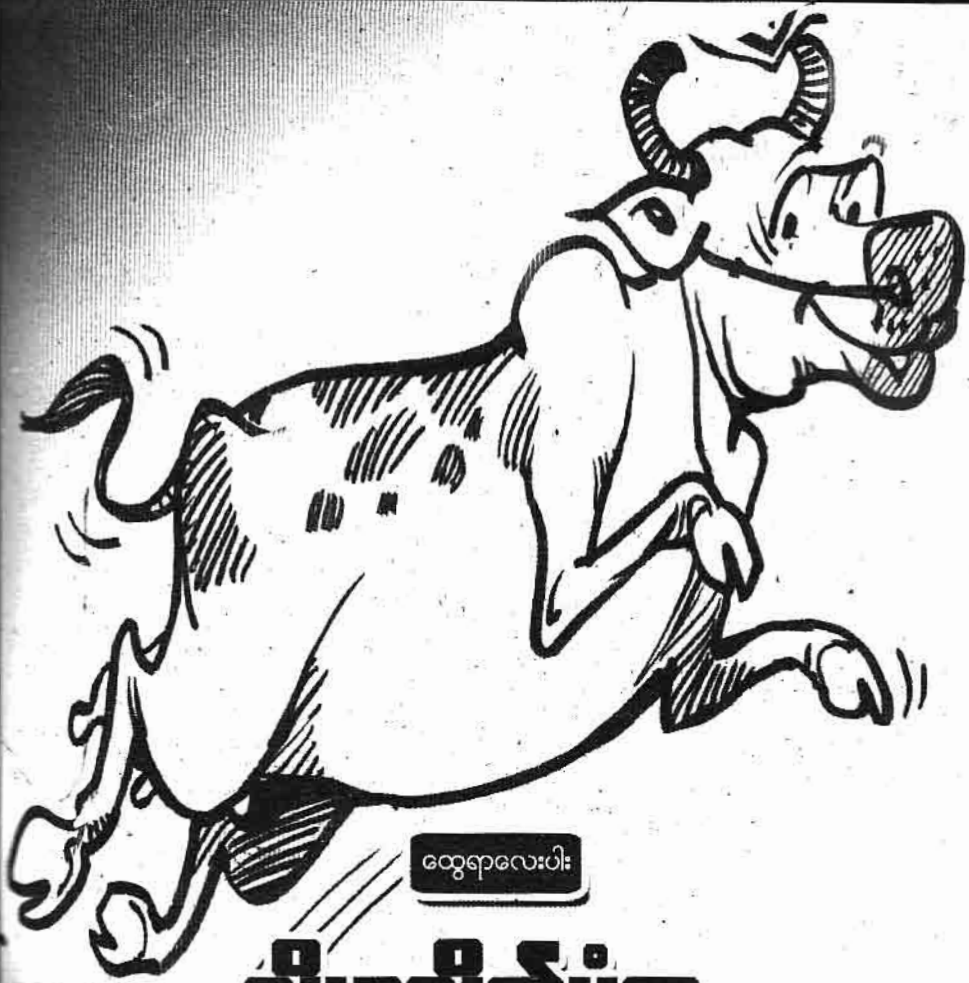
ချစ်သူမိန်းမကြီးတို့

ပြောရမယ့်အတိုင်း

ဘာမှမသိ ... ဘာမှမတတ်...
ဘာမှနားမလည်ဘူး... ဂျွန်စောကို
ဘာမှပြောရမယ့်အတိုင်း...
ဤ... ဤ... ..

တစ်ခုကို
ဘာပြောရမယ့်အတိုင်း... ဟေ့...

ထွေရာလေးပါး

လိမ္မာလို့ကံပုံက

ကျော်အေးရွှေ

ကျွန်တော်ဟာ နေပြည်တော် မြို့သစ်ကြီးမှာနေကြတဲ့ ဦးစံဟိန်း။ ဦးစံဟိန်း(ဝိလ်ယံကြီး-ဦး)ဦးမြင့်ဦး ဦးမြ တို့ အကြောင်းကို ၂၀၁၃ ခုနှစ်၊ ဩဂုတ်လထုတ် လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်မဂ္ဂဇင်းမှာ “ကျွဲကူပေး” ဆိုတဲ့ စာမူလေးနဲ့ ရေးသား ဖော်ပြပေးခဲ့ပြီး ဖြစ်ပါတယ်။ သူတို့ လေးယောက်ဟာ အိမ်ရှင်မ ဇနီးချောများ ရုံးသွားအစီ ဈေးဝယ်ပြီး မီးဖိုချောင်ဝင်ချက်ရပြုတ်ရတဲ့ တာဝန်ကြီးကို လမ်းဆောင်ရတဲ့ အိမ်ထောင်ရှင်ထီးများဖြစ်တဲ့အကြောင်း ဖော်ကောင်လုပ်ပြီးခဲ့ပါပြီ။

ညွှန်ကြားရေးမှူးအဆင့်မှာရှိတဲ့ သူတို့ရဲ့ ဇနီးချောများဟာ လင်တော်မောင်တွေ အသင့်ပြင်ပေးထားတဲ့ ထမင်းခိုင်းလေး ဆွဲခြင်ထဲထည့်ပြီး ရုံးကို သွားကြပြီဆိုတာနဲ့ သူတို့ဘဝလေးတွေ (အဲလေ)ဘဝကြီးတွေဟာ တိုက်ခန်းထဲမှာ ဘုန်းမောင်တစ်ကောင်တည်း (ဆောရီး)ဘုန်းမောင်တစ်ယောက်တည်း ပွင်းစိုဦးငွေ့ရာ ကျန်ရစ်ခဲ့ပါတော့တယ်။ သူတို့ လေးယောက်ထဲမှာ ဦးစံဟိန်းက အလုပ်တစ်ခု ဝိုပါတယ်။ အဲဒါကတော့

ဇနီးဖြစ်သူကို ကားမောင်းပြီး ရုံးလိုက်ပို့ရတဲ့အလုပ်ပါ။ အိမ်ထောင်ရှင်ထီးတွေရဲ့အလုပ်တွေ ပြီးသွားပြီဆိုရင်တော့ သစ်ပင်စိုက်တာ ဝါသနာပါတဲ့သူတွေဆိုတော့ စိုက်ပျိုးရေးလုပ်ပေါ့လေ။ အဲဒါမှမဟုတ်ရင်တော့ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ချိန်းပြီး တစ်နေရာမှာ စုကြပါတော့တယ်။ အထူးသဖြင့် ဦးစိုင်းဖုန်း

တိုက်ခန်းမှာ ဆုံဖြစ်တာများပါတယ်။ အခုလည်း ကျွန်တော်နဲ့ ဦးစံဟိန်းတို့ ဦးစိုင်းဖုန်းတိုက်ခန်းထဲ ရောက်နေကြပါပြီ။

“ကိုစံဟိန်း... ဦးဖြူနဲ့ ဦးမြင့်ဦးကိုခေါ်ပြီး ကျည်တောင်ကန်ရွာကို သွားကြရအောင်”

ဝိလ်ယံကြီးဟောင်း ဦးစိုင်းဖုန်းက အပေါင်းအသင်းခင်မင်သူဖို့ အားလုံးကိုခေါ်ပြီး အလည်အပတ်သွားဖို့ ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

“ကောင်းတဲ့ အစီအစဉ်တစ်ခုပေါ့ဗျာ”

ဦးစံဟိန်းက ဆက်တီစားပွဲပေါ်မှ ကားသော့ကို ကောက်ယူလိုက်သည်။ ပြီးတော့ ခရေဇန်ထမ်းအိမ်ယာမှာ နေကြသော ဦးဖြူနဲ့ ဦးမြင့်ဦးကို ဝင်ခေါ်ကာ ကျည်တောင်ကန်ရွာသို့ ထွက်လာခဲ့ကြလေသည်။

* * *

“ဖေဖေရေ... ဘာဘာလာပြီ”

ကျည်ထောင်ကန်ရွာရှိ ကျွန်တော်တို့ အဘိုးကြီးအုပ်စု စတည်းချ

သော ကိုမျိုးနှင့် မသက်တို့မိသားစု
နေထိုင်ရာ အိမ်ပိုင်းရှေ့ ကားရပ်လိုက်
သည်နှင့် ကိုမျိုး၏ အငယ်ဆုံးသားလေး
မျက်ဖြူးက ပြေးထွက်လာပြီး သူ၏
အဖေကို အော်ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်
သည်။

“မသက်...ဘာချက်လဲ။ တို့
အုပ်စုက ထမင်းစားပြီးမှ ပြန်မှာနော်”

ထုံးစံအတိုင်း ဦးဖြူက နောက်
လိုက်သည်။

“ရပါတယ်ဦးရယ်။ ဦးစားချင်
တာ ပြောလေ”

ခုံတန်းလျားရှည်ပေါ်တွင် ထိုင်
နေသော ဦးဖြူကို ထမင်းချက်နေရာ မှ
မသက်က ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“မသက်ချက်တဲ့ ဖရဲညွန့်၊
ကြော်ချက်လေးရယ်။ ငရုတ်သီးထောင်း
လေးရယ်ဆိုရင် အရမ်းကောင်းတာပေါ့
နော်”

ဦးစံဟိန်းက သူစားချင်တာ
ဝင်ပြောလိုက်သည်။

“ရတယ်ဦး . . . ကြက်ဥပါ
ကြော်ပေးမယ်”

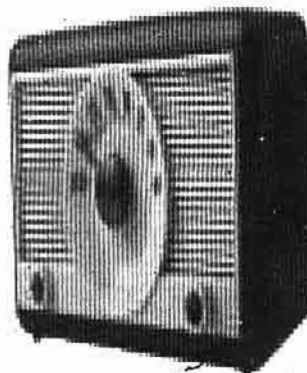
မသက်က ပြောပြောဆိုဆို

ကိုမျိုးကို ဖရဲညွန့်နှင့် ကြက်ဥ ဝယ်ခိုင်း
လိုက်သည်။ ကိုမျိုးက စက်ဘီးလေးနှင့်
သွားရန် ပြင်သည်။

“ကိုမျိုး . . . ရော့ ကြက်ဥနဲ့
ကော်ဖီမစ်ထုပ်ပါ ဝယ်ခဲ”

ဦးစံဟိန်းက ပိုက်ဆံထုတ်ပေး
လိုက်သည်။ ကိုမျိုးမှာ ကလေးသုံး
ယောက် ဖခင်ဖြစ်ပြီး ဦးစံဟိန်း၏
ပုဗ္ဗသီရိတွင်ရှိသော တစ်ထပ်တိုက်
ကလေးကို ပြုပြင်ထိန်းသိမ်းပေးနေရသူ
ဖြစ်လေသည်။ ပြီးတော့ ဦးစံဟိန်းကို
ဦးလေးအရင်းတစ်ယောက်လို ခင်တွယ်
အားထားနေသူလည်း ဖြစ်သည်။
ခါကြောင့်လည်း ဦးစံဟိန်းနှင့်ပတ်သက်
ပြီး ကျွန်တော်တို့အုပ်စု၏ စားအိမ်
သောက်အိမ် ဖြစ်လာသည်။

* * *

“ကိုမျိုး . . . မင်းခွေးကလည်း
ငါတို့ ရောက်ကတည်းက ဒီစားပွဲခုံ
အောက်မှာ အိပ်နေတာ။ ခွေးပျင်းကြီး
လားကွာ”

ကျွန်တော်တို့အုပ်စု နံနက်စာ
ထမင်းစားပြီးနောက် ရေခွေးကြမ်း
သောက်နေကြစဉ် ဦးခိုင်းဖုန်းက စားပွဲခုံ
အောက်တွင်အိပ်နေသော ခွေးမည်း
လေးကို ငဲ့ကြည့်ရင်း မေးလိုက်သည်။

“မပျင်းပါဘူးဦးရဲ။ ညရေး
ညတာတော့ ဟောင်မော်ရပါတယ်။
ကျွန်တော်ဘယ်သွားသွား နောက်က
တစ်ကောက်ကောက်လိုက်တယ်။
ပြီးတော့ကျွေးမှစားတယ်။ ခိုးဝှက်မစား
ဘူး။ ခွေးလိမ္မာလို့ ပြောရမှာပေါ့ဦးရယ်”

ကိုမျိုးက သူ့ခွေးလိမ္မာ
အကြောင်းရင်းပြသည်။

“မင်းခွေးက နှိပ်ရေအိမ်သာ က
နက်ကျော်ကို မဖိုပါဘူးကွာ။ ဦးစံကို
မယုံရင် မေးကြည့်လိုက်”

ဦးမြင့်ဦးက အားကုန်မခံ ခွေး
ချင်းဝင်ပြိုင်သည်။

“ဟုတ်တယ်ကွာ။ ဦးတို့ခရေ

အိမ်ယာမှာနေတုန်းက နက်ကျော်ဆိုတဲ့
ခွေးတစ်ကောင်ရှိတယ်။ ခရေအိမ်ယာ
မှာနေတဲ့ သူတွေကို အကုန်မှတ်မိ
တယ်”

ဦးစံဟိန်းက နက်ကျော် လိမ္မာ
ကြောင်း စပြောလိုက်သည်။ ထိုအချိန်
က ဦးဖြူ ဦးစံဟိန်းနှင့် ဦးမြင့်ဦး ဦးစိုင်း
ဖုန်းတို့မှာ ခရေအိမ်ယာတွင် နေထိုင်
ကြသူများဖြစ်သည်။ နောက်မှ ဦးစိုင်းဖုန်း
နှင့် ဦးစံဟိန်းတို့၏ ဇနီးများက ရာထူး
တိုးကာ ဗူးကွဲညွှန်းဖုန်းအိမ်ယာသို့ ပြောင်း
ရွှေ့သွားကြခြင်းဖြစ်သည်။

“အဲဒီခွေးလေး နက်ကျော်
ဘယ်လောက် လိမ္မာသလဲဆိုတာ ဦး
ပြောပြမယ်။ ဦးတို့အဘိုးကြီး အုပ်စုက
ကျန်းမာရေးအတွက် မနက်တိုင်း
လမ်းလျှောက်ထွက်ကြတယ်။ လမ်း
လျှောက်ထွက်တိုင်း နက်ကျော်က
ဦးတို့နဲ့ အတူလိုက်တယ်ကွ။ မြီးလေး
တန့်နဲ့ပေါ့။ မနက်က ဆောင်းတွင်းမှာ
ဦးတို့လေးယောက် မနက် ငါးနာရီခွဲ
လောက် စောစောထပြီး လမ်းလျှောက်
ထွက်ကြတော့။ ဦးက ထုံးစံအတိုင်း
ဓာတ်ခဲရေဒီယိုလေး ယူလာတာပေါ့

လမ်းထွက်လျှောက်တဲ့သူ တော်တော်
များများက ရေဒီယိုလေးတွေ ယူလာပြီး
ဘီဘီစီတို့ ဘီအိုအေကလွှင့်တဲ့ သတင်း
တွေကို ဖွင့်ပြီး လမ်းလျှောက်ရင်း
နားထောင်လေ့ရှိတယ်လေ။ စတိုင်ပေါ့
ကွာ။ နာရီဝက်လောက် လျှောက်ပြီးရင်
ခဏနားကြတာပေါ့ကွာ။ ဦးလည်း
ရေဒီယိုလေးကို ဖွင့်ပြီး စိန်ပန်းပင်

ခြေရင်းမှာ လျှာလေးပြုတစ် ပြုတစ်နဲ့
နက်ကျော်ဝပ်နေတယ်။ ဦးစိုင်းဖုန်းက
လည်း တပ်ထဲတုန်းက အဆီအငေါ့
မတည့် ဖြစ်ခဲ့ရတဲ့ ရယ်စရာလေးတွေ
ပြောပေါ့ စကားပြောရင်းနဲ့ အမောပြေ
လောက်တော့ ပြန်လာကြတယ်ပေါ့ကွာ။
လမ်းတစ်ဝက်လောက် ရောက်မှ ဦးခဲ
ရေဒီယိုလေးမေ့ ကျန်ခဲ့တာကို သတိ
ထားမိတယ်လေ”

“ရေဒီယိုက ဖွင့်ထားတာ
ဆိုတော့ သူများတွေ တွေ့ပြီး ကောက်
သွားမှာပေါ့”

ကိုယိုးဇနီး မသက်က လှမ်း
ပြောလိုက်သည်။

“စကားကို ဆုံးအောင်နား
ထောင်ပါဦးကွာ။ အဲဒီရေဒီယိုလေးက
ဦးရဲသား ကောင်ထက်က စင်္ကာပူကနေ
ပို့လိုက်တာဆိုတော့ ဦးက အရမ်းတန်ဖိုး
ထားတာလေ။ အဲဒါနဲ့ နောက်ကြောင်း
ပြန်လှည့်ရတာပေါ့။ ခြေလှမ်းလေးငါး
ဆယ်လှမ်းလောက် အရောက်မှာ ဦးတို့
နဲ့ ဖျက်နာချင်းဆိုင်မှာ အပြီးလေးတန့်နဲ့
နဲ့ ပြေးလာတဲ့ နက်ကျော်ကို တွေ့လိုက်
မှ ဦးတို့နဲ့အတူ နက်ကျော်ပါမလာမှန်း

သတိထားမိလိုက်ကြတယ်။ အနား
ရောက်လာတဲ့ နက်ကျော်ကို တွေ့လိုက်
တော့ ဦးတို့အားလုံး အံ့အားသင့်သွား
ကြတယ်ကွ။ ဦးစိုင်းဖုန်းက နက်ကျော်
ခေါင်းလေးကို ပွတ်သပ်ပြီး “လိမ္မာလိုက်
တဲ့ ကောင်ကြီး” လို့ ပြောလိုက်သေး
တယ်။

“ခွေးတွေတာနဲ့ ဘာလို့အံ့အား
သင့်ရတာလဲ ဦးရဲ့”

“ဘာလို့အံ့အားသင့်ရတာလဲ
ဆိုတော့ နက်ကျော်က ကိုစံမေ့ထားခဲ့
တဲ့ ရေဒီယိုလေးကို ကိုက်ချီပြီး ယူလာ
ခဲ့လို့ပေါ့ကွ”

ကိုယိုးအမေးကို ဦးမြင့်ဦးက
ဝင်ဖြေလိုက်သည်။

“ဦးတို့က ခွေးလိမ္မာတို့၊
မောက်လိမ္မာတို့သာ တွေ့ဖူးတာပါ။ နွား
လိမ္မာတွေဖူးလား။ တစ်ကောင်ထဲ
လိမ္မာတာ မဟုတ်ဖူးနော်။ အုပ်စုလိုက်
လိမ္မာတာ”

ကိုယိုးက အဘိုးကြီးအုပ်စုကို
ပြန်မေးလိုက်သည်။ အားလုံးခေါင်းခါပြ
လိုက်သည်။

“ဟုတ်မှပြောပါ ကိုယိုးရယ်”

ဦးဖြူက မယုံသလိုမေးလိုက်
သည်။

“တကယ်ပြောတာ ဦးရဲ့။
ကျွန်တော်တို့ ကျည်တောင်ကန်ရွာမှာ
ပျော်ဘွယ်က ပြောင်းလာတဲ့ ပန်ချာပီ
ကုလားတွေရှိတယ်။ သူတို့နဲ့အတူ
နွားအကောင် လေးငါးဆယ်လောက်
ပါလာတယ်။ ပျော်ဘွယ်မှာ နွားစာရှား
တဲ့အချိန်ဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ရွာကို
သူတို့မွေးထားတဲ့ နွားတွေအတူပြောင်း
လာကြတာဗျ။ ပြီးတော့ သူတို့မွေး
ထားတဲ့နွားမတွေဆိုရင် နာမည်ပေးထား
ပြီးသား တချို့နွားမတွေကို ခို့ဒီယို
မင်းသမီးနာမည်တွေ မှည့်ထားတာ
ဦးရဲ့။ နို့စားနွားမတွေ မွေးထားပြီး နွားနို့
တို့ ဒိန်ချဉ်၊ ဒိန်ခဲ လုပ်ပြီးရောင်းတာပေါ့
နော်။ နွားမတွေက သပ်သပ် နွား

ပေါက်စကလေးတွေက သပ်သပ်ခြံနဲ့
ခွဲထားတယ်။ အတူထားရင် နွားလေး
တွေ ဝိုင်းပြီးနို့စိုက်ပစ်မှာလေ။ ဒါတောင်
တချို့နွားမတွေက သူ့ကလေးကို
နို့ခိုဆိုက်သေးတယ်”

“တခြားစီခွဲထားတာ ဘယ်လို
လုပ် ခိုးပြီးတိုက်တာလဲ”

ကျွန်တော်က ဝင်မေးလိုက်
မိသည်။

“ဒီလိုညီရဲ့... နှစ်ခြံက ငါ့လုံးနဲ့
တန်းပြီးလုပ်ထားတာ တစ်ခြမ်း က
နွားပေါက်စလေးတွေ ထားတယ်။
နွားခြံကိုအလယ်က ဝါးသုံးတန်းနဲ့
တာပြီးထားတာပေါ့ ဦးရယ်။ အဲဒါအမေ
နွားမကြီးက အလယ်က တန်းထားတဲ့
ဝါးတန်းနားမှာကပ်ပြီး ရပ်ပေးထား
တယ်။ တစ်ဖက်က နွားပေါက်စလေးက
ဝါးတန်းကြားက ခေါင်းလှိုပြီး အမေ
နွားမကြီးနို့ကို စို့တော့တာပဲ”

“အဲဒါ မိဘမေတ္တာပဲလေ။
သူကလေးကို နို့ငတ်မှာစိုးတာကိုး”

ဦးစံဟိန်းက ကြားဖြတ်ပြီး
ဝင်ပြောလိုက်သည်။

“ဘယ်မှာလဲ မင်းနွားတွေ

လိမ္မာတာ။ အခုမင်းပြောတာက နွားမ
မေတ္တာပဲ ရှိသေးတယ်”

ဦးဖြူက မေးလိုက်တော့
ကိုမျိုးက ပြန်လိုက်သည်။

“လာမှာပေါ့၊ ဦးရယ်။ နွားနို့
ညှစ်မယ့်ကုလားက နွားခြံထဲဝင် တစ်
ကောင်ပြီးတစ်ကောင် လိုက်ညှစ်နေတာ
မဟုတ်ဘူး၊ ဦးရဲ့။ နွားခြံရေမှာ ခုံ
တစ်လုံးနဲ့ နို့ပုံးချထားတယ်။ ပြီးတော့
ခုံပေါ်ကထိုင်ပြီး နွားမတစ်ကောင်ရဲ့
နာမည်ကို အော်ခေါ်လိုက်တာပဲ။
အေးမြတ်သူလို မှည့်ထားတဲ့ နွားမဆိုရင်
အေးမြတ်သူလို ခေါ်လိုက်တာနဲ့ ထွက်
လာပြီး ချထားတဲ့ နို့ပုံးပေါ်မှာ ခွရပ်
ပေးတာပဲ။ အဲဒီအချိန်မှာ နွားသား
ပေါက်တွေထားတဲ့ နွားခြံထဲက နွားလေး
တစ်ကောင်ကလည်း ပြေးထွက်လာ
တယ်။ နွားမကြီးဆီက နို့ညှစ်လို
မရသေးဘူး။ နွားမက ပြေးထွက်လာတဲ့
သူကလေး နို့စိုပြီးမှ ညှစ်ခံတာလေ
နို့ချပေးတယ်လို့ ဆိုရမှာပေါ့။ နို့ညှစ်တဲ့
သူကလည်း တစ်ကောင်ပြီး တစ်ကောင်
နာမည်တပ်ပြီး အော်ခေါ်လိုက်တာပဲ။
ခေါ်လိုက်တာနဲ့ အခေါ်ရတဲ့ နွားမက

ထွက်လာပြီး နို့ညှစ်ခံတာပဲ။ ကိုင်း . .
ဘယ်လောက် လိမ္မာလဲ။ အဲဒီလို
လိမ္မာတဲ့နွားမျိုး ဦးတို့တွေဖူးလား။
မြန်မာတစ်ပြည်လုံးမှာ ဒီလိုနွားမျိုး
ကျည်တောင်ကန်ရွာမှာပဲ ရှိတယ်ဦးရေ”

ကိုမျိုး စကားဆုံးတော့
ကျွန်တော်တို့ အဘိုးကြီး တစ်သိုက်
မယ့်တစ်ဝက် ယ့်တစ်ဝက်နှင့် အံ့ဩ
ရပြန်သည်။

“ဟာကွာ . . . နွားကိုနာမည်
ပေးထားပြီး အဲဒီနွားက သူ့နာမည်
ခေါ်တာနဲ့ ခြံထဲက ထွက်လာတယ်
ဆိုတာ ဟုတ်ပါ့မလား”

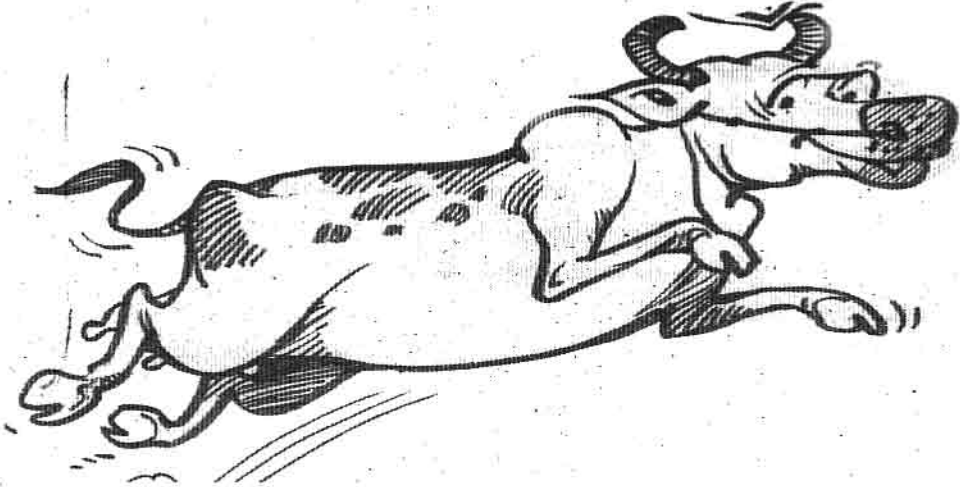
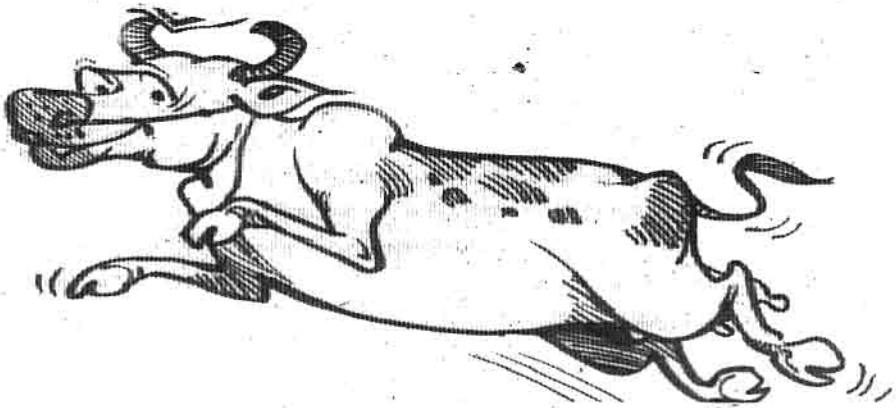
“ဦးတို့ ခွေးကိုတောင် နက်
ကျော်လို့ နာမည်ပေးထားသေးတာပဲ။
နက်ကျော်လို့ ခေါ်ရင်လာတယ် မဟုတ်
လား။ အဲဒီလိုပဲပေါ့၊ ဦးရယ်”

ဦးဖြူကို ကိုမျိုးက ပြောလိုက်
သည်။

“အဲဒီနွားခြံကို လိုက်ပို့ကွာ။
ဦးကလက်တွေမှ ယုံမှာ”

ဦးစိုင်းနန်းစကားကို ဦးဖြူဦးနုနှင့်
ဦးဖြူကပါ ထောက်ခံလိုက်ကြသည်။

“လာလေ . . . သွားကြမယ်။

ဦးတို့မှာ ကားပါလာတာပဲ။ ရွာပြင်
ဆိုတော့ နည်းနည်းလှမ်းတယ်ဗျ။
ဟိုရောက်တော့ နာမည်ခေါ်ကြည့်ပေါ့။
ကျွန်တော်ပြောတာ ဟုတ်မဟုတ် သိရ
မှာပါဗျာ။”

ကိုမျိုးက နွားခြံသို့လိုက်ပို့ရန်
ပြင်သည်။

“ဟေ့...ဟေ့...ခင်ဗျားတို့
သွားချင်ရင် လမ်းလျှောက်သွားကြ။
ကျွန်ကားနဲ့တော့ လိုက်မပို့နိုင်ဘူး။
ဓာတ်ဆီက တစ်ဂါလံ လေးထောင်
လေးရာကျော်နေပြီ။ ကိုမျိုးပြောတာ
ခင်ဗျားတို့ ယုံချင်ယုံ မယုံချင်နေ
ကျွန်တော်ကတော့ ယုံတယ်ဗျာ။”

ဦးစံဟိန်းက ထပြီးကန်ကွက်
သဖြင့် ကျွန်တော်တို့အုပ်စု နွားခြံထဲက
စွီဒီယို မင်းသမီးနာမည်ပေးထားသော
နွားမများကို ကြည့်ခွင့်တွေခွင့် မရခဲ့ပါ
လေတော့။

ကျော်အေးရွှေ

တ ဖတ် သူ တွေ ပျော် စေ ပို့

ဟင်းယုန်းလေး
တစ်လုံးလောက်
မိမိပေါက်ရှင်
ဆိုင်ကောင်းမှာကွာ

ငါတို့နဲ့
ဘာဆိုင်လဲဟ

ဟိုယူကြီးတွေကော၊
အစားခန့်ထဲထိုင်ပြီး
တယ်လီဖုန်းနဲ့တောင်းတာ
သောက်သောက်လဲတယ်ကြားလို့
ငါတို့လဲမိုးလုံလေလုံတစ်နေ့ကနေ
ဟင်းယုန်းလေးနဲ့တောင်းရရင်
အဆင်ပြေမလားလို့ပါကွာ..

ကြည်သာစုန်း ၂၀၁၃

နွယ်မြက်သစ်ပင်ဆေးကုဝင်၏

ဒန့်သလွန်ပင်

နှင့်

ဆေးအသုံး

ရင်ငြိမ်းလင်း

ဒန့်သလွန်ကို ဟင်းချက်စား
သုံးနိုင်ရန်အတွက်သာမက ဓာတ်စာ
အဖြစ် စားသောက်နိုင်သည့်အပြင်
ဆေးစွမ်းကောင်းအဖြစ်လည်း အသုံးကျ
လှသည်။

ဒန့်သလွန်သည် အနည်းငယ်
ချို၍ ဖန်သောအရသာ ရှိသည်။
ဒန့်သလွန်အရွက်သည် အပူကြောင့်
ဖြစ်သော ရောဂါတို့ကို နိုင်၏။ အစာ
ကြေခြင်းနှင့် သွေးခဲ၊ ရောင်ရမ်းခြင်းကို
သက်သာစေ၏။ ဒန့်သလွန်အပွင့်သည်
အကြောရောင်ရမ်းခြင်းကို သက်သာစေ
၏။ ဒန့်သလွန်အမြစ်သည် အသံဝင်ခြင်း
လည်ချောင်းနာခြင်း၊ လေနာခြင်းတို့ကို
သက်သာစေ၏။

ဒန့်သလွန်အရွက်နှင့် ဆေး
အသုံး
မိန်းမများ ရာသီထိပ်လျှင်
ဒန့်သလွန်အရွက်ကို ကြက်သွန်ဖြူ
ပစ်ကောမြစ်၊ မိဿလင်နှင့် ဟင်းခါး
ချက်သောက်ပေးပါက ပျောက်ကင်းစေ
၏။

ဒန့်သလွန်အပွင့်နှင့် ဆေး
အသုံး

ဒန့်သလွန်ပွင့်ကို သုပ်၍ဖြစ်စေ၊
ချက်၍ဖြစ်စေ စားသုံးပေးလျှင် အကြော
ရောင်ရမ်းခြင်းကို သက်သာစေ၏။

ဒန့်သလွန်အသီးနှင့် ဆေး
အသုံး

ဒန့်သလွန်အသီးကို ဟင်းချက်
၍ စားသုံးပေးပါက သန်ကောင်း၊ တုတ်
ကောင်းများ ကင်းရှင်းစေ၏။

ဒန့်သလွန်အမြစ်နှင့် ဆေး
အသုံး

ဒန့်သလွန်အမြစ်ကို သွေး၍
ဖြစ်စေ၊ ထောင်း၍ဖြစ်စေ အံ့ခြင်း၊
လိမ်းခြင်း ပြုလုပ်ပေးပါက ပူလောင်
စေတတ်၏။ အစိမ်းသောက်သုံးပါက
ဆံပင် ကျွတ်တတ်၏။

ဒန့်သလွန်မြစ် ၅ အောင်စ၊
လိမ္မော်ခွံ ၅ အောင်စ၊ ဇာတိပွလ်သီးမှုန့်
၅၅ ဂရမ်၊ ရက်တီဖိုက် အရက်ပြန် ၂၅
အောင်စ၊ ရေ ၃၀ အောင်စတို့ကို
ပေါင်းစပ်၍ ဖန်အိုးဖြင့်ထည့်ကာ ၅ ရက်
စိမ်ပေးရမည်။ ထို့နောက် အောင်စ ၄၀
ရအောင် ပေါင်းချွေးခဲယူပြီး ထိုဆေး ၁
ခြမ်းကို ရေ ၁ အောင်စရော၍ သောက်
ပေးပါက ခြေဆစ်လက်ဆစ် ကိုက်ခဲ ခြင်း

ခါးကို က်ခြင်း။ အကြော
တောင့်တင်းခြင်းကို သက်သာစေ၏။

ဒန့်သလွန်မြစ်၊ ပရန့ဝါတို့ကို
အမှုန့်ပြု၍ အုန်းသီးတစ်လုံးမှ အုန်းနီနှင့်
ပျားရည်တို့ကိုရောစပ်၍ ချက်ပြီး ဟင်း
စားငွန်း တစ်ငွန်းခန့် နံနက် ည
သုံးဆောင်ပေးပါက ခွန်အားကို တိုးပွား
စေ၏။ ထို့ကြောင့်

“ပရန့ဝါပါးပါးလွှာ၊ သကာပျား
နှင့်ချက်

ဒန့်သလွန်မြစ်၊ အုန်းရင့်ရင့်
အသင့်ဖြည့်ကာစွက်၊ မောင်းမ
တစ်ထောင်

စွမ်းအားဆောင်၊ အမောင်စား
ညဉ့်နံနက်

မင်းတုန်းမင်းခေါင်၊ စားသုံး
ဆောင်

ဘုန်းရောင်နေသို့လက်”
ဟု ရှေး ဆေးဆရာကြီးများက
စပ်ဆို၍ ပညာပေးခဲ့၏။

သဗ္ဗေသတ္တာ ဝေနေယျာ
ချစ်သာ ကိုယ်စိတ်မြကြစေး
ဝေငြိမ်းလင်း

အဟင်ရယ်

နာကျင်အချိန်ပိုတွင်မှ နောက်ကျပြီးသွင်းခဲ့လေသူ ကြည်ဇော်ထူး

Kyaw Zor Thaw

“မိန်းကလေးဆိုတာ အရွယ် မရောက်ခင် လင်နောက်လိုက်ပြောတာ မှသာ မဟုတ်ဘူး။ အရွယ်လွန်မှ ယောက်ျားယူတာလဲ မိမိမောင်ဘွား တွေကို အရှက်ရစေတာပဲ။ နင်သိရဲ့လား မိခင်မေ”

အစ်ကိုကြီးဖြစ်သူ အငြိမ်းစား ကျောင်းဆရာ ဦးသိန်းမြင့်၏ ဖြစ်တင် ဝေဖန် မောင်းခဲခြင်းကို မခင်မေ ခေါင်းငုံ့ ရှိသာ ငြိမ်ခံနေလိုက်ရပါသည်။ ဖခင် မရှိတော့ပြီဖြစ်သော သူတို့မိသားစုတွင် အစ်ကိုကြီးဖြစ်သူ ဦးသိန်းမြင့်ကို အဖ အရာထား၍ ချစ်ကြောက်ရှိသောကြောင့် ပါသည်။

အသက်ရှစ်ဆယ်ကျော် သွား လာလုပ်ရုံးခိုင်ဆုံး မုဆိုးမ မိခင် ဒေါ်သိန်းမေက သမီးထွေးဖြစ်သူ မခင် မေ၏ မင်္ဂလာကိစ္စအတွက် တစ် ရပ်ကွက်တည်း မလှမ်းမကမ်းတွင် နေ ထိုင်ကြသော သားသမီးများကို ခေါ်ယူ တိုင်ပင်နေခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

“မောင်သိန်းမြင့်ရယ်။ အသက် လေးဆယ်ကျော်မှ အိမ်ထောင်ပြုတာ အဆန်းမဟုတ်တော့ပါဘူး။ အရေးကြီး

တာက ကိုယ်ယူမယ့် ယောက်ျားက နောက်ကြောင်းရှင်းဖို့နဲ့ ကိုယ့်အပေါ် အမှန်တကယ် မေတ္တာရှိရှိပဲ လိုတာပါ။ အခုဟာက မောင်ညွန့်ဝေဆိုတာ ငယ်ငယ်ကတည်းက တစ်ရပ်ကွက် တည်း အတူနေလာကြတဲ့ ခင်မေရဲ့ငယ် သူငယ်ချင်း အတွင်းသိ အစင်းသိ တွေပဲဟာ ဒါတွေပြောမနေပါနဲ့တော့”

“အမေက အမေ့သမီးပို့ လေး ဆယ်ကျော်ဆိုပြီး ပေါ့ပြောမနေပါနဲ့။ အမေ့သမီးက လေးဆယ်ငါးနှစ်ရှိနေပါ ပြီ။ နောက်ပြီး ပုံပန်းကလည်း ကြည့်ဦး လေ ဗိုက်ပျံ၊ ဖင်ကောက်၊ ဂုတ်ဝိုးတက်၊ မေးစေ့ပျောက်နဲ့။ ဆူမိနပ်ပန်းသမားပုံစံ ပေါက်နေပြီ။ ဒီလိုပုံစံကြီးကို သတို့သမီး တစ်ယောက်အဖြစ် ဘယ်သူကမှ မျက်မှောင် ပုံဖော်ကြည့်လို့ ရမှာမဟုတ် ဘူးဗျ”

ဤစကားကိုတော့ အစ်ကို လတ်ဖြစ်သူ ဦးသန်းမြင့်က အငယ်ဆုံး ညီမ မခင်မေကို သိပ်အစာမကြေသည့် သဘောဖြင့် ဝင်ပြောခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

သူ့အမေနှင့် လိုက်ပါလာသော မခင်မေအထက် နို့ညှာအစ်မဖြစ်သူ

မခင်မေ၏ သမီးငယ် သုံးတန်းကျောင်း သူ ချစ်စုမ (အိမ်အခေါ်) ကလည်း လူကြီးများ ပြောစကားကို မျက်လုံး အဝိုင်းသားဖြင့် နားထောင်နေရာမှ သူ့ အမေကို တိုးတိုးကပ်မေးပါသည်။

“အန်တီလေးက သတို့သမီး လုပ်မလို့ ဟုတ်လား အမေ သူ့ပုံကြီး နဲ့ သတို့သမီးလုပ်လို့ ရလို့လား။ သတို့ သမီးဆိုတာ ငယ်ငယ်ချောချော၊ လှလှ ယပတွေမှ လုပ်လို့ရတာ မဟုတ်လား ဟင်...”

သူ့အတွေး သူ့အမြင်မှာတော့ သတို့သမီးဟူသည့် မော်ဒယ်အလုပ် နယ် ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်၊ သွယ်သွယ်၊ လှလှ မိန်းကလေးများသာ လုပ်ရသည့် အလုပ်ဟု တွေးမြင်ယူဆဟန် တူပါ သည်။ သူ့သမီးအမေးစကား ကြားတော့ မခင်မေက တစ်စခန့်ထပြန်ပါသည်။

“ဟုတ်တာပေါ့ သမီးရယ် သတို့သမီးလုပ်တယ်ဆိုတာ အရွယ်ရှိ တုန်းလုပ်မှသာ တင့်တယ်တော့မလှေ။ ဟိုအရင် အရွယ်ရှိတုန်းကတော့ ယောက်ျားမယူချင်ပါဘူး။ သီလရှင်ဘဝ နဲ့ပဲ တစ်သက်လုံး နေပါတော့မယ်လေး

ဘာလေးနဲ့ သမီးအလိမ္မာလေး လုပ်ပြ
နေခဲ့တော့ ဆယ်ရှစ်နှစ်သမီးနဲ့ လင်ယူ
ခဲ့မိတဲ့ အမေတို့တောင် လူပြောသူပြော
ခံခဲ့ရသေးတာပေါ့အေ”

ဘယ်အချိန်ကတည်းက စု
ဆောင်းနေသည် မသိသော မခင်မေ
အပေါ် မကျေနပ်ချက်များကို အမေဖြစ်သူ
မခင်ဝေက ယခုမှ ထုတ်အံ့ပြနေပါ
သည်။

အစ်ကိုလတ်ဖြစ်သူ ဦးသန်းမြင့်
နှင့် မခင်ဝေကြားက အစ်မနှစ်ယောက်
မှာ အိမ်ထောင်အသီးသီးဖြင့် အလေး
ရောက်နေခြင်းက မခင်မေကို သက်သာ
ရာ ရစေခဲ့ပါသည်။

ဤသို့နယ် သူ့ချစ်သူ သတို့
သမီးလောင်းကို အမျိုးအဆွေများက
ဝိုင်းဝန်းနှိပ်ကွပ်နေခြင်းကို အတော်
သည်းခံ နားထောင်နေခဲ့ပြီးနောက်
သတို့သားလောင်းဖြစ်သူ ကိုညွန့်ဝေက
လေပြေကလေးဖြင့် ဝင်ရှင်းပြပါသည်။

“ဒီလိုပါ အစ်ကိုတို့ အစ်မတို့
ရာ ကျွန်တော်တို့က မင်္ဂလာပွဲကို ခန်းမ
တွေဘာတွေငှားပြီး ကြီးကြီးကျယ်
ကျယ်လုပ်ဖို့ မရည်ရွယ်ပါဘူး။ ရုံးတက်

လက်မှတ်ထိုးပြီး ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ
မင်္ဂလာဆွမ်းကျွေးလေးလုပ်ဖို့သာ ရည်
ရွယ်တာပါ။ လူအနည်းအကျင်းလောက်
သာဖိတ်ပြီး အကျဉ်းချုံးလုပ်မှာပါခင်ဗျာ”

“အေးလေ . . . ဒီအရွယ်ကြီး
တွေကျမှတော့ အကျဉ်းချုံးလုပ်ကြတာ
ပဲ ကောင်းပါတယ်”

အစ်ကိုကြီးက သဘောတူ
ကြောင်း မှတ်ချက်ပြု။ အစ်ကိုလတ်
ကတော့ . . .

“မင်္ဂလာခန်းမငှားပြီး အခါ
တော်ပေးတာတွေဘာတွေ လုပ်နေရင်
လည်း ဒီအသက်အရွယ်ကြီးတွေကျမှ
အခါတော်ပေးလာတဲ့ ဖူးစားရေးနတ်ကို
လူပရိသတ်က ဝိုင်းဝန်းလှောင်ပြောင်
ကြတော့မှာပေါ့ဟာ။ အဲဒီတော့ ခုလို
အကျဉ်းချုံးလိုက်တာပဲ ကောင်းပါတယ်”
ဟူ၍ အထေ့အငေါ့ကလေးဖြင့်
ထောက်ခံခဲ့ပါသည်။

ဤသို့ဖြင့် လေးဆယ်ကျော်
အချစ်တို့ဖြင့် ထုံမွမ်းအပ်သော ကိုညွန့်
ဝေနှင့် မခင်မေတို့၏ တူနှစ်ကိုယ်
တိုင်းပြည်ထောင်ခြင်း အခမ်းအနား
ကို ဘုန်းကြီးကျောင်းတွင် မင်္ဂလာဆွမ်း

ကျွေးခြင်းဖြင့် အကျဉ်းချုံးပြုလုပ်ရန်
ဆုံးဖြတ်ခဲ့ကြပါသည်။

* * * *

ငယ်ကျွန်းဆွေများဖြစ်ကြလေ
သော ကိုညွန့်ဝေနှင့် မခင်မေတို့နှစ်ဦး
ယခုလို အသက်လေးဆယ်ကျော်မှ
ဖူးစားနိုင်ခဲ့ခြင်းမှာ မည်သူတစ်ဦး
တံစ်ယောက်၏ အမောင့်ပယောဂ
ကြောင့်မျှ မဟုတ်ခဲ့ပါ။ မခင်မေ၏
မပြတ်သားမှု၊ တွေဝေခဲ့မှုများကြောင့်
ပင် ဖြစ်ပါသည်။

သို့ကြောင့်ပင် အကြောင်းသိ
များ ဖြစ်ကြလေသော မောင်နှမ
သားချင်းများက မခင်မေကို ဝိုင်းဝန်း
နှိပ်ကွပ်ခဲ့ ကြခြင်းပင်ဖြစ်၏။

အရွယ်ရှိစဉ်ကမူ မခင်မေမှာ
အစ်ကိုလတ်ပြောသကဲ့သို့ ယခုလို ဆူရိ
နပမ်းသမားပုံပန်းမျိုး မဖြစ်ခဲ့သေးပါ။
မော်ဒယ်မိန်းကလေးများနယ် သွယ်
သွယ်လျလျ မဟုတ်ခဲ့သော်လည်း
တောင့်တင်းသော ခန္ဓာကိုယ်အချိုး
အစား၊ ညှိစိမ့်စိမ့် အသားအရေတို့ဖြင့်
ကာလသားတို့ကို ညှိယှဉ်စားနိုင်သော
အလှအပများကို ဝိုင်းဆိုင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

အများသူငါနည်းတူ ပုထုဇဉ်တို့
၏ သဘာဝအတိုင်း ချစ်သူသမီးရည်းစား
ထားရှိသည့် အရွယ်တွင်လည်း သူ့အား
ချဉ်းကပ်လာသူများထဲမှ ငယ်သူငယ်ချင်း
ဖြစ်သူ ကိုညွန့်ဝေကို ရွေးချယ်လက်ခံ
ကာ ချစ်သူသမီးရည်းစားအဖြစ် လက်တွဲ
ခဲ့ပါသည်။ ဤအချိန်အထိမှ မခင်မေ၏
အတွေးအမြင်၊ အပြုအမူများမှာ အများ
သူငါတို့၏ စံနှုန်းသဘာဝတရားအတိုင်း
ပုံမှန်ပင်ဖြစ်သည်ဟု ဆိုရမည် ထင်ပါ
သည်။

ကိုညွန့်ဝေနှင့် မခင်မေတို့
သမီးရည်းစား သက်တမ်းငါးနှစ်ခန့်
အကြာ နှစ်ဦးစလုံး ဟညာရေးပြီးဆုံး၍
အလုပ်အကိုင်ကိုယ်စီနှင့် ဖြစ်ခဲ့ကြသော
အချိန်တွင် ကိုညွန့်ဝေက မခင်မေကို
လက်ထပ်ကြဖို့ တောင်းဆိုခဲ့ပါဘော့
သည်။

ထိုအခါတွင်မတော့ မခင်မေ
မှာ အိပ်မက်မှ လန့်နိုးခဲ့သူဟာ အထိတ်
တလန့် ပြူးပြူးပျာပျာ ဖြစ်လာခဲ့ပါ
တော့သည်။ လက်ထပ်ရန်ကိုလည်း
အကြောက်အကန် ငြင်းဆန်ခဲ့ပါတော့
သည်။

အကြောင်းပြချက်ကတော့ ကိုညွန့်ဝေသာမဟုတ် အခြားမည်သူ တစ်ဦးတစ်ယောက်နှင့်မျှ ထိမ်းမြား လက်ထပ်၍ အိုးအိမ်ထူထောင်မည် မဟုတ်ကြောင်း။ သူမအနေဖြင့် လင်ယူ သားမွေး၊ လောကီဟု အရုပ်အထွေးထဲ သို့ တိုးဝင်လိမ့်မည် မဟုတ်ကြောင်း။ ဤသို့ပြုလုပ်ရန် သတ္တိလည်းမရှိ။ ဆန္ဒ လည်း မရှိပါကြောင်း။ သို့ဖြစ်၍ မကြာ မတင်နသော ကာလတွင် လောကီလူ ဘောင်ကို စွန့်ခွာ၍ သီလရှင်အဖြစ်ဖြင့် သာသနာ့ဘောင် ဝင်ရောက်တော့ မည် ဖြစ်ကြောင်း။ ကျန်ရှိသော သူ့ဘဝ တစ် သက်တာတွင် သီလရှင်ဘဝဖြင့် တရား ဘာဝနာပွားများ အားထုတ်ခြင်းဖြင့်သာ ပျော်မွေ့တော့မည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောဆို ခဲ့ပါသည်။

မခင်မေအခြေစကား ကြား တော့ ကိုညွန့်ဝေမှာ ပါးစပ်အဟောင်း သားဖြင့် တအံ့တဩဖြစ်ခဲ့ရပါသည်။ မခင်မေ စိတ်ပြောင်းလာရန်လည်း တတ်သမျှ မှတ်သမျှ နည်းပေါင်းစုံဖြင့် ပြောပြဖူးစည်းရုံးခဲ့ပါ၏။ သို့သော် ကိုညွန့် ဝေ မအောင်မြင်ခဲ့ပါ။ မခင်မေကတော့

တွင်တွင်သာငြင်ဆန်ခဲ့ပြီး သီလရှင်ဝတ် ကာ သာသနာ့ဘောင်သို့ ဝင်ရောက်ရန် သာ အခိုင်အမာ ဆုံးဖြတ်ထားပြီး ဖြစ်ကြောင်း ပြောဆိုခဲ့ပါသည်။

ကိုညွန့်ဝေ၏ ကယ်ပါယူပါ တစာစာဖြင့် အကူအညီတောင်းခံမှု ကြောင့် မခင်မေ၏ အချစ်ဆုံးသူငယ် ချင်းဖြစ်သူ လွင်လွင်မာကလည်း မခင် မေကို လာရောက်ဖြောင့်ဖျားနားချပါ သေး၏။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ မခင်မေ ရယ်။ ညွန့်ဝေအပေါ်လည်း နည်းနည်း ပါးပါးတော့ ငဲ့ညှာဦးမှပေါ့ဟယ်...။ ငယ်သူငယ်ချင်းလည်းဖြစ်ပြီး သမီး ရည်းစားအဖြစ်နဲ့လည်း ငါးနှစ်ငါးမိုး တွဲလာခဲ့ပြီမှ အခုလို ခွဲခွာမယ်ဆိုတော့။ နင့်ဟာက ရက်စက်လွန်းရာ မကျဘူး လားဟယ်...”

“ငါ ညွန့်ဝေကို အချစ်လို့တော့ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ နင်သိပါတယ် လွင် မာရယ်။ ဒါပေမဲ့ ငါက နင်တို့လို လင် ယူသားမွေးပြီး လူ့လောကီဒုက္ခ၊ သုက္ခ ထဲ တိုးဝင်ရင်ဆိုရဲတဲ့ သတ္တိမရှိပါဘူး ဟယ်...။ နောက်ပြီး ညွန့်ဝေအပါအဝင်

နင်တို့သူငယ်ချင်းတွေကို ငယ်ငယ် ကတည်းက ငါပြောခဲ့ဖူးပါတယ်။ ငါ ဘဝတစ်သက်တာပတ်လုံး သာသနာ့ ဘောင်မှာ သီလရှင်အဖြစ်နဲ့ နေမယ် ဆိုတာလေ”

“ငယ်ငယ်က နင်ပြောခဲ့ဖူးတာ တော့ ငါမှတ်မိတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒါလောက် လေးနက်လိမ့်မယ်လို့တော့ ငါမထင်မိ ဘူးပေါ့ဟာ...။ ဒါနဲ့ မေးစမ်းပါရစဉ်း။ အစကတည်းက သီလရှင်ဝတ်ဖို့ ဆုံးဖြတ် ထားရက်နဲ့ ဘာလို့များ ရည်းစား ထားခဲ့ရသေးလဲ”

“ခါကတော့ ဟယ်...။ ငါ့နဲ့လုံး သားက မချစ်ဘဲ မနေနိုင်လို့ လို့ပဲ ပြောရတော့မှာပေါ့ဟာ...”

“အေးလေ... မချစ်ဘဲ မနေ နိုင်လို့ ချစ်ခဲ့ကြပြီဆိုရင်လည်း သမီး ရည်းစားတို့ရဲ့ ပန်းတိုင်က လက်ထပ်ပြီး ပေါင်းသင်းကြဖို့ပဲ မဟုတ်လား။ အခု တော့ နင့်ဟာက ဟိုတစ်ယောက်မှာ ခြေမကိုင်မိ လက်မကိုင်မိနဲ့ နင်နဲ့ပဲ အတူတူ ဘုန်းကြီးပဲ လိုက်ဝတ်ရ တော့မလိုလို ယောင်တောင်တောင် ဖြစ်နေရပြီလေ”

သည်အခါမှာတော့ မခင်မေက
ရစ်ဝဲလာသော မျက်ရည်များကို
လက်ကိုင်ပစ်ဖြင့် တိုပင့်သုတ်ရင်း ရိုက်
သံဖြင့် ပြောပါသည်။

“ညွန့်ဝေကိုတော့ ငါတစ်ကယ်
ချစ်ပါတယ်ဟာ...။ ငယ်သူငယ်ချင်း
ငယ်ရည်းစားပဲဟာ မချစ်ဘဲ နေပါ
မလား။ သနားလည်း သနားပါတယ်။
ဒါပေမဲ့ ငါ့အချစ်ကို ငါ့မေတ္တာက သမီး
ရည်းစားဘဝမှာပဲ ဂိတ်ဆုံးသွားခဲ့ပါပြီ။
လက်ထပ်ပြီး အိမ်ထောင်သည် မိသားစု
ဘဝ ထူထောင်ဖို့ ငါ့မှာ သတ္တိမရှိဘူး။
အစကတည်းကလည်း အိမ်ထောင်ပြုဖို့
ရည်ရွယ်မထားခဲ့ပါဘူးလေ”

“နေမီးပါဦး နင်က လင်ယူ
သားမွေး အိမ်ထောင်ရေးကိစ္စကို ဘာလို
များ ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့နေရတာလဲ။
ဘာလဲ အိမ်ထောင်ရေး အဆင်မပြေလို့
ဒုက္ခရောက်နေတဲ့ နင့်အစ်မ မခင်ဝေလို
ဖြစ်လာမှာ စိုးလို့လား။ ဒါမှမဟုတ် နင်
တို့နှစ်ယောက်ဝင်ငွေခွဲ အိမ်ထောင်
တစ်ခု ထူထောင်ဖို့ ပြည့်စုံလုံလောက်မှု
မရှိနိုင်ဘူးလို့ ယူဆလို့လား။ အဲလိုဆိုရင်
တော့ ငါတို့လင်မယားကို ကြည့်လေ။

နှစ်ယောက်ပေါင်း ရသမျှဝင်ငွေလေးနဲ့
ခြီးခြီးခြံခြံ ရုန်းကန်လှုပ်ရှားခဲ့ကြတာ
အခုဆိုရင် နင်မြင်တဲ့အတိုင်း ကလေး
တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ဦးကိုဖြစ်နေပြီ။ နင်
အားမကျဘူးလား ဟင်...။ အရေးကြီး
တာက တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက်
ချစ်ခင်နှစ်သက်နိုင်ဖို့နဲ့ ခွင့်လွှတ်နားလည်
နိုင်ဖို့ပဲ လိုတာပါ။ အိမ်ထောင်သည်ဘဝ
က ကြောက်စရာ မဟုတ်ပါဘူးဟယ်”

လွင်လွင်မာက တတ်သမျှ
မှတ်သမျှဖြင့် သူငယ်ချင်းဖြစ်သူကို
ဖြောင့်ဖျူစည်းရုံးပါ၏။ မခင်မေကမူ လွင်
လွင်မာစကား ကြားရမှ ပို၍ပင် ထိတ်
လန့်သွားခဲ့ဟန်တူ၏။

“လွင်မာရယ် နင်ပြောသလို
ပါပဲ။ ငါ့အစ်မ မခင်ဝေအဖြစ်ကလည်း
ငါ့ကို ခြောက်လှန့်နေသလိုပါပဲ။ နင်တို့
လင်မယားကြည့်ပြီးလည်း အားကျတဲ့
စိတ်မဖြစ်မိပါဘူး။ အားကျစရာ
တစ်စက်မှ မကောင်းတာကြီး ကလေး
တစ်ယောက် ဗိုက်တစ်လုံးနဲ့ ဖတ်သီ
လန်အောင် လှုပ်ရှားရုန်းကန်နေရပေမဲ့
အပြုံးမပျက်တဲ့ နင်ကိုတော့ အံ့သြမိ
ပါရဲ့ဟယ်...။ တစ်ကယ်ပါ။ ငါ့မှာက

နင်တို့လို ဘဝကို ခေါင်ကျကျ ပြားကျ
ကျ ရင်ဆိုင်ရဲတဲ့ သတ္တိမရှိပါဘူး။
နောက်ပြီး ငါ့အနေနဲ့ သံသရာဝင်ဆင်းရဲ
ကို အမှန်တကယ် ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်
မိတာမို့ ဒီဘဝမှာပဲ အနည်းဆုံး တစ်မင်
တစ်ဖို လောက်ရအောင် ကြိုးစား
အားထုတ်သွားဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားပြီးပါပြီ။
ဒါကြောင့် ငါ့ကို စည်းရုံးဖြောင့်ဖျူမနေပါ
နဲ့တော့ လွင်မာရယ်”

ဤသို့နယ် မခင်ဝေက စကား
ကုန်ပိတ်ပြောခဲ့သည်ကြောင့် လွင်လွင်
မာ တစ်ယောက် လက်မြှောက်ကာ
တပ်ခေါက်ခဲ့ရပါသည်။

ကိုညွန့်ဝေကတော့ လက်
မလျှော့သေးပါ။ မခင်မေ၏ အုပ်ထိန်သူ
မိမိမောင်ဘွားများထံ တစ်ဖန်ချဉ်းကပ်
ခဲ့ပြန်ပါသည်။ ငယ်စဉ်ကပင် တစ်
ရပ်ကွက်တည်း အတူနေခဲ့ကြပြီး မိသား
စုချင်းလည်း ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်ပြီး ဖြစ်
သည့်အပြင် ကိုညွန့်ဝေနှင့် မခင်မေတို့
အကြောင်းကိုလည်း အားလုံးသိပြီး ဖြစ်
သည်မို့ ကိုညွန့်ဝေ ဤသို့ချဉ်းကပ်
ရဲခြင်းလည်း ဖြစ်ပါသည်။

သို့သော် အိမ်ထောင်ပြုရန်

ငြင်းဆန်၍ သာသနာဘောင်သို့သာ
အပြီးဝင်ရောက်တော့မည်ဟု ဆိုလာ
သော သမီးကညာ၊ နှမကညာကို
ကန်ကွက်၍ ယောက်ျားယူရန် ပြောပြ
ရမည့် အရေးမှာ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် မြန်မာ
လူမျိုးများအဖို့ အတော်ကသိကအောက်
နိုင်လှ၍ ခွဲကွဲလှသော ကိစ္စပင်ဖြစ်ပါ
သည်။

သို့ဖြစ်၍ မခင်နှင့် အစ်ကို၊
အစ်မများက မခင်မေကို...

“မခင်မေရယ် နင့်ဟာက
ဟုတ်ကော ဟုတ်ရဲ့လားဟာ . . .။
တကယ်ပဲ တစ်သက်တာပတ်လုံး သီလ
ရှင်ဘဝနဲ့ အရိုးထုတ်မှာလား။ တစ်
သက်လုံး သီလရှင်ဘဝနဲ့ နေနိုင်လို့လား။
နင့်ဥစ္စာ သေချာလို့လား။ ကြည့်ပဲလုပ်
ပါဦး ခင်မေရာ”

ဟု မပုတ်မလွန် ခပ်ပျော့ပျော့
ကန်ကွက်စကားကိုသာ ဆိုခဲ့ကြပါသည်။

မိခင်ဖြစ်သူကတော့ သမီးထွေး
ဖြစ်သူ မခင်မေ သီလရှင်ဝတ်မည်
အရေးကို အပြည့်အဝထောက်ခံ
အားပေးခဲ့ပါသည်။

သည်လိုနဲ့ မခင်မေတစ်

ယောက် အဖေ အဖေ မောင်နှမ မိသားစု
များနှင့် ချစ်သူကိုညွှန်ဝေတို့ကို နှုတ်
ဆက်လမ်းခွဲကာ သီလရှင်ဆရာလေး
မခေမာဝတီအဖြစ် ဘဝပြောင်းခဲ့ပါတော့
သည်။

အချစ်ရုံးသမား ကိုညွှန်ဝေဓမ္မာ
မှာတော့ ကဗျာစာဆိုဆရာကြီး မင်းသု
ဝဏ်၏ ကဗျာလေးတစ်ပုဒ်ကို ကူးယူ
ရေးသားကာ မခင်မေကို ပေးအပ်ခဲ့ခြင်း
ဖြစ်သော ကြေးကွဲစွာ နှုတ်ဆက်ခွဲခွာ ခဲ့ရ
ပါသည်။ ဤကဗျာလေးမှာ ယခင်ကပင်
ကိုညွှန်ဝေ နှစ်သက်စွဲလန်းခဲ့သော
ကဗျာဖြစ်ပြီး ယခုအခါ သူ့ဘဝနှင့်
ထပ်တူမျှ တိုက်ဆိုင်နေသည်ဖြစ်၍
မခင်မေကို ပေးအပ်နှုတ်ဆက်ခဲ့ခြင်း
ဖြစ်ပါ၏။ ကဗျာလေးကတော့...

တရားဦးပဟာထုည့်ပါ

ကမတောင်၊ ဓူပ်အထွေးကိုလ

ဖျိုးလေးမယ်မခင်လို့

စုန်းချင်ပြီအပန်းကြားသူရဲ့

တားမြစ်ခိုခွင့်မသာ။

နှစ်ကိုယ်တွဲကာ

သည်ဝံသံသရာက

သောင်ခေမာ ဟိုတစ်ဖက်ဆီသို့

တောင်မရှင်ဆင်ကာ ကူးမည်ဆို

ဆုတူးကိုပန်ညီသော်လည်း

ပါရမီဟောင်မရှင်သော်ကြောင့်

သွားနှင့်သက်လျာ။

တတ်မတူအပူကြမ်းသူရဲငြိ

သောင်ကမ်းပပြင်နိုင်လို့

တပင်တိုင် နာဝါပျက်လိုပ

သံသရာလည်ပတ်ကာလ

ပျော့လျက်ကွယ် ယောင်ဆူဆူ

တွယ်ရာခြင်နှိုနိုင်ဘူး။

သို့အကြောင်းရယ်ကြောင့်

ချစ်ဟောင်းမွယ်သက်ရဲ့

ပါရမီပြည့်လျှံမြို့ကြား၊ တန်ခိုးတွေ

တကုလျှာနှင့်

ဘိက္ခုနီ ထေရီဖြစ်တော့ကာ

ဟောင်ချစ်ကို မယ်သမားတဖြင့်

တရားမွန်မှန်သဘောကို

ဟောလှည့်အညို့။

မင်းသုဝဏ်

ခုနစ်နှစ်ခန့်အကြာမှာတော့

သီလရှင်ဆရာလေး မခေမာဝတီတစ်

ယောက် မခင်မေတထည့် ပြန်ရောက်ခဲ့

ရပါသည်။ အကြောင်းကတော့ အခင်

ဖြစ်သူ ကွယ်လွန်ခဲ့ခြင်းကြောင့်ဖြစ်၏။

မခင်ကြီးကွယ်လွန်တော့ မခင်
မေ၏ မိခင်ကြီးမှာ တစ်ကိုယ်တည်း
အထီးကျန် ဖြစ်ခဲ့ရရှာ၏။ မလှမ်း
မကမ်း တစ်ရပ်ကွက်တည်း နေထိုင်ကြ
သော သားသမီးများ ရှိနေလင့်ကစား
မိမိအိမ်ထောင် အသီးသီးဖြင့် လုပ်ရှား
ရုန်းကန် နေကြရသည်ဖြစ်၍ မိခင်ကြီး
ထံ အကြောင်းကိစ္စရှိမှသာ ဆဉ်းသွား
ဆဉ်းလာ ရောက်နိုင်ခဲ့ကြပါသည်။

သို့ဖြစ်၍ မုဆိုးမ မိခင်ကြီးကို
ပြုစု စောင့်ရှောက်ရန်အတွက် မခင်မေ
တစ်ယောက် သီလရှင်ဆရာလေး မခေ
မာဝတီဘဝကို စွန့်လွှတ်ခဲ့ရပြီး လူ့ဘဝ
သို့ ပြန်လည် ရောက်ရှိခဲ့ခြင်းပင် ဖြစ်၏။

ထိုအချိန်တွင် ကိုညွန့်ဝေတစ်
ယောက် မြန်မာပြည်တွင် ရှိမနေတော့
ပါ။ လွန်ခဲ့သော သုံးနှစ်ခန့်ကပင် အလုပ်
လုပ်ရန် ရည်ရွယ်၍ ဂျပန်သို့ ထွက်ခွာ
သွားခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

မခင်မေ လူ့ဘဝသို့ ပြန်လည်
ရောက်ရှိခဲ့ပြီးနောက် နေအိမ်တွင် မူကြို
ကျောင်းလေးတစ်ခု ဖွင့်လှစ်ခဲ့ပါသည်။
ထိုအလုပ်က အိုးမကွာ အိမ်မကွာ

အလုပ်ဖြစ်သည်မို့ မိခင်ကြီးကို အချိန်
ပြည့် ပြုစုစောင့်ရှောက် နိုင်ခဲ့ပါသည်။
ထို့အပြင် မခင်မေ၏ စေတနာနှင့်
အားထုတ်မှုများကြောင့် အောင်မြင်
သော မူကြိုကျောင်းကလေး တစ်
ကျောင်းအဖြစ် ရောက်ရှိလာခဲ့ပြီး မခင်
မေတို့ သားအမိ၏ လူနေမှုဘဝကို
လည်း တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်၊ မကြောင့်
မကျူဖြင့် ရပ်တည်နိုင်စေခဲ့ပါ၏။

ဤသို့နယ် မခင်မေတစ်
ယောက် လူ့ဘဝတွင် အခြေတကျ ရှိ
လာခဲ့ပြီ ဖြစ်သော်လည်း သီလရှင်ဆရာ
လေး မခေမာဝတီဘဝကို တော့
အောက်မေ့တမ်းတဆဲပင် ဖြစ်ဟန်တူပါ
၏။ နှစ်စဉ်၊ နှစ်တိုင်း မပျက်မကွက်
တစ်လခန့် သီလရှင်ဝတ်ခဲ့ပါသေးသည်။

တစ်စ တစ်စ အလေးချိန်ထိုး
၍ ဝါပြီးလာချိန်မှာတော့ ဝါပြီးသော
ခန္ဓာနှင့် သီလရှင်ဝတ်ရန် လိုက်ဖက်
တင့်တယ်ခြင်း မရှိ၍ပင်လော။ သို့တည်း
မဟုတ် ဝိကာလဘောဇနာ တည်းဟူ
သော သိက္ခာပုဒ်ကို စောင့်ထိန်းခြင်းမှာ
မစွမ်းသောတော့၍ပင်လော မသိ။ နှစ်စဉ်
သီလရှင်ဝတ်ခြင်း အလေ့ကို မခင်မေ

စွန့်လွှတ်ခဲ့ပါတော့သည်။

ထို့နောက်မှာတော့ ကိုညွန့်ဝေ
တစ်ယောက်ဂျပန်မှ ပြန်ရောက်လာခဲ့
၏။ ဂျပန်တွင် ဆယ်နှစ်နှစ်မျှကြာသည့်
တိုင် အရောင်အတိမ်းကောင်းကောင်း
ဖြင့် နေထိုင်လုပ်ကိုင်နိုင်ခဲ့သော သူ့ကို
သုခယ်ချင်းများက ချီးကျူးထောပနာပြု
ခဲ့ကြပါသေးသည်။

ကိုညွန့်ဝေနှင့် မခင်မေတို့ ငယ်
ကျွမ်းဆွေနပ်ဦး ပြန်လည်တွေ့ဆုံခန်းကို
မြင်တွေ့ရသည်မှာ ရပ်ရှင်များ ဝတ္ထုများ
ထဲကနယ် ရင်ခုန်ဖွယ်၊ ကြည်နူးဆွတ်ပျံ့
ဖွယ် အလျဉ်းမရှိခဲ့ပါ။ အဘယ်ကြောင့်
ဆိုသော် သူတို့နှစ်ဦးမှာ အသက်လေး
ဆယ်ကျော် အရွယ်သို့ ရောက်ရှိခဲ့ကြ
ပြီ ဖြစ်ပြီး အများပြောကြသကဲ့သို့ ဆိုလို
နည်းသမား ပုံပေါက်အောင် ဝမ်းနေကြ
သောကြောင့်ပင် ဖြစ်ပါ၏။ ထိုအထဲတွင်
ကိုညွန့်ဝေက တစ်လုံးပီရူသည့်နယ်
ထိပ်က ပြောင်နေပါလေသေးသည်။

အနေအထားခွဲရလေသော ချစ်သူ
နှစ်ဦး ယခုကဲ့သို့ အပျို လှပျို လှလွတ်
များအဖြစ် ပြန်လည်ဆုံတွေ့ခဲ့ကြရသည့်
တိုင် တူနှစ်ကိုယ် ရွှေဂဟေဆက်နိုင်မို့

အရေးကိုတော့ ကိုညွန့်ဝေတစ်ယောက် နှစ်နှစ်ခန့်ကြာအောင် ကြိုးစားစည်းရုံးခဲ့ ရပါသေးသည်။

စာလေး။ ပေလေးနှင့် နီးစပ်၍ ယခင်အခါ မခင်မေ သီလရှင်ဝတ်စဉ်က ဆရာမင်းသုဝဏ်၏ “တရားဦး ဟော လှည့်ပါ” ကဗျာလေးကို ကူးယူပေးခဲ့လေ သော ကိုညွန့်ဝေက ယခုအခါ တစ်မျိုး ကြံပြန်ပါသည်။

မည်သည့်မဂ္ဂဇင်းဟောင်း တစ် စောင်မှ မိတ္တူကူးယူခဲ့လေသည် မသိ သော တစ်မျက်နှာကာတွန်းလေး တစ်ပုံကို မခင်မေအား ယူလာပြပါ၏။ ကာတွန်းပုံမှက ပန်းခြံတစ်ခုဟု ယူဆ ရသော နေရာမှ နှစ်ယောက်ထိုင်ခုံရှည် တစ်ခုပေါ်တွင် အဖိုကြီးတစ်ဦးနှင့် အဖွား ကြီးတစ်ဦး ယှဉ်ထိုင်နေကြပြီး “ကျောင်း တုန်းကတော့ ဘွဲ့ရမှတော့။ ဘွဲ့ရပြီးတော့ အလုပ်ရမှတော့ အလုပ်ရပြီးတော့ အိုးပိုင် အိမ်ပိုင်နဲ့ နေနိုင်မှတော့။ ကိုယ်တို့နှစ် ယောက် ဘယ်တော့များမှ နီးရပါ့မလဲ အဟစ်ရယ်” ဟု အဖိုကြီးက သွားကျိုး လေတိုသံဖြင့် ပြောဆိုနေပုံ ဖြစ်ပါ၏။

ဤကာတွန်းပုံကို ကြည့်ပြီး

မခင်မေမှ မျက်ရည်ထွက်မတတ် ရယ် မောခဲ့ရပါသည်။ ကိုညွန့်ဝေက...

“အခုတော့ ကိုယ်မှာ ထိပ်ကြီး ကလည်းပြောင်၊ ဗိုက်ကြီးကလည်း ရွှေ နေပြီမို့ အခြားတစ်ယောက် ရှာလို့လည်း မရနိုင်တော့တဲ့ အခြေရောက်နေရပါပြီ အဟစ်ရယ်” ဟု ထပ်ဆင့် အရွှန်း ဖောက် ပြောကြားခဲ့ပါသေး၏။

ဤသို့နယ် ကိုညွန့်ဝေ၏ အမျိုးမျိုးသော နှလုံးသားတိုက်စစ်ဆင်မှု ကို နောက်ဆုံးမတော့ မခင်မေ၏ နှလုံး သားခံစစ်ကြောင်းမှာ တောင့်မခံနိုင် တော့ဘဲ ဖရိုဖရဲဖြင့် ပြိုလဲကျိုးပေါက်ခဲ့ရ ပါတော့သည်။

သည်လိုဖြင့် ယခုကဲ့သို့ ကိုညွန့် ဝေနှင့် မခင်မေတို့ အာဝါဟ၊ ဝိဝါဟ မင်္ဂလာပွဲ ဆင်နွှဲရန် အခြေသို့ ရောက်ရှိ လာခဲ့ခြင်းပင် ဖြစ်ပါ၏။

* * * *

ကိုညွန့်ဝေနှင့် မခင်မေတို့ မင်္ဂလာပွဲကို ဘုန်းကြီးကျောင်းတွင် မင်္ဂလာဆွမ်းကျွေးခြင်းဖြင့် အကျဉ်းချုံး ပြုလုပ်ခဲ့သော်လည်း တင့်တောင်း တင့်တယ်ဖြင့် စည်ကားသိုက်မြိုက်ခဲ့ပါ

သည်။

ညောင်ပရိသတ်ကို လှည့်လည်

နှုတ်ဆက် ညှဉ်းခံနေကြသော ကိုညွန့် ဝေနှင့် မခင်မေတို့ မင်္ဂလာသတို့သား။ သတို့သမီးမောင်နဲ့ စားပွဲနှစ်လုံးဆက် ကာ တစ်စုတစ်ဝေးတည်း နေရာယူ ထိုင်နေကြသော ငယ်သူငယ်ချင်းများ ဝိုင်းသို့ရောက်ချိန်မှာတော့ အချို့နဲ့ သော နောက်ပြောင်မှုများကို အလူး အလဲ ခံရပါတော့သည်။

“ငါကွာ...ရောက်ရောက်ချင်း

ဆူမိနပ်ပမ်းပွဲနဲ့ မင်္ဂလာဆောင် မှား ရောက်လာမိပြီထင်ပြီး လှည့်ပြန်တော့ မလို့၊ အသေအချာကြည့်မိမှ သူငယ်ချင်း မင်္ဂလာမောင်နဲ့ကို မှတ်မိလို့ တော်သေး တာပေါ့ကွာ” ဟု အချို့သား သူငယ်ချင်း တစ်ယောက်က စဖောက်ပါသည်။ ထို နောက်မှာတော့ ငယ်သူငယ်ချင်းများ ဖြစ်ကြသည်နှင့်အညီ အတိုင်အဖောက် ညီညီဖြင့် ဝိုင်းဝန်းနောက်ပြောင် နှိပ်ကွပ် ကြပါတော့သည်။

“မခင်မေ...သူငယ်ချင်းရယ်။

ငါကနင့်ကို ချွေးမတော်မလို့ညွှန်း ငါ့သားက အခုတောင်ဦးထောင်မလို့

အလုပ်ရတာနဲ့ နင်နဲ့ပေးစားမလို့ ရည်ရွယ်ထားတာ နင်က စောင့်တောင် မစောင့်နိုင်တော့ဘူးကိုး”

“ဟ... နင့်သားအလုပ်ရတဲ့ အထိတော့ ခင်မေက ဘယ်စောင့်နိုင်မှာလဲ။ အခုညွန့်ဝေနဲ့ ယူပြီးမှတောင် ခင်မေက မနက်မနက် ရှိုက်ကြီးတင်ထထိုင်နေရတာဟာ”

“ဟင်... ဘာဖြစ်လို့လဲ။ ညွန့်ဝေက နှိပ်စက်လို့လား”

“ကုန်ခဲ့တဲ့ အချိန်တွေ နှမြောလွန်းလို့ နောင်တပြေး ငိုတာလေ”

“ဟဲ့... မခင်မေက အခုမှ အထုပ်ရှာမယ့် နင့်သားကို ဘယ်ယူပါ့မလဲဟာ...။ ဆယ်နှစ်နှစ်လောက် ကုန်းရုန်းရှာဖွေ စုဆောင်းထားတဲ့ အိုက်တိုးပကေးစ် ဂျွန်ပြန် ညွန့်ဝေနဲ့ ဘယ်လဲနိုင်မှာလဲ မဟုတ်ဘူးလား”

“အဲလိုတော့ နင်တို့က တစ်ဖက်သတ် မပြောကြပါနဲ့ဟာ...။ ခင်မေကလည်း ဒီမှာအလကား နေနေတာမှ မဟုတ်ဘဲ။ စီးပွားရေး လုပ်နေတာပဲလေ”

“ဘာကိုပြောတာလဲ။ မူကြို

ကျောင်း အလုပ်ကို ပြောတာလား”

“မဟုတ်ဘူးလေ။ ဆံပင်တွေ ဈေးကောင်းရလို့ ခင်မေက တစ်နှစ်တစ်ခါ ဆံပင်ဖြတ်ရောင်းပြီး စီးပွားရှာခဲ့ရတာ မတွေ့ဘူးလား”

ဤလိုနယ် ငယ်သူငယ်ချင်းများ၏ တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ဝိုင်းဝန်း နောက်ပြောင် ကျီဝယ်ကြခြင်းကို ကိုညွန့်ဝေနှင့် မခင်မေတို့မှာ မချီသွားဖြ အပြုမူကုန်ပေးဖြင့်သာ အိန္ဒြေမပျက် ငြိမ်ခံနေခဲ့ရရှာပါသည်။ နောက်ဆုံး သူငယ်ချင်းများ ဝိုင်းမှခွာကာနီးတွင် အမျိုးသားသူငယ်ချင်းတစ်ဦးက...

“သူငယ်ချင်းတွေ ပြောမယ်ဆိုရင်လည်း ပြောချင်စရာပဲဟာ...။ နင်တို့အဖြစ်က ဘောလုံးပွဲ စကားနဲ့ ပြောရမယ်ဆိုရင်တော့ နာကျင်အချိန်ပိုရောက်မှ နောက်ကျဂိုးသွင်းခဲ့တဲ့ အဖြစ်မျိုး ဖြစ်နေတာကိုး” ဟူ၍ နောက်ပြောင် ပြောဆိုလိုက်ပါသေးသည်။

* * * *

ကိုညွန့်ဝေနှင့် မခင်မေတို့၏ ထိမ်းမြားလက်ထပ်ခြင်းသည် ဘောလုံးပွဲတစ်ပွဲတွင် နာကျင်အချိန်ပိုရောက်မှ

သွင်းယူခဲ့သော နောက်ကျဂိုးနှင့် အလားသဏ္ဌာန်တူကြောင်း ငယ်သူငယ်ချင်းတစ်ဦးက နှိုင်းခိုင်းပြောဆိုခဲ့ပါ၏။

သို့သော် ဘောလုံးပွဲတစ်ပွဲတွင် သွင်းယူသော နောက်ကျဂိုးမှာ နှစ်သိမ့်ဂိုးလော၊ သရေဂိုးလော။ သို့တည်းမဟုတ် အနိုင်ဂိုးပင်လော။ မည်သို့သော အကျိုးရလဒ်ကိုပေးသည့် ဂိုးဖြစ်သည်ကို ဘောလုံးပွဲပြီးဆုံးသည်နှင့် အဖြေပေါ်ပြီးပင် ဖြစ်ပါသည်။

လောကီလူဘုံ၌မူ ကိုညွန့်ဝေနှင့် မခင်မေတို့ ထိမ်းမြားလက်ထပ်ခြင်းတည်းဟူသော နောက်ကျသွင်းဂိုး၏ သက်ရောက်လာမည့် အကျိုးရလဒ်ကိုမူ ကိုညွန့်ဝေနှင့် မခင်မေတို့၏ ကျွန်ုပ်တို့သော ဘဝတစ်သက်တာပတ်လုံး စောင့်ကြည့်ရဦးမည်သာ ဖြစ်ပါတော့၏။

ကြည်ဇော်ထူး

စာ ဖတ် သူ တွေ ငျော် နေ ပုံ

(၁)

အကျွန်ုပ်သည် မြန်မာနိုင်ငံ၏ တောင်ကုန်းဒေသများသို့ နွေဦးပေါက် ကာလနှင့် ဆောင်းဦးပေါက် ကာလများ သို့ ရောက်ရှိလေတိုင်း ရောက်ရှိလေ တိုင်း ၁၉၅၀ ပြည့်နှစ်ကစ၍ ဂန္ဓဝရီခရီး လှည့်လည်လေ့ရှိသည်။

ထိုသို့ ဂန္ဓဝရီခရီး အတွေ့အကြုံ များအနက်မှ တစ်ခုသော အတွေ့အကြုံ ကို ဖော်ပြပါအံ့။

ဥမင်လိုဏ်ခေါင်းကြီး

၁၉၅၀ ပြည့်နှစ်က ဖြစ်သည်။ ကျွန်ုပ်သည် ရှမ်းပြည်နယ် ပင်းတယမြို့ ၏ ရှေးမင်းအဆက်ဆက်နှင့် ခြံသူမြို့ သားတို့၏ ကောင်းမှုကုသိုလ် လက်ရာ ဟောင်းများဖြင့် ကျောက်သားလိုဏ် ခေါင်းကြီးအတွင်း၌ ကြွားကြွားဝင်ဝင် ဂုဏ်တင့်လျက်ရှိသော ရုပ်ပွားတော် ပေါင်းများစွာတို့ကို ဖူးတွေ့ခဲ့ရ၏။

အကျွန်ုပ်က ရွှေဥမင်ဘုရား၏ သမိုင်းဟောင်း အမှတ်အသားကို လေ့ လာသိရှိလို၍ မေးမြန်းစုံစမ်း ကြည့်သော်

လည်း ပြောပြနိုင်သူကား မတွေ့ခဲ့ရ။ စာအုပ် စာတမ်းဟောင်းများ ရှိမရှိကို လည်း စုံစမ်းကြည့်သော်လည်း အပြီး မသတ်ခဲ့ပါ။

သို့သော် ရွှေဥမင်စေတီတော် ၏ နောက်တွင် ဂူကြီးအတွင်းသို့ ဆင်း သော ဥမင်ရှိကြောင်း၊ ထိုဥမင်ကို သျှောင်တစောင်းနှင့် ဖိုးသူတော်ကြီးက လိုက်လံ၍ ပြသကြောင်းကိုသာ လေ့ လာသိရှိခဲ့ရ၏။

အကျွန်ုပ်သည် သျှောင်တ စောင်းနှင့် ဖိုးသူတော်ကြီးကို လိုက်လံ၍ ရှာဖွေကြည့်ရာ နယ်မြေဒေသ မကျွမ်း ကျင်မှုကြောင့် ရုတ်တရက် ရှာဖွေမတွေ့

ရသေးပါ။ သို့သော် အာရုံခံလုပ်ကြီးပေါ် တွင် မမှော်လင့်ဘဲ တွေ့မြင်လိုက်ရ၍ သာ တော်ပေသေး၏။

သျှောင်တစောင်းနှင့် ဖိုးသူတော် ကြီးမှာ ဝိတ်ဖြူစင်ကြယ် ဝတ်ထားသည်။ အသက်အရွယ်အားဖြင့် (၇၀) ခန့် ရှိပြီ ဟု ထင်မှတ်ရသည်။ အသားအရောင် မှာ ဖြူဖွေးဖွေးနှင့် ရှမ်းအမျိုးသားကြီး တစ်ယောက် ဖြစ်ဟန်တူ၏။

ဖိုးသူတော်ကြီးက လှမ်း၍ ကြည့်လိုက်ပြီး အကျွန်ုပ်တွင် ပါရှိလာ သော ပစ္စည်းနှင့် ဟန်ပန်တို့ကို မြင်ရ ခြင်းအားဖြင့် ဘုရားဖူး ခရီးသည်တစ် ယောက်မုန်း အကဲခတ်မိ၍ ဘာမပြော ညာမပြောနှင့် သူ့လက်ဆွဲ ဓာတ်မီးကို ထွန်းပြီး နေတော့သည်။

မြို့ပေါ်ကလူများ ဘုရားဖူး ရောက်ရှိလာတိုင်း ဥမင်လမ်းကိုလိုက်လံ ပြနေကြဖြစ်၍ လုပ်နေကျ သူဝတ္ထရား က လုပ်ကိုင်ခြင်း အဓိပ္ပာယ်ဆောင်နေ သည်။

အကျွန်ုပ်က စောင့်ကြည့်နေဆဲ တွင် မီးထွန်းခြင်းကိစ္စ ပြီးဆုံးသွား၍ ဖိုး သူတော်ကြီးက သူ့လက်ဆွဲဓာတ်မီးကို

ခွဲလျက် မျက်နှာထားပြန်ပြန်ဖြင့်...

“ကဲ...လာ လိုက်ခဲ့ မောင်ရင်
ဥမင်ထဲကို ဆင်းကြမယ်”

ရှမ်းသံ ခပ်ဝဲဝဲဖြင့် ပြောကာ
ဂူသို့ ရှေ့က ချီတက်သွားတော့သည်။
အကျွန်ုပ်လည်း ဖိုးသူတော်ကြီး၏
နောက်ပါးမှ လိုက်ပါသွားခဲ့တော့၏။

လှပသော

ကျောက်ခက်ကျောက်တက်များ

ဖိုးသူတော်ကြီးက သူ့လက်ဆွဲ
ဓာတ်မီးနှင့် ရှေ့က အကျွန်ုပ်က နောက်
မှ လိုက်သွားခဲ့သည်။ ရွှေဥမင်စေတီ
တော်၏ နောက်ပိုင်း၌ များလှစွာသော
ဆင်းတုတော်ကြားသို့ ရောက်ရှိသွားပါ
တော့သည်။

မီး၏ အလင်းရောင်ဖြင့် မြင်
တွေ့ နေရသည်မှာ ဘုရားကိုယ်တော်
တွေ့ ပန်းချင်း ထိလှဖြစ်နေသည်ကို ဖူး
တွေ့ခဲ့ရသည်။

ဥမင်အတွင်းသို့ ဝင်သောလမ်း
ပေါက်ဟူ၍ မတွေ့မြင်ရသေးပါ။ ရှေ့က
ဦးဆောင်၍ သွားနေသော ဖိုးသူတော်

ကြီးက တင်ယူခဲ့သူ ဘုရားဆင်းတု
တော် နှစ်ဆူအကြားတွင် ရပ်၍...

“မောင်ရင် ဒီကို လာလေ”
ဟူ၍ ပြောပြီး လက်ပြခေါ်နေ
သဖြင့် အကျွန်ုပ်က ရှေ့သွားရာ ကတ်
သီးကတ်သတ် ချန်လှပ်၍ ထားသည့်
ဘုရားဆင်းတုတော်ကြားမှ လူတစ်
ယောက် ဝင်သာရုံ လမ်းကျဉ်းလေး
တစ်ခုကို တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။

တစ်ယောက်ချင်း တန်းစီပြီး
ဆင်းလာခဲ့ရာ ခပ်နိပ်နိပ် ဆင်ခြေလျှော
နေရာသို့ ရောက်ရှိလာခဲ့ကြ၏။

မည်းမောင်း၍နေပြီး စွတ်စိုနေ
သော ခန်းမကျယ်ကြီး တစ်ခုအတွင်း
ရောက်ရှိလာဘိသကဲ့သို့ ကျယ်
ဝန်းသော ကျောက်ဂူအခန်းကြီး ဖြစ်နေ
လေသည်။ ဘေးပတ်လည်တွင် ဘုရား
ဆင်းတုတော်များကို ဟိုတစ်ဆူ သည်
တစ်ဆူ ကျိုးတိုးကျဲတဲ ရှိနေကြသည်။

အကျွန်ုပ်သည် လက်ထဲက
ငါးတောင့်ထိုး လက်နှိပ်ဓာတ်မီးဖြင့်
ကျောက်မျက်နှာကြက် အပေါ်သို့ ဖော့၍
ဓာတ်မီးထိုးကြည့်သောအခါ ကျောက်
ခက် ကျောက်ဖူးကြီးတွေ အဆုပ်ဆုပ်
အသီးသီး ထ၍နေသည့် ကျောက်စိကြီး
များမှာ မျှစ်စိကြီးများကဲ့သို့ အပေါ်သို့
တိုးတက်သည်က တက်၍ အောက်သို့
တောက်ထိုးတွဲလဲ ကျနေသည်က ကျ
လျက် တွေ့မြင်နေရ၏။

ကျောက်ဂူကြီးအတွင်းမှ လူ
သွားလမ်းကလေးတစ်ခုကို အသေအရာ
သမံတလင်းကိုင်၍ ထားရှိသည်။

သွားလာရသည်မှာ ခြေဖဝါး

သက်သာသော်လည်း နံဘေးသို့ ချော်ပြီး နင်းမိလျှင် ကျောက်ခဲတုံးကလေးများ ခိုးလိုဗုဒ္ဓ ခံနေသဖြင့် ခြေနှင်းရာ၌ စူး ရှိမိ၍ တရုဏ္ဏုး စုတ်သပ်ကြရ၏။

ဖိုးသူတော်ကြီးက စုတ်သပ် ညည်းသံကြားရလေတိုင်း...

“လမ်းပေါ်ကလျှောက် နံဘေး ကို ချော်မနင်းနဲ့”

ဟူ၍ ပြောပြီး ခြေလှမ်း အဆက်မပြတ်အောင် ဆက်လျှောက် သွားနေသည်။ ကျောက်ဂူကြီးကား ဝင် သွား၍ မဆုံနိုင်အောင်ကို ကျယ်ဝန်းလှ သည်။

အချို့သော နေရာများတွင် ကျဉ်းမြောင်းသွားပြီး အချို့သော နေရာ များတွင် ကျယ်ကာ ဂိုဏ်းကြီးအတွင်း သို့ ဝင်ရတိသကဲ့သို့ ကျယ်ပြန့်လှ၏။

တစ်နေရာတွင် ထုံးကျောက် လိုက်ကာကြီးကဲ့သို့ တတ်နုနုစည်တွန့် လို တောက်ထိုးတွဲလဲ ကျနေသော ကျောက်တက်များကိုလည်း တွေ့မြင်ရ သေးသည်။

“အဲဒါ နတ်သမီး ချည်ခင်ဆိုတဲ့ ခွက်တွေ၊ ဒီအပေါ်က နတ်သမီးချည်

တွေ”

ဟူ၍ ပြောသည်။ နတ်သမီး ချည်ခင်ဆိုသော နေရာနှင့် ချည်ခင်တွေ ဟု ဆိုလိုခြင်း ဖြစ်ဟန်တူ၏။

ထိုနေရာမှ အကျွန်ုပ်တို့သည် ဆက်၍ လျှောက်သွားကြပြန်သည်။ မည်းမှောင်၍နေသော ကျောက်လိုဏ်ဂူ နန်းကြီးကား မဆုံနိုင်သေးပါ။ အောက် မှ ခင်းထားသော သမံတလင်း လမ်း ကလေးကလည်း မဆုံးမချင်း ဖောက် လုပ်၍ ထားဟန်ရှိ၏။

ရှေးအခါသမယက ဤလမ်း ရှည်ကလေးကို လာရောက်လုပ်ကိုင် ကြသော ပန်းရံအုတ်စီဆရာများသည်

ရေနံချေးမီး၏ အလင်းရောင်ကိုသာ အားကိုးပြု၍ လုပ်ကိုင်ကြမည် ထင် သည်။

ရေနံချေးမီးစည်း မီးတုတ်တို့ ဖြင့်သာ ဝင်နိုင်ကြသည်။ ထို့ကြောင့် လည်း ဂူကြီး၏ အတွင်းဘက်ရှိ ကျောက် ခက်၊ ကျောက်တက်၊ ကျောက်စိုများမှာ ရေနံချေး ကျပ်စိုခိုင်းများ စွဲထင်နေ၍ မည်းမှောင်နေခြင်း ဖြစ်၏။

x x x x x

(J)

ငန်းမကြီး

ရှေ့သို့ ဆက်လက်သွားပြန်ရာ ဂူကြီး၏ တစ်နေရာသို့ ရောက်ရှိလာ ပြန်သည်။

ထိုနေရာမှာ အတော်လေးကို ကျယ်ဝန်းသော ခန်းမကြီးကဲ့သို့ ရှိနေပြီး ပန်းပုထုလုပ်ထားသော နန်းတော်တိုင် လုံးကြီးများကဲ့သို့ အထက်အမိုးနှင့် အောက်မြေကြီး ထိလန့်ပြီး ဖြစ်နေသည့် ကျောက်စိုတိုင်ကြီးများကို တွေ့ရပြန် သည်။

“အဲဒါဟာ ရှေးက ဆင်ချည်
တိုင်၊ မြင်းချည်တိုင်တွေပဲ”

ဟူ၍ ဖိုးသူတော်ကြီးက ပြော
ပြသည်။

အကျွန်ုပ်က...

“ဘယ်က ဆင်တွေ၊ မြင်းတွေ
များ ဒီလောက်မြင့်မားတဲ့ တောင်ပေါ်ကို
ယူလာပြီး ဒီဂူကြီးထဲ သွင်းချည်ထားပါ
လိမ့်”

ဟူ၍ စဉ်းစားတွေးတောနေမိ
တော့၏။

ဆင်ချည်တိုင်၊ မြင်းချည်တိုင်
ဆိုသည်မှာ နတ်သမီး ချည်ခင်ဆိုး
သကဲ့သို့သာ ဖြစ်ချေမည်။ နတ်များ
သိကြားများ ဘုရားဖူးလာသည့်အခါ
နတ်ဆင်တွေ၊ နတ်မြင်းတွေ ချည်ထား
သည်ကို ဆိုလိုဟန်ရှိ၏။

ရှမ်းပြည်နယ်တစ်ခွင်၌ တောင်
စဉ်တောင်တန်း များပြားလွန်း၍ သဘာဝ
တရားက ဖန်ဆင်းပေးထားသကဲ့သို့
ဆင်ချည်တိုင်၊ မြင်းချည်တိုင်တွေရှိ
သည့် ကျောက်လိုဏ်ခေါင်းမို့ ရှိကောင်း
ရှိနေမည် ဖြစ်သည်။

လှသုလေးပါး မတွေ့သေးသော

နေရာနှင့် ဝင်ပေါက်မရှိသေးသော ရွက်
အုပ်သီးဂူကြီး လိုဏ်ဂူကြီးများလည်း
ရှိချင်ရှိနေမည်သာ။

ကမ္ဘာဦးက သယံဇာတတွေမှာ

ဘယ်နတ် ဘယ်သိကြားကမှ ဖန်တီး
မပေးရဘဲ သူ့အလိုလို ဖြစ်ပွားတိုးတက်
ပေါ်ပေါက်နေမြဲ ဓမ္မတာပင် ဆိုရမည်
ဖြစ်၏။

မြေအောက်ဥမင်လိုဏ်ကြီး

ရွှေဥမင်စေတီတော် တည်ထား
ကိုးကွယ်ရာ ဤဥမင်ကြီးသာ နှစ်ပေါင်း
စောစီးစွာက အလွယ်တကူ လူသူတွေ
ရှိပြီး သဒ္ဓါတရား ထက်သန်သူ ကုသိုလ်
ရှင်များ၏ ဖွမ်းမံထားရှိခြင်းဖြင့် ထင်
ရှား ကျော်ကြားနေခြင်း ဖြစ်၏။

ဖိုးသူတော်ကြီးက တစ်နေရာ
တွင် ရပ်တန့်၍...

“ဒီဟာ နတ်ရေကန်ပဲ။ အဲ...
ဒီရေကန်ကို ခပ်သောက်ကြ ဗူးနဲ့
ထည့် ယူ ချင်လဲ ယူ သွားကြ
ဘေးအန္တရာယ် ကင်းရှင်းတယ်”

ဟူ၍ ပြောသည်။

အပေါ်မိုးရှိ ကျောက်ဖျာကြီးမှ
ရေတစ်စက်စက် ကျနေသည်ကို
အောက်မှ တောက်နှစ်ပေခန့်အနက်နှင့်
သမံတလင်းကိုင်ထားသော ဖျာတစ်ချပ်
စာခန့် ကျယ်ဝန်းသည့် ရေကန်ငယ်ဖြင့်
ခံထားရှိသည်။

နတ်ရေကန်ထဲတွင် ရေများစွာ
မရှိပါ။ အကျွန်ုပ်က အသင့်ပါရှိသော ရေ
ဘူးထဲသို့ ရေကန်ထဲမှ ရေများကို ထည့်

လိုက်သည်။

ရှေ့သို့ ခရီးဆက်ပြန်ရာ မနီးမဝေး နေရာတွင် ရှေ့ဘုရားဆင်တုတော်ကြီးတစ်ဆူ ပလ္လင်ပေါ်ထပ် စံပယ်လျက် ညောင်ရေအိုးမှ ပန်းများမညှိုးနွမ်းဘဲ ဆီမီးဖယောင်းတိုင် ထွန်းထားကာ ပူဇော်ထားရှိသည်ကို ဖူးတွေ့ရ၏။

“တန်ခိုးကြီးတယ် . . . ဆုတောင်းပြည့်ဘုရား ဖူးကြ ဖူးကြ”

ထိုသို့ ဖိုးသူတော်ကြီးက ပြောသဖြင့် အကျွန်ုပ်သည် ဆုတောင်းပြည့်တန်ခိုးကြီးဘုရား ဆင်းတုတော်အား ရှိခိုးဦးတင် ကန်တော့ပြီး မိမိလိုရာဆရာများကို တောင်းလိုက်မိသည်။

ပုဂံပေါက်

ထိုဘုရားနှင့် ဝါးတစ်ရိုက်ခန့် အကွာတွင် ဂူပေါက်ငယ်ကလေးတစ်ခုကို တွေ့ရှိရသည်။ လိုဏ်ဂူကြီးအတွင်းမှ ထိုဂူပေါက်ငယ်ကလေးသည် ရေတွင်းပျက်လေးတစ်ခုသဖွယ် အောက်ဘက်သို့ နှိပ်ဆင်း၍ သွားတော့၏။

ဖိုးသူတော်ကြီးက ပုဂံပေါက်လို

ခေါ်တယ်။ ဒီမြေအောက် ဥမင်လမ်းကနေသွားရင် ပေါက်ပုဂံပြည့်အောက်ကို ရောက်ရှိသွားနိုင်တယ်တဲ့။ တစ်ခါတုန်းက ကိုရင်လေးတစ်ပါး ဒီဂူပေါက်ကနေ ဆင်းသွားလိုက်တာ ပြန်ကို တက်မလာတော့ဘူး”

အကျွန်ုပ်က ဖိုးသူတော်ကြီး၏ စကားကို အလွန်စိတ်ဝင်စားမိကာ...

“ဖိုးသူတော်ကြီး ကျွန်တော်တော့ ဒီပုဂံပေါက် ဂူဝန်းရောက်တော့ ဘယ်လိုစိတ်တွေ ဖြစ်လာသလဲ မသိဘူး။ ဒီနားမှာ ပုတီးထိုင်ပြီး စိပ်ချင်တဲ့ စိတ်တွေ ပေါက်လာပါတယ်”

ဖိုးသူတော်ကြီးက ခေါင်း

တဆတ်ဆတ်ညိတ်၍...

“အင်း... မောင်ရင်ကတော့ ပေါက်ပုဂံပြည့်နဲ့များ ပဌာန်းဆက်ရှိနေသလား မပြော့တတ်ပါဘူးကွယ်။ ရောက်တုန်းပေါက်တုန်း ကြံတုန်းကြံခိုက်မှာ ကုသိုလ်ယူတဲ့အနေနဲ့ ပုတီးစိပ်ချင်သပဆိုရင်လည်း စိပ်လေ။ ကျုပ်ရဲ့ မီးအိမ်ကို မောင်ရင်နဲ့အတူ ထားရစ်ခဲ့ပါ့မယ်။ အေးအေးဆေးဆေး မောင်ရင် စိတ်တိုင်းကျသော ပုတီးစိပ်နေပါ။ ကျုပ်တော့ အာရုံခံတန်ဆောင်းမှာ သွားနေလိုက်ဦးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဖိုးသူတော်ကြီး”

အကျွန်ုပ်က ကိုယ်နှင့်အတူ ပါရှိလာခဲ့သော လွယ်အိတ်ထဲတွင် ရေကူး ငါးတောင့်ထိုး လက်နှိပ်ဓာတ်မီးတို့ကို အသေအချာ ထည့်ကာ နံဘေးတွင် ဖိုးသူတော်ကြီး ချန်ထားခဲ့သော လက်ဆွဲဓာတ်မီးအိမ်က အလင်းရောင်ဖြင့် လည်ပင်းတွင်စွပ်၍ ထားရှိသည့် ဘိုးတော်အောင်မင်းခေါင် ချီးမြှင့်ခဲ့သော ၁၀၈ လုံး ကြိမ်ပုတီးကုံးကြီးကို ဖြတ်ကာ တင်ပျဉ်ခွေ ထိုင်လိုက်ပြီး ပုတီးကို တစ်လုံးချင်းချ၍ စိပ်နေမိတော့၏။

အကျွန်ုပ်သည် ပုတီး (၉) ဟတ်
တိတိ စိတ်ဓာတ်ချိန်ဝယ် ထိုင်၍ ပုတီး
စိပ်နေရာမှ အိပ်ပိုက်သကဲ့သို့ ဝိုက်ခနဲ
ဖြစ်သွားမိပြီး ပြန်လည်၍ သတိရမိချိန်
ဝယ် လက်ဆွဲတတ်မီးအိမ်၏ အလင်း
ရောင်ဖြင့် လက်မောင်းလုံးသာသာခန့်
ရှိသော မြွေဖြူကြီးတစ်ကောင်သည် ပါး
ပျဉ်းထောင်၍ အကျွန်ုပ်၏ နံဘေးသို့
ရောက်ရှိနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

အကျွန်ုပ်၏ မျက်လုံးအနံ့သည်
ပြာဝေ၍ သွားတော့သည်။ မြွေဆိုလျှင်
အလွန်ကို ကြောက်ရွံ့တတ်သော
အကျွန်ုပ်သည် စိတ်တုန်လှုပ်ချောက်
ချားလွန်း၍ တောခွေးများပင် ဖိဉ်လှာ၏။
လွတ်၍သွားသော သတိကို
အသိဖြင့် မနည်းထိန်းချုပ်၍ ထားလိုက်ရ
၏။

ထိုစဉ်ဝယ် ပုဂံပေါက်ဂူထဲမှ...
“ဆင်းခဲ့လေ...ဆင်းခဲ့လေ”

ဟူသော အမျိုးသမီးတစ်
ယောက်၏ ခေါ်နေသည့် အသံကို သဲ့သဲ့
ကြားနေရသည်။ အကျွန်ုပ်က သေချာ
စွာ နားထောင်၍ ကြည့်သောအခါ ပုဂံ
ပေါက်ဂူအတွင်းမှ ခေါ်နေသော အမျိုး

သမီး၏ ခေါ်သံသည် တဖြည်းဖြည်းနှင့်
နီးကပ်၍ လာတော့၏။

အကျွန်ုပ်၏ နံဘေးတွင်ကား
ပါးပျဉ်းထောင်၍ နေသော မြွေဖြူကြီးရေ
တွင်ကား ပုဂံပေါက်ဂူဝ၊ မထူးတော့ပြီ။
မြွေဆိုလျှင် အလွန်ကို
ကြောက်ရွံ့ပြီး မြွေကိုက်ခံ၍ အသေမခံ
ဝံ့သော အကျွန်ုပ်သည် ဖြစ်လိုရာဖြစ်
သေလိုရာ သေစေတော့ဟု သဘော

ပိုက်ကာ ပုဂံပေါက်ဂူထဲသို့ အရဲစွန့်ကာ
ဆင်းခဲ့တော့၏။

အလျဉ်းသင့်၍ ဆိုရလေသော်
အကျွန်ုပ်၏ ညာဘက်လက်ခလယ်တွင်
ရွှေငါးမူးသားနှင့် ကျောက်အနက်လေး
တစ်လုံးကို လက်စွပ်ကွင်း၍ ဆင်မြန်း
ထားရှိသည်။

ဤကျောက်အနက်အလုံး
လေးကို အဖေ့ထံမှ အမွေရစဉ်က...

“ငါ့သား ဘေးအန္တရာယ်
အသွယ်သွယ်ကို ကင်းရှင်းစေတဲ့
အဆောင်ပစ္စည်း”

ဟူ၍ ပြောသဖြင့် အကျွန်ုပ်က
ရွှေဖြင့် လက်စွပ်ကွင်း၍ ဝတ်ဆင်ထား
ခြင်းဖြစ်သည်။

အကျွန်ုပ်သည် မိမိ၏ လက်
ဝယ် ဝတ်ဆင်ထားရှိသော အဆောင်
ပစ္စည်းကို ယုံကြည်စိတ် အပြည့်အဝ
ဖြင့် ပုဂံပေါက် မြေအောက်လိုဏ်ဂူ
အတွင်းသို့ အရဲစွန့်ကာ ဆင်းလာခဲ့ခြင်း
လည်းဖြစ်၏။

မြေအောက်လိုဏ်ဂူအတွင်း သို့
ဆင်းလိုက်သည်နှင့် ပတ်ဝန်းကျင် တစ်ခု
လုံးကို အမှောင်ထုက လွှမ်းမိုး၍ နေ

တော့သည်။

မံသစက္ခုဖြင့်ကား ဘာဆိုဘာ ကိုမျှ မမြင်ရတော့ပါ။ အကျွန်ုပ်က ငါး တောင့်ထိုး လက်နိပ်ဓာတ်မီး အလင်း ရောင်ဖြင့်သာ ရှေ့သို့ တစ်လှမ်းချင်း သတိကြီးစွာဖြင့် လျှောက်လှမ်း၍ နေရ၏။

အကျွန်ုပ်၏ အနောက်ဘက် ဆီမှ "တရဲရှုံ" နှင့် မြွေတစ်ကောင်ပါ၍ လာသော အသံကိုလည်း အတိုင်းသား ကြားနေရတော့သည်။

အကျွန်ုပ်အဖို့ကား နောက်သို့ လည်း ဆုတ်လမ်း မရှိတော့ပြီ။

မည်သို့သော အခက်အခဲ အကျပ်အတည်းနှင့် တွေ့တွေ့ ရင်ဆိုင် ရန် ယောက်ျားသတ္တိကို အပြည့်မွေးကာ ရှေ့သို့သာ ဆက်၍ ဆက်၍ သွားနေမိ တော့သည်။

ထူးဆန်းသော အရိုးစု

မည်းမည်းမှောင်၍ နေသော အမှောင်ထုထဲဝယ် ငါးတောင့်ထိုး လက် နိပ်ဓာတ်မီးရောင် အားကိုးဖြင့် အတော်

လေး ခရီးဝေးဝေး လျှောက်လှမ်းမိချိန် ဝယ် အကျွန်ုပ်၏ အရှေ့တော်တော်လှမ်း လှမ်းနေရာမှ လင်းရောင်ခြည် ထိုးကျ လျက် နေသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရ၍ ဝမ်းသာသွားမိသည်။

ဤနေရာကား မြေအောက် လိုဏ်ဂူ၏အဆုံး ထွက်ပေါက်ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်နိုင်မည်ဟု ထင်မြင်ယူဆကာ အကျွန်ုပ်သည် ခြေလှမ်းသွက်သွက်ဖြင့် လျှောက်လှမ်းသွားမိ၏။

အကျွန်ုပ် ထင်မှတ်သကဲ့သို့ မြေအောက်လိုဏ်ဂူ၏ ထွက်ပေါက်ကား မဟုတ်ပါ။

လွတ်၍နေသော ကျောက်ပြား

အတွင်းမှ နေရောင်ခြည် ခြေသားပေါ် ဝယ် အလင်းရောင် အရိပ်ထိုးနေခြင်း ပင်။

နေရောင်ခြည်နားသို့ ရောက်ရှိ သွားချိန်ဝယ် အရိုးစုနှစ်စုကို လမ်း နံဘေးဝယ် မပျော်လင့်ဘဲ တွေ့ရှိလိုက် ရ၏။

ယင်း လူအရိုးစုနှစ်ခုလုံး၏ လက်တွင် သံချေးများ အလိပ်လိပ် တက်နေပြီဖြစ်သော ဓားလွတ်များကို ကိုယ်စီ စွဲစွဲမြဲမြဲ ကိုင်စွဲထားရှိသည်ကို လည်း တွေ့ရသည်။

ထို လူအရိုးစုနှစ်စု၏ နံဘေး တွင် အရေလဲထားသော မြွေအရေခွံ များကိုကား မြင်တွေ့ရသည်။ မြွေအရေ ခွံများကို ကြည့်လိုက်သောအခါ ထူးထူး ခြားခြား မြွေအရေခွံမှာ အဖြူငွေသား ရောင်ဖြစ်နေ၍ အကျွန်ုပ် ပုဂံပေါက်ဂူဝ တွင် မြင်တွေ့ခဲ့သော မြွေဖြူကြီး၏ အရေ ခွံပေလောဟု တွေးတောစဉ်းစားမိသည်။

မြွေတို့မည်သည်မှာ အရောင် အသွေး အမျိုးမျိုးရှိသည်အနက် ထူးခြား ဆန်းကြယ် အံ့သြဖွယ်ကောင်းသည့် အဖြူငွေသားရောင် အဆင်းရှိသည့်

မြေသည် “သိုက်မြေ”၊ ရှေးလူကြီးသူမ
တို့ ပြောဆိုသံကို ကြားနာရဖူး၏။

သို့အတွက်ကြောင့် အကျွန်ုပ်
၏ နောက်တော်ပါးမှ လိုက်ပါနေသော
မြွေကြီးမှာ အဖြူငွေသားရောင် သိုက်မြေ
များ ဖြစ်နေသလောဟု တွေးတောမိကာ
ကြက်သီးများ တဖြန့်ဖြန့်ထိမိသည်။

အကျွန်ုပ်သည် လူအရိုးစုနစ်စု
ကို သေချာစွာ ကြည့်ရှုသော်လည်း မည်
သည့်ကာလက မည်သည့် အကြောင်း
ကြောင့် မည်သို့မည်ပုံ သေဆုံးခဲ့နေသည်
ကိုကား အတတ်မသိ နိုင်တော့ပါ။

ထိုအချိန်အခါဝယ် အကျွန်ုပ်၏
နောက်နားတွင် တရုတ်ရူးနှင့် မြွေလိုက်
လာသည့် အသံကို ကြားယောင်နေရ၍
ဤနေရာ၊ ဤဌာနတွင် အချိန်ကြာ
ကြာ မနေပုံတော့ဘဲ အမြန်ဆုံး ထွက်
ပြေးရပြန်၏။

ယခုတစ်ကြိမ် သွားရသော
ခရီးလမ်းကား အကျွန်ုပ် လာခဲ့ရသော
ခရီးလမ်းမျိုးကဲ့သို့ မဟုတ်ပါ။ လမ်းကျဉ်း
သည်နေရာတွင် အလွန်ကို ကျဉ်းနေ
သည်။ တချို့နေရာများတွင်မူ အကျွန်ုပ်
သည် လေဘက်ထောက်၍ပင် သွားလာ

နေရသည်။
တချို့သော နေရာများတွင်

မိကျောင်းတက် သွားနေရသည်။ လမ်း
ပေါ်ရှိ ကျောက်ခဲချွန်ကလေးများ၏ စူးရှ
မှုကြောင့် တရုတ်ရူး စုတ်သပ်၍ နေရ၏။

ဤအတိုင်း အကျွန်ုပ်သည်
ခရီးတော်တော်လမ်းလမ်း သွားချိန်ဝယ်
ရှေ့နားတွင် အလင်းရောင်များ ထိန်ထိန်
လင်း၍နေသော ခန်းမဆောင်ကြီးတစ်

ဆောင်ကို မြင်တွေ့ရတော့သည်။

(၄)

လင်းထိန်နေသော ခန်းမကြီး

တလူပဲလူပဲ တချို့ဖြင့်
အကျွန်ုပ်သည် ကျောက်လိုက်စင်ကြီး
အတွင်းသို့ ရောက်ရှိသွားတော့သည်။

ကျောက် လိုက်စင်ကြီး၏
ကျောက်နံရံထက်ဝယ် ကပ်လျက် ထွန်း
ညိုထားသော ဆီမီးတိုင်ကြီးများကြောင့်
ခန်းမကြီးတစ်ခုလုံးသည် နေရောင်
အောက်တွင် ရောက်ရှိနေဘိအလား
ထိန်လင်း၍ နေတော့သည်။

ကျောက်မျက်နှာကြက်နှင့် နံ
ဘေးနံရံတစ်ခုလုံးဝယ် အင်္ဂါတေများ
ကိုင်ထားပြီး နံရံဆေးရေး ပန်းချီများကို
ကွက်လပ်မရှိအောင် ရေးဆွဲထားရှိသည်
ကို မြင်တွေ့ရ၏။

ခန်းမကြီး၏ ကျောက်ကြမ်းပြင်
ပေါ်ဝယ် ရွှေမန်ကျည်းသီးတောင်ပုံကြီး
များ၊ ရွှေငွန်း၊ ရွှေခွက်၊ ရွှေကွမ်းအစ်၊
ရွှေယောက်မ၊ ရွှေပေချပ်၊ ရွှေပုရိုက်များ
ကို အစုလိုက် အပြုံလိုက် ထားရှိသည်

မှာ လှည်းဆယ်စီးတိုက်စာမျှ ရှိသည်ကို တွေ့မြင်ရသည်။

ခန်းမကြီး၏ အလယ်ဗဟို တည့်တည့်နေရာတွင် စကျင်ကျောက် ဆစ် ပလ္လင်ထက်၌ အရှည်တစ်ထောင် ကျော်ခန့်ရှိ၍ ရွှေသားစစ် ဆင်းတုတော် တစ်ဆူက ဗံပယ်တော်မူနေသည်။

ရွှေသားစစ် ဆင်းတုတော်ရှေ့တွင် ရွှေသားဆွမ်းအုပ်၊ ရွှေသောက်တော်ရေခွက်၊ ရွှေသားအုန်းသီးနှင့် စိန်များ စီခြယ်ထားရှိသော ငှက်ပျောသီး သုံးစီးကို ရွှေသားအစ်ကြီးပေါ်တွင် တင်၍ ကန်တော့ပွဲတိုးကာ ပြင်ဆင်ထားရှိသည်။

ကျောက်နံရံဘေးက ဆီမီးတိုင် ပျား၏ အလင်းရောင်က စိန်များစီခြယ်ထားရှိသော ငှက်ပျောသုံးစီးပေါ်သို့ ကျရောက်ပြီး ထိုမှတစ်ဆင့် ရွှေသားဆင်းတုတော်ပေါ်သို့ ရောင်ပြန့်ဟပ်နေရာ အစိမ်းအနီ၊ အပြာ၊ အဝါ ရောင်စုံ အရောင် အသွေးများက ဟဝင်းဝင်း တလက်လက် ဖြစ်၍နေသည်မှာ ရောင်ခြည်တော်များ လွှတ်နေဘိအလား ထင်မှတ်နေရ၏။

အကျွန်ုပ်က အနီးသို့ တိုးကပ်

၍ ရွှေသားစစ် ဆင်းတုတော်ကို ဖူးမြော်ကြည့်သောအခါ မျက်နှာတော်မှာ အလွန်ကို သပ္ပာယ်ပြီး ကြည်ညိုဖွယ်ကောင်းသည့် ဆင်းတုတော်တစ်ဆူ ဖြစ်ကြောင်းကို ဖူးတွေ့ရသည်။

ဤ ရွှေသားဆင်းတုတော်၏ နူးတော် တည့်တည့်နေရာတွင် ရွှေသားကျောက်အိုးခွက်လေးကိုသာ မြင်တွေ့ရပြီး မြှုပ်နံထားရှိခဲ့သော ကျောက်မျက်ရတနာကား မရှိတော့ပြီ။

အကျွန်ုပ်သည် ရွှေသားစစ် ဆင်းတုတော်ကို ပူဇော်ထားရှိသော ရွှေအုန်းသီးနှင့် စိန်များ စီခြယ်ထားရှိသည့် ငှက်ပျောသီး သုံးစီး ကန်တော့ပွဲကို

လက်ဖြင့် အသာမ၍ ကြည့်လိုက်မိသည်။

ထိုတအိဝယ် ကျောက်ခန်းမကြီးတစ်ခုလုံးသည် အိုးထိန်းသည်စက်ကဲ့သို့ သွက်သွက်ခါအောင် လှုပ်ခါသွားပြီး မြေကြီးအောက်သို့ တစ်ပေခန့် နစ်မြှုပ်ဝင်သွားသည်ကို မြင်တွေ့လိုက်ရပြီး ကျောက်မျက်ကြက် အနီးကြီးသည် တစ်ပေခန့်အောက်သို့ နိမ့်ကျလာတော့သည်။

ဤအတိုင်သာဆက်၍ ဖြစ်နေပါမူ ကျောက်သားမျက်နှာကြက်နှင့် ကျောက်သားကြမ်းပြင် နှစ်ခုကြားဝယ် အကျွန်ုပ်သည် ညှပ်ပြီး သေဆုံးရတော့မည့် အရေးကို တွေးတော၍ သိရှိလိုက်သည်နှင့် အလွန်အလွန်ကို တုန်လှုပ်ချောက်ချားမှု ဖြစ်နေတော့၏။

အကျွန်ုပ်အဖို့ကား သုံးလောကထွတ်ထား မြတ်စွာဘုရားမှအပ အားကိုးရာမရှိတော့ပြီ။

အကျွန်ုပ်သည် ရွှေသားစစ် ဆင်းတုတော်ရှေ့တွင် ပုဆစ်တုပ်ပြီး လက်နှစ်ဖက်ကို ယှက်၍ ဘုရားရှင်အား နမောတဿ သုံးကြိမ်ရွတ်ဆိုပြီး သရဏ

ဂုံသုံးပါးအား သုံးကြိမ်ရှိခိုးကာ...

ဗုဒ္ဓဂုဏော အနန္တော

ဓမ္မဂုဏော အနန္တော

သံယာဉဂုဏော အနန္တော

မာတာပိတုဂုဏော အနန္တော

အာစရိယဂုဏော အနန္တော

ဘုရား၊ တရား၊ သံယာ၊ ဗိမာ၊

ဆရာသမားနှင့် ခင်ပွန်းကြီး (၁၀) ပါးတို့ကို အကျွန်ုပ်သည် သံသရာအစမှ ယခုမျက်မှောက်ဘဝတိုင် ကာယကံ၊ ဝစီကံ၊ မနောကံတို့ဖြင့် မိုက်မှား၊ ပစ်မှားမိခဲ့သော အပြစ်များရှိနေခဲ့လျှင် သည်းခံခွင့်လွှတ်တော်မူပါ အရှင်ဘုရား။

ယခုအခါသံသယတွင် အကျွန်ုပ်သည် စိတ်ဒုက္ခ၊ ကိုယ်ဒုက္ခအပေါင်းနှင့် ကြုံတွေ့နေပါ၍ ဤဒုက္ခအပေါင်းမှ ကယ်မစောင့်ရှောက်တော်မူပါ အရှင်ဘုရား။

ဟူ၍ ဆုမွန်တောင်းပြီး အကျွန်ုပ်သည် ဦးသုံးကြိမ်ချ၍ ရိုးကန်တော့လိုက်ပါ၏။

အစ်မတော်မယ်သော်တာ

ထိုသို့ ရိုးကန်တော့လိုက်ချိန်

ဝယ် အကျွန်ုပ် တစ်ကိုယ်လုံးသည် ကြက်သီးများ တဖြန်းဖြန်းထလာပြီး နာခေါင်းဝထဲဝယ် စကားစိမ်းပန်းရနံ့က သင်းပျံ့လာသည်ကို သိလိုက်သည်။

ဤအချိန်ဝယ်...

“အရိန္ဒမာ”

အကျွန်ုပ်၏ နောက်ဘက်မှ

ကြည်လင်အေးမြသော အသံကို ကြားလိုက်မိ၍ နောက်ဘက်သို့ သမင်လည်ပြန် လှည့်ပြီး ကြည့်လိုက်ချိန်ဝယ် မြင်တွေ့လိုက်ရသော မြင်ကွင်းကြောင့် မျက်လုံးများဆန်းများ ပြူးကျယ်၍ သွားကာ ကြက်သေ သေနပ်တော့သည်။

မည်သည့်နေရာက မည်သို့မည်ပုံ အကျွန်ုပ်၏ နောက်ဆီသို့ ရောက်ရှိလာသည်မသိသော အမျိုးသမီးမှာ အသက်အရွယ်အားဖြင့် (၃၅) နှစ်ခန့်ရှိပြီဟု ခန့်မှန်းရကာ စိုးစံအဖြူရောင် ဝတ်ရုံရည်ကြီးကို ဝတ်ဆင်ထားကာ ဆံပင်ဖားလျားချ၍ ထားရှိသည်။

အမျိုးသမီး၏ ဦးခေါင်းထက် ဝယ် ဘီလူးပန်းတိုက်ပုံသဏ္ဌာန် ပါရှိသော ရွှေဘိုကုပ်ကြီးကို ဆင်မြန်းထားရှိပြီး ညာဘက် လက်ကောက်ဝတ်နေရာတွင် လက်သန်းလုံးအရွယ် ရွှေသားမြွေလေးတစ်ကောင် ရပ်ပတ်နေသည် သဏ္ဌာန် ဆင်မြန်းထားရှိသည်။

အမျိုးသမီးသည် အကျွန်ုပ်အား စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်နေရာမှ ပြုပြင်လိုက်သည်။

အမျိုးသမီးသည် ဝင်းလက်
ကြည်လင် တောက်ပသော မျက်လုံး
သေးသွယ်သော မျက်ခုံး ဝေါလွင်သော
နုတ်၊ နီတုတုနုတ်ခမ်းလွှာ၊ နီပြန်း
သော ပါးဖို ဖြူဝင်းသော အသားအရေ
မိုမောက်သောရင်း၊ သေးသွယ်သော ခါး
ဖွံ့ဖြိုးသောတင် ပိုင်ရှင်အမျိုးသမီးမှာ
ချောလှသည်ဟု ပြောရမည်ထက် တည်
ကြည်ခံညားသည်က ပို၍ အလေးသာ
နေသည်ကို သတိထားလိုက်မိ၏။

အကျွန်ုပ်က...

“အရိန္ဒမာဆိုတာ ဘယ်သူ့ကို
ခေါ်တာလဲ”

“ဘယ်သူ့ကို ခေါ်ရမလဲ ဒီ
ခန်းကြီးထဲမှာ မင်းနဲ့ငါ နှစ်ယောက်
တည်းပဲရှိတာ။ ငါ့မောင်ကိုပဲ ခေါ်တာ
ပေါ့”

“ကျွန်တော်ဟာ အရိန္ဒမာ ဖြစ်
ကြောင်းကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သိသလဲ”

“ဪ... ငါ့မောင်ရယ်
ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သိရမလဲ။ မင်းနဲ့ငါဟာ
သူတို့မတွေ မဟုတ်ဘူး။ မင်းဟာ ငါ့မောင်
ငါဟာ မင်းရဲ့အစ်မတော်ပဲ။ အစ်မတော်
က ဒီလိုပြောလိုက်လို့ မင်းသိပ်ကို အံ့ဩ

သွားသလား။ ငါ့မောင်ရဲ့ အကြောင်းတွေ
ကို အစ်မတော် ပြောပြလို့ ကြားရရင်
မင်း ဒီထက်တောင် အံ့ဩဦးမယ်”

“အစ်မတော်က ဘယ်သူလဲ”

“ဘယ်သူရမလဲ အစ်မတော်
မယ်သော်တာလေ။ မင်း မမှတ်မိတော့
ဘူးလား။ အေးလေ... ကွေကွင်းကွေကွာ
သွားကြတာကလည်း နှစ်ပေါင်းက
ကြာလှပြီကို။ တို့မောင်နဲ့မရဲ့ ဆရာ
သမားကိုကော မှတ်မိသေးရဲ့လား”

“ကျွန်တော် မမှတ်မိတော့ပါ

ဘူး အစ်မတော်”

“သေသေချာချာ မှတ်လဲထား။
သတိရတိုင်း မေတ္တာပို့ပေး။ “ရှင်မထီး”

ဟာ တို့မောင်နဲ့မတွေရဲ့ ကျေးဇူးရှင်
ဆရာသမားပဲ ငါ့မောင်။ ဆရာသမားရဲ့
ကျေးဇူးတော်ကို အမြဲမပြတ် သတိရရင်
လောကီလောကုတ္တရာ နှစ်ဖြာသော
အကျိုးကျေးဇူးကို ခံစားရတတ်တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ အစ်မတော်”

“ငါ့မောင်ကို အစ်မတော် တစ်

ခုမေးရဦးမယ်”

“မေးပါ အစ်မတော်”

“အခု ငါ့မောင် မင်းဘယ်ကို

ရောက်နေသလဲ သိရဲ့လား”

“ကျွန်တော်လား ရှမ်းပြည်နယ်

ပင်းတယ ဥမင်လိုဏ်ခေါင်းကြီးထဲမှာ
ပေါ့”

အစ်မတော် မယ်သော်တာက

ပြုံး၍ဦးခေါင်းကို အခါခါ ယမ်းလိုက်ပြီး

“မဟုတ်ဘူးကွယ့် ငါ့မောင်မင်း

အခါရောက်နေတာက ပေါ့ကွဲ့ပြည် ပုဂံ
ငှက်ပစ်တောင်ကို ရောက်နေတာကွယ့်”

အကျွန်ုပ်က အစ်မတော် မယ်

သော်တာ၏ စကားကြောင့် အံ့အားသင့်
သွားကာ...

“ကျွန်တော် ပင်းတယဥမင်

လိုဏ်ခေါင်းကြီးကနေ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး

ပေါက်ပြည် ပုဂံဂုဏ်ပစ်တောင်ကို ရောက်
လာခဲ့တာလဲ ခရီးကလည်း အဝေးကြီးပဲ”

“အေး...မင်းပြောတာလဲ မှန်
တယ်။ လူပြီးနောက် တွေးရင်တော့
ဟုတ်တယ်။ ငါ့မောင်ဟာ မင်းတယ
ဥမင်လိုက်ခေါင်းကြီးထဲက ပုဂံဂုဏ်ပစ်
ရောက်တော့ ပုတီးစိပ်ချင်တဲ့စိတ်တွေ
မပေါ်ဘူးလား။ ဒီလိုဖြစ်လာအောင်
အစ်မတော်က လုပ်ပေးလိုက်တာပေါ့”

“ဒါဆို အစ်မတော်ရယ် ကျွန်
တော် တွေ့ခဲ့ရတဲ့ မြွေဖြူကြီးကကော”

“ဪ... မြွေဖြူကြီးလား
အဲဒါ တခြားသူ မဟုတ်ပါဘူး။ အစ်မ
တော်ရဲ့ အစေအပါးတွေပါ။ ငါ့မောင်ကို
ရန်မရှာပါဘူး။ ငါ့မောင်ကို ခြောက်လှန့်
ရုံလောက်ပါ”

“ပုဂံပေါက်ဂူထဲကနေ ဆင်းခဲ့
လေ...ဆင်းခဲ့လေလို့ အသံပေးခေါ်တဲ့
သူကကော”

“အစ်မတော်ပဲ”

“အစ်မတော် တစ်ယောက်
တည်းက အမျိုးမျိုးလှည့်စားပြီး ကျွန်
တော်ကို လုပ်နေတော့တာပဲ”

အကျွန်ုပ်၏ ပြောစကားကို

အစ်မတော် မယ်သော်တာက သဘော
ကျ၍ ရယ်မောနေတော့သည်။

“လမ်းမှာ တွေ့မြင်ခဲ့ရတဲ့ လူရိုး
စုကြီးနစ်နာကကော အစ်မတော်”

“ဒီနစ်ယောက်က ဘုရားပစ္စည်း
ကို လိုချင်တဲ့ လောဘသားနစ်ယောက်
လေ။ လမ်းမှာပဲ အစ်မတော် လွှတ်
လိုက်တဲ့ သိုက်မြွေနဲ့ တွေ့ပြီး ကိစ္စချော
သွားတဲ့သူတွေပဲ”

“ဒါထက် အစ်မတော် ကျွန်
တော်ကို ဘာဖြစ်လို့ ဒီပေါက်ပြည် ပုဂံ
ဂုဏ်ပစ်တောင်ကို အစ်မတော်က ခေါ်
ယူရတာလဲ”

“ဒီစကားကို ငါ့မောင်က မေး
ရင်လဲ အစ်မတော်က ပြောပြရမှာပါ။
ပုဂံဆက် ဉာဏ်သန်လျက်ပေမို့ အစ်မ
တော် သိပ်မှ မင်းအိပ်ရမယ့်သူပါ။ အစ်မ
တော် ပြောပြမယ် သေသေချာချာ
နားထောင်”

“ဟောဒီခန်းမကြီးရဲ့ ဗဟို
အလယ်တည့်တည့်က ကျောင်ကျောက်
ဖြူသားကိုဆစ်ပြီး လုပ်ထားတဲ့ ကျောက်
ပလ္လင်ထက်မှ ရွှေသားစစ် ဆင်းတုတော်
ကို လှည့်ကြည့်ဖူးခြေလိုက်ပြီး...”

“ရွှေသားစစ် ဆင်းတုတော်ရဲ့
နူးတော်တည့်တည့် နေရာမှာ ရွှေသား
ကျောက်အိုးခွက်ခွက်သာ မြင်တွေ့ရပြီး
မြှုပ်နံထားတဲ့ ကျောက်မျက်ရတနာတော့
မရှိဘူး အစ်မတော်”

“အေး...အဲဒါ အမှန်ပဲ။ နဂိုမှ
လက ဒီရွှေသားစစ် ဆင်းတုတော်ရဲ့ နူး
တည့်တည့်နေရာမှာ ဘာကို မြှုပ်နံပြီး
ပူဇော်ထားရှိတယ်ထင်သလဲ ငါ့မောင်”

“အဖိုးတန် ကျောက်မျက် ရတနာထက် များစွာအဖိုးတန်တဲ့ ရတနာပစ္စည်းတစ်ခုခုကို မြှုပ်နှံပြီး ပူဇော်ထားတာပဲ။ ဘယ်လောက်ထိ အဖိုးတန်တယ်ဆိုတာကိုကော သိရဲ့လား”

“ပြောပြပါ အစ်မတော်”

“ဒီခန်းမဆောင်ကြီးထဲမှာ ရွှေတွေ အစုလိုက် အပုံလိုက် တွေ့တယ် မဟုတ်လား။ အဲဒီရွှေတွေအားလုံးထက် ရှင်းရှင်းပြောရရင် အခုမြင်တွေ့နေရတဲ့ ရွှေတွေထက် သုံးဆမက တန်ဖိုးရှိတဲ့ လောကီရတနာ ပစ္စည်းပဲ”

အကျွန်ုပ်က အစ်မတော် မယ်သော်တာ၏ စကားကြောင့် အံ့အားသင့်သွားပြီး...

“ဘယ်လို လောကီရတနာပစ္စည်းမို့လဲ အစ်မတော်”

“ဟာ...ဘယ်လို ပြောလိုက်တာလဲ ငါ့မောင်ရယ် သိပ်ကို အဖိုးထိုက်တန်တာပေါ့။ မြန်မာ့ဂန္ထီရသိပ္ပံ၊ ဝိဇ္ဇာစရလောကီပညာရပ်တွေကို လေ့လာလိုက်စားတဲ့ လူတိုင်းဟာ ပုလဲနက်ရဲ့ အစွမ်းသတ္တိကို သိကြပါတယ်။ ငါ့မောင် သိအောင် အစ်မတော် ပုလဲနက်ရဲ့ အကြောင်း

ကို ပြောပြပါမယ်”

“ပြောပြပါ အစ်မတော်”

“ပုလဲနက်ဆိုတာဟာ ပင်လယ်ကမာကောင်ကဖြစ်တဲ့ ပုလဲအလုံးရေတစ်သန်းမှာမှ တစ်လုံးမရနိုင်တဲ့ ရှားပါးတဲ့ ပစ္စည်းတစ်မျိုးပါ။ ပုလဲနက်ကို ပုလဲအမြူတွေလိုလည်း ခေါ်ကြပါသေးတယ်။ ပြီးတော့ အလွန်တရာကို နက်တဲ့ ပင်လယ်သမုဒ္ဒရာအောက်က ကမာကောင်မျိုးကသာ ရရှိနိုင်ပါတယ်။ တကယ်လို့ ပင်လယ် သမုဒ္ဒရာအောက်မှာရှိတဲ့ ကမာကောင်ဟာ အရှင်ဖြစ်နေသမျှ သူပိုင်ဆိုင်နေတဲ့ ပုလဲရတနာပစ္စည်းကို ရရှိတတ်တယ်”

“ပုလဲနက်ဟာ (တစ်) ကာယ

သိဒ္ဓါ၊ (နှစ်) ဝိယသိဒ္ဓါ၊ (သုံး) နေသိဒ္ဓါဆိုတဲ့ အောက်သိဒ္ဓါသုံးပါးလုံး ပြီးမြောက်အောင်မြင်နိုင်ပါတယ်။ ပုလဲနက် ရတနာပစ္စည်းဟာ ပြဒါးရှင်လုံးလို အစွမ်းသိဒ္ဓါရှိပြီး ဘုဗ္ဗိယ ဘုရားသိုက်ကြီးများ၌သာ ရှိတတ်ကြတယ်။ အကြောင်းကြောင်းကြောင့် ဘုဗ္ဗိယသိုက်နံနံရှိ ပုဂ္ဂိုလ်များက ထိုက်တန်လို့ ပေးမသော အပြင်လူ့လောက လူသားတွေလက်ထဲ ရောက်ရှိတတ်တယ်”

“ဒီရွှေသားစစ် ဆင်းတုတော်နဖူးတော်တည်တည်မှာ ပူဇော်ထားရတဲ့ ပုလဲနက်ရတနာဟာ လောကီသဒ္ဓါအလွန်ပြီးမြောက်ချင်တဲ့ လောဘသားလူတစ်ယောက်ရဲ့ သစ္စာဆိုပြီး ခိုးယူသွားလို့ ပါရှိသွားခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီပုလဲနက် ရတနာကို ခိုးယူသွားတဲ့ လူဟာ ဘယ်သူလဲဆိုတာကော သိချင်သေးသလား ငါ့မောင်”

“ပြောပြပါ အစ်မတော်”

“တခြားသူ မဟုတ်ဘူး။ အဲဒီလူဟာ ငါ့မောင်ကိုယ်တိုင်ပဲ”

“ဗျာ”

ကျွန်ုပ်သည် အစ်မတော် မယ်
သော်တာ၏ စကားကြောင့် ဦးနှောက်
တွေ ချာချာလည်သွားသည်ဟု ထင်မှတ်
လိုက်ရသည်။

“အစ်မတော်က ဆက်ပြီးပြော
လိုက်ဦးမယ်။ အဲဒီအချိန်တုန်းက ငါ
မောင်ဟာ လောကီသိဒ္ဓိနဲ့ ပတ်သက်လို့
အတော့်ကို ခရီးရောက်နေပြီ။ အစွမ်း
ထက်မြက်နေတဲ့ လူတစ်ယောက်ပါ။

ရတာမလို လိုတာမရဆိုတဲ့
လူသဘာဝအတိုင်းပဲ မိမိရရှိထားတဲ့
လောကီသိဒ္ဓိကို အားမရ မတင်းတိမ်နိုင်
ဘဲ ရှိသမျှသော သိဒ္ဓိ မဟိသိဒ္ဓိမှန်သမျှ
ကို ရချင် အောင်မြင်ချင်တဲ့ဇောနဲ့ ဆင်း
တုတော်မှာ ပူဇော်ထားရှိတဲ့ ပုလဲနက်
ရတာနာကို ပညာစွမ်း အမျိုးမျိုးအကွက်
ဆင်ပြီး ခိုးယူဖို့ ကြိုးစားခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့
မအောင်မြင်ခဲ့ပါဘူး။”

နောက်ဆုံး ဘုရားမှာ သစ္စာဆို
ပြီး ခိုးယူဖို့ ငါ့မောင်ကို ချစ်တဲ့စိတ်နဲ့
အစ်မတော်က အကြံပေးတာကြောင့်
နောက်ဆုံး ငါ့မောင်ဟာ ဒီပုလဲနက်
ရတာနာကို ရရှိသွားခဲ့ရတယ်။ ရရှိပြီး
မကြာပါဘူး ဘုရားပစ္စည်းကို ကိုယ်ကိန်း

အတွက် သုံးစွဲတာကြောင့် ငါ့မောင်လည်း
ရရှိထားတဲ့ လောကီသိဒ္ဓိတွေ ကွယ်
ပျောက်ပြီး ခြွေပေါက်ခံရတာ အသေဆိုနဲ့
သေဆုံးခဲ့ရရပါတယ်။”

အစ်မတော်လည်း ငါ့မောင်ရဲ့
အကုသိုလ်တရားကို မဟန့်တားတဲ့
အပြင် အားပေးအားမြှောက်ပြုခဲ့တာ
ကြောင့် အဲဒီအချိန်ကစပြီး ဒီပေါက်ပြည်
ပုဂံဂုဏ်ပစ်တောင် လာစောင့်နေရတာ

ခုအထိပါပဲ”

“အစ်မတော် ပြောပြတာတွေ
ဟာ အမှန်တွေနော်”

“အမှန်တွေပါ ငါ့မောင်။ အစ်မ
တော် စကားက မဆုံးသေးဘူး။ အစ်မ
တော်ကသာ အဲဒီအချိန်ကစပြီး ပေါက်
ပြည် ပုဂံဂုဏ်ပစ်တောင်မှာ ဘဝတစ်ပါး
မပြောင်းဘဲ စောင့်ရှောက်နေရပေမဲ့ ငါ
မောင်ကတော့ ဘဝအမျိုးမျိုးပြောင်းပြီး
အသွင်တွေ အမျိုးမျိုး ကူးပေမဲ့ အနန္တ
အနန္တငါးပါး ကံကြီးထိုက်ထားလို့ ဖြစ်လေ
ရာရာ ဘဝတိုင်းမှာ ကြီးစွာသော ခုက္ခ
ဆင်းရဲအမျိုးမျိုးနဲ့ ဆုံကြုံတွေ့နေပြီး
နောက်ဆုံး သေခြင်းဆုံးနဲ့ ဘဝနိဂုံးချုပ်ခဲ့
ရတာချည်းပဲ”

အစ်မတော်ကလည်း ငါ့မောင်
ရဲ့ ဘဝကို ကယ်နိုင်ဖို့ ကိုယ်စွမ်းရှိသမျှ
ဉာဏ်စွမ်းရှိသမျှ ကြိုးစားအားထုတ်ပေမဲ့
မရနိုင်ခဲ့ဘူး။

ဒီဘဝမှာတော့ ငါ့မောင်နဲ့
အတော်လေး နီးစပ်နေတာကြောင့် အချိန်
မီ အစ်မတော် ခေါ်ယူပြီး သတိပေးစကား
ပြောကြားတာပဲ။ ပြီးတော့ ငါ့မောင်က
ကိုယ် ပုလဲနက်ရတာနာ ပစ္စည်းခိုးယူတဲ့

ရွှေသားစစ် ဆင်းတုတော်ရေမှောက်မှာ
ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာ၊ မိဘ၊
ဆရာသမားနှင့် ခင်ပွန်းကြီး (၁၀) ပါးတို့
ကို အကျွန်ုပ်သည် သံသရာဘဝမှ ယခု
မျက်မှောက်ဘဝတိုင် ကာယကံ၊ ဝစီကံ၊
မနောကံတို့ မိုက်မှားဖြစ်မှားမိခဲ့သော
မဖြစ်ပျားရှိခဲ့ပါလျှင် သည်းခံခွင့်လွှတ်
တော်မူပါ အရှင်ဘုရား...

လို့ တောင်းပန်တဲ့အထိ လိမ္မာ
လာပြီပဲကွယ်။ ဒီတော့ အစ်မတော်
ငါ့မောင်ကို တောင်းပန်ချင်တာက ငါ့
မောင်အတွက် မျက်မှောက်ဘဝနဲ့
သံသရာလည်းကောင်းအောင် အစ်မ
တော်လည်း ဒီဘဝ၊ ဒီဌာနကနေ အမြန်
ဆုံးကျွတ်လွတ်သွားရအောင် ငါ့မောင်
လက်ဝယ် ရှိနေတဲ့ ပုလဲနက်ရတနာ
ပစ္စည်းကို ရွှေသားစစ် ဆင်းတုတော်မှာ
ပြန်လည်ပူဇော်ထားရှိဖို့ လျှောက်ပါကွယ်”

အစ်မတော် မယ်သော်တာ၏
ကေားကို အကျွန်ုပ်သည် လွန်စွာမှ
အံ့သြသွားမိသည်။ အသို့ဟူမူ ဤမျက်
မှောက်ဘဝ မျက်မှောက်ကာလတွင်
ပုလဲနက်ဆိုသော အကြောင်းကို အစ်မ
တော် မယ်သော်တာ ကျွန်ုပ်တို့သည်က

အပ တစ်ခါဖူးမှုလည်း ဤဤမျှအထိ
ပြည်ပြည်ဝံ့ဝံ့ မကြားဖူးပါ။ မြင်လည်း
မမြင်ဖူးပါ။

အကျွန်ုပ်ထံပါးဦးလည်း ပုလဲ
နက်ရတနာပစ္စည်းဆို၍ ရှိလည်း မရှိခဲ့
ဖူးပါ။ ထို့ကြောင့် အကျွန်ုပ်က ရဲရဲဝံ့
ဖြင့်...

“ဒီမှာ အစ်မတော် ကျွန်တော်
တစ်ခုပြောပါရစေ”

“ပြောပါ ငါ့မောင်”

အခုအစ်မတော် ပြောပြတဲ့
ဘဝပဌာန်း အကြောင်းအရာတွေဟာ
ဟုတ်ချင်လည်း ဟုတ်မယ်၊ မဟုတ်တာ
တွေ ဖြစ်ချင်လည်း ဖြစ်မယ်။ ဘာပဲဖြစ်

ဖြစ် ဝတ္ထုပုံပြင် ဒဏ္ဍာရီတစ်ပုဒ်လို နား
ထောင်လို့ ကောင်းတာတော့ အမှန်ပဲ။

“ကျွန်တော် အမှန်အတိုင်းပြော
ပါရစေ။ အစ်မတော် ပြောသလို ကျွန်
တော်လက်ဝယ်မှာ ပုလဲနက် ရတနာ
ပစ္စည်း မရှိတာတော့ အမှန်ပဲ အစ်မ
တော်”

တည်ငြိမ်အေးဆေးသော ဟန်
အမူအရာအပြည့်ဖြင့် အစ်မတော် မယ်
သော်တာက...

“ဒါပေမဲ့ မသိလို့ ဖြစ်ပါလိမ့်
မယ်ကွယ်။ ဒီတော့ အစ်မတော်
သိအောင် ပြောပြရမလား”

“ပြောပြပါ အစ်မတော်”

“ငါ့မောင် ညာဘက် လက်
ခလယ်မှာ ရွှေငါးမူးသားနဲ့ ကွင်းပြီး ဝတ်
ဆင်ထားတဲ့ ကျောက်အနက်လေး
တစ်လုံးလို ထင်နေတဲ့ ပစ္စည်းဟာ ပုလဲ
နက် ရတနာပဲ”

အကျွန်ုပ်က မိမိ၏ ညာဘက်
လက်ခလယ်မှာ ရွှေငါးမူးသားနှင့် ကွင်း
ပြီး ဝတ်ဆင်ထားရှိသော ကျောက်အနက်
လုံးလေးကို သေချာစွာ ပွတ်တိုက်၍
ကြည့်လိုက်မိသည်။

ယခုကဲ့သို့ သေဆွဲစွာ စစ်ဆေးကြည့်ရှုကြည့်လေမှ ကျောက်အနက်လုံးလေးသည် ဖန်သားမှန်သားရောင်ကဲ့သို့ ကြည်လင်နေပြီး မိမိ၏ ပုံရိပ်သဏ္ဌာန်ကိုယ် ပြန်၍ မြင်ရသည် ထင်မှတ်ရကာ အရောင်များ တဖိတ်ဖိတ်တောက်ပြောင်၍ နေသည်ကို အံ့သြဖွယ်မြင်တွေ့နေရ၏။

လူစိတ်ဆိုသည်မှာ ပြောင်လဲတတ်နော့ သဘောသဘာဝရှိသည်။ အစ်မတော် မယ်သော်တာ ပြောပြစဉ်က ပုလဲနက်ရတနာ အကျွန်ုပ်လက်ထပ်ထားခဲ့ပါလျှင် ဘုရားသို့ ပြန်လည်လှူဒါန်းချင်သော သဒ္ဓါစိတ်များ ဖြစ်ပေါ်ခဲ့သည်။

သို့သော် အကျွန်ုပ်က သာမန်ကျောက်နက်လုံးလေး တစ်လုံးဟု အထင်ရှိခဲ့သော ပစ္စည်းလေးသည် လွန်စွာရှားပါးပြီး အဖိုးထိုက်တန်သည့် ပုလဲနက်ရတနာပစ္စည်းဖြစ်ကြောင်း သိရှိလိုက်သည်နှင့် လိုချင်တပ်မက်သည့် ဇောဖြင့် နှမြောသလိုလို ဖြစ်နေမိ၏။

အကျွန်ုပ် စိတ်အစဉ်တွင် ဖြစ်ပေါ်နေသော စိတ်ကူးစိတ်သန်းများကို

အစ်မတော် မယ်သော်တာ သိရှိသေးသလားမသိ။ အကျွန်ုပ်အား...

“ဟိုမှာ ကြည့်စမ်း ငါ့မောင်”

“အလာ...လာ”

အကျွန်ုပ်၏ နှုတ်မှ ယောင်ယမ်း၍ ထွက်သွားမိသည်။

အလွန်ကြီးမားသော မြွေဖြူကြီးတစ်ကောင်သည် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ အကျွန်ုပ်ထံသို့ တရွေ့ရွေ့ လာလျက်ရှိ

သည်။ မြွေမန်လွှင် အင်မတန်ကြောက်တတ်သော အကျွန်ုပ်မှ အသည်းယားပြီး ကြောက်စိတ်ဖွံ့ကာ မြွေဖြူကြီးကို မကြည့်ရဲ မမြင်ရဲတော့တဲ့ မျက်လုံးအစုံကို ဝိုက်ထားလိုက်၏။

“ဟား...ဟား...ဟား မြွေကို တော်တော်ကြောက်သလား။ ငါ့မောင်ဟာ အဓိန္နာ နာမည်ခံယူထားတဲ့ ယောက်ျားစစ်စစ် တစ်ယောက်ပါ။ လူ့မာကတိ မင်းမှာသစ္စာဆိုတဲ့ စကားငါ့မောင် ဝတ်ဆင်ခြန်းထားတဲ့ ပုလဲနက်ရတနာ ပစ္စည်းကို ရွှေသားစစ် ဆင်းတုတော်ရဲ့ နဖူးတော်မှာ မူလအတိုင်း ဖြစ်အောင် ပြန်လှူဖို့ အစ်မတော်ကို ပေးအပ်မယ်လို့ ကတိပေးရင် အခု မင်းကြံ့တွေ့နေတဲ့ သားဒုက္ခအပေါင်းက ချက်ချင်း လွတ်မြောက်သွားမယ်”

မို့မဟုတ်ရင်တော့ ဟောဟိုကလာနေတဲ့ မြွေဖြူကြီး ကိုက်ခံလို့ အခုချက်ချင်းပဲ မင်းဟာ အသေဆိုးနဲ့ သေကြေပျက်စီးလိမ့်မယ်။ ကြိုက်တဲ့ လမ်းကိုသာ ရွေးပေတော့ ငါ့မောင်”

အကျွန်ုပ်သည် ရည်ရှည်ဝေးဝေး စဉ်းစားမနေနိုင်တော့ပါ။ ကြောက်

စိတ်ကြောင့် အကျွန်ုပ် တစ်ကိုယ်လုံး သည် တဆတ်ဆတ်နှင့် တုန်နေပြီး စော့ခွေးများပင် ပြန်၍နေပါပြီ။

ထိုအတွက်ကြောင့် အကျွန်ုပ် က တုန်ယင်သော အသံဖြင့်...

“ကျွန်တော် ဝတ်ဆင်ထားတဲ့ ပုလဲနက် လက်စွပ်ကို ရွှေသားစပ် ဆင်းတုတော်မှာ ပြန်လည်ပြီး လှူဒါန်းဖို့ အစ်မတော်ကို ပေးအပ်ပါမယ်လို့ ကတိ ပြပါတယ်”

“သာဓု...သာဓု...သာဓု မင်း ကတိစကား တည်စေနော်။ မင်းရဲ့ မျက်လုံးအစုံကို ဖွင့်ပြီး မင်းဆီလာနေတဲ့ မြွေဖြူကြီးကို ကြည့်လိုက်စမ်း”

အကျွန်ုပ်က မရဲတရဲဖြင့် မျက်လုံးအစုံကို ဖွင့်၍ မြွေကြီးကို ကြည့်လိုက်သောအခါ မြွေကြီးကို ကြည့်လိုက်သော အခါ မြွေဖြူကြီးမှာ ဘယ်ကြား ဘယ်ဒေသသို့ ရောက်ရှိသွားသည်မသိ။ ထူးဆန်းစွာ ပျောက်ကွယ်၍ သွားတော့သည်။

အကျွန်ုပ်က ပုလဲနက်နှင်း သိရှိ၍ တန်ဖိုးထားပြီး မြတ်နိုးသော်လည်း ထူးထူးထွေထွေ စဉ်းစားမနေတော့။

ညာဘက်လက်ခလယ်တွင် ဝတ်ဆင် ပြန်ထားသော ပုလဲနက် လက်စွပ်ကို ချွတ်ပြီး အစ်မတော် မယ်သော်တာ လက်ဝယ်သို့ အပ်နှင်းလိုက်၏။

အစ်မတော် မယ်သော်တာက အကျွန်ုပ် ပေးအပ်သော လက်စွပ်ကို ယူ၍ ပုလဲနက်ကို ရွှေစွန်ကုပ်များအား ဟ၍ ထုတ်ယူကာ ရွှေသားလက်စွပ်ကို အကျွန်ုပ်ကို ပြန်လည်ပေးသဖြင့် ညာဘက်လက်ခလယ်တွင် ပြန်လည်၍ စွပ်ထားလိုက်၏။

“ငါ့မောင် အရိန္ဒမာသည် မိမိ၏ အများကို သိရှိ၍ အပုန်ကို ပြုပြင်နိုင်စွမ်း ရှိသော ယောက်ျားကောင်း၊ ယောက်ျား

မြတ် ဖြစ်ခြင်းကြောင့် မိမိစိတ်က ကြံ့ရွယ်လေသမျှ မိမိနှုတ်ကာ ပြောလေသမျှ အားလုံးအောင်မြင်ပြီး စီး၍ ဤမျက်မှောက်ဘဝတွင် သိဒ္ဓိတန်ခိုး၊ ဣဒ္ဓိတန်ခိုး၊ မဟိဒ္ဓိတန်ခိုးများနှင့် ပြီးပြည့်စုံပါစေလို အစ်မတော် ဆုမွန်ကောင်း တောင်းလိုက်ပါတယ်။

နောက်များမကြာမီမှာ အစ်မတော်လည်း ဒီဘဝဆိုးကနေ ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့လို့ နေပါတယ်။ ငါ့မောင် အရိန္ဒမာလည်း လာတဲ့လမ်းအတိုင်း အမြန်ဆုံး ပြန်ပေတော့”

ဟူ၍ အစ်မတော် မယ်သော်တာက ပြောလိုက်ပြီး အကျွန်ုပ် ပေးအပ်လိုက်သော ပုလဲနက်ရတနာပစ္စည်းကို စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်ရှုနေချိန်တွင် ရွှေသားစပ် ဆင်းဘုတော်ကို ဦးသုံးကြိမ်ချကန်တော့ပြီး လာခဲ့သော လမ်းအတိုင်း ပြန်လည်ခဲ့တော့သည်။

အကျွန်ုပ်စိတ်ထဲဝယ် လာစဉ် တုန်ကလောက် အချိန်မကြာမြင့်ဘဲ ပုဂံဂူပေါက်ဝသို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိသည်ဟု ထင်မှတ်လိုက်မိ၏။

အကျွန်ုပ် ပြန်လည်ပြီး သတိရ

မိချိန်ဝယ် နံဘေးရှိ ဖိုးသူတော်ကြီး အပ်
နံသွားသော လက်ဆွဲဓာတ်မီးအိမ်လေး
သည် မီးလင်းလျက်ရှိနေသည်ကို မြင်
တွေ့ရ၏။

အကျွန်ုပ်၏ လက်ထဲတွင်
လည်း ၁၀၈ လုံး ကြိမ်ပုတီးကုံးကို ကိုင်
လျက်သား ရှိနေသည်။ အကျွန်ုပ် မြင်
တွေ့ခဲ့ရသော မြွေဖြူကြီးလည်း မမြင်
တွေ့ရတော့ပါ။

အကျွန်ုပ်နှင့် အစ်မတော် မယ်
သော်တာ တွေ့ကြုံခဲ့ရသော ဓာတ်လမ်း
အဖုံဖုံသည် အိပ်ပျော်သွားစဉ် အိပ်မက်
ထဲ၌ တွေ့ကြုံနေရသော ဓာတ်လမ်းရှည်
ကြီးတစ်ပုဒ် ဖြစ်ကောင်းဖြစ်နေပေမည်။

သို့တည်းမဟုတ် ဖိုးသူတော်
ကြီး ပြောလိုက်သော စကားကြောင့်
စိတ်စွဲလမ်းသွားကာ အကျွန်ုပ်၏ စိတ်
အာရုံ ပျံ့လွင့်ခြင်းလည်း ဖြစ်ကောင်းဖြစ်
နေပေမည်။

အမှန်တကယ် ကြုံတွေ့ဖြစ်
ပျက်ခြင်းဟု ဆိုရလောက်အောင် လက်
ဆုပ်လက်ကိုင် သက်သေပြနိုင်စရာ လုံး
ဝမရှိခဲ့ပါ။

(၅)

သျှောင်တစောင်းနှင့် ဖိုးသူတော်

အကျွန်ုပ်သည် ကျောက်လိုဏ်
ဂူလမ်းအတိုင်း ပြန်လည်ထွက်၍ လာခဲ့
သည်။

အကယ်၍များ မတော်တဆ
လက်ဆွဲဓာတ်မီး ငြိမ်းသွားမည်ဆိုလေ
လျှင် မှောင်ကြီးမည်းမည်း အတိပြီးသော

ဤကျောက်လိုဏ်ဂူကြီးတွင် တစ်လည်
လည်နှင့် ထွက်ပေါက်ရှာ၍ ရနိုင်ဖွယ်
မမြင်။

သို့သော် တစ်ခုတော့ ရှိသည်။
သစ်တလင်း ကိုင်ထားသော လမ်းလေး
ကို စမ်း၍ တဖြည်းဖြည်း လျှောက်လာ
ကာ အဝင်ဝထိ ပြန်လည်ရောက်ရှိပေ
လိမ့်မည် ဖြစ်၏။

မူလ ဝင်လာသော အပေါက်
သို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိသည်။ သို့သော်
ထွက်ပေါက်ဟူ၍ ထုံးနှင့် ရေးသားသော
စာလုံးကြီး နှစ်လုံးကို မြင်တွေ့ရသည်။
မူလဝင်ပေါက်နှင့် တခြားစီ ဖြစ်သည်။

ဤထွက်ပေါက်မှာ ဝင်ပေါက်
နှင့်မဝေးလှဘဲ ဟက်ပါလမ်းထဲ လျှောက်
လှမ်းရသကဲ့သို့ ကွေ့ကွေ့ ကောက်
ကောက်နှင့် ထွက်လာခဲ့ပြီး အာရုံခံရပ်
ပေါ်တွင် သျှောင်တစောင်းနှင့် ဖိုးသူတော်
ကြီးသည် ထိုင်၍ နေသည်ကို မြင်တွေ့
ရ၏။

အကျွန်ုပ်သည် လက်ဆွဲဓာတ်
မီးကို မီးငြိမ်းလိုက်ပြီး ဖိုးသူတော်ကြီး
အား အပ်လိုက်ပြီး...

“ကျွန်တော် ပုဂံဂူပေါက်ဝမှာ

ထိုင်ပြီး ပုတီးစိပ်လိုက်တာ”

အကျွန်ုပ်၏ ပြောစကားမဆုံးမီ
ဖိုးသူတော်ကြီးက လက်ကာ၍
တားလိုက်ပြီး...

“မောင်ရင်ပြောမယ့် စကား
တွေကို ကျွန်အားလုံးသိပြီဦး၊ ပုဂံပေါက်
ဝမှ ပုတီးစိပ်တဲ့ သူတိုင်း တစ်ခုမဟုတ်
တစ်ခုတော့ ကြုံတွေ့ကြရတာချည်းပဲ။

“ကျုပ် ဒီအာရုံခံလေရာမှာ
ရောက်၊ ရှိနေတာ သုံးနှစ်ရှိသွားပြီ၊
မောင်ရင် ကို တွေ့ဖို့ ကျုပ်
စောင့်နေခဲ့တာပဲ။ အခု မောင်ရင်နဲ့ ကျုပ်
တွေ့ပြီဦး၊ ဒီတော့ ဒီ အာရုံခံလေရာနေ
တစ်နေရာဆုကို ထွက်သွားပြီး ဂန္ဓဝရီခရီး
လှည့်ဦးမယ်”

အကျွန်ုပ်က အိတ်ထဲမှ ငွေကို
ဆယ်ကို ထုတ်၍ သျှောင်တစောင်းနှင့်
ဖိုးသူတော်ကြီးအား ကပ်လှူလိုက်ရာ

“သာဓု...သာဓု...သာဓု ဤ
သို့ ဝတ္ထုကပ်လှူရသည့် အကျိုးကြောင့်
မောင်ရင်သည် မိမိစိတ်က ကြံရွယ်လေ
သမျှ မိမိစိတ်က ပြောကြားလေသမျှ မိမိ
ကိုယ်ကာယ လုပ်ဆောင်လေသမျှ
အားလုံးပြီးစီးအောင်မြင်၍ မျက်မှောက်

ဘဝ၌ သိဒ္ဓိတန်ခိုး၊ ကုဒ္ဓိတန်ခိုး၊ မဟိဒ္ဓိ
တန်ခိုးများ ရစေဖြစ်စေ ပြီးစေအောင်
စေသတည်း”

ဟူ၍ ဆုများပေးလေသည်။
အကျွန်ုပ် သတိထားမိသည်မှာ
သျှောင်တစောင်းနှင့် ဖိုးသူတော်ကြီး
ပေးအပ်သောဆုသည် အစ်မတော် မယ်
သော်တာ ပေးခဲ့သည့်ဆုနှင့် သဘော
သဘာဝခြင်း တူညီနေသည်ကို သတိပြု
လိုက်မိသည်။

ထို့နောက် အကျွန်ုပ်က ဖိုးသူ
တော်အား ဦးသုံးကြိမ်ချပြီး ကန်တော့
လိုက်၏။

“ဖိုးသူတော်ကြီး ကျွန်တော့်ကို

သွားခွင့်ပြုပါ”

“သွားပေဦး... သွားပေဦး
အကြောင်းကံမကုန်သေးရင်တော့ ဒီဘဝ
မှာ ပြန်ဆုံကြသေးတာပေါ့ကွယ်”

အကျွန်ုပ်သည် အာရုံခံလေရာကြီး
ရှိ ဖိုးသူတော် အပါးမှ ခွဲခွာပြီး လမ်း
ခုလတ်သို့ ရောက်ရှိချိန်တွင် သတိရ၍
အကျွန်ုပ်၏ ညာဘက်လက်လယ်တွင်
ရွှေငါးမူးသားနှင့် ကွင်းပြီး ဝတ်ဆင်ထား
ရှိသော ကျောက်အနက်လုံးလေးသည်
လုံးဝမရှိတော့ဘဲ မည်သည့်နေရာတွင်
ကျွတ်ကျသွားခဲ့သည်မသိ။ အံ့သြဖွယ်
ပျောက်ဆုံး၍ နေတော့၏။

(၆)

ရွှေသားစစ်ဆင်းတုတော်

အကျွန်ုပ်သည် ရှမ်းပြည်နယ်
ပင်းတယ ကျောက်လိုဏ်ဂူကြီးမှ ဂန္ဓာ
ရီခရီးလှည့်လည်ပြီး ရန်ကုန်မြို့ မိမိနေ
အိမ်သို့ ပြန်လည်ရောက်သည့် ညတွင်
ထူးခြားသော အိပ်မက်ဆန်းတစ်ခုကို
မြင်မက်ခဲ့သည်။ ယင်းအိပ်မက်ဆန်းမှာ
ဤသို့ ဖြစ်၏။

အကျွန်ုပ်သည် ပေါက်ပြည် ပုဂံ
ငှက်ပစ်တောင် ကျောက်လိုဏ်ဂူကြီး
ထဲရှိ စကျင်ကျောက်ဆစ်ပလ္လင်ထက်၌
အရည်တစ်ထောင်ကျော်ခန့်ရှိသည့်
ရွှေသားဆင်းတုတော်ရှေ့မှာသို့ တစ်
ယောက်တည်း ရောက်ရှိနေသည်။
ထူးခြားနေသည်မှာ အကျွန်ုပ်သည်
ကြောက်ခြင်း ရွံခြင်းစိတ် လုံးဝမရှိပါ။
စိတ်မှာ တည်ငြိမ်ချမ်းမြေ့နေ၏။

အကျွန်ုပ်သည် ရွှေသားစစ်
ဆင်းတုတော်ကို အနားသို့ တိုးကပ်၍
ကြည့်ညိမိရာ နဖူးတော်တည်တည်
နေရာတွင် ရွှေသားကျောက်အိုးခွက်
လေးနေရာတွင် တောက်ပသော ပုလဲ
နက်ကလေး မူလအတိုင်း တည်ရှိနေ
ပြီး တဝင်းဝင်း တလက်လက်နှင့် ဖြစ်
နေသည်ကို ဖူးတွေ့ရ၏။

အကျွန်ုပ်သည် ရွှေသားဆင်းတု
တော်ကို ဖူးမြင်ရသည်မှာ ကြည့်ညိ
သဒ္ဓါစိတ်များ ဖြစ်ပေါ်လာ၍ ဆင်းတု
တော်ရှေ့မှောက်၌ ပုဆစ်တုပ်၍ ထိုင်
ကာ ကန်တော့လိုက်ပြီး...

“အကျွန်ုပ် ဘဝအဆက်ဆက်ကာ
ပြုလုပ်ခဲ့သော ဒါနကုသိုလ်၊ သီလ

ကုသိုလ်၊ ဘာဝနာကုသိုလ် ဤ မျက်
မှောက်ကာလ၌ ပြုလုပ်ခဲ့သော ဒါန
ကုသိုလ်၊ သီလကုသိုလ်၊ ဘာဝနာ
ကုသိုလ် အစုစုကို သုံးဆယ်တစ်ဘုံ၌
ရှိရှိကုန်သော လူ၊ နတ်၊ ဝိဇ္ဇာနှင့်
အစ်မတော် မယ်သော်တာအား အမျှပေး

ဝေပါကုန်၏။ အမျှ... အမျှ... အမျှ”
ထိုသို့ အကျွန်ုပ်က အမျှ
သုံးကြိမ် ပေးဆလိုက်သည်နှင့် တစ်
ကိုယ်လုံး ကြက်သီးများ တဖြန့်ဖြန့်
ထလာပြီး နှာခေါင်းထဲဝယ် စကားစိမ်း
ပန်းရနံ့က သင်းပျံ့လာသည်ကို သိ
လိုက်၏။

ဤအချိန်ဝယ် အကျွန်ုပ်
နဘေးနား၌ အစ်မတော် မယ်သော်တာ
သည် ရွှေသားစစ်ဆင်းတုတော်ကို
လက်အုပ်ချီ ရှိခိုးကန်တော့လျက်ပုံ
အနေအထားဟန်ဖြင့် ပေါ်ပေါက်လာပြီး
“သာဓု...သာဓု... သာဓု” ဟူ၍
သုံးကြိမ် ခေါ်ဆို၍ အကျွန်ုပ်၏ မျက်စိ
ရှေ့မှောက်မှာပင် အခိုးအငွေ့များ ဖြစ်
ကာ ပျောက်ကွယ်၍သွားပါလေတော့
၏။

ယင်သို့ အိပ်မက်ဆန်းကို မြင်
မက်ပြီး အကျွန်ုပ်သည် အိပ်နေရာမှ
လန့်၍နိုးလာချိန်ဝယ် အကျွန်ုပ်၏ လက်
နှစ်ဖက်သည် ယုဂ်ထားလျက် ဂိုဏ်း
ကန်တော့နေဟန် ဖြစ်နေပါတော့၏။

သုခိတာဆရာဌ

လူခြောက်ကလေး မောင်မေတ္တာ

မင်းသန့်ကျော် (နီကုန်း)

မြန်မာနိုင်ငံ မြေလတ်ပိုင်းရှိ
မြို့ကလေးတစ်မြို့တွင် ဖြစ်လေသည်။
ကားစီးလာပါက ကားဂိတ်သို့ရောက်
လျှင် ဆင်း၍ အရှေ့ဘက်သို့ နာရီဝက်ခန့်
လမ်းလျှောက်လာခဲ့ပါက လမ်းဘေးတွင်
အောက်တိုက်ခံ အိမ်ကြီးတစ်အိမ်ကို
တွေ့ရမည် ဖြစ်လေသည်။

အပေါ်ထပ်မှာ ပျဉ်များ
ကာထား၍ ရေနံဆွေအောင်သုတ်ထား
သဖြင့် ခပ်မိုက်မိုက်အရောင် ရှိလေသည်။
ခြံကြီးတစ်ခုလုံးတွင် သရက်ပင်၊ ပိန္နဲပင်
များ အနှံ့အပြားနေသဖြင့် ခြံတစ်ခြံလုံးသည်
မောင်လျက် ရှိပေသည်။

ထိုခြံကြီး၏ အဝင်ဝတွင်
ဆိုင်ဘုတ်တစ်ခုကို ရေးသားထားလေ
သည်။

ဒေါ်ပြည်စုံ

ရှေ့ခြံဟောပေးစင်ဆရာမကြီး

ဥပုသ်နေ့တိုင်း ပိတ်သည်။

ထိုဆိုင်းဘုတ်ကြီးကိုကျော်၍

အိမ်အတွင်း ဝင်လိုက်ပါက ဆရာမကြီး
ဒေါ်ပြည်စုံ ဟောခန်းနှင့်ထားသောအခန်း
သို့ ရောက်လေသည်။ ဘုရားစင်သည်
အပေါ်ထပ်တွင်ရှိပြီး ဘုရားစင်နှင့်

ကပ်လျက် ခြေရင်းခန်းသည် ဒေါ်ပြည်စုံ
၏အခန်း ဖြစ်လေသည်။

အောက်ထပ်တွင် အခန်း

နှစ်ခန်းက ကပ်လျက်တည်ရှိကာ
ဒေါ်ပြည်စုံ၏ သားနှစ်ယောက်သည်
တစ်ယောက်တစ်ခန်းစီ နေလေသည်။
သားအကြီး မောင်သစ္စာမှာ ခေါင်းရင်း
ခန်းတွင်နေပြီး သားအငယ်မောင်မေတ္တာ
မှာ ခြေရင်းခန်းတွင် နေလေသည်။

မောင်မေတ္တာအား မွေးဖွားချိန်

ချိန်တွင် အရပ်လက်သည်များနှင့် ကူညီ
ပေးသောမိန်းမများမှာ အလွန်အံ့အားသင့်
သွားကြလေသည်။ အဘယ့်ကြောင့်
ဆိုသော် မောင်မေတ္တာမှာ လူခြောက်

ကလေး ဖြစ်နေသောကြောင့် ဖြစ်လေ
သည်။

မောင်မေတ္တာအား မွေးဖွားပြီး

နှစ်နှစ်ခန့်အကြာတွင် ဒေါ်ပြည်စုံ၏ ခင်ပွန်း
ဦးသူတော်မှာ ကွယ်လွန်သွား လေသည်။
ဒေါ်ပြည်စုံတို့သည် ပထမ တွင်
စပယ်မြိုင်ရွာ၌နေပြီး မေတ္တာလေး
အားမွေးဖွားပြီးသည့်အချိန်မှစပြီး မြို့သို့
ပြောင်းရွှေ့နေထိုင်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ယခုအခါ မောင်သစ္စာမှာ ၁၈

နှစ်အရွယ်သို့ ရောက်ရှိနေပြီဖြစ်ပြီး
တက္ကသိုလ်ဝင်ကျောင်းသား ဖြစ်လေ
သည်။ မောင်မေတ္တာမှာ မောင်သစ္စာ
ထက် ၂ နှစ်ငယ်သဖြင့် ၁၆ နှစ်သား
အရွယ်ရောက်ရှိနေပြီ ဖြစ်လေသည်။

ဒေါ်ပြည်စုံသည် သား

နှစ်ယောက်အား အခန်းခွဲထား
သော်လည်း အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းတို့ကို
အတူတူပင် ဆောင်ရွက်ပေးထား
လေသည်။

မောင်မေတ္တာမှာ ကုတင်ပေါ်

တွင် ပက်လက်ကုလေး အိပ်နေကာ
စောင်ပါးပါးကလေးကို ခြုံထားလေ
သည်။ ကုတင်ခြေရင်းတွင် သားရေမိနပ်

တစ်ရံ ချထားလေသည်။

တစ်နေ့တွင် ဒေါ်ပြည့်စုံသည် ရှေးသိုသွားပြီး သားအကြီးမောင်သစ္စာ အတွက် ပုဆိုး ရှပ်အင်္ကျီ ဂျင်းအင်္ကျီ ဂျင်းဘောင်းဘီများ ဝယ်လေသည်။ မောင်သစ္စာသည် အမေဝယ်လာသော ပစ္စည်းများကို ကိုင်ကြည့်ကာ အလွန် ဝီတိ ဖြစ်နေလေသည်။

ညတွင် ဒေါ်ပြည့်စုံသည် အိမ်မက် မက်လေသည်။ အိမ်မက်ထဲ တွင် မောင်မေတ္တာက ဒေါ်ပြည့်စုံအား-

“မေမေရယ် နေ့ခင်းက ကိုကို အတွက် ဝယ်လာတဲ့ အဝတ်အစားတွေ သား သိပ်စုတ်ချင်တာပဲ။ သားကိုလည်း ဝယ်ပေးပါနော်။ သားအသက်လည်း ဝယ် နှစ်ရိပြီအမေ။ အဲဒီလိုလေးတွေ ဝတ်ချင် တယ်”

ဒေါ်ပြည့်စုံသည် သားလေး မောင်မေတ္တာ၏အသက်ကို ယခုမှပင် သေသေချာချာ တွက်စစ်မိတော့သည်။ သို့နှင့် ဒေါ်ပြည့်စုံသည် ရှေးဦးတစ်ခေါက် သွားကာ မောင်မေတ္တာအတွက် အဝတ် အစားများကို ဝယ်ယူကာ မောင်မေတ္တာ အခန်းထဲတွင် အင်္ကျီချိတ်များဖြင့်

ချိတ်ကာ အသင့်ဝတ်နိုင်စေရန် မီရိုကြီး ထဲတွင် ချိတ်ဆွဲထားပေးလေသည်။

ဒေါ်ပြည့်စုံသည် ညတွင် အိမ်မက် မက်ပြန်လေသည်။ အိမ်မက် ထဲတွင် မောင်မေတ္တာက ဒေါ်ပြည့်စုံ အား-

“မေမေ သားအတွက် ဝယ် လာတဲ့ အဝတ်အစားတွေ အရမ်းကြိုက် တာပဲ။ ဒါနဲ့ မေမေ့ကို ပြောရဦးမယ်။ သားအခန်းတံခါးကို အမြဲ သော့ခတ် ပိတ် မထားပါနဲ့ အမေရယ်။ မွန်းကြပ် နေလို့ပါ။ နေ့ခင်းဖက်တွေမှာ တံခါးကို သော့ပိတ်ချင် ပိတ်ထားပါ မေမေရယ်။ ဒါပေမဲ့ ညမှာတော့ အခန်းကို သော့

မခတ်ပဲ တံခါးကို စေ့ရုံစေ့ထားပေးပါ နော်။

ဒေါ်ပြည့်စုံသည် မောင်မေတ္တာ လိုလားသည့်အတိုင်း အခန်းတံခါးကို နေ့ဖက်တွင်သာ သော့ခတ်၍ ညဖက် တွင် သော့မခတ်ပဲ တံခါးအား စေ့ရုံ စေ့ထားလေသည်။

နေ့ဖက်တွင် ပေဒင်မေးရန် လာကြသူများ မရောက်လာမီ ဒေါ်ပြည့်စုံ သည် မောင်မေတ္တာအခန်းသို့ ဝင်ကာ ကြည့်လေ့ရှိ၏။ ပေဒင်မေးမည့်သူများ သည် တဖွဲဖွဲနှင့် အဆက်မပြတ် ရောက်လာလေ့ရှိသဖြင့် ဒေါ်ပြည့်စုံ မအားလပ်ပေ။ ထို့ကြောင့် မောင်မေတ္တာ အခန်းသို့ နောက်ထပ် မရောက်တော့ ချေ။

ညဖက်တွင်မူ ဒေါ်ပြည့်စုံသည် အိပ်ယာသို့မဝင်မီ မောင်မေတ္တာအခန်း သို့ တစ်ခေါက်ဝင်ကြည့်လေ့ ရှိသည်။ ပြီးမှ တံခါးစေ့ထားခဲ့ကာ အပေါ်ထပ်သို့ တက်လေ့ ရှိလေသည်။

မောင်သစ္စာကား ၁၀ တန်း ကျောင်းသားဖြစ်နေ၍ ကျောင်းစာများ ဖြင့် အလုပ်ရုပ်နေလေသည်။ မောင်

မေတ္တာအခန်းသို့ အရောက်အပေါက် နည်းလေသည်။

တစ်နေ့တွင် ဒေါ်ပြည့်စုံသည် ဗေဒင်မေးမည့်သူများ မရောက်လာ သေးမီ မောင်မေတ္တာအခန်းသို့ ဝင် ရောက်ခဲ့လေ၏။

မောင်မေတ္တာသည် ဒေါ်ပြည့်စုံ ထားသည့်အတိုင်း ကုတင်ပေါ်တွင် စောင်ပါးကလေးခြုံကာ အိပ်နေ၏။ ဒေါ်ပြည့်စုံအခန်းတွင်းမှ ပြန်ထွက်မည် အပြုတွင် ခြေထောက်သည် တစ်စုံ တရာအား တိုက်မိသဖြင့် ဝံ့ကြည့် လိုက်ရာ ပိုက်ဆံများကို တွေ့ရလေ သည်။

ပိုက်ဆံများမှာ တစ်ထောင် ကျပ်နှီးပါးရှိလျက် အဟောင်း/အသစ် ရောနေလေသည်။ ဒေါ်ပြည့်စုံသည် အလွန်အံ့အားသင့်လျက် မည်သူ၏ ပိုက်ဆံဖြစ်သည်ကို စဉ်းစားရကျပ်နေ လေသည်။ ထို့နောက် ဒေါ်ပြည့်စုံသည် ပိုက်ဆံများအား ရေတွက်ကာ နေ့စွဲနှင့် တကွ မှတ်သားလျက် သိမ်းဆည်းထား လိုက်လေသည်။ ထိုပိုက်ဆံများနှင့် ပတ်သက်၍ မောင်သစ္စာအား မေးကြည့်

သော်လည်း သူ့ပိုက်ဆံမဟုတ်ကြောင်း သာ ပြောလေသည်။

ဒေါ်ပြည့်စုံသည် ညတွင် အိမ်မက် မက်ပြန်လေသည်။

“မေမေတွေ့တဲ့ပိုက်ဆံတွေ ဟာ သားရှာထားတာတွေပါ။ သားလည်း အရွယ်ရောက်လာပြီး မေမေရဲ့ ဒါကြောင့် မေမေ့ကို လုပ်ကျွေးချင်လို့ သား ညက ရှာလာတဲ့ ပိုက်ဆံတွေပါ”

“သားရယ် မေမေလည်း အလုပ်လုပ်နေတာပဲ။ ဝင်ငွေလည်း သင့်တင့်ပါတယ်ကွယ်။ သားရှာထားတဲ့ ပိုက်ဆံတွေဆိုတာ ဘယ်လိုနည်းနဲ့ ရလာမုန်းမသိလို့ မေမေ မယူပါရစေနဲ့”

“မေမေရယ် ယူထားလိုက်ပါ။ ဘာမှ မဖြစ်စေရပါဘူး။ သား တာဝန်ယူ ပါတယ်”

ဒေါ်ပြည့်စုံသည် အိပ်ယာမှ လန့်နိုးလာလေသည်။

“ဘုရား . . . ဘုရား . . . မောင်မေတ္တာ ဘာတွေလုပ်နေပါလိမ့် တကယ်တော့ သူဟာ လူ့ခြောက် ကလေးပဲ။ ဘာလုပ်နိုင်တာမှတ်လို့ အင်း ဒီကိစ္စတော့ ပေါ့သေးသေး သဘောထားလို့ မရတော့ဘူး”

ဒေါ်ပြည့်စုံသည် နံနက် အလုပ် မစခင် မောင်မေတ္တာအခန်းတွင်းသို့ ဝင် ကြည့်ခြင်း။ ဗေဒင်မေးသူများကို ဟောပြောပေးခြင်း စသော လုပ်ငန်းများ ကို နေ့စဉ် ပုံမှန်ဆောင်ရွက်နေလေ သည်။

နောက်နေ့ရောက်သောအခါ ဒေါ်ပြည့်စုံသည် မောင်မေတ္တာအခန်းတွင်း သို့ ထပ်မံအတိုင်း ဝင်ရောက်ကြည့်ရှုရာ ကုတင်ခြေရင်းတွင် ပိုက်ဆံများ စုပုံထား သည်ကို တွေ့မြင်လေသည်။ ရေတွက် ကြည့်သောအခါ ၂၀၀၀/- ကျော်ကျော် ရှိကြောင်း တွေ့ရှိရလေသည်။

ဒေါ်ပြည့်စုံသည် ကုတင်ပေါ်တွင် အိပ်နေသော မောင်မေတ္တာအား ကြည့်ကာ ပြောလိုက်လေသည်။

“သားလေးရယ် သားလေး ပိုက်ဆံတွေကို ဘယ်ကရလာသလဲ။ မေမေ့ကို မှန်မှန်ပြောစမ်းပါ။ ဒီပိုက်ဆံတွေကို ဘာပဲပြောပြော ပိုင်ရှင်မသိအောင် ယူလာတာမို့ ခိုးတာပဲ ဖြစ်တယ်။ နောက် မလုပ်ပါနဲ့ သားရယ်။ မေမေ့မှာ ငွေမလိုပါဘူး။”

ဒေါ်ပြည့်စုံသည် ထိုသို့ပြောကာ ပြန်ထွက်လာခဲ့လေ၏။ ညရောက်သောအခါ ဒေါ်ပြည့်စုံသည် အိမ်မက် မက်ပြန်စေသည်။ အိမ်မက်ထဲတွင် မောင်မေတ္တာက-

“မေမေရယ် သားက ပိုက်ဆံတွေကို ပိုင်ရှင်မသိအောင်ယူတာတော့ မှန်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သားတွေတာအများကြီး။ ဒါပေမဲ့ သားက တွေ့တိုင်း အကုန်မယူပါဘူး။ သားနည်းနည်းပဲယူတာပါ။ ပိုက်ဆံတွေ လျော့နေတယ်။ ပျောက်နေတယ်ဆိုတာကို ပိုင်ရှင်တွေမသိနိုင်ပါဘူး။ ညမက်တွေမှာ အဲဒီလို ခိုးကြောင်ခိုးဖက် သွားရတာကို သာသိပ်

သဘောကျတာပဲ”

ဒေါ်ပြည့်စုံသည် သားအား ပြောမရသည့်အဆုံး သူယူလာသည့် ပိုက်ဆံများကို နေ့စွဲနှင့်တကွ မှတ်ထားကာ သိပ်ထားလိုက်လေသည်။

ဒေါ်ပြည့်စုံသည် ယနေ့ညတွင် မောင်မေတ္တာ၏အခန်းဝတွင် ထိုင်ကာ တစ်ညလုံး စောင့်ကြည့်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ထားလေသည်။ မောင်သစ္စာကား သူ့ကျောင်းစာများကိုလုပ်ကာ စောစောပင် အိပ်ယာဝင်သွားလေသည်။

ဒေါ်ပြည့်စုံသည် ကော်ဖီတစ်ခွက်ကို ခါးခါးလေးဖျော်ကာ ည ၉ နာရီခန့်မှစ၍ မောင်မေတ္တာ၏ အခန်း

ဝဋ်ထိုင်ကာ စောင့်နေလေသည်။ ကော်ဖီခါးခါးသောက်ထားမဖြင့် မအိပ်ချင်ပေ။ သို့သော် ၁၂ နာရီကျော်လာသောအခါ အိပ်ပိုက်လာလေသည်။ အိပ်မပျော်စေရန် စိတ်ကို တင်းထားလေသည်။ ဤသို့ဖြင့် တစ်နာရီခန့်တွင် ဒေါ်ပြည့်စုံသည် အိပ်ပိုက်လာကာ အိပ်ပျော်မည်ကဲ့သို့ ဖြစ်သွားလေသည်။

ထိုစဉ် မောင်မေတ္တာ၏ အခန်းတံခါးသည် တဖြည်းဖြည်းဖွင့်လာကာ အခန်းတွင်းမှ လူတစ်ယောက် ထွက်လာသကဲ့သို့ ခြေသံကို ကြားရ၏။ ထွက်လာသူမှာ အရပ်ရှည်ရှည် ပိန်ပိန်ပါးပါးနှင့် အသားမှာ ချောကလက်ရောင် ပေါက်နေလေသည်။ ဂျင်းဘောင်းဘီနှင့် ဂျင်းအင်္ကျီကိုဝတ်ထားပြီး ဦးထုပ်ဆောင်းထားလေသည်။

ဒေါ်ပြည့်စုံသည် အိပ်တစ်ဝက် နိုးတစ်ဝက်ပုံစံမျိုးဖြင့် ထွက်လာသူကို ဝိုးတိုးဝါးတာမြင်ပြီး ထိုသူ အခန်းတွင်းမှထွက်လာကာ လှေခါးဆီသို့ သွားနေသည်ကို ကြက်သေသေလျက် ကြောင်ပြီး ကြည့်နေစဉ်မှာပင် ဒေါ်ပြည့်စုံသည် အိပ်ပျော်သွားလေသည်။

ဒေါ်ပြည့်စုံသည် မောင်မေတ္တာ
၏အခန်းတွင် အိပ်ပျော်သွားသည်မှာ
နံနက်လင်းမှ နီးလေတော့သည်။ နီး
လျှင်နီးခြင်း ကယျာကသီ အခန်းတွင်သို့
ဝင်ကြည့်ရာ ကုတင်ပေါ်တွင် လူခြောက်
ကလေး မောင်မေတ္တာသည် စောင်ပါး
ကလေးခြုံလျက် အိပ်နေလေသည်။

ကုတင် ခြေရင်းတွင် ကား
ပိုက်ဆံနှင့် လက်ကောက်များ ဆွဲကြီး
များကို တွေ့ရလေသည်။ ဒေါ်ပြည့်စုံသည်
ထိုပိုက်ဆံနှင့် ရွှေများကိုယူကာ စာရင်း
နှင့်တကွ မှတ်သားထားပြီး သိမ်းထား
လိုက်လေသည်။

ညတွင် ထုံအတိုင်း အိမ်မက်
ပေးပြန်၏။

“သားရှာထားတဲ့ပစ္စည်းတွေ ကို
မေမေမသုံးပဲ သိမ်းထားတာ သား
သိပါတယ်။ သားလည်း ဒီအလုပ်
မကောင်းမှန်း သိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မလုပ်
ရ မနေနိုင်လို့ပါ မေမေရယ်။ တစ်နေ့
ကျရင်တော့ ဒီအလုပ်တွေကို သား
ရပ်ပစ်နိုင်အောင် ကြိုးစားပါမယ်”

ဤသို့ဖြင့် နေလာခဲ့ကြရာ
တစ်ခုသော ကျောင်းပိတ်ရက်တွင်

မောင်သစ္စာ၏ကျောင်းမှ သူငယ်ချင်းများ
သည် မောင်သစ္စာ၏အိမ်သို့ လာလည်
ကြလေသည်။

ဒေါ်ပြည့်စုံ၏ ဟောခန်းတွင်
လည်း ဗေဒင်မေးသူများ ပြည့်နေသဖြင့်
နှုတ်ဆက်ရုံ နှုတ်ဆက်၍ မောင်သစ္စာ၏
သူငယ်ချင်းများသည် မောင်သစ္စာ၏
အခန်းတွင်သို့ ဝင်လာကြလေသည်။

“အဒေါ် နေကောင်းတယ်
နော်”

“အေး ကောင်းပါတယ်ကွယ်။
သားလေးဆီ လာလည်ကြတာလား”

“ဟုတ်ကဲ့အဒေါ် ကျွန်တော်တို့
လာလည်ကြတာပါ”

သူငယ်ချင်းများသည် မောင်
သစ္စာ၏အခန်းတွင်သို့ ရောက်သောအခါ
သူငယ်ချင်း သန်းထိုက်က-

“ဟေ့ကောင် သစ္စာ ဟိုဖက်
ခန်းက ဘာလုပ်တာလဲ”

မောင်မေတ္တာနေသည့်အခန်း
ကို မေးခြင်း ဖြစ်လေသည်။

“အော် အဲဒါ ဝိုဠီလေး မောင်
မေတ္တာ နေတဲ့ အခန်းပါ။ သူက
လူခြောက်ကလေးလေ။ အဲဒီလိုပဲ
အိပ်နေတာပဲ”

“ဟာ တိုက်ဆိုင်လိုက်တာ
မိအဖေ နိုင်ငံခြားက ပြန်လာတုန်းက
ပြောဖူးတယ်။ သူ့မိတ်ဆွေတစ်ယောက်
က လူခြောက်ဆိုတာ ကြားဖူးပြီး မမြင်
ဖူးလို့ လူခြောက်တွေရင် ရှေးကောင်း
ပေး ဝယ်ချင်တယ်လို့ ပြောတယ်”

မောင်သစ္စာသည် သူငယ်ချင်း
၏စကားကို ကြားရသောအခါတွင်
ဒေါသထွက်ကာ-

“ဟေ့ကောင် သန်းထိုက်။ ဒါ
ဝိုဠီကွ ရောင်းစားဦး မဟုတ်ဘူး။ သူ
ဟာသူ လူခြောက်ဖြစ်ရုံမကလို့ ဘာပဲ
ဖြစ်နေဖြစ်နေ ငါမွေးထားမှာပဲ”

သန်းထိုက်သည် မောင်သစ္စာ
အား တောင်းပန်သည့်အနေဖြင့်-

“ဆောရီးကွာ ငါ့မှာသွားတယ်။
ငါ စကားပြောတာ လောသွားတယ်။
မင်းညီကို ရောင်းရမယ်လို့ ငါဆိုလိုတာ
မဟုတ်ဘူး။ ငါကြားတဲ့ သတင်းတစ်ခုကို
သာ ပြောတာပါ”

အတူပါလာသည့် သူငယ်ချင်း
ဖြစ်သူ မင်းမင်းက-

“ငါတော့ လူခြောက်ဆိုတာ
မမြင်ဖူးဘူး။ သိပ်မြင်ဖူးချင်တာပဲ။
ဟေ့ကောင် သစ္စာ မင်းညီလေးကို ငါ့ကို
ပြပါကွာ ကြည့်ပါရစေ”

“အခန်းသော့က မေမေဆီမှာ
ရှိတယ်။ ခုနေခင်းဖက်သာ သော့ခတ်
ထားတာပါ။ ညကျရင် သော့မခတ်ဘဲ
ဟံခါးကို စုထားရတယ်”

မောင်သစ္စာသည် ဒေါ်ပြည့်စုံ
ထံသွားကာ မောင်မေတ္တာ၏အခန်းသော့
ကိုတောင်းကာ တံခါးဖွင့်ပြီး သူ
သူငယ်ချင်းများကို အခန်းတွင်းသို့ ခေါ်
သွားလေသည်။

သန်းထိုက်နှင့်မင်းမင်း တို့သည်
မောင်မေတ္တာအား တအံ့တဩဖြင့်

ကြည့်ရှုကြလေသည်။ သန်းထိုက်က-
“လူခြောက်ရှိတဲ့အိမ်မှာ စီးပွား
ရေး အရမ်းတက်တယ်ဆိုပဲ လုပ်သမျှ
ကိုင်သမျှအားလုံး အဆင်ပြေတယ်တဲ့
တို့အမေကြီး ပြောဖူးတယ်”

“ဟုတ်ချင်ဟုတ်မှာပေါ့ကွာ
လူခြောက်ကတော့ ဘာမှ လုပ်နိုင်မှာ
မဟုတ်ဘူး။ စီးပွားရေးတွေက သူ
အလိုလို ကံကောင်းလာလို့ တိုးတက်
တာနေမှာ”

သူငယ်ချင်းများတစ်ယောက်
တစ်ယောက် ပြောကြလေသည်။

နောက်ဥပုသ်နေ့ ဗေဒင်ခန်း
ပိတ်ရက်သို့ ရောက်သောအခါ ဒေါ်ပြည့်စုံ
ခရီးသွားရန်ကိစ္စ ပေါ်လာလေ သည်။

ဒေါ်ပြည့်စုံ၏မိခင်သည် အညာ

တွင် နေလေသည်။ မိခင် နေမကောင်း
ကြောင်း ဒေါ်ပြည့်စုံလာနိုင်လျှင် လာ
စေလိုကြောင်း ဧည့်သည်တစ်ယောက်
ကပြော၍ ဒေါ်ပြည့်စုံ အညာသို့သွားရန်
စီစဉ်လေသည်။

ဒေါ်ပြည့်စုံတို့တွင် ကိုယ်ပိုင်
ကားလေးစယ်ထားသော်လည်း ဒရိုင်ဘာ
မရှိပေ။ ခရီးသွားလိုသည့်အခါတွင်
ဒရိုင်ဘာ ငှားရလေသည်။ မောင်သစ္စာ
သည် ကားမောင်းတတ်သော်လည်း
အိမ်စောင့်အဖြစ် နေရပ်ရမည်ဖြစ်၍
ခရီးစဉ်တွင်လိုက်ပါ၍ မရပေ။ အိမ်တွင်
မောင်သစ္စာနှင့် အတူ အိမ်ဖော်
အဒေါ်ကြီးတစ်ယောက်ပါ နေရပ်မည်
ဖြစ်လေသည်။

သို့နှင့် ဒေါ်ပြည့်စုံတို့သည်
အိမ်ဖော်မလေတစ်ဦးနှင့်အတူ ဥပုသ်နေ့
နံနက်စောစောတွင် ကားဖြင့် ခရီးထွက်
ကြလေသည်။ မောင်မေတ္တာ၏ အခန်း
သော့ကို မောင်သစ္စာအား ပေးခဲ့လေ
သည်။

ဒေါ်ပြည့်စုံတို့သည် ၂ ညအိပ်
၃ ရက်ခန့်ဖြစ်ရာ မောင်သစ္စာသည်

ကျောင်းသို့ ခွင့် ၂ ရက် တိုင်ထားလေသည်။ မောင်သစ္စာသည် အိမ်လည်ခြင်းမရှိဘဲ အခန်းအောင်းကာ စာဖတ်နေလေသည်။

ဒေါ်ပြည်စုံတို့ ပြန်ရောက်မည့်နေ့တွင် မောင်သစ္စာ၏ သူငယ်ချင်းသန်းထိုက်နှင့် မင်းမင်းတို့သည် မောင်သစ္စာ၏အိမ်သို့ အလည်လာကြလေသည်။

“သူငယ်ချင်း မင်းကျောင်းမတက်လို့ နေမကောင်းဘူးထင်လို့ လာကြည့်တာ”

“ငါနေကောင်းပါတယ်ကွာ။ မနေမတို့ အညာကို ခရီးသွားလို့ ငါအိမ်စောင့်နေရတာ။ ဒီနေ့ ပြန်ရောက်မယ့် ရက်ပဲ”

သန်းထိုက်သည် အခန်းတွင်းရောက်သောအခါ လူခြောက်ကလေးမောင်မေတ္တာအနာသို့ တိုးကပ်သွားကာ လူခြောက်ကလေးအား ကိုင်ကြည့်လျက်-

“ငါတော့ကွာ ဒီလူခြောက်ကလေးကို ယူသွားချင်နေပြီ။ အဖေက ပြောတယ် လူခြောက်ကလေးရရင်

ယူခဲ့တဲ့။ ဒေါ်လာတွေ ပုံပေးမယ့်သူရှိတယ်တဲ့”

မောင်သစ္စာသည် စိတ်တိုသွားကာ-

“ဟေ့ကောင် သန်းထိုက် မင်းငါ့ညီကို ယူရဲယူကြည့်စမ်း။ မင်းတို့ကြည့်ချင်တယ်ဆိုလို့ ငါက လိုက်ပြတာ။ ကောင်းကောင်းကြည့်ပြီး ပြန်ပေါ့ကွ”

မင်းမင်းက-

“ဟုတ်တယ်သန်းထိုက် သူများပစ္စည်းကို မယူချင်ပါနဲ့ကွာ။ သူနေရာသူ ပြန်ထားလိုက်ပါ”

“ဟေ့ကောင် မင်းမင်း မင်းသစ္စာမဖောက်နဲ့ ဖေဖေရှေ့မှာ ပြောတုန်း

က မင်းငါ့ကို ကူညီမယ်ဆိုသန်းထိုက်က ပြောပြောဆိုဆိုလူခြောက်ကလေးအား ပွေ့ချီကာ အခန်းတွင်းမှ အလျင်အမြန် ပြေးသွားလေသည်။

မောင်သစ္စာသည် သန်းထိုက်က ညီလေး မောင်မေတ္တာကို အတင်းဓမ္မယူငင်ပြေးခြင်းအတွက် သန်းထိုက်နောက်သို့ တဟုန်ထိုး ပြေးလိုက်သွားလေသည်။

မင်းမင်းသည် သူသန်းထိုက်အား ကူညီပါမည်ဟု သန်းထိုက်အဖေအား ကတိပေးခဲ့သည်ကို ယခုမှ ပြန်စဉ်းစားမိကာ မောင်သစ္စာ ပြေးလာရာလမ်း၌ ခြေထိုးခံလိုက်လေသည်။

ထိုအချိန်တွင် ဧည့်သည်များအတွက် အအေးလာပို့သော အိမ်ဖော်အခေါ်ကြီးသည် အခန်းဝသို့ရောက်လေရာ မင်းမင်းခြေထိုးခံလိုက်သဖြင့် မောင်သစ္စာသည် အခေါ်ကြီးအားတိုက်မိကာ ဟပ်ထိုးလဲကျလေသည်။ အခေါ်ကြီးလက်ထဲမှ အအေးဗန်းသည် လွတ်ကျကာ ဖန်ခွက်များ ကွဲကုန်လေသည်။

မောင်သစ္စာသည် လဲကျရာမှ ခြေသွတ်တိုင်လည်သွားသဖြင့် မထနိုင် သဖြင့် သန်းထိုက်နောက်သို့ ရုတ်တရက် မလိုက်နိုင်ချေ။

“အဒေါ်ကြီး အဒေါ်ကြီး ဟိုရေ၊ ကကောင်နောက်ကို လိုက်ပါ ညီလေး သူ့ဆီမှာ ပါသွားတယ်”

အဒေါ်ကြီးသည် သန်းထိုက် နောက်သို့ ပြေးလိုက်လေသည်။ အိမ် တံခါးသို့ ဝန်းထိုက်ရောက်သည့် အချိန် တွင် အိမ်ပေါက်ဝကိုပိတ်၍ ကားတစ်စီး ထိုးဆိုက်လေသည်။ ထိုကားသည် ဒေါ်ပြည့်စုံတို့ကား ဖြစ်ကာ အညာမှ ပြန်ရောက်လာခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ဒေါ်ပြည့်စုံသည် ကားပေါ်မှ ကပျာကသီဆင်းရင်း-

“ဟင်...ဘာဖြစ်ကြတာလဲ အဒေါ်ကြီး၊ ဟိုနေ့ကလာတဲ့ သားလေး ပါလား။ မင်းလက်ထဲက ဘာလဲ”

ဒေါ်ပြည့်စုံသည် သန်းထိုက် လက်ထဲမှ လူခြောက်ကလေး မောင် မေတ္တာအား ဆွဲယူပွေ့၍ထားလိုက် လေသည်။

“ဟင် ငါ့သားသစ္စာရော၊ မင်း

တို့ကွယ် လုပ်ရက်ပလေ။ ဒီအရပ် ကလေးရတော့ရော မင်းတို့ ဘာအသုံး ချမှာ မှီလဲ”

ထိုအချိန်တွင် မောင်သစ္စာမှာ လဲရာမှ ခြေထောက် ထောင့်ထောင့်နင်း ဖြင့်ထလာရင်း ဒေါ်ပြည့်စုံအား-

“နိုင်ငံခြားသားတစ်ယောက် က လူခြောက်မမြင်ဖူးလို့ရှိပြီ သူတို့ကို ငွေပေးပြီး ယူခိုင်းလို့တဲ့ မေမေရယ်။ ကံကောင်းလို့ ညီလေး ရောင်းစားခံရ တော့မလို့”

ဒေါ်ပြည့်စုံသည် သန်းထိုက်နှင့် မင်းမင်းအား ကြည့်လိုက်ကာ-

“ကဲ ဒီတစ်ခါတော့ သားတို့က သားသူငယ်ချင်းတွေဖြစ်လို့ ဒေါ်ဒေါ် ခွင့်လွှတ်လိုက်မယ်။ ရဲတွေ ဘာတွေလဲ မတိုင်တော့ပါဘူး။ နောက်ကို သူများ အမြတ်တန်းထားတာကို အတင်း မယူ ချင်ပါနဲ့”

“သားတို့ မှားပါတယ် အဒေါ်ရယ်။ နောက်ကို ဒီလို မလုပ် တော့ပါဘူး။ ခုဟာက ဒေါ်လာတွေ ရမယ်ဆိုလို့ လောဘနောက် လိုက်မိ တာပါ”

ညတွင် ဒေါ်ပြည့်စုံသည် အိမ်မက် မက်ပြန်လေသည်။ အိမ်မက် ထဲတွင် မောင်မေတ္တာက ဒေါ်ပြည့်စုံ အား-

“မေမေရယ် သားတော့ ဟိုကောင်တွေ ရောင်းစားတာခံရပြီမှတ် နေတာ။ မေမေ အချိန်မီရောက်လာလို့ တော်သေးတယ်။ သားလည်း ညကို အပြင်မထွက်တော့ပါဘူး မေမေရယ်။ ဟို အလုပ်တွေကိုလည်း သား မလုပ် တော့ပါဘူး”

ထိုနေ့မှစ၍ ဒေါ်ပြည့်စုံသည် မောင်မေတ္တာအခန်းအား နေ့ရောညပါ သော့ခတ်ပိတ်ထားလိုက်လေတော့သည်။ ဝင်ရန်အကြောင်းရှိမှသာ သော့ဖွင့်ဝင် လေသည်။

မောင်မေတ္တာယူလာသော ရွှေများကိုလည်း ဘုရားဌာပနာတိုက်တွင် ထည့်သွင်းလှူဒါန်းလိုက်လေသည်။ ငွေ များကိုမူ မိဘမဲ့ကလေးများအား သက်န်း ပရိက္ခရာအစုံအလင်ဖြင့် သာသနာ့ ဘောင်သို့ သွတ်သွင်သည့် အလှူဒါန ကို ပြုလုပ်လေသတည်း။

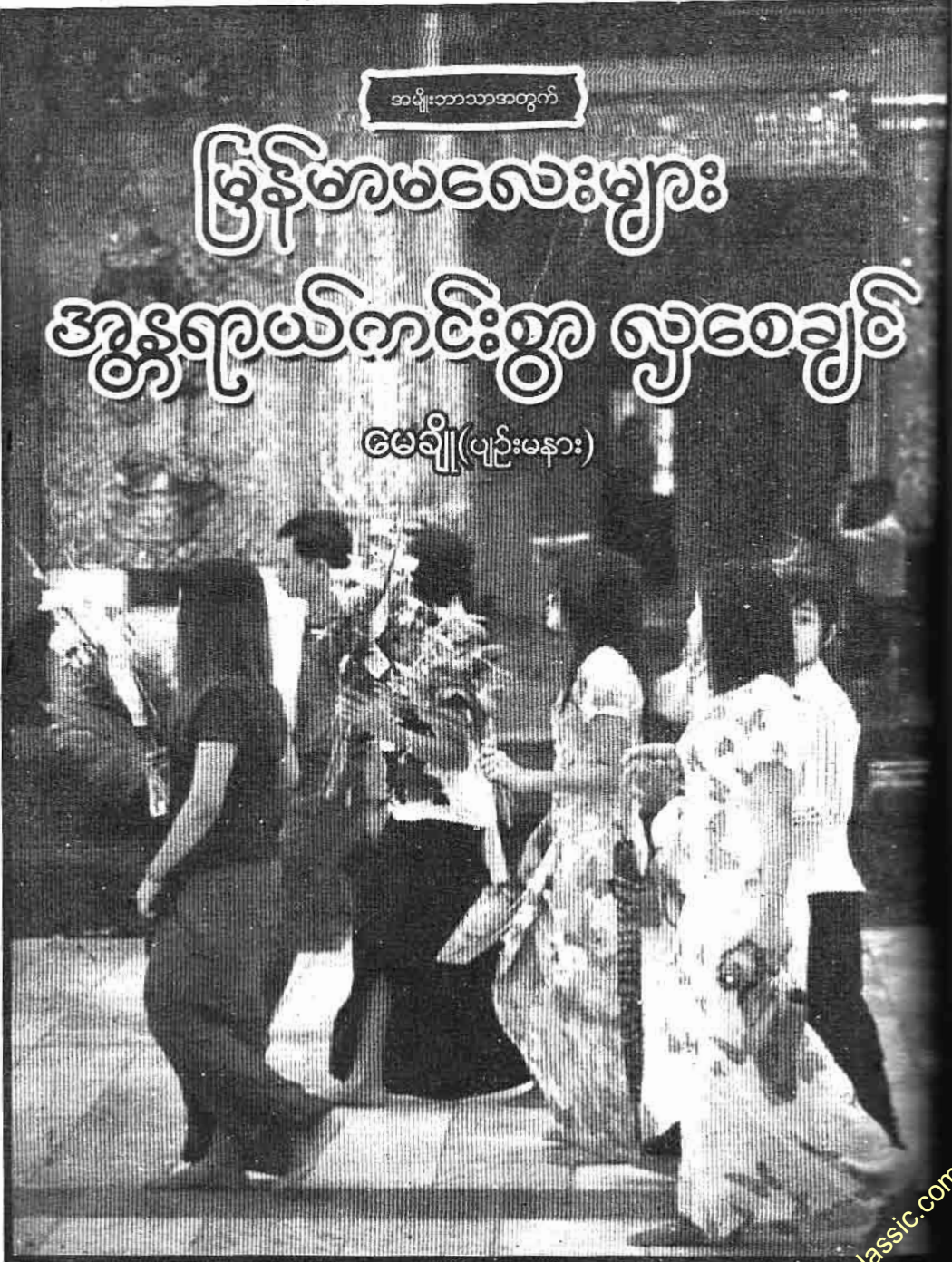
မင်းသန့်ကျော်(မီးကုန်း)

အပိုင်းဘာသာအတွက်

မြန်မာမလေးများ အန္တရာယ်ကင်းစွာ လှဝေချင်

မေချို(ပျဉ်းမနား)

ကျွန်မဝန်ထမ်းဖြစ်စေ ကာလကပင် မိန်းကလေးဘဝသည် မွေးစမှ သေဆုံးသည်အထိ အန္တရာယ်ရှိနိုင်သည် ဟု ခံစားဖူးပါသည်။ ပထမဆုံး အတွေ့အကြုံတစ်ရပ်မှာ အစိုးရဝန်ထမ်းအဖြစ် စတင်ထမ်းဆောင်သောနေ့မှာပင် ကြုံခဲ့ရသည်။ အရွယ်မရောက်သေးသော (၇)နှစ်အရွယ် ကလေးငယ်အား အဓမ္မပြုကျင့်မှု (Rape Case) တစ်ခုရောက်လာပါသည်။ ဆရာဝန်ကြီးစစ်ဆေးရာတွင် ဆရာမနှစ်ယောက်၊ အသက်ကြီးအမျိုးသမီး ဝန်ထမ်းတစ်ယောက်၊ အမျိုးသားဝန်ထမ်းနှစ်ယောက်တို့ ပါဝင်ပါသည်။ ကျွန်မသည် အသက်ငယ်ရွယ်၍ မကြားဖူး၊ မသိဖူးသောကိစ္စတစ်ရပ် ဖြစ်သောကြောင့် ခေါင်းနုပမ်းကြီး မျက်နှာထူပူကာ ရှက်ရွံ့ခြင်းကြီးစွာ ဖြစ်ရပါသည်။ မကြည့်လို၊ မမြင်လိုသော်လည်း ပါဝင်လုပ်ဆောင်ရပါသည်။ ဆရာဝန်ကြီးက မူခင်းပြောကသည်ဟု ပြောပါသည်။ ကျွန်မ လွန်စွာစိတ်မကောင်း၊ စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်မိခဲ့ပါသည်။ ကလေးငယ်လေးအား လွန်စွာသနားကြင်နာခြင်း၊ ယူကြားမရဖြစ်ကာ ရင်ထဲ

တွင် တစ်စစ်တစ်ခုကိုင် ခံစားခဲ့ရပါသည်။ ယုတ်မာရက်စက်သူ အား လွန်စွာစက်ဆုတ် မုန်းတီးမိပါသည်။

အလားတူစွာ အရွယ်ရောက်ပြီးသော အပျိုစင်မိန်းကလေးများနှင့် အိမ်ထောင်ရှင် မိန်းမများကိုလည်း Rape Case ဖြစ်ရပ်များတွင် ခါးသီးသော အခြေအနေဆိုးများနှင့် ရင်ဆိုင်ရသည်ကို သိခဲ့ရသည်။

ရပ်ကွက်တစ်ခုတွင်လည်း Leprosy ကိုယ်ရေပြားရောဂါရှိသော အသက် ၄၀ ကျော်အရွယ် အမျိုးသမီးတစ်ဦးသည် ခင်ပွန်းသည်မဖော်နိုင်ဘဲ မွေးဖွားခဲ့သော အသက် ၈ နှစ်အရွယ်

သမီးငယ်လေးနှင့် နေထိုင်သည်ကို တွေ့ခဲ့ရသည်။

ဤမြို့တွင် တာဝန်ကျစဉ် အတွင်း Epilepsy ဝက်ရှုပ်ပြန်ရောဂါသည် စိတ်ဖောက်ပြန်နေရာသော အသက် ၃၀ အရွယ်အမျိုးသမီးသည် ကိုယ်ဝန်ဆောင်မိခင်အဖြစ် တစ်နှစ်တစ်ခါ နှစ်စဉ်နှစ်စဉ် မြင်တွေ့နေရပါသည်။ တစ်ခါသော် အသက် ၆၀ ကျော်သီလရှင်ကြီးတစ်ပါးအား အဓမ္မပြုကျင့်သည့် မူခင်းတစ်ခုကိုလည်း တွေ့ခဲ့ရသည်။ ဤအဖြစ်အပျက် အကြောင်းခြင်းရာများကို တွေ့မြင်ကြသိခဲ့ရသော ကျွန်မအနေဖြင့် မိန်းကလေး ဘဝသည် မျက်စိတစ်ဖိုတ် (အချိန်အနည်းငယ်)အတွင်း မြန်မာ့ယဉ်ကျေးမှုတွင် အလွန်တန်ဖိုးထားသော အပျိုစင်ဘဝကိုလည်းကောင်း၊ အမျိုးသမီးတို့၏ ဣန္ဒြေနှင့် သိက္ခာကိုလည်းကောင်း ပျက်စီးဆုံးရှုံးနိုင်သည်ဟု နားလည်ခံစားခဲ့ရပါသည်။

အထက်ပါအမှားကိစ္စကို လေ့လာစိစစ်သောအခါ ကျွန်လွန်သူများသည် ဘာသာတရားနှင့် ဝေးကွာခြင်း

စိတ်ရောလူပါ ကြမ်းတမ်းယုတ်မာသူများဖြစ်ခြင်း၊ မူးယစ်သေစာသောက်စားသူများ၊ စိတ်ဓာတ်အောက်တန်းကျ ယုတ်မာသူများသည်သာ ဤဖြစ်မှုများကို ကျူးလွန်ကြောင်း တွေ့ရပါသည်။ နေသောအိမ်များသည် မလုံခြုံခြင်း၊ တောထဲတောင်ထဲ ငါးရှား၊ ဖားရှား၊ ဟင်းရွက်ခူးသည့် အဖော်မဲ့သော မိန်းကလေးများလည်း ထိုအန္တရာယ်များနှင့် ရင်ဆိုင်နိုင်ပါသည်။ အသက်ငယ်ရွယ်သေးသည့် အန္တရာယ်မရှိဟု ယုံကြည်စိတ်ချစွာ တစ်ယောက်တည်း ခိုင်းစေခြင်း၊ ဦးလေးအရွယ်၊ အစ်ကိုအရွယ်ဟု စိတ်ချစွာ သူစိမ်းတစ်ဦးနှင့် အဖော်ထည့်ပေးခြင်းများ လုံးဝမလုပ်သင့်ပါ။ အဖော်မပါဘဲ အချိန်မတော် မခိုင်းစေသင့်ပါ။

ယခုအချိန်သည် နိုင်ငံတစ်ဝှမ်းဖွံ့ဖြိုးရေးလုပ်ငန်းများဖြစ်သည့် ဆောက်လုပ်ရေးလုပ်ငန်းများ၊ ဆက်သွယ်ရေးလုပ်ငန်းများနှင့် အခြားဖွံ့ဖြိုးရေးလုပ်ငန်းများ ပေါ်လာသဖြင့် အခြားဒေသမှ လူများလာရောက် လုပ်ကိုင်ကြသလို နေသံလူများလည်း လုပ်ကိုင်

ကြသည်။ လုပ်ကိုင်သူများထဲ၌ အမျိုးသားများသာမက အမျိုးသမီးများပါ ပါဝင်သဖြင့် အနေနီး၍ ကျားမသဘာဝချစ်ကြိုက်ခြင်းများ ဖြစ်လာပါသည်။ ဤအခါမှာ အိမ်ထောင်ရေး၊ လူမှုရေးပြဿနာ ရှုပ်ထွေးမှုများ ဖြစ်ပေါ်လာသည်။ မိန်းကလေးများ မိမိချစ်သူအပေါ် အစွမ်းကုန် ယုံကြည်ခြင်း၊ လိုက်လျောခြင်းများ မပြုသင့်ပါ။ မိမိအား လက်ထပ်ယူပါမည်ဟု အယုံသွင်းကာ အတူ နေပြီးကာလအနည်းငယ် ကြာသောအခါ ခြေရာဖျောက်သူများ၊ ကိုယ်ဝန်ရှိသောတာဝန်မယူမှုများကြောင့် တရားရုံး၊

ရဲစခန်းသို့ ရောက်သောအမှုများရှိဆဲဖြစ်ပါသည်။ အချို့မှာ ပထမဇနီးလိုက်လာ၍ အရှက်တကွဲဖြစ် ပြဿနာဖြစ်ကြခြင်းလည်း ရှိပါသည်။ မိန်းကလေးများ သတိချပ်ဖို့ လိုပါသည်။ စိတ်အလိုလိုက်မှု အနားတစ်ရပ်သည် ထိုမိန်းကလေး၏ ဘဝတလျှောက်အများက အထင်သေး၍ သိပ်ငယ်ခြင်းများ၊ စိတ်ဝေဒနာများ ခံစားရတတ်ပါသည်။ နှစ်ဦးနှစ်ယောက်တည်းဖြင့် စခဲ့သော ပြဿနာတစ်ရပ်သည် နှစ်ဦးတည်းဖြင့် မပြီးဆုံးပါ။ မိဘ၊ ဆွေမျိုးညီအစ်ကိုမောင်နှမ အသိုင်းအဝိုင်းထိ ကြီးမားရှုပ်ထွေးသော လူမှုရေးပြဿနာကြီး ဖြစ်ပေသည်။

မြန်မာနိုင်ငံအပါအဝင် ကမ္ဘာ့နိုင်ငံအသီးသီးရှိ လူငယ်လူရွယ်များ လူကုန်ကူးမှု အန္တရာယ်များနှင့် ရင်ဆိုင်နေကြရပေသည်။ ၂၀၁၂ ခုနှစ် မြန်မာနိုင်ငံရှိ လူကုန်ကူးခံရမှုများအား စာရင်းပြုစုခဲ့ရာ လူကုန်ကူးခံရခြင်း ဦးရေ၏ ၈၅% ခန့်သည် အမျိုးသမီးများ ဖြစ်သည်ဟု မှတ်သားရပါသည်။ ထို့ကြောင့် လူကုန်ကူးခံရခြင်းသည်လည်း

အမျိုးသမီးများအတွက် အထူးသတိထားရမည့် အန္တရာယ်တစ်ရပ်ဖြစ်ပေသည်။ ကျေးလက်တွင် နေထိုင်သူ၊ ဆင်းရဲနွမ်းပါသူ၊ အခြေမဲ့ပညာမဲ့သမီး သူ၊ ဗဟုသုတနည်းပါးကာ ယုံကြည်လွယ်သူ မိန်းကလေးငယ်များကို ဖစ်မှတ်ထားသည်ကို တွေ့ရှိရပါသည်။ အလုပ်ကောင်းကောင်းရမည်၊ လုပ်ခကြေးငွေများများရမည်ဟု ဖျားယောင်းသွေးဆောင်ခေါ်ယူကာ ရောင်းစားခြင်းဖြစ်သည်။ တစ်ဖက်နိုင်ငံတွင် နိုင်ငံခြားသားနှင့် အဓမ္မလက်ထပ်ထိမ်းမြားစေခြင်း ပြည့်တန်ဆာအဖြစ် ခိုင်းစေခြင်းခံရကြောင်း သိရှိရသည်။ ပြည်တွင်းတွင်လည်း ဖျားယောင်းသွေးဆောင်ခေါ်ယူပြီး ရောင်းစားခံရခြင်းများရှိသည်။ သင်တန်းများပေးကာ စားသောက်ဆိုင်များ၊ ကာရာအိုကေဆိုင်များ၊ အနိပ်ခန်းများတွင် အလုပ်လုပ်စေသည်။ အချို့မိန်းကလေးများမှာ ၁၀ တန်း ထက်မြင့်သော ပညာတတ်ပါသော်လည်း အတုအပအလွယ်လိုက်မှု၊ ဗဟုသုတ အကြားအမြင် နည်းပါးမှု၊ ငွေကြေးရလို့မူ လောဘတို့ကြောင့်

လူကုန်ကူးသူတို့ မြို့ဆွယ်မှုနောက်သို့ ပါသွားကြသည်လည်း ရှိခဲ့ဖူးသည်။

ထို့ကြောင့် မိန်းကလေးများ ပညာတတ်ဖို့၊ စာတတ်ဖို့လိုသည်။ အသိဉာဏ်အတွေးအခေါ် မြှင့်တင်ဖို့ လည်း လိုအပ်ပါသည်။ ကောင်းမွန်သော အတွေးအကြံ၊ ဗဟုသုတပြည့်စုံအောင် ရှာဖွေရပါမည်။ ယခုမိန်းကလေးတို့ သည် နေ့စဉ်ကလေးများကဲ့သို့ အိမ်မှ ကိစ္စတစ်ခုထဲတွင် နစ်မြုပ်နေသော ကာလ မဟုတ်တော့ပါ။ ဘာသာရေး အသင်းအဖွဲ့များ၊ လူမှုရေး အသင်းအဖွဲ့များ (ဥပမာ-မွန်ကြာဝတ်ရွတ် အဖွဲ့ များ) မိခင်နှင့်ကလေး စောင့်ရှောက် ရေး

အသင်း၊ အမျိုးသမီးရေးရာအဖွဲ့၊ ပရဟိတအသင်းအဖွဲ့၊ စသည့်အဖွဲ့များ တွင် အဖွဲ့ဝင်အဖြစ် စိတ်ပါလက်ပါ ပါဝင်ဆောင်ရွက်သင့်ပါသည်။ ဖွင့်လှစ်သော သင်တန်းများကို တက်ရောက်ရပါမည်။ ပညာပေးဟောပြောပွဲများ၊ နားထောင်ခြင်း၊ ပြန်လည်ဆွေးနွေးခြင်းများ ပြုလုပ်ရမည်။ သို့မှသာ ပေါင်းတက်၊ သင်းတက်၊ ဆက်ဆံတတ်မည်ဖြစ်သည်။ စာပေများ ဖတ်ရှုလေ့လာရမည်။ သတင်းစာ၊ ဂျာနယ်၊ ဆောင်းပါး၊ ဝတ္ထုစသည်များ ဖတ်ရှုရပေမည်။ ယင်းကဲ့သို့ ဗဟုသုတရှိပါလျှင် တစ်ပါးသူ ဖျားယောင်းမှုကို ရှောင်ကွင်းနိုင်မည်ဖြစ်ပေသည်။ အတွေးအခေါ် အယူအဆများလည်း မြင့်မားနိုင်ပေမည်။

မြန်မာမိန်းကလေးတို့၏ ဘာသာတရား လေးစားမှု၊ ဉာဏ်ပညာကြီးမားမှု၊ ရဲစွမ်းသတ္တိရှိမှု၊ လှပမှု၊ ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့မှု၊ ဣန္ဒြေသိက္ခာ၊ ကိုယ်ကျင့်တရား စောင့်ထိန်းမှု၊ စာပေ၊ ဂီတ၊ အနုပညာ၊ လက်မှုပညာ အတက်တက်သော အတတ်ပညာပိုင်း လူမှုရေးပိုင်း စာပေပညာပိုင်း ကဏ္ဍအသီး

သီးအလိုက် သမိုင်းတင်ခဲ့သော ခေတ်
များမှာသည် ယနေ့တိုင် မြန်မာအမျိုး
သမီးတို့ ရှေ့တန်းတွင် ပါဝင်ခဲ့ကြ
ပေသည်။တိုင်းတပါးနိုင်ငံမှ အမျိုးသမီး
များကို အခွင့်အရေးပေးပါ ဟု တောင်း
ဆိုနေရချိန် မြန်မာအမျိုးသမီးများသည်
အမျိုးသားများနှင့်တန်းတူ ရင်ပေါင်တန်း
အခွင့်အရေးရခဲ့ကြသည်။ မြန်မာနိုင်ငံ ၏
ဥပဒေများနှင့် မြန်မာ့ယဉ်ကျေးမှု
ဓလေ့ထုံးတမ်း ဥပဒေများက အမျိုး
သမီးများအတွက် အကာအကွယ်
ပေးထားသည်ကို တွေ့ရမည်ဖြစ်သည်။

စာရေးသူတို့ ငယ်စဉ်က
လူကြီးမိဘများသည် အရွယ်ရောက်
လာသော သားသမီးများကို ဤကဲ့သို့
ဆုံးမခဲ့ကြပါသည်။ သူတစ်ပါး သား
သမီးကို မဖျက်ဆီးနဲ့၊ ချစ်သူရှိရင် လူကြီး
မိဘကို ပြောပါ။ မိဘ၊ ဆွေမျိုးများ
ကွယ်မှာ မျက်နှာအိုးမဲသုတ်မဲ့ အဖြစ်
မျိုး မလုပ်မိစေနဲ့။ အိမ်ထောင်ရှိ
ယောက်ျား အိမ်ထောင်ရှိမိန်းမနဲ့ ရင်း
ရင်းနှီးနှီး မနေကြနဲ့၊ မိန်းမနဲ့ ယောက်ျား
ဟာ ချစ်သိန်းဆွေးလို့ပဲ မှားယွင်းဖောက်
ပြန်တတ်တယ်။ သူတစ်ပါး အိမ်ထောင်

ဖျက်ဆီးသူ မဖြစ်စေနဲ့။ လူမျိုးခြား၊
ဘာသာခြားကို မကြိုက်နဲ့၊ အမျိုးဖျက်၊
ဘာသာဖျက် မဖြစ်အောင် နေပါဟူ၍
အပြောအမြင်ကြီးစွာသော အဆုံးအမ
များ ပတ်ဝန်းကျင်ကောင်းများတွင်
စာရေးသူတို့ ကြီးပြင်းခဲ့ရပါသည်။

မြန်မာတို့ ယဉ်ကျေးမှုသည်
ထေရဝါဒ အဆုံးအမဖြင့် ရက်ခြင်း၊
ကြောက်ခြင်းဟူသော ဟိရိ၊ ဩတ္တပ
လောကပါလ တရားနှစ်ပါးကို အခြေခံ
ကာ ယဉ်ကျေးမှု၊ လူဝတ္တရား၊ ဓလေ့
ထုံးတမ်းအစဉ်အလာများဖြင့် နိုင်နိုင်မြဲ မြဲ
စောင့်ထိန်းလာခဲ့ကြသည်။ လူကြီး သူမ

ဆရာသမား ဆုံးမမှုများကို နာခံ
ခဲ့ကြသည်။ ကြီးသူကိရိသေ၊ ရွယ်တူကို
လေးစား၊ ငယ်သူကို ချစ်ခင်ကြင်နာစွာ
မေတ္တာရားဖြင့် ပြည့်ဝကြသည်။ ကောင်း
သည်ကို တုပခဲ့ကြသည်။ အကျင့်
တရိတ္တ မြင့်မြတ်တည်ကြည်သည်။
ရဲစွမ်းသတ္တိရှိသည်။ ရိုးသားသည်။
ယောက်ျားပီသမှုကို မေတ္တာ သစ္စာရှိမှု
ကို အလေးအနက် တန်ဖိုးထားခဲ့ကြ
သည်။ အမျိုးသမီးသည် ယဉ်ကျေး
သိမ်မွေ့သည်။ အရက်၊ အကြောက်
တည်းဟူသော လောကပါလ တရား
နှစ်ပါးကို ထိန်းသိမ်းသော ဣန္ဒြေဖြင့် ဖြစ်၍
အပျိုစင်ဘဝကို အလေးအနက်
တန်ဖိုးထားသည်။ “မိန်းမတို့ ဣန္ဒြေ
ရွေးပေးလို့မရ” ဟူသော စကားသည်
မိန်းကလေးတို့ဘဝကို ဂုဏ်တင်ခဲ့ သော
စကားဖြစ် ပေသည်။ မေတ္တာ၊
သစ္စာတရားကို အလေးအနက် တန်ဖိုး
ထားသည်။ ရိုးသားခြင်း၊ စာရိတ္တကောင်း
မွန်ခြင်းဖြင့် ကြီးပြင်းခဲ့ကြသည်။

အိမ်ထောင်ဖက် ရာတွင်
ယောက်ျားနှင့်မိန်းမ နှစ်ဦးနှစ်ဘက်
မျိုးရိုးဂုဏ်သိက္ခာ၊ ရိုးသားမှု၊ စာရိတ္တ၊

ကိုယ်ကျင့်တရားကောင်းမှု၊ မေတ္တာရှိမှု၊ သစ္စာရှိမှုများကို အခြေခံကာ ဒိဋ္ဌိ ထောင်ဖက်ပေးခဲ့ကြသည်။ ထို့ကြောင့် မြန်မာတို့ လူနေမှုဘဝသည် ညည်းခံနစ် ကျသော မေတ္တာ၊ ကရုဏာ၊ မုဒိတာ၊ ဥပေက္ခာ တည်းဟူသော ဗြဟ္မစိုရ် တရားတို့ဖြင့် ဘိုးဘွား၊ မိဘ အုပ်ထိန်း မှုအောက်တွင် တစ်လင်တစ်မယားခံနစ် ကျင့်သုံးကာ အေးချမ်းသာယာ စည်လုံး သော လူနေမှုဘဝကို ဖြစ်စေခဲ့သည်။ မြန်မာတို့ ဘာသာတရားကို အလေး အနက် ယုံကြည်ကိုးကွယ်၍ ကံငါးပါး ကို တတ်နိုင်သမျှ စောင့်ထိန်းခဲ့ကြ သည်။ ထို့ကြောင့် ရှေးခေတ်က မြန်မာ တို့ ကိုယ်ကျင့်သိက္ခာ အဆင့်အတန်း မြင့်မားခဲ့၍ ငြိမ်းချမ်းသာယာသော မိသားစုတစ်ခု ဖြစ်သန်နိုင်ခဲ့ကြ သည်။

အထက်တွင် တင်ပြခဲ့သော မိန်းကလေးသည် အန္တရာယ်များနှင့် ရင်ဆိုင်နိုင်သော်လည်း အန္တရာယ်ဖြစ် နိုင်သည့် အခြေအနေများကို သတိ ထား၍ အသိဉာဏ်ပညာ ဗဟုသုတ များဖြင့် ချင့်ချိန်ဝေဖန် ရှောင်ရှားနိုင်ပါ သည်။ နိဂုံးချုပ်တင်ပြရပါလျှင် ဘာသာ

တရားအား လေးစားရှိသလိုက်နာမှု ရှိရပါမည်။ ပတ်ဝန်းကျင်ကောင်းနှင့် တွေ့ဆုံပေါင်းသင်းရမည်။ လူကြီးသူမ ဆရာသမားစကားကို အလေးအနက် ထား နာခံရပါမည်။ စာပေများကို လေ့ လာခြင်းဖြင့် ဗဟုသုတပြည့်စုံရပါမည်။ မိမိလူပျိုတို့၏ ဓလေ့ထုံးတမ်းစဉ်လာ ယဉ်ကျေးမှု အမွေအနှစ်များကို အလေး အနက် တန်းဖိုးထား ထိန်းသိမ်းစောင့် ရှောက်ရပါမည်။ ယဉ်ကျေးမှု ပျောက် ကွယ် ပျက်စီးသွားပါလျှင် နိုင်ငံနှင့် လူမျိုးဟူ၍ အခိုင်အမာ ရပ်တည်ရန် ခဲယဉ်းသွားပေမည်။ မိမိသည် မြန်မာ

နိုင်ငံသူ စစ်စစ်ဖြစ်၍ မြန်မာနိုင်ငံသူ

ပီသအောင် နေရပါမည်။ နိုင်ငံခြား ယဉ်ကျေးမှုများမှ ကူးစက်လာသည့် မလုံတလုံ အဝတ်အစားများ ကျော ဖော် ရင်ဖော်အင်္ကျီများ ဝတ်ဆင်ခြင်း၊ ပေါင်ရင်းထိ တိုနဲ့နေသော ကောက်များ၊ ဘောင်းဘီတိုများ ဝတ်ဆင်ခြင်းများ သည် Rape Case (မုဒိမ်းမှု) ဖြစ်စေ ရန် အထောက်အပံ့ ပေး သည်။ အကြောင်းတစ်ရပ် ဖြစ်နိုင်ပါသည်။ မိန်းကလေးများ မည်မျှပင် တန်ဖိုးကြီး သော အလှပြင်ပစ္စည်းများနှင့် လှပ အောင် ချယ်သသော်လည်း စာရိတ္တ မကောင်းပါလျှင် တန်ဖိုးမထားကြပါ။ မလုံတလုံဝတ်စားပါလျှင် စာရိတ္တ ကောင်းသူဖြစ်ပါစေ အထင်သေးခံရ မည်တော့မလွဲပါ။ မြန်မာမိန်းကလေး တို့ ကိုယ်နေဟန်ထား။ အသားအရေ လွန်စွာလှပကြပါသည်။ လုံခြုံ၍ ဆန်း သစ်သည့် ဝတ်စုံများသည် အလှပေါ် အယဉ်ဆင့်၍ လူများအလယ် တင့် တယ်စေပါသည်။ တစ်ချိန်က အရှေ့ တောင်အာရှတွင် မြန်မာမလေးများ အလှသည် ပေါ်လွင်ထင်ရှားခဲ့ပါသည်။

မြန်မာတို့ ဇာတိကို ချစ်သော

လူမျိုးကိုချစ်သော၊ နိုင်ငံကို ချစ်သော၊
 အသိအမြင်ကျယ်သော၊ ဘာသာသာ
 သနာကို ရိုသေလေးစား နှလုံးသား
 နှည့်မြတ်မြတ်သည့် လူမျိုးများဖြစ် သည့်
 အားလျော်စွာ အမျိုးသမီးများ
 ဣန္ဒြေသိက္ခာ ကိုယ်ကျင့်တရားရှိခြင်း ဖြင့်
 အသိဉာဏ်ဖြင့် စဉ်းစားဆင်ခြင် ကာ
 အန္တရာယ်ကို ရောင်ရူးနိုင်မည်
 ဖြစ်ပါသည်။ အမှူး၊ အမှတ်မဲ့ နေမိခဲ့ကြ
 ၍ မှီဆက်သစ်များ အဆိုး အကောင်း
 မခွဲခြားနိုင်ဘဲ အသိဉာဏ် ဝေဝါးမှုများ
 ကြောင့် အမျိုးသမီးများ မူးယစ်

သောက်စားမှုများလာခြင်း၊ ဆင်ခြင်
 သင့်သည့် အရာများ မဆင်ခြင်မိခဲ့
 ခြင်းများကြောင့် အကျည်းတန်အရပ်
 ဆိုးစေသော အန္တရာယ်များနှင့် ရင်ဆိုင်
 ခဲ့ကြရသည်။ ထိုကြီးပယ်မှုများအထဲ တွင်
 စာရေးသူလည်း သံတစ်ပွင့်အဖြစ်
 ပါဝင်ကာ မြန်မာမလေးများ အန္တရာယ်
 ကင်းစွာ လုစေရေးအတွက် ဘဝထဲမှ
 တွေ့ရှိခဲ့ရသော အကြောင်းအရာများ ဖြင့်
 တင်ပြလိုက်ရပါသည်။

မေချီ(ပျဉ်းမနား)

မဂ္ဂဇင်း၊ နက္ခတ်၊ စာအုပ်များနှင့် ကျွန်ုပ်တို့သောကြာယ်မဂ္ဂဇင်း၊ မေပြည်တော်၊ ပျဉ်းမနားမြို့၊ မြန်မာနိုင်ငံ

လက်တကဆန်း

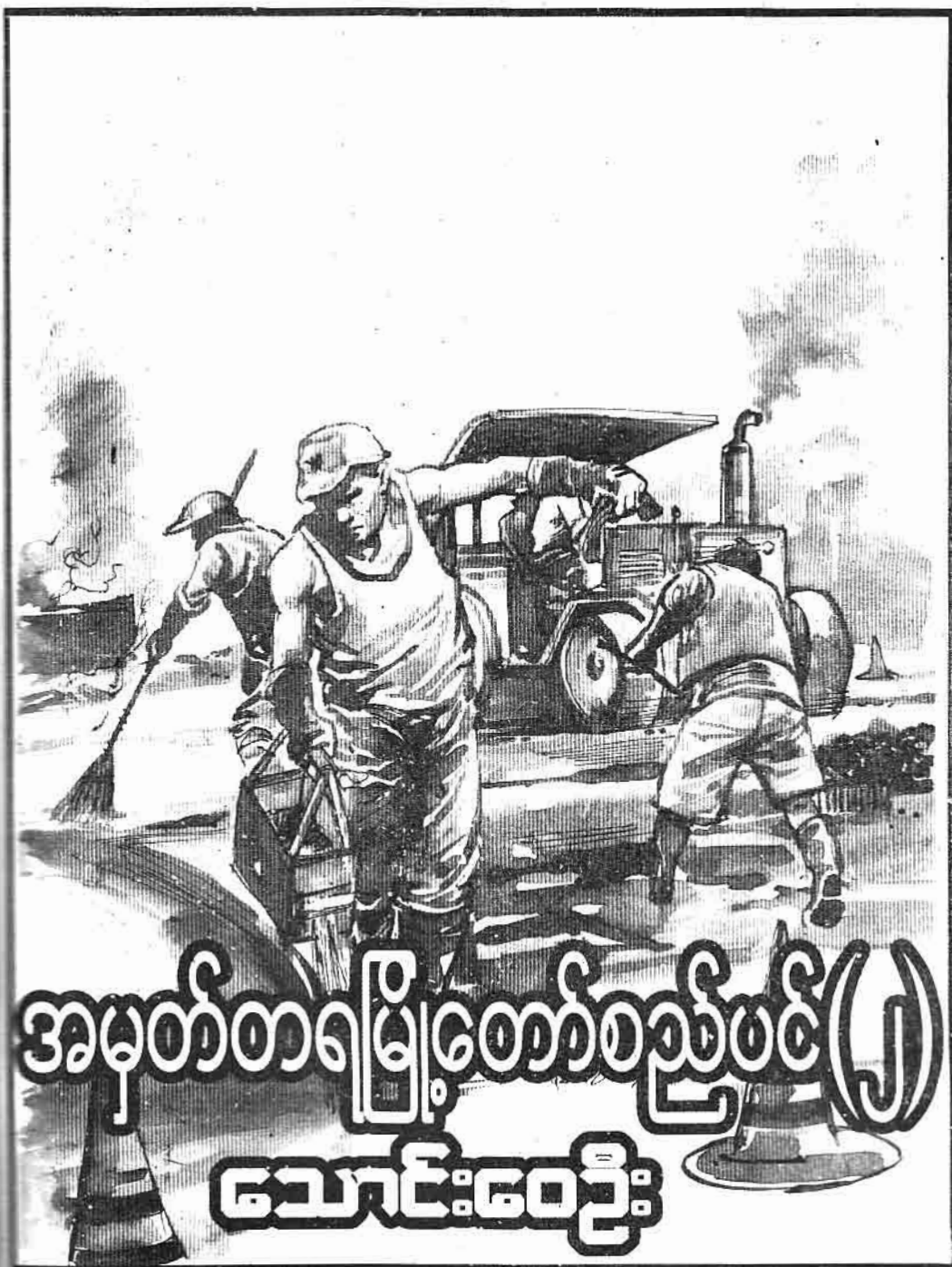
တပေ

(၈) လမ်းနေပြည်တော်

ပျဉ်းမနားမြို့

ဖုန်း - ၀၆၇၂၂၇၀၁

ထင်ရှားစွာ

အခန်း (၁၀)

၁၉၇၇ ခုနှစ် ဝန်ကြီးများအကြောင်းအရာနှင့်
ရန်ကုန်မြို့တော်စည်ဝင်သာယာရေးကော်မတီ

၁၉၇၇ ခုနှစ် နဝတဝန်ကြီး

အကြောင်းအရာများ

၁၉၇၇ ခုနှစ် နှစ်ကုန်ခါနီးဖြစ်
သည်။

! ကျွန်တော်တို့နှင့် သမီးငယ်
နှစ်ယောက်က ဗုဒ္ဓဂယာသို့ ဘုရားဖူး
သွားနေကြ၏။ ဗဟန်းနေအိမ်တွင်
ကျွန်တော်နှင့် သမီးအကြီးမကြီးသာ
ရှိနေသည်။

ထိုအချိန်တွင် နဝတအစိုးရမှ
မျှော်လင့်မထားသော အမိန့်ကြော်ငြာ
စာတစ်ခု ထွက်လာ၏။ ထိုအမိန့်မှာ
ဒုဗိုလ်ချုပ်ကြီးအဆင့်ရှိ ဝန်ကြီးများကို
တာဝန်မှ အနားပေးလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။
ဝန်ကြီး ဆယ်လေးငါးပါးခန့် ဖြစ်သည်။
အားလုံးတော့ ကျွန်တော် မမှတ်မိပါ။
မှတ်မိသလောက်မှာ အောက်ပါ
အတိုင်းဖြစ်ကြ၏။

ဒုဗိုလ်ချုပ်ကြီး ထွန်းကြည်

ဒုဗိုလ်ချုပ်ကြီး ကျော်ဘ

ဒုဗိုလ်ချုပ်ကြီး မြင့်အောင်

ဒုဗိုလ်ချုပ်ကြီး မောင်သင့်

ဒုဗိုလ်ချုပ်ကြီး ချစ်ဆွေ

ဒုဗိုလ်ချုပ်ကြီး အေးသောင်

ဒုဗိုလ်ချုပ်ကြီး ပြသင်း

ဒုဗိုလ်ချုပ်ကြီး မောင်လှ

ဒုဗိုလ်ချုပ်ကြီး ဖျိုးညွန့်

ဒုဗိုလ်ချုပ်ကြီး ဘုန်းမြင့်

ဒုဗိုလ်ချုပ်ကြီး စိန်အောင်

ဒုဗိုလ်ချုပ်ကြီး အောင်ရဲကျော်

ဒုဗိုလ်ချုပ်ကြီး ကျော်မင်း

ဒုဗိုလ်ချုပ်ကြီး တင်ထွန်း (လေ)

ဒုဗိုလ်ချုပ်ကြီး မောင်မောင်ခင် (ရေ)

တို့ဖြစ်ကြပါ၏။

လစ်လပ်သွားသော ဝန်ကြီး

နေရာများတွင် စစ်တိုင်းမှူးများကို
အစားထိုးခန့်ထားလိုက်၏။ ဖယ်ရှား
လိုက်သည့် ဝန်ကြီးဒုဗိုလ်ချုပ်ကြီးများ
အား အကြံပေးအဖြစ် ဖော်ပြထား၏။
အကြံပေးဆိုသော်လည်း သူတို့ အိမ်
ပတ်လည်တွင် စစ်ထောက်လှမ်းရေး
များ ချထား၏။ Under Watch လုပ်
ထားခြင်းပင်။ ဘာအကြံမှ မပေးပါနဲ့။

အိမ်မှာ ကောင်းကောင်းနေကြပါဆို
သည့် သဘောပင် ဖြစ်ပါ၏။

ဖယ်ရှားလိုက်သည့် ဒု

ဗိုလ်ချုပ်ကြီးများသည် စီနီယာ

တပ်မတော်အရာရှိကြီးများဖြစ်၍

နဝတအမိန့်ကို သူတို့ သဘောပေါက်

နားလည်သလို ဆောင်ရွက်ကြရာမှ

ပြဿနာများ စခဲခြင်းဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် Target များချ၍ စောင့်

ကြည့်ခဲ့၏။ Target များမှာ ကုန်သွယ်

ရေးဝန်ကြီးဌာန၊ လယ်ယာစိုက်ပျိုး

ရေးနှင့် ဆည်မြောင်းဝန်ကြီးဌာန၊

ဟိုတယ်နှင့် ခရီးသွားပို့ဆောင်ရေး

ဝန်ကြီးဌာနတို့က အဓိကဖြစ်သည်။

ကုန်သွယ်ရေးက မော်တော်ကား

တင်သွင်းရေးကိစ္စနှင့် နာမည်ထွက်လာ

နေ၏။ လယ်ဆည်နှင့် ဟိုတယ်ခရီး

က လူမှုရေးကိစ္စများတွင် ဝန်ကြီးများ

ကိုယ်တိုင် ပါဝင် ပတ်သက်နေသည်

ဆို၏။ ဤသို့ဖြင့် ဆက်လက်၍ထား

ရန် မသင့်လျော်တော့ ဟူသော

အကြောင်းပြချက်ဖြင့် နဝတမှ

စီနီယာဝန်ကြီးများကို တာဝန်မှ

အနားပေးလိုက်တော့၏။

ထိုအမိန့်ထွက်ပြီး ရက်
အနည်းငယ်အကြာ၌ မြို့တော်ဝန်
ဦးကိုလေးအား နဝတဥက္ကဋ္ဌ
ဗိုလ်ချုပ်မှူးကြီး သန်းရွှေမှ ခေါ်တွေ့
သည်။

“ကဲ... မြို့တော်ဝန်...
ငါ့အစိုးရအဖွဲ့ကိုတော့ ငါ ရှင်းပြီးပြီ။
မင်းလည်း မင်းကော်မတီကို ရှင်း။
မင်း ကော်မတီလည်း ဖျက်လိုက်တော့။
အသစ်ပြန်ဖွဲ့”

ဟုပြောပါတော့သည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဗိုလ်ချုပ်မှူးကြီး
ခင်ဗျ”

“မင်းကောင်စုတွေ တိုင်စာတွေ
ထက်နေတယ်။ ငါ့ဆီ ရောက်နေတယ်။
အဲဒီတော့ ဒီကောင်တွေကို လူသစ်
တွေနဲ့ အစားထိုးကွာ”

“ဗိုလ်ချုပ်မှူးကြီးခင်ဗျ...
ကျွန်တော့် ကော်မတီဝင်တွေက
အားလုံး လူငယ်တွေပါ။ ချောက်တာ
လည်း မကြာသေးပါဘူး။ သောင်းစေ့
အောင်စိုးတို့ဆိုတာ Y.C.D.C ရောက်
တာ တစ်နှစ် နှစ်နှစ်ပဲ ရှိပါသေး
တယ်”

မြို့တော်ဝန်ဦးကိုလေးမှ
ဗိုလ်ချုပ်မှူးကြီးအား အမျိုးမျိုး
တင်ပြတောင်းပန်ပါတော့သည်။

ထိုအခါ ဗိုလ်ချုပ်မှူးကြီးမှ-
“ဒါဆိုရင် ဒီကောင်တွေ
မထားနဲ့တော့။ အနားပေးလိုက်”

ဟုဆိုကာ သူ့အံ့ဆွဲထဲမှ
ဖိုင်တစ်ခုကို ထုတ်ပေးပါတော့သည်။

ထိုဖိုင်တွဲမှာ အတွင်းရေးမှူး
ဗိုလ်မှူးကြီးကျော်ဝင်းအား တိုင်ထား
သည့် တိုင်စာ စာတွဲကြီးဖြစ်နေ၏။
ကိစ္စမှာ ဘာဂျော်ဂျီကုန်း ဖြိုဖျက်
တည်ဆောက်ရေးတွင် အတွင်းရေးမှူး
၏ဆောင်ရွက်ချက်များကို မကျေနပ်၍
တိုင်ကြားခြင်းဖြစ်၏။

ကော်မတီတစ်ခုလုံး မဖျက်ရ
ဘဲ အတွင်းရေးမှူးတစ်ဦးသာ နုတ်
ထွက်ခိုင်းခြင်းဖြစ်၍ မြို့တော်ဝန်မှာ

ဘာမှ မပြောသာတော့ဘဲ ထိုဖိုင်ကို
ယူပြီး ပြန်ခဲ့ရ၏။

ထို ဘာဂျော်ဂျီကုန်း
အကြောင်းကို ကျွန်တော် သိ
သလောက် ပြောချင်ပါသည်။

ဘာဂျော်ဂျီကုန်းမှာ ဗဟန်း
မြို့နယ် ရွှေဂုံတိုင်မီးဖိုရုံ အနီးရှိ
ကုန်းကြီးဖြစ်၏။ အမြင့်ပေ ၂၀၀၊ ၃၀၀
ရှိပြီး လေးငါးဆယ်ဧကခန့် ကျယ်ပါ
သည်။ ဤကုန်းကြီးပေါ်၌ တရားမဝင်
ကျူးကျော်တဲအိမ် အလုံး ၂၀၀ ခန့်နှင့်
တရားဝင် အခိုင်အမာအိမ်အချို့ရှိပါ
သည်။ ထို့ကြောင့် ထိုစဉ်က တစ်နိုင်ငံ
လုံး တည်ဆောက်ရေးဥက္ကဋ္ဌ ဗိုလ်ချုပ်
ကြီး ခင်ညွန့်အား တင်ပြခွင့်ပြုချက်
တောင်းခံပြီး အတွင်းရေးမှူးက
ထိုကုန်းကြီးအား ရှင်းလင်းရန် လုပ်
တော့၏။ ရှင်းလင်းပြီး အဆင့်မြင့်
Sky Scraper ကြီးများ တည်ဆောက်
မည် ဆို၏။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးခင်ညွန့်က
သဘောတူသောအခါ သူ၏ ဆောက်
လုပ်ရေးစီမံချက်ကို ကော်မတီ
အစည်းအဝေးတွင် တင်တော့၏။
မြို့တော်ဝန်ကြီးက ဘာမှမပြော။

အတွင်းရေးမှူးက သူ့စိမ့်ချက်ကို သူ့ကိုယ်တိုင်ဦးစီး ဆောင်ရွက်သည်။ သူသည် ပြေယာနုရ် အဆောက်အအုံဌာနကို ကိုင်ရသူဖြစ်သဖြင့် သူ့မှာ လုပ်ပိုင်ခွင့်ကလည်း ရှိနေ၏။ သူသည် ဘာကျော်ကျိကုန်းမှ ကျူးအိမ်များကို ရွှေပေးရန် ပြော၏။ အားလုံးကရွှေမပေး။ တင်းခံနေကြသည်။ တစ်ရက်ပြောလည်း မရ၊ နှစ်ရက်ပြောလည်း မရ ဖြစ်နေ၏။ ထိုအခါ အတွင်းရေးမှူးက စက်ယာဉ်ဌာနမှ မြေထိုးစက်ကြီး သုံးလေးစီးဖြင့် ကျူးအိမ်များကို အတင်းထိုးပြီး ဖျက်တော့သည်။ မြို့နီစိပ်ချများကိုလည်း ခေါ်သွားခဲ့၏။ တစ်ရက်၊ နှစ်ရက် အတွင်း ကျူးအိမ်များ ရှင်းသွားတော့၏။ အားလုံးကတော့ ငိုကြယိုကြနုနှင့် ပွဲပျက်သွားလေတော့သည်။ ယခုခေတ်ဆိုပါက ဆန္ဒပြပွဲများနှင့် ထိပ်တိုက်တိုးမည်ဟု ထင်ပါ၏။

အိမ်များရှင်းပြီးနောက် ကုန်ကြီးကို မြေညှိတော့သည်။ တစ်လခန့်လုပ်လိုက်ရ၏။ အားလုံးရှင်းပြီး မြေညှိပြီးနောက် တိုက်သစ်တာသစ်

ကြီးများ ဆောက်တော့သည်။ ရွှေကုံတိုင်တာဝါနှင့် Excel Tower Hotel လို အဆောက်အအုံသစ်ကြီးများ ပေါ်လာတော့၏။ ဤအဆောက်အအုံများကို ဆောက်လုပ်ရေးကုမ္ပဏီကြီး သုံးလေးခုမှ တည်ဆောက်၏။ ဗိုလ်ကြီးဝင်းသိန်းနှင့် အေဝမ်းတင်တင်လှတို့ ကုမ္ပဏီလည်း ပါပါသည်။ ဗိုလ်ကြီး ဝင်းသိန်းမှာ ၁၉၇၇ ခုနှစ် နိုဝင်ဘာ ၁၅ ရက်နေ့ ဆောင်ကြီးများ လုပ်ကြံရန် ကြံရွယ်မှုတွင် ပါဝင်သည်ဟုဆိုကာ တပ်မှ ထုတ်ပယ်ခြင်း ခံထားရသူဖြစ်ပါသည်။ သူသည် ဗိုလ်သင်တန်း အပတ်စဉ် (၃၁) မှ ဖြစ်၍ ဗိုလ်မှူးကြီးကျော်ဝင်းနှင့်လည်း တစ်ပတ်တည်း ဖြစ်ပါ၏။

ဤတည်ဆောက်ရေးကိစ္စ၌

Y.C.D.C က လူကြီးများသို့ ကော်မရှင်

များ မတန်တဆပေးရကြောင်း တိုင်စာကို နဝတညကြဌာတ ကုမ္ပဏီများမှ ပေးပို့ခဲ့ကြ၏။ စီမံကိန်းအကောင်အထည်ဖော်သူမှာ အတွင်းရေးမှူးဖြစ်သဖြင့် အတွင်းရေးမှူးကွပ်ကဲစနစ်ရှိသည်ဆိုကာ တာဝန်မှ နုတ်ထွက်စေခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ဗိုလ်မှူးကြီးကျော်ဝင်းသည် သတ္တိရှိသူဖြစ်၏။ သူ့အား နုတ်ထွက်ရန်ပြောသည်နှင့် တိုင်စာကို ယူဖတ်ပြီး နုတ်ထွက်သွားခဲ့၏။ သူ နုတ်ထွက်သည် နေ့က ကော်မတီဌာနမှူး၊ နောက်ဆုံးအစည်းအဝေး၌ နှုတ်ဆက်စကားပြောသွားပါသေးသည်။ သို့ရာတွင် သူသည် နုတ်ထွက်ပြီး နှစ်နှစ်အကြာ ၁၉၉၉ ခုနှစ်ကုန်ခါနီး၌ ကွယ်လွန်သွားခဲ့ပါသည်ခင်ဗျာ။

ကွန်တော်သိသောဗိုလ်မှူးကြီးကျော်ဝင်း

ဗိုလ်မှူးကြီးကျော်ဝင်းမှာ တကယ်တော့ ဒုဗိုလ်မှူးကြီးနှင့် ရန်ကုန်မြို့တော်စည်ပင်သို့ ရောက်လာသူဖြစ်၏။ ခလရ (၉၉) လွယ်လင်တပ်ရင်းမှူးမှ လာသည်။

သူနှင့်ကျွန်တော့်ကြားတွင်
ပြောစရာ အတော်များများရှိခဲ့ပါသည်။

ပထမ သူနှင့်ကျွန်တော်
စတင်ဆုံဆည်းကြပုံဖြစ်၏။

၁၉၇၁ မှန်ကန် ဖြစ်၏။ နှစ်
ကုန်ခါနီး ဒီဇင်ဘာလထဲတွင်
ကျွန်တော်သည် ဗဟုန ခလရ (၁၉)
မှ ခြေလျှင်တပ်စုမှူး အင်ဂျင်နီယာ
သင်တန်းကို ယခု ပြင်ဦးလွင်ခေါ်
နေပြီရှိ ဗဟိုအင်ဂျင်နီယာတပ်သို့
သွားတက်ရသည်။ ထိုသင်တန်း၌
သင်တန်းသား လေးဆယ်ကျော်
ငါးဆယ်ခန့် လာတက်ကြသည်။
အားလုံး အရာရှိငယ်များ ဖြစ်ကြ၏။
ကြည်းရေလေ သုံးခုလုံးပါ၏။ အရာရှိ
ငယ်များမို့ မနက်အိပ်ယာထလျှင် P.T
ပြေးရသည်။ ကိုယ်လက်လှုပ်ရှား
အားကစားလုပ်ရသည်။ ကျွန်တော်တို့
သင်တန်းသားများအတွက် လူ ၁၆
ယောက်ဆန့် ရှစ်ခန်းတွဲ အဆောင်
သုံးခု ပေးထားပါသည်။ အဆောင်
သုံးခုကို ယူပုံသဏ္ဌာန်ဆောက်ထား
သည်။ ဘယ်အစွန်အဆောင်မှ စီနီယာ
အရာရှိများသည် မနက်အိပ်ရာ

ဘယ်တော့မှ မထ။ အပြီ P.T ဖျက်ကွက်
ကြ၏။ ခေါင်းကိုက်လို့ ဖင်နာလို့
ခေါင်းနာလို့ဖြင့် အဆောင်သား
တစ်စက်ခန့်သည် အိပ်ယာထ နောက်
ကျပြီး လိုင်းစစ် လိုက်သယောင်
ယောင်၊ နေမကောင်းနေ သယောင်
ယောင် လုပ်ကြ၏။ အမှန်ကတော့
သူတို့တစ်တွေသည် ညဆို ကောင်းစွာ
မအိပ်။ အချိန်ပြည့် မီးထွန်းထားပြီး
မိုးလင်းခါနီးမှ ညအိပ်တန်းဖြုတ်ကြ
သည်။ သူတို့ ဘာလုပ်နေသည်
ထင်ပါသလဲ ခင်ဗျာ။ အဲ ...
တစ်ချပ်မှောက်ကာ ကုလားပါးရိုက်နေ
ကြခြင်းပင်တည်း။

ထိုအုပ်စုထဲ ပါဝင်သူများမှာ
ဗိုလ်စိုးအောင်၊ ဗိုလ်မျိုးညွန့်၊
ဗိုလ်စိန်ထွန်း၊ ဗိုလ်အောင်ညွန့် (လေ)၊
ဗိုလ်ခင်မောင်အုံး၊ ဗိုလ်တင်အောင်

(တရုတ်ကြီး)နှင့် ဗိုလ်ကျော်ဝင်းတို့ပါ
တည်း။

ဗိုလ်ကျော်ဝင်းမှာ ယခု
အတွင်းရေးမှူး ဗိုလ်မှူးကြီး ကျော်ဝင်း
ဖြစ်၏။ သူ့ကို ထိုသင်တန်းတွင်
စတင်တွေ့ဖူး မြင်ဖူးခြင်းဖြစ်၏။ ခလရ
(၁၅) ပုံရွာမှ သင်တန်းလာတက်သည်
ဆိုပါသည်။ သူနှင့်ကျွန်တော်သည်
သင်တန်း နှစ်လခန့် အတူတက်ခဲ့ကြ
သော်လည်း လူချင်းမခင်ခဲ့ပါ။
သင်တန်းတွင် အလုပ်သဘောအရ
မေးထူးခေါ်ပြော အဆင့်မျှသာဖြစ်ခဲ့
၏။

သို့ရာတွင် ရေစက်မကုန်၍
နောင် ဆယ့်လေးငါးနှစ်အကြာ၌
ပြန်ဆုံကြ၏။

ဆုံပုံမှာ အောက်ပါအတိုင်း
ဖြစ်၏။

၁၉၈၅ ခုနှစ်၌ ကျွန်တော်
သည် ဒုတိယရင်းမှူး Promotion ဖြင့်
အောင်လံရှိ ခလရ (၇၁) သို့ ပြောင်း
ရွှေ့ရသည်။ အောင်လံ ဒုတိယရင်းမှူး
ဗိုလ်မှူးကျော်ဝင်းသည် ခလရ (၉၉)
လွယ်လင်သို့ တပ်ရင်းမှူး Promo-

tion ဖြင့် ပြောင်းသွားရ၏။ အောင်လံ
တွင် ကျွန်တော်သည် ဗိုလ်မှူး
ကျော်ဝင်းနေခဲ့သော အိမ်နှင့် ကားကို-
လက်ခံယူရ၏။ ဗိုလ်မှူးကျော်ဝင်းမှာ
တခြားသူမဟုတ်ပါ။ ၁၉၇၁ ခုနှစ်
တပ်စုမှူး အင်ဂျင်နီယာသင်တန်း
အတူတက်ခဲ့သည့် ဗိုလ်ကျော်ဝင်း
ပါခင်ဗျား။

အောင်လံတပ်က အမှတ်တရများ

အောင်လံတပ်သို့ ကျွန်တော်
ရောက်သွားသောအခါ တပ်ရင်းတစ်ရင်း
လုံးက ကျွန်တော့်ကို ဒုတပ်ရင်းမှူး
ဒုတပ်ရင်းမှူးဟု ခေါ်ကြကုန်၏။

တပ်ရင်းမှူး ဗိုလ်မှူးကြီး
စာခူးမာကတော့ ကျွန်တော့်အား
ဗိုလ်မှူးတူးအိုင်စီ ဟုခေါ်သည်။
တူးအိုင်စီဆိုသည်မှာ Second in
Command (2nd in Command)
ကို ခေါ်ခြင်းဖြစ်၏။ ကွပ်ကဲမှု၌ ဒုတိယ
တာဝန်အရှိဆုံးလူဟု အဓိပ္ပာယ်ရပါ
သည်။

ဘယ်လိုပါလိမ့်။ ဒီအခေါ်က
တပ်တွေမှာ သိပ်ပြီး Used to မဖြစ်။

ထို့ကြောင့် ဦးစီးအရာရှိ Staff များကို
မေးမြန်းစောကြောရတော့၏။

“ဒီလိုပါ ဒုတပ်ရင်းမှူး...
အရင်ဒုတပ်ရင်းမှူး ဗိုလ်မှူးကျော်ဝင်း
က သူ့ကို ဗိုလ်မှူး... ဗိုလ်မှူးနဲ့
တစ်တပ်လုံးက ခေါ်ကြတာ။ သိပ်ပြီး
မနှစ်သက်ဘူး။ သိပ်မကြိုက်ဘူး။
အဲဒါကြောင့် ရောက်ပြီးသိပ်မကြာဘူး။
တပ်ရင်းအစည်းအဝေးတစ်ခုမှာ
သူဟာ ရိုးရိုးဗိုလ်မှူး မဟုတ်ဘူး။
တပ်ရင်းရဲ့ ဒုတိယတပ်ရင်းမှူးဖြစ်တဲ့
အတွက် သူ့ကို ဒုတပ်ရင်းမှူးလို့
ခေါ်ပေးပါဆိုပြီး တရားဝင်တင်ပြ
တယ်”

“အဲဒီတော့ ဘယ်လိုဖြစ်လဲ”
“တပ်ရင်းမှူးကြီးက
ကောင်းပြီ မင်းတို့ ဗိုလ်မှူး ကျော်ဝင်း
ကို ဒုတပ်ရင်းမှူးလို့ပဲ ခေါ်ရမယ်ဆိုပြီး

နှုတ်မိန့်ပေးတယ်။ သူ့ကိုယ်တိုင်
ကတော့ ဗမာရေသိပ်မလည်တဲ့
ချင်းကြီးဆိုတော့ ဗိုလ်မှူးတူးအိုင်စီလို့
ခေါ်တော့တာပဲ ခင်ဗျ”

“ဪ... ဒါဆို အရင်လူ
ရဲ့ လက်ချက်ကိုး”

ဗိုလ်မှူးကျော်ဝင်း ပြောမည်
ဆိုလည်း ပြော၍ ရပါသည်။ ၁၉၈၀
ခုနှစ်နောက်ပိုင်း တပ်မတော်ဖွဲ့စည်းပုံ
များ၌ ခြေလျင်တပ်ရင်းတစ်ရင်းတွင်
ဗိုလ်မှူးလေးဦးခန့် ရှိပါသည်။ ဒု
တပ်ရင်းမှူးဗိုလ်မှူး၊ ဌာနချုပ်
တပ်ခွဲမှူး၊ ဗိုလ်မှူး၊ ရိုးရိုးတပ်ခွဲမှူး
ဗိုလ်မှူးနှစ်ဦး ပေါင်းလေးဦးဖြစ်၏။
ထိုလေးဦးတွင် တူးအိုင်စီခေါ် ဒု
တပ်ရင်းမှူးက Superior အဖြစ်ဆုံး
ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ဗိုလ်မှူးကျော်ဝင်း
က သူသည် Superior အဖြစ်ဆုံး
Major။ ထို့ကြောင့် သူ့ကို ဗိုလ်မှူးဟု
မခေါ်ပါနဲ့။ ဒုတပ်ရင်းမှူးဟု ခေါ်ပေး
ပါရန် တောင်းဆိုခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။
သူသည် ထိုကဲ့သို့လည်း Pride
ရှိသော သူလည်းဖြစ်၏။

ကျွန်တော်သည် အောင်လံ

တပ်တွင် သုံးနှစ်နေခဲ့ရပါသည်။
ထိုတပ်နှင့် ယခင်တပ်ရင်းမှူး
ဗိုလ်မှူးကျော်ဝင်း၏ လက်ရာခြေရာ
များ အပြောအဆိုဟန်ပန်များ
ဆောင်ရွက်ချက် အငွေ့အသက်များကို
အတော်ထိတွေ့ သိရှိခဲ့ရပါသည်။

သွားများနှင့်ကျွန်တော်သမီးများ

အောင်လံက Promotion

ဖြန့် ပြောင်းရချိန်မှာ ၁၉၈၅ ခုနှစ်
နှောင်းပိုင်းကောကောလ ဖြစ်သည်။
ဗိုလ်မှူးကျော်ဝင်းသည် သားသုံးယောက်
ကို အောင်လံကျောင်းတွင် ထားခဲ့ပြီး
ပြောင်းသွားခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ ကျွန်တော်
တွင် သမီးသုံးယောက်ရှိသည်။ သွား
များနှင့် ကျွန်တော် သမီးများက
အသက်မတိမ်းမယိမ်း။ ဆယ်ကျော်
သက် အရွယ်လေးတွေ ဖြစ်ကြသည်။
ရန်ကုန်တွင် ပြန်တွေ့တော့ သူတို့ချင်း
အလွန်ခင်သွားကြ၏။ ၁၉၉၅ ခုနှစ်
ကျွန်တော် Y.C.D.C ရောက်တော့
သူတို့ အရွယ်ရောက်နေကြပြီ။ လူငယ်
တို့ ဘာသာဘာဝ ဖေတ္တာမျှကြသည်။
ဒါတွေကို ကျွန်တော် မသိခဲ့ပါ။

ကျွန်တော်ကို ဘယ်သူမှလဲ မပြော
ကြပါ။ ဗိုလ်မှူးကြီးကျော်ဝင်း တာဝန်မှ
အနားယူပြီးချိန်မှသာ ရှင်းရှင်းလင်း
လင်း သိရပါတော့သည်။ အကြောင်း
အမျိုးမျိုးနှင့် သူတို့တစ်တွေ မကြေပါ။
မကြာသေးမီက ကျွန်တော်သမီး
အလတ်နှင့် ချစ်ခင်ခဲ့သော သွား
အငယ် ကွယ်လွန်သွားခဲ့ပါပြီ။
အရာရာ သူအကြောင်းနှင့်
သူပေါ်ခင်ဗျာ။

စည်ပင်သာယာမှာ အတူနေခဲ့ရစဉ်က
ဗိုလ်မှူးကြီးကျော်ဝင်းနှင့်
ကျွန်တော်သည် မြို့တော်စည်ပင်တွင်
နှစ်နှစ်ခန့် အတူနေလိုက်ရ၏။
တစ်ပတ်လျှင် တစ်ကြိမ် သူဦးစီးသည့်
လုံခြုံစည်းကမ်း အစည်းအဝေးသို့
ကျွန်တော် တက်ရသည်။ ထိုအခါများ

၌ သူက ကျွန်တော် ကွပ်ကဲမှုအောက်
က ကားပွဲစားတန်းများ ငြိမ်ဝပ်ပိပြား
ရေး၊ ခွေးလေခွေးလွင့်များ သုတ်သင်
ရှင်းလင်းရေး၊ ဘုရင့်နောင် ပွဲရုံတန်း
နှင့် စော်ဘွားကြီးကုန်း ကားဂိတ်များ
စည်းကမ်းတကျရှိရေးတို့ကို မကြာခဏ
ပြောလေသည်။ တကယ်ပဲ စည်းကမ်း
ရှိစေချင်တာလား။ ကျွန်တော်ကို
ဒီအားပေးတာလားတော့ မသိပါ။

တစ်ကြိမ်တွင် ခွေးလေ
ခွေးလွင့် သုတ်သင်ရှင်းလင်းရေးနှင့်
ပတ်သက်ပြီး အချေအတင် ငြင်းကြခုံ
ကြသည်။ အားလုံးပါဝင် ဆွေးနွေးကြ
၏။ ရန်ကုန်တွင် ခွေးလေခွေးလွင့်
များကလည်း အတော်ပေါပေသကဲ့။

ခွေးလေခွေးလွင့် များမှာ
မြို့တော်ခန်းမရှေ့မှာပင် လမ်းသလား
နေကြသည်။ သူတို့သည် မြို့နီပယ်
အမဲလိုက်ကို ယဉ်ပါးနေကြ၏။ အမဲလိုက်
တွင် အာဆင်းနစ်အဆိပ် သုတ်လိမ်း၍
ကျွေးရပါသည်။ ခွေးလည်တွေက
ထိုအဆိပ်တုံးကို မစားပါခင်ဗျာ။
အမဲလိုက်ပစ်ရင် ပြေးကြတော့၏။
ထိုကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ ကျွန်တော်က

ခွေးလေခွေးလွင့်သုတ်သင် ရှင်းလင်း
ရေး၍ အကြိမ်တော်တော်များများ
ကိုယ်တိုင်လိုက်ပါဖူးသဖြင့် ထို
အကြောင်းကို ရှင်းလင်း တင်ပြသည်။
ထိုအခါ ဗိုလ်မှူးကြီးကျော်ဝင်းက
အောက်ပါအတိုင်း ပြောတော့၏။

“ခွေးတွေ အမဲလုံးပစ်လို့ မရ
ရင် ဗိုလ်မှူးကြီး သောင်းဝေ ခင်ဗျား
ပျိုင့်တူးတူးသေနတ်နဲ့ လိုက်ပစ်ဗျား။
လုံခြုံစည်းကမ်းမှာ ပျိုင့်တူးတူးသေနတ်
လေးငါးလက်ရှိတယ်။ ကျွန်တော်
ထုတ်ပေးမယ်”

ဗိုလ်မှူးကြီးကျော်ဝင်းသည်
Aggressive ဖြစ်သဖြတ်၏။ ပြည်ကြီး
သွေးပါ၍ မကြာခဏ ပေါက်ကွဲတတ်
သည်။ ကျွန်တော်သည် တိရစ္ဆာန်များ
နှင့် သားသတ်ရုံများဌာနကို ကိုင်တွယ်
ရသူဖြစ်၏။ ထိုဌာနက ခွေးလေ
ခွေးလွင့် ရှင်းလင်းခြင်းကို တာဝန်ယူရ
ပါသည်။ ခက်တာက ကျွန်တော်တို့
မြန်မာလူမျိုးများက ခွေးချစ်တတ်ကြ
သည်။ ခွေးတွေကိုသတ်ရင် မကြိုက်
ပါ။ ရန်လုပ်တတ်ကြ၏။ ရန်မူတတ်
ကြ၏။ အမဲလုံးပစ်တာတောင် ရန်မူ

ပါက သေနတ်နှင့်လိုက်ပစ်ရင် ဒီထက်
ပိုဆိုးပေလိမ့်မည်။ ထို့ကြောင့်
သုခုံးဖြတ်ချက်ကို မြို့တော်ဝန်ကြီးထံ
သွားရောက်သကင်းပို့ရတော့၏။
ထိုအခါ မြို့တော်ဝန်ကြီးက အောက်ပါ
အတိုင်းပြောသည်။

“ဗိုလ်မှူးသောင်းဝေ ခင်ဗျား
အလုပ်လုပ်တာ သတိထားပါ။ Tact-
ful ဖြစ်ဖို့လိုတယ်။ အတွင်းရေးမှူးက
ရှူးရှူး ရှူးရှူးနဲ့ဗျ။ သူပြောတိုင်း
အရမ်းမလုပ်နဲ့လေ။ ပျိုင့်တူးတူးနဲ့ ခွေး
ပစ်လို့ လူမုန်ရင် ပြဿနာတော်တော်နဲ့
ရှင်းလို့ပြီးမှာ မဟုတ်ဘူး”

ဗိုလ်အောင်ကျော်လမ်း ကားပွဲ
စားတန်းကိစ္စတွင်လည်း ကျွန်တော်ကို
ကားတွေ အတင်းလိုက်ဖမ်းခိုင်းသည်။
ဒဏ်ရိုက်ခိုင်းသည်။ အဓိကမှာ ပွဲစား
တန်းအပြင်ဘက် ဖြူနီကျားတွင် ရပ်

ထားသော ကားများနှင့် လုပ်သား
ကောလိပ်ရှေ့တွင် ရပ်ထားသောကား
များကို ဖမ်းခိုင်းခြင်းဖြစ်သည်။
ကျွန်တော်က အတွင်းရေးမှူး၏
အမှာစကားအရ အတင်းလိုက်ဖမ်း
တော့ တိုင်စာတွေ တစ်တန်းကြီးတက်
လာသည်။ ဆိုစဉ်ကလည်း မြို့တော်
ဝန်ကြီးက ကျွန်တော်ကို ခေါ်သတိပေး
ဖူးသည်။ ထိုသတင်းကို ကြားသိသည့်
တပ်တဲမှ ဗိုလ်ချုပ်အေးကျော်လို
ဗိုလ်ချုပ်တင်ထွတ်လို ဆရာသမား
ဟောင်းများကလည်း ကျွန်တော်ကို
ဖြူနီစပယ်လို အဖွဲ့အစည်းမျိုး၌
စိတ်လိုက်မာန်ပါ မလုပ်သင့်ကြောင်း
ဝိုင်းပြောကြသည်။ ဤသို့ဖြင့် ဗိုလ်မှူး
ကြီးကျော်ဝင်းနှင့် နေခဲ့သည့် ၂ နှစ်
တာကာလ၌ မအူမလည် ကျွန်တော်
သည် အတော်ပင် ဂျောက်ပေါက်များ
နှင့် တိုးခဲ့ပါသည်ခင်ဗျား။

ခွေးလေခွေးလွင့် ရှင်းလင်း
ရေးနှင့်ပတ်သက်၍ ကျွန်တော် ထိုစဉ်
က ဆောင်းပါးတစ်စောင် ရေးခဲ့ပါ
သည်။ ထိုဆောင်းပါးကို ဤစာအုပ်
တစ်နေရာတွင် ဖော်ပြသွားပါမည်။

ဗိုလ်မှူးကြီးကျော်ဝင်းသည် ၁၉၈၈ ခုနှစ် နောက်ပိုင်း စည်ပင်သာယာ အသွင်ပြောင်းမီကပင် မြို့တော် စည်ပင်သို့ ရောက်ရှိနေသူဖြစ်သည်။ ထိုစဉ်က မြို့တော်စည်ပင်သည် ပြည်ထဲရေးဝန်ကြီးဌာနအောက်က ဖြစ်၏။ နဝတအစိုးရခေတ်တွင် နဝတအစိုးရမှ တိုက်ရိုက် ကိုင်တွယ် သော အဖွဲ့အစည်းကြီး ဖြစ်လာသည်။

ဤကိစ္စလေးမှာလည်း စိတ်ဝင်စား ဖွယ်ဖြစ်၍ စာဖတ်သူများ သိရှိနိုင်ရန် ဖော်ပြပါရစေ ခင်ဗျာ။

အရေးအခင်းကာလက စည်ပင်သာယာဥက္ကဋ္ဌမှာ ဗိုလ်မှူးကြီး အောင်ခင် ဖြစ်သည်။ အရေးအခင်း ပြီးတော့ ဗိုလ်မှူးကြီးအောင်ခင်ကို အနားပေးလိုက်၏။ ယာယီဥက္ကဋ္ဌ အဖြစ် အတွင်းရေးမှူး ဗိုလ်မှူးကြီး ပန်းအောင်ကို ခေတ္တ တာဝန်ပေးထား သည်။ ဗိုလ်မှူးကြီးကျော်ဝင်းမှာ တွဲဘက် အတွင်းရေးမှူး ဖြစ်သည်။ ဗိုလ်မှူးကြီး ပန်းအောင်သည် အတွင်းရေးမှူးမှ ဥက္ကဋ္ဌနေရာကို ခေတ္တတာဝန်ယူနေခြင်း ဖြစ်၏။ ထိုသို့ တာဝန်ယူနေစဉ် နဝတအစိုးရအဖွဲ့မှ ဗိုလ်မှူးကြီးကိုလေးကို မြို့တော်ဝန် အဖြစ် တရားဝင်ခန့်အပ်လိုက်သည်။

နဝတအစိုးရတက်လာခါစ တွင် နေ့စဉ်စစ်ရုံး၌ နဝတအကြီးအကဲ များနှင့် ဌာနဆိုင်ရာ အကြီးအကဲများ MD, DG များ၊ ဝန်ကြီးများ အစည်း အဝေးတက်ရောက်ကြသည်။ ထိုအထဲ တွင် ကုန်သွယ်ရေးယာဉ်/ စက်မှု MD ဗိုလ်မှူးကြီးကိုလေးလည်း ပါဝင်၏။ ၁၉၈၈ ခုနှစ် ဒီဇင်ဘာ ပထမပတ် နဝတအစည်းအဝေး၌ ဗိုလ်ချုပ်မှူးကြီး စောမောင်မှ အဖက်ဖက်က ယိုယွင်း ပျက်စီးနေသော ရန်ကုန်မြို့ကြီးကို ပြန်လည်ရှင်းလင်း တည်ဆောက်ရန် အတွက် မြို့တော်ဝန်အသစ်တစ်ဦး ခန့်အပ်လိုကြောင်း ပြောလာ၏။

“ကျွန်တော်တို့ မြို့တော်ဝန်

တစ်ယောက်တော့ ခန့်လိုက်မှ မယ်။ ဘယ်သူ့ခန့်မလဲ။ ခင်ဗျာတို့ ဝိုင်း စဉ်းစားကြပါ။ အစည်းအဝေးလာ တက်တဲ့ထဲက ဘယ်သူနဲ့ သင့်တော် မလဲ။ ဟို ပြုံးပြုံး ပြုံးပြုံးနဲ့ ယာဉ်/စက် က MD Colonel ဆိုရင် ကောင်း မလား။ သူက ဥပဓိရုပ်လည်း ကောင်း တယ်။ မျက်နှာလည်း ချိုတယ်။ အဲဒါမျှ ခင်ဗျားတို့ ဝိုင်းစဉ်းစားကြပါ။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး သန်းရွှေရော ဘယ်လို သဘောရသလဲ”

“ရလောက်ပါတယ်ခင်ဗျ။ ကျွန်တော် ထပ်မမှူးတုန်းက ကျွန်တော့်အောက်က တစ်ရင်းမှူးပါ”

“အဲဒါဆိုရင် ဗိုလ်ချုပ်ကြီး သန်းရွှေနဲ့ ဗိုလ်ချုပ် ခင်ညွန့်တို့ ညှိနှိုင်း တိုင်ပင်ပြီး သူ့ခန့်ဖို့ လုပ်ကြဗျာ”

ထိုနေ့က အစည်းအဝေးတန်း ဖြတ်ပြီးချိန်ဖြစ်၍ အစည်းအဝေး တက်သူအားလုံး ပြန်နေကြပြီဖြစ်၏။

“ကဲ ... အဲဒါဆိုရင် ဗိုလ်မှူးကြီးခင်မောင်သန်းက ဗိုလ်မှူးကြီးကိုလေးကို လိုက်ခေါ်ကွာ။ ဗိုလ်ချုပ် ခင်ညွန့် နဲ့ တွေ့ပေးလိုက်ပါ”

ဗိုလ်မှူးကြီးခင်မောင်သန်းမှာ
ထိုစဉ်က ကကကြည်းမှ စစ်ဦးစီးဗိုလ်မှူး
ကြီးဖြစ်သည်။ သူသည် ၁၉၈၁ ခုနှစ်
က သနက (၁) တွင် ဗိုလ်မှူးကြီး
ကိုလေး၏ ဌာနချုပ်တပ်ခွဲမှူး
လုပ်လာခဲ့သူဖြစ်၏။ ထိုတပ်တွင်
ကျွန်တော်က တပ်ခွဲမှူး ဗိုလ်မှူးဖြစ်
သည်။ ဗိုလ်မှူးကြီးကိုလေး၏ ကွပ်ကဲမှု
အောက်တွင် ကျွန်တော်တို့အရာရှိများ
ရမ်းရင်းနီးနီး ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နေခဲ့
ကြရပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ တပ်မမှူး
မှာ ဗိုလ်ချုပ်မှူးကြီးသန်းရွှေ ဖြစ်၏။
ဗိုလ်မှူးကြီး ခင်မောင်သန်းက ဗိုလ်မှူး

ကြီးကိုလေးကိုလိုက်ခေါ်ရာ စစ်ရုံး
အထွက် ဝိတ်တွင် သွားမိ၏။

“ဗိုလ်မှူးကြီးခင်ဗျာ ...
လူကြီးတွေအခေါ်ခိုင်းလို့ပါ။ ခဏ
ပြန်လိုက်ခဲ့ပါ”

ဗိုလ်မှူးကြီးကိုလေးသည်
ဘာမှန်းညာမှန်းမသိဘဲ ပြန်လိုက်
သွားရ၏။ ဦးစွာ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးသန်းရွှေ
နှင့်တွေ့သည်။

“ကဲ ... ဗိုလ်မှူးကြီး
ကိုလေး မင်းကို ငါတို့ ရန်ကုန်မြို့တော်
ဝန်ခံဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီ။ နဝတဥက္ကဋ္ဌ
ကြီးက မင်းကို သဘောကျတယ်။

အဲဒီတော့ မင်းအခု ဗိုလ်ချုပ်ခင်ညွန့်နဲ့
သွားတွေ့လိုက်ပါ။ လိုအပ်တာတွေ သူ
ပြောပါလိမ့်မယ်”

ဗိုလ်မှူးကြီးကိုလေးသည်
ဗိုလ်ချုပ်ကြီးသန်းရွှေနှင့် ကွေ့ပြီး
နောက် ဗိုလ်ချုပ်ခင်ညွန့်နှင့် တပ်ခံ
တွေ့ရ၏။

“ကဲ ... ဗိုလ်မှူးကြီး
ကိုလေး ခင်ဗျားကို လူကြီးတွေက
ရန်ကုန်မြို့တော်ဝန်ခံလိုက်ပြီ။ ခင်ဗျား
တာဝန် လက်ခံဖို့ အဆင်သင့်ပြင်ထား။
ရုံးကိုပြန်။ ကျွန်တော်ဆီက ဖုန်းခေါ်
တာစောင့်။ အမိန့်ရတာနဲ့ မြို့တော်

ခန်းမကို သွားတော့”

ထိုနေ့ညနေ သုံးနာရီတွင်
ဗိုလ်ချုပ်ခင်ညွန့်မှ ယာဉ်/စက်ရုံးရှိ
ဗိုလ်မှူးကြီးကိုလေးထံ တယ်လီဖုန်း
လှမ်းဆက်သည်။

“ကဲ ... ဗိုလ်မှူးကြီး
ကိုလေး ခင်ဗျား ရန်ကုန် မြို့တော်ဝန်
ဖြစ်ပြီ။ နဝတအမိန့်ကြော်ငြာစာလည်း
ထွက်ပြီ။ အခုပဲ ခင်ဗျားမြို့တော်ခန်းမ
သွားပြီး မြို့တော်ဝန်တာဝန်ကို လက်ခံ
လိုက်ပါ။ မြို့တော်စည်ပင်ကိုလည်း
ဒီက လှမ်းပြောထားပြီးပြီ”

ထိုနေ့ကား ဝဠုဂဏ ခုနစ်
ဒီဇင်ဘာ ၆ ရက်နေ့ပင် တည်း။
အချိန်က ညနေ ၃ နာရီ။

ဗိုလ်မှူးကြီးကိုလေး မြို့တော်
ဝန်ဖြစ်လာတော့ ဗိုလ်မှူးကြီး
ပန်းအောင်အတွက် အနေရအထိုင်ရ
ခက် သွားသည် လား မသိ ပါ။
ထို့ကြောင့် ရက်ပိုင်းအကြာတွင် ငမိုးရိပ်
ရေပေးဝေရေးစီမံကိန်းကို အနီးကပ်
ကြီးကြပ်ရန်အတွက် ဗိုလ်မှူးကြီး
ပန်းအောင်သည် ငမိုးရိပ်ချောင်းဖျားသို့
ထွက်ခွာ သွားတော့သည်။ သူ၏

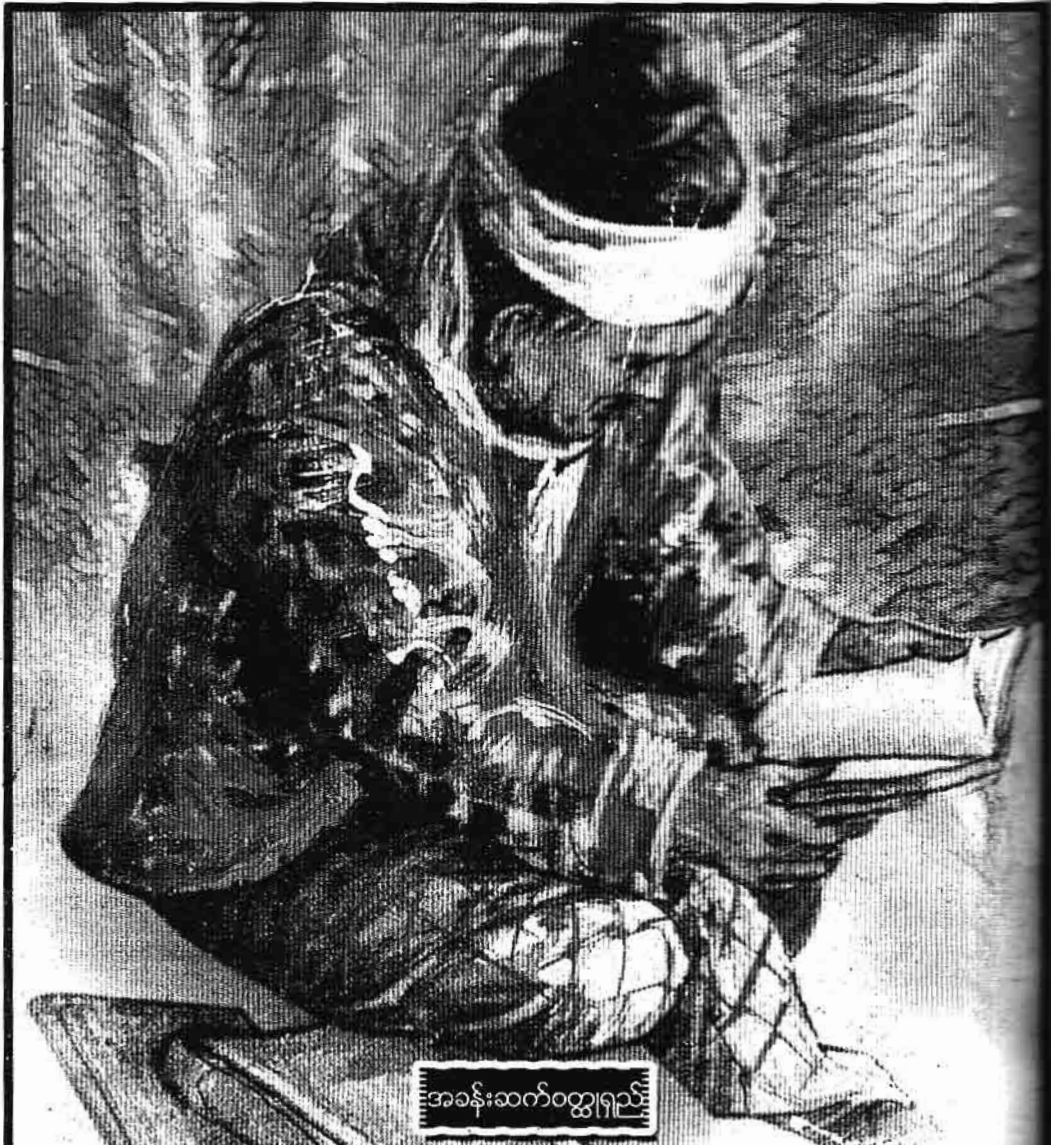
တာဝန်တွေကို တွဲဖက်အတွင်းရေးမှူး
ဗိုလ်မှူးကြီးကျော်ဝင်းသို့ လွှဲခဲ့၏။
ထိုအခါ ဗိုလ်မှူးကြီး ကျော်ဝင်းသည်
စည်ပင်သာယာအလုပ်များကို တစ်
ယောက်တည်း ဒိုင်ခံ၍ ကျုံးရုန်းလုပ်
တော့သည်။ ဗိုလ်မှူးကြီးကိုလေးကို
များစွာအကူအညီပေးခဲ့ပါသည်။ နောင်
အခါတွင် ဤကိစ္စကို ဗိုလ်မှူးကြီး
ကိုလေးက အလျဉ်းသင့်သည့်အခါများ
၌ ကျွန်တော်တို့ကို ပြောပြတတ်ပါ၏။
ဗိုလ်မှူးကြီးကျော်ဝင်းကိုလည်း ကျေးဇူး
ရှိကြောင်း ပြောပါသည်။ ထိုအကြောင်း
တရားတွေကြောင့် ဗိုလ်မှူးကြီး
ကျော်ဝင်းအား လိုက်လျောမှုများ
များစွာပြုခဲ့၏။ များမကြာမီမှာပင်

ဗိုလ်မှူးကြီးပန်းအောင်ကို နဝတမှ
အခြားဝန်ကြီးဌာနတစ်ခုသို့ ဝန်ကြီး
အဖြစ် ပြောင်းရွှေ့ပေးလိုက်သည်။
ဗိုလ်မှူးကြီးကျော်ဝင်းက တွဲဖက်
အတွင်းရေးမှူးမှ အတွင်းရေးမှူး တက်
ဖြစ်လာသည်။ ဗိုလ်မှူးကြီးမြင့်အောင်
မြို့တော်စည်ပင်သို့ ပြောင်းရွှေ့ရောက်
ရှိလာပြီး တွဲဖက်အတွင်းရေးမှူး
တာဝန် ပေးအပ်ခြင်းခံရသည်။

ဤသည်မှာ မြို့တော်စည်ပင်
၏ ကနဦးအစဦး ဗိုလ်မှူးကြီးကိုလေး
မြို့တော်ဝန်ဖြစ်လာခြင်းနှင့် ဗိုလ်မှူး
ကြီး ကျော်ဝင်းတို့ မြို့တော်စည်ပင်
အတွင်းရေးမှူး ဖြစ်လာခြင်း
အကြောင်း တစုတစောင်းပါခင်ဗျား။

ရေလဆက်ရန်

အခန်းဆက်ဝတ္ထုရှည်

‘ပျော်ပျော်နေမောင်သေခဲ’

ဒုအောင်မိုးကောင်း

ပျော်ရွှင်စွာနေတတ်သောသူ
သည် ချစ်သာကြွယ်ဝသောသူ ဖြစ်၏။
သို့သော် ဥစ္စာပစ္စည်း ကြွယ်ဝချမ်းသာ
သူများသည် ပျော်ရွှင်စွာနေနိုင်သူများ
ဖြစ်သည်ဟု မယူဆသင့်ချေ။

(တရုတ်စကားပု)

ကျွန်ုပ်၏အမည်သည် အခါ
တွင်စရာကား "မောင်သေခဲ" ဟုဖြစ်
ပေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် တိုတောင်းလှ
သော လူ့ဘဝသက်တမ်း အတွင်းတွင်
စိတ်ချမ်းချမ်းသာသာ ခပ်ပျော်ပျော်သာ
နေသွားလိုသူ ဖြစ်ပေရာ အမြဲတမ်း
ပျော်ပျော်သာနေတတ်ပေ၏။ လူလောက
ဓမ္မတာအတိုင်း စိတ်ညစ်စရာ၊ စိတ်ရှုပ်
စရာ ပြဿနာလေးများကို ရံဖန်ရံခါ ကြုံ
တွေ့တတ်ပါသော်လည်း ကျွန်ုပ်သည်
ထိုစိတ်ညစ်စရာ စိတ်ရှုပ်စရာများကို
တစ်မိနစ်ပြည့်အောင်ပင် ခေါင်းထဲ၌
မထားဘဲ စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်း မောင်းထုတ်
တတ်သူဖြစ်ပြီး ချမ်းမြေ့ပျော်ရွှင်စွာ
နေတတ်သူဖြစ်သည်။

ကျွန်ုပ်သည် ပျော်ရွှင်စွာ နေ

တတ်သည့် အလေ့အကျင့်ကို ရထားပြီး
သူ ဖြစ်သဖြင့် ကျွန်ုပ်မျက်နှာမှာလည်း
အမြဲလိုလို ပြုံးပျော်ရွှင်မြူးသော လက္ခ
ဏာများ ပေါ်လွင်နေလိမ့်မည် ဖြစ်ပေ၏။
ကျွန်ုပ်နည်းတူ လူသားအားလုံး
ကိုလည်း တိုတောင်းလှသော သက်တမ်း
ကာလအတွင်း ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်ပင်
နေထိုင်သွားစေချင်လှပါ၏။ သို့သော်
လူတွေသည် ကျွန်ုပ်ကဲ့သို့ မနေတတ်
ကြပေ။ မနေချင်၍တော့ ဟုတ်လိမ့်မည်
မထင်ပေ။ အနေမတတ်ကြခြင်းသာ
ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

သူတို့တော့ စိတ်ညစ်ကြ၏။
စိတ်ရှုပ်ကြ၏။ ရက်ရှည်လများ စိတ် ညစ်၊
စိတ်ရှုပ်ခြင်းဝေဒနာကို ဖွေးထား သူများပင်
ရှိကြ၏။ အကြီးအကျယ် စိတ်ညစ်ခြင်း၊
စိတ်ရှုပ်ခြင်းအထက် မခံ နိုင်သူတချို့ကမူ
မိမိကိုယ်ကိုပင် သတ် သေသည်အထိ
ဖြစ်တတ်ကြပေ၏။

ကျွန်ုပ်အဖို့မှာ သင်းတို့၏
ဖြစ်ရပ်များက အံ့သြဖွယ်ရာ ဖြစ်ရပ်
ဆန်းများ ပင်တည်း။ ကျွန်ုပ်လို မနေ
တတ်သဖြင့် ဤကဲ့သို့ အံ့သြဖွယ်ရာ
ဖြစ်ရပ်ဆန်းမျိုး ပေါ်ပေါက်ရသည်ဟု
ကျွန်ုပ်ယုံကြည်မိပေ၏။

လူတွေကလည်း ကျွန်ုပ် နေ
ထိုင်ပြောဆိုပုံကို ကြည့်၍ အံ့သြကြကုန်
၏။ တချို့က ကျွန်ုပ်ရှုနေသည်၊ ကြောင်
တောင်တောင် ဖြစ်နေသည်ဟု ပြော
ကြ၏။

ကျွန်ုပ်နောက်ကွယ်မှ ဝေဖန်
ပြောဆိုသူလည်း ရှိ၏။ မကြားတကြား
ပြောကြသူတွေလည်း ရှိ၏။ ပြောင်
ပြောင်တင်းတင်း ပြောကြသူတွေလည်း
ရှိ၏။ မည်သို့ပင် ကျွန်ုပ်အား ပြောကြ
စေကာမူ ကျွန်ုပ်သည် မည်သူ့အပေါ်

တွင်မှ စိတ်ကွက်ခြင်း၊ စိတ်ဆိုးခြင်း
မဖြစ်ပါပေ။ စိတ်ကွက်ခြင်း၊ စိတ်ဆိုး
ခြင်းဆိုသည်မှာ ပျော်ရွှင်မှုကို ဖျက်ဆီး
နိုင်သော ရန်သူများထဲမှ ရန်သူတစ်ပါး
ဖြစ်ကြောင်း ကျွန်ုပ်သိထား၏။ ထို
ကြောင့် ပျော်ရွှင်မှုကို လိုလားသော
ကျွန်ုပ်သည် ပျော်ရွှင်မှုကို ဖျက်ဆီးစေ
နိုင်သော မည်သည့်ရန်သူမျိုးကိုမှ ကျွန်ုပ်
၏ ဉာဏ်ဦးနှောက်အတွင်းသို့ အဝင်မခံ
ပါပေ။

သူတို့တွေ ဝေဖန်ပြောဆိုကြ

တာ မှန်သားပဲဟု စိတ်ကိုဖြေနိုင်၏။
ပုထုဇနော ဥဗ္ဗတကောဟု ဘုရားဟော
ရုံနဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။ လူတွေအားလုံး
အရှက်ကြီးပဲဟု အတုလဲ အတု မရှိသော
ရှင်တော်ဂေါတမက မိန့်မြှတ်ခဲ့ဖူးပေ၏။
ဥစ္စာရှု၊ တဏှာရှု၊ ဘယာရှု၊ သဒ္ဓါရှု၊
ဘဝင်ရှု၊ စသည် ရှုမှန်းနည်းပေါင်းများစွာ
ရှိသည့်အနက် လူတွေသည် တစ်နည်း
နည်းနှင့် ရှုနေကြကြောင်းကိုတော့ ကျွန်ုပ်
လည်း သိပေ၏။ တချို့က ကြမ်းကြမ်း
တမ်းတမ်း ရှုကြ၏။ တချို့က ယဉ်ယဉ်

လေး ရှုကြ၏။ ကျွန်ုပ်လည်း ယဉ်ယဉ်
ကလေးနှင့် ရှုသောအရူး စာရင်းထဲတွင်
ပါကောင်း ပါပေလိမ့်မည်။

သို့သော် ကျွန်ုပ်ကို ရှုနေသည်
ဟု ပြောကြသူများသည် ကျွန်ုပ်ထက်
ပို၍ ရှုနေကြသူများ ဖြစ်ကြောင်းကိုမူ
ကျွန်ုပ်ကောင်းကောင်းကြီး သိပေ၏။
သို့သော် ကျွန်ုပ်သည် စကားကို အတိုက်
အခံပြောတတ်သော အကျင့်ရှိသူ
မဟုတ်သဖြင့် ၎င်းတို့နှင့် စကားအတိုက်
အခံမပြောဘဲ အပြုံးမပျက်ပင် နေခဲ့၏။

အတိုက်အခံပြောခြင်းသည်
ဒေါသကို ဖြစ်ပွားစေ၏။ ဒေါသသည်
ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့ခြင်းကို ဖျက်ဆီးနိုင်
သော ရန်သူတစ်ပါးဖြစ်ကြောင်း ကျွန်ုပ်
ကောင်းစွာသိထား၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်
သည် အတိုက်အခံပြောခြင်းဖြင့် ဒေါသ
ကို မဖိတ်ခေါ်တော့ပေ။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်
သည် အပြုံးပျက် ပျော်မြဲပျော်နိုင်ပေ၏။

ဤကဲ့သို့ ကျွန်ုပ်ကို ပျော်မြဲ
ပျော်နေနိုင်အောင် နည်းနိဿယပေး၍
လမ်းညွှန်ခဲ့သူမှာ ကျွန်ုပ်ဘဝ၌ ဒုတိယ
ဆရာတစ်ဆူဖြစ်ခဲ့သော ဆရာ "ဦးပျော်
ရွှင်" ဖြစ်ကြောင်းကိုမူ ဝန်ခံရပေလိမ့်

မည်။

ကျွန်ုပ်၏ဆရာ ဦးပျော်ရွှင်သည် ကျွန်ုပ်ထက်ပို၍ ပျော်ပျော်နေနည်းကို သိထားသူဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်ကမူ စိတ်ညစ်၊ စိတ်ရှုပ် စကားများ ရဲဒန်ရဲခါ စကွန့်ပိုင်း မျှ ဝင်ရောက်ခြင်း ခံရသေးသော်လည်း ဆရာဦးပျော်ရွှင်ကမူ စကွန့်ပိုင်းမျှပင် ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့ခြင်းကို ဖျက်ဆီးတတ်သော ရန်သူမှန်သမျှ လုံးလုံးအဝင်မခံတတ်သူ ဖြစ်ပေ၏။

ဆရာဦးပျော်ရွှင်သည် ရှာမှ ရှားလှပြီး လူ့လောကကြီးတွင် တစ်ထောင်မှာ တစ်ယောက်၊ တစ်သောင်းမှာ တစ်ယောက်၊ တစ်သိန်းမှာ တစ်ယောက်၊ ယုတ်စွာအဆုံး တစ်ကမ္ဘာလုံးမှ တစ်ယောက် တော်လွန်းလှသော လူတော်ကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်ကြောင်းကို ကျွန်ုပ်ကောင်းကောင်းကြီး သိထားပေ၏။

သို့သော် လူတိုင်းက ဆရာဦးပျော်ရွှင်ကို အရူးကြီးဟု ခေါ်ကြ၏။ သက်ညှာစွာဖြင့် အရူးကြီး ဦးပျော်ရွှင်ဟု နာမည်ထည့်ခေါ်သူပင်လျှင် ရှားလှ၏။ ဆရာဦးပျော်ရွှင်ကို တွေ့လျှင်

ကလေးတွေက “အရူးကြီး အရူးကြီး” ဟု အော်ကာ ဝိုင်းဝန်းနောက်ပြောင်တတ်ကြ၏။ ကာလသားအချို့ပင် နောက်ကြ ပြောင်ကြ၏။ လူကြီးလူကောင်းဆိုသူ များကလည်း ဝေးဝေးက ရှောင်ကြကုန်၏။

လူတွေ၏ လက်ချက်ကြောင့် ဆရာဦးပျော်ရွှင် ထိပ်ပေါက်၊ ခေါင်းကွဲ ဖြစ်ရသည်လည်း ရှိ၏။ ဒုက္ခအမျိုးမျိုး ရောက်တတ်သည်လည်း ရှိ၏။ သို့သော် ဆရာဦး ပျော်ရွှင်သည် မည်သူ့ကိုမှ ဒုက္ခမပေးပေ။ စိတ်ညစ်စွာဖြင့် ညည်းသူ၊ ခြင်းလည်း မရှိတတ်ပေ။ ခံပြင်းခေါ်သူဖြင့် ဟိန်းဟောက်ခြင်းလည်း မရှိခဲ့ပေ။ မည်သည့် အချိန်အခါမဆို ပြုံးပျော်ရွှင်စွာ နေတတ်သူပင် ဖြစ်ပေ၏။

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် ထိုဆရာဦးပျော်ရွှင်လို လူတော်မျိုး ကမ္ဘာအနှံ့ရှာသည်တိုင်အောင် တွေ့နိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်ဟု ရဲရဲကြီး ပြောဝင့်ခြင်းပင် ဖြစ်ပေ၏။ စာရှုသူများလည်း ထိုကဲ့သို့ လူတော်မျိုးကို တွေ့ဖူးကြားကြလိမ့်မည်မဟုတ်ဟု ကျွန်ုပ်မောင်သေခဲရဲရဲကြီး ပြောဝင့်ပါသည်။

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် အားလုံးက အရူးကြီးဟုခေါ်ပြီး စော်ကားနေသော ဆရာဦးပျော်ရွှင်၏ အကြောင်းကိုလည်းကောင်း အားလုံးက အရူးဟု ဝေဖန်ပြောဆိုခြင်းခံနေရသော ကျွန်ုပ်၏ အကြောင်းကိုလည်းကောင်း ပြောပြပါမည်။

ကျွန်ုပ်တို့ ဆရာတပည့်ကပင် ရူးလေသလော၊ ဝေဖန်ပြောဆိုကြသူများကပင် ရူးနေကြသလော ဆိုသည်ကိုမူ စာရှုသူများ ဝေဖန်ကြပါလေကုန်။

ကျွန်ုပ် အမည်နာမအရင်းမှာ မောင်သံခဲဖြစ်ပါသည်။ မျက်နှာကြီးအသုဘအိမ်ကြီးတစ်အိမ်၌ ဆရာဦးပျော်ရွှင်နှင့် ဆုံတွေ့ခဲ့ပြီး နောက်ပိုင်းမှာ ကျွန်ုပ်အမည်နာမကို “မောင်သေခဲ” ဟု လိုလိုလားလားကြီး ပြောင်းလိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်ုပ် လူနုနုသိတတ်အရွယ်ကတည်းက ဆရာဦးပျော်ရွှင်နှင့် မတွေ့ဆုံခင်ထိ ကျွန်ုပ်၏ ဘဝသည် နာကျည်းခံပြင်းစရာများ၊ စိတ်ညစ်၊ စိတ်ရှုပ်စရာများ၊ ဝမ်းနည်းကြေကွဲဖွယ်ရာများ ဖြင့်သာ ရင်ဆိုင်ကြုံတွေ့ခဲ့ရပေ၏။ ပျော်ရွှင်

ချမ်းမြေ့ရာဟူ၍ မဆိုစလောက်သာ
ရှိခဲ့ပေ၏။

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် ကျွန်ုပ်
၏အတိတ်ဘဝကို ပြန်မတွေးချင်ပါပေ။
ပြန်မပြောချင်ပါပေ။ ကျွန်ုပ်၏ ပျော်ရွှင်
မှုတို့ အထိုက်အလျောက် ဖျက်ဆီးပစ်
မည် ခိုသောကြောင့် ဖြစ်ပါ၏။ သို့သော်
ကျွန်ုပ်၏အကြောင်းကို ပြောလျှင်
စလယ်ဆုံး ပြောမှသာ ပြည့်စုံလိမ့်မည်
ဖြစ်သောကြောင့် အတိတ်အကြောင်းကို

ပြန်မပြောလျှင်လည်း မဖြစ်ပါပေ။

သို့သော် ပျော်လိုသော ကျွန်ုပ်
သည် ယခုအချိန်တွင် ကျွန်ုပ်၏အတိတ်
ဘဝအကြောင်းကို မပြောချင်ပါသေး
ပေ။ အလျဉ်းသင့်သည်အခါ ပြောပြရန်
ကိုမူ ကျွန်ုပ်ကတိပြုပါ၏။

ကြားဖြတ်၍ ပြောပြသဖြင့်
မကျေနပ်လျှင်လည်း ကျွန်ုပ်မကတိနိုင်
ပါပေ။ မိမိလုပ်လိုသည့် အလုပ်ကိုလုပ်
ရမှ ပျော်တတ်သော အကျင့်ရှိသည်

ကျွန်ုပ်သည် ကျွန်ုပ်၏အပျော်ကို
မပျောက်ပျက် စေခြင်းငှာ ကျွန်ုပ်
အကြောင်းကို ဆရာဦးပျော်ရွှင်နှင့်
တွေ့ဆုံပုံမှစ၍ ကြားဖြတ်ကာ ပြောရ
ပေလိမ့်မည်။ ကျွန်ုပ်အကြောင်းကို
ဖတ်ရှုပြီး ကျွန်ုပ်အား အရူးဟု ထင်ကြ
သူများအား ကျွန်ုပ်ထက်ပို၍ ရူးနေကြ
သူများပင် ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

အောင်မိုးကောင်း

ရွှေလဆက်ရန်

၆၆ ၇၇

**○ ဘုရားတရားစေတီမှ
ဆရာမလေး ဒေါ်စန်းစန်းလွင်**

📖 = ၈၉ ၈၃၀၆၂၂၃၉

နေ့စဉ် - နံနက် (၉:၀၀) နာရီမှ
ညနေ (၄:၀၀) နာရီထိ
(ဒါတွင်းဥပုသ်နေ့တိုင်းပိတ်သည်)

၇၅၂၃၁၊ ၈၉၂ အေးရာမင်း၌ စေတီစံတုန်းတော်တိုင်စေ၏။
ဆံနက်မလော (ရှုစဉ်စေ၏) ။ လေစံစေစံစေစံစေစံစေစံစေ

ဗေဒနှင့်ပတ်သက်၍ ကျွန်
တော် လေ့လာရာ နေရေးထိုင်နေနှင့်
ပတ်သက်၍ ဘုမ္မိအရပ်သည် အလွန်
အရေးကြီးကြောင်း သတိပြုမိပါသည်။
ကျွန်တော်ကို ထိုကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍
မကြာခဏ လာမေးကြသည်။

တစ်နေ့။

ကျွန်တော်နှင့် မြောက်ဒဂုံတွင်
မိတ်ဆွေဖြစ်ခဲ့သော ကိုမင်းဆွေသည်
အစားအသောက်လေးဖြင့် ရောက်ရှိလာပါ၏။

“ကိုဆန်းကျော်”

“ကိုဆန်းကျော်ရှိလား”

ကျွန်တော်က စာရေးနေရာမှ
ထလိုက်သည်။

“ရှိတယ်။ ဘာအရေးကြီးလို့
လဲ”

“ကျွန်တော် အိမ်ဝယ်မလို့။
ကျွန်တော်က ကြာသပတေးသား။ ဘုမ္မိ
အရပ်ကို သချင်လို့”

ကျွန်တော်က စာရေးရာမှ ရပ်
ကာ သူ့ကိစ္စကို စိစစ်ရလေတော့သည်။

“ကဲ... ခင်ဗျားလိုပဲ ကျွန်
တော်ကို ဘုမ္မိအရပ်ပါ မေးတဲ့သူများ
တယ်”

“ဘုမ္မိဆိုတာ ဘာလဲဗျ”

“ဘုမ္မိဆိုတာ ကိုယ့်ရဲ့မကောင်း
တဲ့အရပ် သင်္ချိုင်းရပ်ပေါ့ဗျာ။ ခင်ဗျားက
ကြာသပတေးသားဆိုတော့ ခင်ဗျားရဲ့
ဘုမ္မိရပ်က အရှေ့မြောက်ကျတယ်။
ခင်ဗျား အိမ်ဝယ်ရင် တောင်ဘက်လှည့်
တဲ့ အိမ်ကိုပဲ ဝယ်။ တောင်အရပ်က
ခင်ဗျားနဲ့ တည့်တယ်”

“ဘုမ္မိအရပ်ကိုဝယ်မိရင် ဘာ
ဖြစ်လဲ”

ဘုမ္မိအရပ်ဆိုတာ အိမ်ထောင်
ဦးစီးက စနေသားဖြစ်ပြီး ကိုယ်နေသော
အိမ်က မြောက်ဘက်ဖြစ်လျှင် ဘုမ္မိ
အရပ်ဟု ခေါ်ရသည်။

ဘုမ္မိအရပ်သည် အလုပ်လုပ်၍
အဆင်မပြေ။ ဒုက္ခဆင်းရဲအမျိုးမျိုးကို
လည်း တွေ့ရတတ်ပါသည်။ အိမ်ပွား
ခြင်း၊ အိမ်ဝယ်ခြင်း ပြုပါက စနေသား
သည် မြောက်ဘက်မျက်နှာလှည့်သော
အိမ်ကို ရှေးနောက်လှည့်ကောင်းပါသည်။

မလွဲသာ၍ ထိုသို့မျက်နှာမူ
သော အိမ်ကို ပွားခြင်း၊ ဆောက်ခြင်း
ပြုလုပ်ပါက မိမိနှင့်မွေးနေ့မတူသော
မွေးနေ့အမည်ဖြင့် ဆောက်လုပ်သင့်ပါ

သည်။

ဥပမာ...

အင်္ဂါ သားသမီးတို့သည်
အနောက်ဘက်လှည့်သောနေအိမ်၌
နေထိုင်မည်ဆိုပါက မိမိအိမ်မျက်နှာစာ
ကိုလည်း အခြားတစ်ဖက်သို့ လှည့်
မရပါက...

အိမ်၏ အခြားဘက် မြေ
မျက်နှာစာကို ယူပါ။

ပြီးလျှင် မွေးနေ့အင်္ဂါနေ့နံနက်
(၉) နာရီမှ (၁၀) နာရီ (၃၀) အတွင်း
အင်္ဂါနံ နှင်းရောက်သည့် အချိန်တွင်
မျက်နှာစာတွင် ခင်းပါ။

ထို့နောက်...

ဤနေရာသည် အင်္ဂါသား၏
ဘုမ္မိအရပ်မဟုတ်ပါ။

“ဤနေရာသည် အင်္ဂါသား၏
ဘုမ္မိအရပ်မဟုတ်ပါ။

ဟု ပြောရပါမည်။

ခုနစ်ရက်သားသမီးအတွက်

ဘုမ္မိအရပ်ဖြစ်သောနေရာများမှာ -

၁။ တနင်္ဂနွေ

တောင်အရပ်

၂။ တနင်္လာ

အနောက်တောင်

၃။ အင်္ဂါ

အနောက်

၄။ ဗုဒ္ဓဟူး

အနောက်မြောက်

၅။ ကြာသပတေး

အရှေ့မြောက်

၆။ သောကြာ

အရှေ့တောင်

၇။ စနေ

မြောက်အရှေ့

၈။ အရှေ့အလယ်ကို ရှောင်လိုပါက

မိမိနှင့်တည့်သော အရပ်များကို နံနက်

၉ နာရီမှ ၁၀ နာရီသုံးဆယ်အတွင်း

မိမိနှင့်တည့်သော အရပ်မှ မြေကို ယူ

ကာ ပြောင်းရွှေ့နိုင်ပါသည်။

ကြည်မြင့်မောင်

သင့်ရင်သွေးနာမည်ပေးမယ်ဆိုလျှင် "မူလပထမ"

ကွန်ပျူစာပေသုခုမ

အပ်နှံမှ စိတ်ချရပယ်။ စုန်းတစ်ချက်သာ ဆက်လိုက်ပါ။

သင့်ရင်သွေးအတွက် အကောင်းဆုံးနာမည်များ ပေးမည်ဖြစ်သော ကြီးကြပ်
ဇာတာများကို တွက်ပေးပြီး သွေးဆွယ်ပေးပြီး သိမ်းအရောက် ဝယ်ဆောင်မှုဖြင့် ပို့ပေးနေပါသည်။
၁၃၈၈ ခုနှစ်၊ စတင်တည်ထောင်ခဲ့ပြီး ယနေ့တိုင် အောင်မြင်ပျက်ရှိပါသည်။

ဒေါက်တာတင်စိုင်းစိုင်း (နာမက္ခရာ တွက်ပြောသူနှင့်) တိုက်တိုင် နာမည်ပေးသည်။
(နာမည်ပေးပိုင်ခွင့်ဆိုင်ရာများနှင့် ပတ်သက်သည့် အချက်အလက်များကို ကြည့်ပါ)

၀၁-၂၂၈ ၆၆၅ ၊ ၀၉-၇၃၁ ၅၅ ၇၃၁ အမှတ်-၄၆ အာဆီ-၆
၀၉-၇၃၁ ၇၇ ၇၃၁ ၊ ၀၉-၅၁ ၇၄ ၂၂၆ နံသာလမ်းအထပ်မြို့နယ်

web site : www.baydathukhuma.com ရန်ကုန်မြို့

လှဝေနေ ကျွန်တော်ဟာ ငယ်သူငယ်ချင်းတွေပါ။ ဒီကောင်က အရက်သမား၊ ဖဲသမား၊ ကြက်သမားတွေနဲ့ ပေါင်းပြီး ရှုပ်ရှုပ်ပွေ့ပွေ့နေတတ်တာက လွဲပြီး ကျွန်တော်ကိုတော့ အတော်လေး ခင်မင်ရှာပါတယ်။ ကျောင်းသားဘဝက ရွာကနေ တောင်စွန်းကို နှစ်ယောက် အတူ ကျောင်းတက်ခဲ့ကြတာပါ။ ဒါပေမဲ့ သူက ကိုးတန်းနှစ်ခါကျပြီး ကျောင်းထွက်သွားရတယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ ဆယ်တန်းအောင်ပြီး မော်လမြိုင်က အခေါ်ရဲ့ ပန်းတိမ်ဖိုလုပ်ငန်းမှာ ဝင်လုပ်ရင်း ပညာဆက်သင်ဖြစ်တယ်။ မကြာခင် သူလည်း အိမ်ထောင်ကျသွားပြီး နောက် အနေဝေးသွားကြတယ်ဆိုရမည်။

အနေဝေးတယ်ဆို ပေမယ့် တစ်လတစ်ခါ ရွာပြန်လာတိုင်း နှစ်ယောက်သား ပြန်ဆုံကြပြီး သောက်ကြစားကြနဲ့ အတွဲမပျက်ခဲ့ကြပါဘူး။ လှဝေဟာ ဘာအလုပ်မှမယ်မယ်ရရ မရှိဘဲ အရက်ဝိုင်း၊ ကြက်ဝိုင်း၊ ဖဲဝိုင်းတွေမှာပဲ အချိန်ကုန်လေ့ရှိသူပါ။ နွေအခါ အန်ဂလုံသမားတွေနဲ့ ပေါင်းပြီး အာဝါဒေး

လိုက်တယ်။ အာဝါဒေးတစ်ရာသီ ကုန်ရင် သူ့အတွက် တစ်မိုးတွင်း ထိုင်စားလို့ရအောင် ခိုင်တယ်။ သူ့မိန်းမ သန်းလှကတော့ အိမ်မှာပဲ ဖျာလေး ဘာလေး ယက်၊ ခမောက်ချုပ်တတ်တော့ ငပိဖို့၊ ဆီဖို့လေး ရတာပေါ့။

ကျွန်တော် ရွာကို ပြန်လာတိုင်း ဘူတာကို လှဝေလာကြုံနေကျ။ ရထားပေါ်က ဆင်းတာနဲ့ ရွာကို တန်းပြန်ကြတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဘူတာရုံက နန်းယုစားသောက်ဆိုင်ကို နှစ်ယောက်သား ချီတက်ကြပြီး တစ်ခွက် တစ်ဖလားမော့ကြပြီးမှ ရွာကိုပြန်ရောက်တယ်။

“ဝေါ...ဝေါ...ဝုန်းဝုန်း... ကိုမ်း...ဂျလိမ်း”
 နားစည်ထဲကို တိုးဝင်လာတဲ့ ဆူညံသံတွေကြောင့် လှဝေအကြောင်း တွေးရင်း မေးခနဲ အိပ်ပျော်သွားရာက မျက်လုံးတွေကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့ ခရီးသည်တွေတောင် အထုပ်အပိုးတွေ သိမ်းဆည်းပြီး နေရာက ထကုန်ကြပြီ။

ရထားပြတင်းပေါက်ကနေ အပြင်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်မိမှ ကျွန်တော် လိုက်ပါလာတဲ့ အမှတ် (၉၀) အစုန်လွန်းယူ ရထားကြီးဟာ သဲဖြူချောင်းတံတားကို ဆူညံစွာ ဖြတ်သန်းနေမှန်း သိလိုက်ရတဲ့အတွက်...

“ဘူတာကိုတောင် ဝင်တော့မှာပါလား” ဟု ရေရတ်လိုက်ကာ ထိုင်ရာမှ ထလိုက်သည်။ တံတားကို ကျော်ပြီးနောက် ရထားသည် တဖြည်းဖြည်း အရှိန်လျှော့ချလိုက်ပါသည်။

“ညနေ (၆) နာရီတောင် ထိုးတော့မှာပါလား။ ငါတော့ ရွာအပြန်လမ်းမှာတင် မိုးချုပ်တော့မှာပဲ။ ဘူတာမှာ လှဝေ စောင့်နေမှာပါလေ”

ရထားက ဘူတာကို ဝင်နေပြီဖြစ်တာကြောင့် အဆင်းအတက် အပေါက်ဝကို ထိုးသွားလိုက်သည်။ ခါတိုင်းဆို ညနေ သုံးနာရီခွဲ ဘူတာကို ပုံမှန်ဝင်နေကျ ဒီနေ့တော့ ပေါင်၊ သထုံ နှင့်မုလဲတောတွေမှာ မောင်းခိုပစ္စည်း တွေ ချာဖွေနေတဲ့ အတွက် ဘူတာကို နှစ်နာရီခွဲလောက် နောက်ကျပြီးမှ ဝင်လာသည်။ ရထားပေါ်က ဆင်းတာနဲ့

လှဝေကို လူအုပ်ကြားမှာ ကျီးကန်း
တောင်းမှောက် ရှာရသည်။

“ဒီကောင် ခရီးများလွန်နေ
သလား မသိဘူး။ အဲဒါမှ ဒုက္ခ၊ မိုးက
လည်း ချုပ်၊ အဖော်လည်း မရှိ၊ ငါ
တစ်ယောက်တည်း ရော်ဘာတောကို
ဖြတ်ရတော့မယ်” ဟု တွေးရင်း ဝေါ
လာနဲ့ စောင့်နေပေမယ့် လှဝေကို
အရိပ်အယောင်ပင် မတွေ့၊ ဒီလိုပဲ
ထိုင်နေလို့တော့ ရွာပြန်ရောက်မည်
မဟုတ်။ လူပင် အတော်ရှင်းနေပြီ။
ရှေးဆိုင်တွေတောင် သိမ်းနေကြပါပြီ။
“လသာတာပဲလေ၊ မထူးပါဘူး၊ ကိုယ့်
ဟာကိုယ် အချိန်ရှိတုန်း လစ်မှ”

ရွာကို သွားမယ့်လမ်းက
ဘူတာအနောက်ဘက် ကေသဝတီ
ရပ်ကွက်ကို ဖြတ်ရမည်။ ရပ်ကွက်ထဲ
က အိမ်တွေတောင် မီးတိုင်တွေ ထွန်း
ညှိထားပြီးပြီ။ ခါတိုင်းဆို မပျက်မကွက
လာကြိုလေရုံတုဲ လှဝေတစ်ယောက်
ဒီတစ်ခေါက် ဘာဖြစ်လို့ လာမကြိုသလဲ
ဆိုတာ ကျွန်တော် စဉ်းစား၍မရ။
လဆန်းရက် လကွေးကွေးလေးရဲ့
အလင်းရောင်ကို အားကိုးပြီး လျှောက်

လာလိုက်တာ ရပ်ကွက်အစွန်က ရိုး
ချောင်းလေးနားကို ရောက်လာခဲ့တယ်။
ရိုးချောင်းလေးရဲ့တစ်ဖက် လယ်ကွက်
လေး ငါးကွက်ကျော်တာနဲ့ ရော်ဘာ
တောစပ်ကို ရောက်မယ်။ ရိုးချောင်းလေး
ကို ကူးဖို့ သစ်သားတံတားလေး ရှိပါ
တယ်။ ကျွန်တော် တံတားထိပ်ရောက်
တော့ တံတားရဲ့ တစ်ဖက်ထိပ်မှာ ရုပ်
အင်္ကျီလက်တို ကျေးနှစ်ကောင်ကွက်
ကို ဝတ်ထားတဲ့ လူတစ်ယောက်
တံတားထိပ်မှာ ပိတ်ပြီး ရပ်နေတာကို
တွေ့ရတဲ့အတွက် ရုတ်တရက် ကြက်သီး

မွေးသင်းတွေထဲပြီး လန့်ဖွပ်သွားမိတယ်။
အသေအချာကြည့်လိုက်တော့မှ...

“ဟာ...လှဝေပါလား၊ ဘူတာ
မှာ ငါ မင်းကို ရှာကြည့်သေးတယ်။
ရှာမတွေ့တာနဲ့ ငါ တစ်ယောက်တည်း
ထွက်လာခဲ့တာ။ ရထားဆိုက်တာ ကြာ
ပြီကွ။ မင်းက ဘယ်မှာသဝေထိုးနေလို့
ခုမှ ရောက်ရတာလဲ”

လှဝေကို လက်ထဲက အထုပ်
လှမ်းပေးလိုက်ပြီး ကျွန်တော်က ဗျစ်
တောက် ဗျစ်တောက် ပြောနေတာ
တောင် သူက အေးတိအေးစက်လုပ်နေ
သည်။ ခါတိုင်း သူ ဒီလိုမဟုတ်။ တွေ့
တာနဲ့ ဝမ်းသာအယ်လည်းနဲ့ ရွာက
အကြောင်းတွေကို စကားဖောင်ဖွဲ့ပြီး
ကရားရေလွှတ် ပြောတတ်တဲ့ကောင်
သူမျက်နှာကို ကြည့်ပြန်တော့ ပိုးဟပ်
ဖြူလို့ ဖြူပတ်ဖြူရောင်နဲ့ သွေးဆုပ်နေတဲ့
မျက်နှာနဲ့ ညှိုးငယ်နေသယောင်ယောင်။

“ဟေ့ကောင်...ဘာငိုနေ
တာလဲ၊ မင်းသောက်ခွက်က ယောက္ခမ
အိမ်က နှင်ချလို့ ဆင်းလာရတဲ့မျက်နှာ

နဲ့။ လာ...သွားစို့။

လှဝေအထုပ်ကို ထမ်းရင်း
နောက်က ဝိုက်ဝိုက်နဲ့ လိုက်လာသည်။
ရော်ဘာတောစပ်ရောက်တော့မှ...

“ငါ ဒီတံတားထိပ်ကို ရောက်
တာ ကြာပြီကွ” ဟု ပြန်ပြောသည်။

“ဟေ...ဒါတောင် မင်းက
ဘာဖြစ်လို့ ဘူတာကို လိုက်မလာရ
တာလဲကွ”

“သဲဖြူချောင်းတံတားကို ရထား
ဖြတ်တဲ့အသံကြားတော့ ဒီနေ့ မင်း
လာမယ့်နေ့ဆိုတာ သတိရပြီး ငါ ထွက်
လာတာပဲကွ။ ဒီတံတားထိပ်ရောက်
တော့ ရွာထဲက ကောင်တွေ ငါ့ကို ရွာ
ထဲ ပေးမဝင်ကြလို့ကွ”

သူစကားကြောင့် ကျွန်တော်
ပင် အနည်းငယ် စိတ်တိုမိသည်။

“ကေန္တ အဲဒီရပ်ကွက်ထဲက ဖဲ
ဝိုင်းမှာ မင်း ပြဿနာရှာခဲ့တယ်နဲ့ တူ
တယ်။ မင်းကွာ ပြဿနာကို မီးခွက်
ထွန်းပြီး မရှာပါနဲ့ကွ။ ကိုယ့်အတွက်
နယ်ကျဉ်းပါတယ်”

လှဝေ နှုတ်ဆိတ်နေသည်။
နှစ်ယောက်သား တောင်ကုန်းလေး

အတိုင်း တက်လာရင်း ကုန်းထိပ်
မရောက်ခင် လှဝေက...

“နန်းယုဆိုင်မှာ မင်း ဝင်ချခဲ့
သေးလား” ဟု မေးလိုက်သည်။

“ရထားနောက်ကျလို့ မိုးချွပ်
ရတဲ့အထဲ မင်းက မလာတော့ ငါ
တစ်ယောက်တည်း ဘယ်လိုလုပ်ချလို့
ရမှာလဲ။ ရွာရောက်မှ မင်းနဲ့အတူ ချ
မယ်ဆိုပြီး တစ်ယောက်တည်း ထွက်
လာခဲ့တာကွ”

“ငါတော့ ချချင်နေပြီကွ။
မသောက်ရတာ လေးငါးရက်ရှိပြီ”

“အို...မပူပါနဲ့ကွ။ သောက်
ရမှာပေါ့။ ငါ မန္တလေးရပ်တစ်လုံး ဝယ်
လာတယ်ကွ။ ပြီးတော့ မင်းအတွက်
တက်ထရက်ပုဆိုးတစ်ထည်နဲ့ မင်းမိန်းမ
အတွက် ပါတိတ်ဝမ်းဆက်တစ်ကွင်း
အပြင် နှင်းပုလဲဘူတာက ရွှေမျက်မှန်
ထမင်းပေါင်းတောင် နှစ်ထုပ်ပါသေး
တယ်”

ကျွန်တော်စကားကြောင့် လှဝေ
၏ မျက်နှာ ဝင်းပသွားသည်။

“ဟား...အတော်ပဲ။ ငါ ဆာ
နေပြီကွ။ ထမင်းလည်း မစားရတာ

လေးငါးရက်တောင် ရှိပြီ”

လှဝေက ပြောပြောဆိုဆိုနဲ့
ထိုင်ချလိုက်ပြီး အထုပ်ထဲမှ ထမင်း
ထုပ်နဲ့ အရက်ပုလင်းကို ဆွဲထုတ်ကာ
ထမင်းထုပ်ကို ဖြေလိုက်သည်။

“ငတ်ကြီးကျမနေနဲ့ ဟကောင်
ရ။ ညကြီးမင်းကြီး တောထဲမှာ မစား
ကောင်း မသောက်ကောင်း။ အိမ်ကျမှ
စားစမ်းပါကွာ”

ကျွန်တော်က လှငွေ လက်ထဲ
မှ အထုပ်ကို ဆွဲလှတော့ လှငွေ
ထမင်းထုပ်ကို လက်ကမလွှတ်ဘဲ ပလုပ်
ပလောင်းစားရင်း...

“ဖယ်စမ်းပါကွ။ ငါ ဆာလွန်း
လို့ပါ”

“ဆာရင် အိမ်ရောက်မှ စား
ပေါ့ကွ။ ဒီကုန်းဆင်းတာနဲ့ ရွာထဲ
ရောက်မယ်”

“ငါ ရွာထဲကို ဝင်လို့မရလို့ပေါ့
ကွ။ အဲဒါကြောင့် ငါ ထမင်းငတ်နေရ
တာ လေးငါးရက်တောင် ရှိပြီ”

“မင်းကတော့ ပြဿနာကောင်
ပဲ။ ဟိုကလည်း လက်မခံ။ ဒီကလည်း
ခက်မခံနဲ့ တောထဲမှာ ပုန်းနေရအောင်

ဝရမ်းပြေးကျနေတာပဲ”

“အေး...ဟုတ်တယ်။ ရဲက
လည်း ငါ့ကို လိုက်နေတယ်”

“မင်း ဘာတွေလျှောက်လုပ်
နေတာလဲ လုဝေ။ ငါ့ကို ပြောစမ်းပါဦး။
ငါ ကူညီလိုရင် မင်းကို ကူညီနိုင်တာ
ပေါ့”

“ပြောပါ့မယ်ကွာ။ ထမင်းတော့
ဖြောင့်အောင် စားပါရစေဦး”

“ကဲကဲ...ဒါဆိုလည်း မျှတော်
မှုပါတော့”

ကျွန်တော် စိတ်ပေါက်ပေါက်
နဲ့ပြောပြီး ရော်ဘာပင်တစ်ပင်ရင်းမှာ
ထိုင်လိုက်တယ်။ လုဝေတစ်ယောက်
ပြဿနာပေါင်း သောင်းခြောက်ထောင်
နှင့် ရင်ဆိုင်နေရမည်ဟု ထင်သည်။
သူများနှင့် ရန်ဖြစ်တာ မဟုတ်လျှင်
အကြွေးပြဿနာဖြစ်နိုင်သည်။ လုဝေကို
ကျွန်တော် နားမလည်နိုင်စွာ ကြည့်ရင်း
စီးကရက်တစ်လိပ်ကို မီးညှို့ ဖွာရိုက်
လိုက်သည်။ လုဝေကတော့ ထမင်းထုပ်
ကို နှစ်ထုပ်ပေါင်းစားပြီး အရက်ပုလင်း
ကို ဖွင့်ကာ တဝှတ်ဝှတ် မော့သောက်
နေလေသည်။

xxx

“ကြမ်းလှချည်လား လုဝေရာ။
နည်းနည်းပါးပါး တင်မြှောက်ပြီး စားမှ
ပေါ့”

“အို... ငါက ဘယ်သူ့ကို
တင်မြှောက်စရာလိုလိုလည်း ကိုယ့်ဟာ
နဲ့ ကိုယ်တောင် မဝဘူး”

“တောက် . . . အဲဒါကြောင့်
မင်း ဝရမ်းပြေးဖြစ်နေတာပေါ့။ အစား
အသောက်စားတာ စည်းမရှိ ကမ်းမရှိ

နဲ့”

လုဝေက လက်ကို ထမင်းထုပ်
သည့် သတင်းစာစက္ကူဖြင့် သုတ်ပြီး
လက်လေးလုံးခန့်သာ ကျန်တော့သော
အရက်ပုလင်းကို မော့ပြီး လက်ကျန်ကို
အပြတ်ရှင်းလိုက်လေသည်။

“မင်း လူမှုဟုတ်ရဲ့လားလုဝေ
ရယ်”

ကျွန်တော် တအံ့တဩနဲ့ မေး
လိုက်သည်။ လုဝေက ပြုံးပြီးပြီးလုပ်
ရင်း...

“ဟဲ...ဟဲ...ဟဲ...”

လူမဟုတ်ရင် နတ်ပေါ့ကွာ”

ဟု ဖြေရင်း ထိုင်ရာမှထကာ
ဆေးလိပ်တစ်ထုပ် တောင်းသောက်ကာ
ဖွာရိုက်လိုက်ပြီး...

“အရသာရှိလိုက်တာကွာ။
ကျေနူးတင်တယ် ကျော်စွာရေ”

“ကွမ်းယာလေးပါ ရရင် ပို
မကောင်းဘူးလား လုဝေ”

ဟု ကျွန်တော်က အမြင်
ကပ်ကပ်နဲ့ ပြောလိုက်တော့...

“အဟီး...ရရင် ပိုကောင်း
တာပေါ့ကွာ”

ပြောသာပြောလိုက်သည်။ ဒီလို ဆိုတော့ လူဝေကို ကျွန်တော် သနား မိသလိုလို။ သူ့အမျှ တောထဲမှာ လေး ငါးရက် ပုန်းနေရတယ်ဆိုတော့ ဆာ လောင်မွတ်သိပ်နေရှာမည်ဟု တွေးမိ သည်။ နှစ်ဦးသား လျှောက်လာကြရင်း ရွာအဝင် အင်းမြတ်တံတားထိပ်ကို ရောက်လာကြသည်။ ရွာအဝင်ရှိ အင်း ကို မီးရထားသံလမ်းများကို အသုံးပြု၍ ကြီးတံတားဖြင့် ဖြတ်ရသည်။ အင်း ကို အပေါက်အဝိုင်းများပါသော တိုင်ကီ အဖုံးပြုလုပ်သည့် သံပြားများဖြင့် ခင်း ထားပြီး တံတားတစ်ဖက်တစ်ချက်ထိပ် တွင် ဈာန်ကွေရပ်တစ်လုံးစီ ဆောက် ထားသည်။

“ကဲ...ရောက်ပြီ။ မင်း ပြန် တော့။ ငါ မလိုက်တော့ဘူး”

“လိုက်ခဲ့ပါကွာ။ ငါ တာဝန်ယူ ပါတယ်။ မင်းကို မှဲတစ်ပေါက်မစွန်းစေ ရဘူး။ မင်း ဘာဖြစ်ခဲ့သလဲဆိုတာသာ ငါ့ကို ပြောပြ။ ဒါမှ ငါ မင်းကို ကူညီနိုင် မှာပါ။ မင်း ငါ့ကိုတောင် မယုံဘူးလား လူဝေရာ”

“ယုံပါတယ် ကျော်စွာ။ ယုံလို့

လည်း မင်းလာမယ့်ရက်ကို စောင့်ပြီး ထွက်တွေ့ရတာပေါ့။ ငါ့ကို ဒီဘဝက လွတ်အောင် ကူညီမယ့်သူ မင်းပဲ ရှိ တယ်။ ငါ့အဖြစ်ကို မနက်ဖြန်မှ ငါ မင်းကို ပြောပြပါ့မယ်။ မနက်ဖြန် နေဝင် ရီတရောအချိန် ငါ့ဆီလာခဲ့။ မနက်ပိုင်း မလာနဲ့။ ရော်ဘာတောထဲမှာ အစီးခြစ် တဲ့သူတွေရှိတယ်။ လူတွေမှာ စိုးရ တယ်”

“အေး...ကောင်းပြီ။ ဒါဆို ငါ ဘယ်ကိုလာခဲ့ရမလဲ”

“ဟိုတောင်ဘက်အစပ် ရေဆင်း မြောင်းနားက ချုံပုတ်နားကို လာခဲ့။ ငါ စောင့်နေမယ်။ မင်းလာရင် ငါ့အတွက် ထမင်းထုပ်နဲ့ အရက်တစ်ပုလင်းလောက် တော့ ယူခဲ့ပေးပါကွာ”

“ကဲ...ဒါဆို ငါ ရွာထဲဝင် တော့မယ်။ မနက်ဖြန် မင်း ဆက်ဆက် စောင့်နေပါ လူဝေ။ ပြီးတော့ ဟိုဒီ လျှောက်မသွားနေနဲ့ဦး။ တရားဥပဒေနဲ့ အညီ ရင်ဆိုင်ဖို့ ကြိုးစားပါကွာ”

လူဝေ ခေါင်းညိတ်ကာ ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားပြီး ရော်ဘာတောထဲသို့ ဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ်သွားသည်။

ကျွန်တော်လည်း ရွာထဲသို့ တံတားပေါ် မှ ဖြတ်လျှောက်ကာ ဝင်လာရင်း ရွာ ရောက်လျှင် လူကြီးတွေနဲ့တိုင်ပင်ပြီး လူဝေကို ဥပဒေအရ ရင်ဆိုင်ဖြေရှင်း နိုင်ဖို့ စည်းရုံးသိမ်းသွင်းရမည်ဟု တွေးမိ လေသည်။

“ဟိတ် . . . ဘယ်သူလဲက။

လက်မြှောက်ပြီး ရပ်နေလိုက်စမ်း”

“ဂျုလောက် . . . ဂျောက် . . .

ဂျောက်”

အမိန့်ပေးသံနှင့်အတူ ရိုင်ဖယ် သေနတ်မောင်းတင်သံတွေကြောင့် ကျွန်တော် ရပ်လိုက်သည်။ ဒါ ကျွန် တော်တို့ ရွာသားပြည်သူစစ်အဖွဲ့ဝင် မောင်တင်အုန်း၏ အသံဆိုတာ ကျွန် တော် သိသည်။

“မောင်တင်အုန်းရေ . . . ငါ့ပါ ကွ။ ကျော်စွာပါ”

ကျွန်တော် အသံကြောင့် လက်နှိပ်ဓာတ်မီးရောင်တွေ ဖြာကျလာ သည်။

“ဟာ . . . ကျော်စွာ။ မင်းနယ်

ကွာ။ မိုးချုပ်လှချည်လား။ တော်သေး
တာပေါ့။ ငါ ဖစ်ထည့်လိုက်ရ သေတော့
မှာ”

“အဲမယ်လေးကွာ...ကြောက်
ပါတယ်ဆိုမှ မုဆိုးမအိမ်က မီးပြောင်း
ကြီး တကားကားနဲ့ မခြိမ်းခြောက်ပါနဲ့။
မိုးချုပ်ဆို ရထားက ခုမှ ဆိုက်တာကိုး
ကွာ”

ကျွန်တော်စကားကြောင့် ကင်း
တဲမှာရှိတဲ့သူအားလုံး ရယ်မောလိုက်ကြ
သည်။ ပြောပြောဆိုဆိုနဲ့ ကျွန်တော်
လည်း ရင်ကွဲရယ်သို့ ဝင်ထိုင်လိုက်
သည်။

“မင်းတစ်ယောက်တည်းလား
ကွာ”

“လှဝေပါတယ်ကွာ။ သူ ငါ့ကို
တံတားထိပ်အထိ လိုက်ပို့ပေးတယ်”

“ဘာ...လှဝေ...ဟုတ်လား။
ဒီကောင် အခု ဘယ်မှာလဲ။ သူ့ကို
ရဲကလည်း အဲလိုရှိနေတယ်ကွာ။ သူ
ကြောင့် တို့မှာ ညတိုင်း ကင်းတွေ
စောင့်နေရတယ်ကွာ”

“သူ ရွာထဲဝင်လို့ မရဘူးလို့
ငါ့ကို ပြောတယ်ကွာ။ ဒါနဲ့ သူက ဘာ

တွေ လုပ်ခဲ့လို့လဲကွာ”
“မင်းသိတဲ့အတိုင်း ဒီကောင်
က ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက်နဲ့ကွာ။ တလော
က သရက်ကုန်းရွာကို တိုက်တဲ့အခါ
အဖွဲ့ထဲမှာ ဒီကောင်ပါတယ်လို့ သတင်း
ရတယ်။ ဒီကောင်ကို မိရင် ကျန်တဲ့
ကောင်တွေ အကုန်ပေါ့မှာ။ အဲဒါကြောင့်
ရဲက သူ့ကို ရှာနေတယ်။ ဒါဆို ဒီကောင်
ဒီနားမှာတင်ရှိနေမှာ”

“ဒီကောင် ခိုနေတဲ့နေရာ ငါ့ကို
တော့ ပြောသွားတယ်ကွာ။ ငါကတော့

ဒီကောင်ကို ဥပဒေကို ရင်ဆိုင်ဖို့ ဖျောင်း
ချရမှာပဲကွာ”

ထိုစဉ် တံတားတစ်ဖက်ထိပ်
မှ လူတစ်စုက တံတားကို ဖြတ်မည့်
အကြောင်း သတင်းပို့သဖြင့်...

“ဦးလေးသောင်းစိန် တောင်
စွန်းခန်းက ဗိုလ်လေးတို့အဖွဲ့ ဒီဘက်
ကို ကူးလာမလို့တဲ့”

ဟု ရွာသူကြီး ဦးသောင်းစိန်
ကို မောင်တင်အုန်းက သတင်းပို့လိုက်
သည်။

“အေး...လာခဲ့လို့ ပြောလိုက်
ကွာ”

မကြာခင် တောင်စွန်း ရဲစခန်းမှ
ခရဲအုပ်မင်းဝေနှင့် အဖွဲ့ ရောက်လာသည်။

“ဘာသတင်းထူးသေးလဲ
ဦးသောင်းစိန်”

ဦးသောင်းစိန်က ကျွန်တော်
လှဝေတဲ့ တွေ့တဲ့အကြောင်းကို ပြန်
ပြောပြလိုက်သည်။

“ဟင်...ဒါဆို ဒီကောင် ဒီနား
မှာပဲ ခိုနေမှာပဲ။ သူ့နေရာရော သိလား။
မနက်ကလည်း ဈေးသည်တစ်ယောက်
ဆီက မုန့်ဝယ် ပိုက်ဆံမပေးဘဲ တော

ထဲ ဝင်ပြေးသွားတယ်လို့ ဈေးသည်ဆီ
က သတင်းရထားတယ်”

“ဒါဆို ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့တွေ
ပူးပေါင်းပြီး တောထဲဝင်မွေ့လိုက်ရင်
မကောင်းဘူးလား”

“ဒီလိုပဲလုပ်ရမှာပဲ။ လာဗျာ..
ကိုကျော်စွာပါ လိုက်ခဲ့။ ခင်ဗျား
သူငယ်ချင်းကို ဝိုင်းရောင်းဖူးပေးပါဦးဗျာ”

xxx

လှဝေ ပုန်းအောင်းရာနေရာ
အနီးသို့ ရောက်တော့ ခုရဲအုပ်မင်းဝေ
က အဖွဲ့အားလုံးကို ထိုနေရာကို ဝိုင်း
ထားစေပြီး ကျွန်တော့်အား...

“ကဲ...ကိုကျော်စွာ ခင်ဗျား
သူငယ်ချင်းကို ခေါ်လိုက်တော့”

ဟု လေသံဖြင့် ကပ်ပြောလိုက်
သဖြင့်...

“လှဝေရေ...မင်း ဘယ်မှာ
လဲ။ ငါ အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စ တိုင်ပင်စရာ
ရှိလို့ ခဏ ထွက်လာပါဦး”

ဟု သုံးလေးကြိမ်မျှ အော်ခေါ်
သော်လည်း လှဝေထံမှ ပြန်လည်တုံ့ပြန်
မှုမရှိသဖြင့် တဖြည်းဖြည်း ချုံ့ပုတ်နား

သို့ တိုးကာ ဝိုင်းထားလိုက်ကြသည်။
ထို့နောက် အားလုံး၏ လက်နှိပ်ဓာတ်မီး
များက လှဝေပုန်းအောင်းရာ ချုံ့ပုတ်
အပေါ် ဖြာကျလာသည်။

“ဟာ...ဟိုမှာ ခြေထောက်
နှစ်ချောင်းထွက်နေပါလား”

မောင်တင်အုန်းက ခြေထောက်
အနားသို့ တိုးသွားပြီး ခြေထောက်ကို
မရဲတရဲကိုင်ကာ ဆွဲထုတ်လိုက်တော့
ထောင်းခဲနဲ့ထွက်လာသော အပုပ်နဲ့ နှင့်
အတူ ပုပ်ပူနေသော လှသေအလောင်း
တစ်လောင်း။

“ဟင်...ဒါ လှဝေရဲအလောင်း
ပါလား”

လှဝေသည် ကျွန်တော် တွေ
ခဲ့သည့်အတိုင်း ကျေးနှစ်ကောင်ကွက်
အင်္ကျီလက်တို့ကို ဝတ်ဆင်ထားပြီး
ဝမ်းဗိုက်နှင့် ရင်ဘတ်တွင် ထိုးသွင်း
ဒဏ်ရာနှစ်ချက်နှင့် သေဆုံးနေလေပြီ။

“မင်းပြောတော့ လှဝေနဲ့ မင်း
တွေခဲ့တယ်ဆို”

အားလုံးက ကျွန်တော့်ကို
ဝိုင်းကြည့်လိုက်ကြသည်။ ကျွန်တော်
ကိုယ်တိုင်ကပင် ဘာမှပြန်မပြောနိုင်ဘဲ

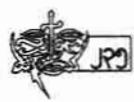
ကြက်သေသေနဲ့မိသည်။
ခုရဲအုပ်မင်းဝေက စိတ်အိုက်
သွားဟန်ဖြင့် ခေါင်းကို တဖျင်းဖျင်းကုတ်
လိုက်ပြီး...

“အမှုက အားပြုမှုအပြင် လူ
သတ်မှုပါတစ်မှု ထပ်တိုးလာပြန်ပြီ။
လှဝေပါ အသတ်ခံရတော့ တရားခံမိ
ဖို့ လမ်းစပျောက်သွားပြန်ပြီပေါ့။ ကျွန်ုပ်
လောကြီးသွားတယ်ဗျာ။ ကိုကျော်စွာနဲ့
တွေ့ခဲ့တာ လှဝေရဲ့ တစ္ဆေဘဝမှန်း
စောစောက သိခဲ့ရင် မနက်ဖြန်မှ သူတို့
နှစ်ယောက် အေးအေးဆေးဆေး ပေး
တွေ့လိုက်ရင် အဖြစ်မှန်ပေါ်လာမှာဗျ”

ဟု ညည်းညူလိုက်လေသည်။

xxx

ထိုညက လှဝေနဲ့ တွေ့ခဲ့ရပုံ
ကို ပြန်တွေးရင်း ကြက်သီးမွေ့ညင်းများ
ထကာ တစ်ညလုံးအိပ်မပျော်ခဲ့။ မနက်
ကျမှပင် ခုရဲအုပ်မင်းဝေနှင့်အဖွဲ့ရောက်
လာကာ အလောင်းကို သင်္ဂြိုဟ်ခွင့်ပြု
သဖြင့် အလောင်းကို သင်္ဂြိုဟ်ရသည်။
အလောင်းကို သင်္ဂြိုဟ်နေကြစဉ်
ကျွန်တော်က ခုရဲအုပ်မင်းဝေအား...

“ကျွန်တော်တော့ ညက
ကြောက်ကြောက်နဲ့ တစ်ညလုံး မအိပ်
ခဲ့ရပါဘူး ဗိုလ်လေးရာ” ဟု ပြော
လိုက်တော့...

“ခင်ဗျား အိပ်မရတာက တော်
တော်ရယ်။ ကျုပ်က စခန်းမှူးကို
သတင်းပို့ရ တရားခံတွေ အချိန်မီ ဖမ်း
ဖို့ ပြင်ဆင်ရတာနဲ့ တစ်ညလုံး မအိပ်
ရပါဘူးဗျာ”

“ဗျာ...တရားခံတွေ ဘယ်လို
သတင်းရလိုက်လဲ ဗိုလ်လေးရ”

“ဒီလိုဗျာ...ညက စခန်းမှူးကို
သတင်းပို့တော့ ပထမတော့ တရားခံ
တွေရဲ့ သဲလွန်စကွင်းဆက်ပျောက်နေ
လို့ စခန်းမှူးလည်း စိတ်ဓာတ်ကျသွား
တယ်။ ဒါပေမဲ့ စခန်းမှူးက သေသူရဲ့
ဝိညာဉ်က တရားခံကို ပြန်ဖော်ထုတ်
လို့ တရားခံတွေကို ဖမ်းမိတဲ့ဖြစ်စဉ်မျိုး
ကြုံဖူးတယ်။ တို့လည်း စမ်းသပ်ကြည့်
ဟာပေါ့ဆိုပြီး ညတွင်းချင်း ဆရာကြီး
တစ်ဦးအိမ်ကို သွားပြီး အကူအညီ
တောင်းခဲ့တယ်”

“ဆရာကြီးက ဘယ်လိုလုပ်ပေး
လိုက်သလဲဗျာ”

“ဆရာကြီးက တောစောင့်
နတ်၊ တောင်စောင့်နတ်၊ မြို့စောင့်နတ်
တွေကို တိုင်တယ်ပြီး သေသူရဲ့ဝိညာဉ်
ကို ခေါ်မေးပြီး တစ်ဆင့်ပြန်ပြောပြတာ
ပေါ့”

“ဘယ်လိုပြောသလဲ ဗိုလ်လေး
ရ”

“ဒီလိုဗျာ... အဲဒီနေ့က လှဝေ
ဖဲအတော်ရှုံးတယ်။ စိတ်ညစ်ညစ်နဲ့
အိမ်အပြန်မှာ ကတိုက်ကြီးရွာက
အောင်မောင်။ သံခဲနဲ့ အင်ကြင်းချိုင့်က
သိန်းဟံ၊ မဲကြီးတို့နဲ့ ဆုံတယ်။ အရက်
အတူတူသောက်ရင်း သူတို့က ဆွယ်
တာနဲ့ သရက်ကုန်းမှာ ဓားပြသွားတိုက်
ကြတယ်။ ပစ္စည်းအတော်ရလိုက်ကြ
တယ်”

အပြန် ရော်ဘာခြံထဲရောက်
တော့ ဝေစုခွဲကြတယ်။ အောင်မောင်
က သူ့ကို ဆွဲကြိုးတစ်ကုံးပေးတယ်။
သူက ဝေစုနည်းလို အညီအမျှပေးဖို့
တောင်းရာကနေစကားများပြီး အောင်
မောင် သံခဲနဲ့ သိန်းဟန်တို့က သူ့ကို
ချုပ်ထားပေးပြီး မဲကြီးက ဓားနဲ့ထိုးလို့
သူ သေခဲ့ရတဲ့အတွက် မကျေနပ်လို့

ခင်ဗျားပြန်လာရင် ပြောပြပြီး တရားခံ
ဖော်ထုတ်ဖို့အတွက် ခင်ဗျားကို သွား
ကြိုခဲ့တဲ့အကြောင်း ပြောပြတယ်။ အဲဒါ
နဲ့ ညတွင်းချင်း အဖွဲ့တွေခွဲပြီး တရားခံ
တွေ အမိဖမ်းနိုင်ခဲ့တာပေါ့ဗျာ”

ကျွန်တော်သူငယ်ချင်း လှဝေ
တစ်ယောက် ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက်နေလို့
သုတ်သုတ်သေခဲ့လေပြီ။ ကျွန်တော်
တွင် တာဝန်တစ်ခု ရှိသေးသည်။
သူငယ်ချင်း ဝရမ်းပြေး တစ္ဆေဘဝက
လွတ်မြောက်ပြီး ကောင်းရာသုဂတိဘုံ
ရောက်ဖို့အတွက် သူ့ကို ရည်စူးပြီး
သံဃာတော်များကို ဆွမ်းကပ်ပြီး အမျှ
ဝေခဲ့သည်။ နောက်တစ်နေ့ ကျွန်တော်
မော်လမြိုင်သို့ ပြန်ခဲ့သည်။

ထိုလမှစ၍ ကျွန်တော် ရွာကို
မပြန်ဖြစ်တော့ မကြာခင် ရွှေမြိုင်သူလေး
နဲ့ ဖူးစားမိ၍ ရွှေမြိုင်တွင်ပင် အခြေ
ကျခဲ့သည်မှာ ကြာခဲ့ပါပကော။ ကျွန်
တော်သူငယ်ချင်း ဝရမ်းပြေးတစ္ဆေ
မောင်လှဝေတစ်ယောက် ကောင်းရာ
သုဂတိလားပါစေဟု ဆုတောင်းလျက်။

သျှင်ရဲထွဋ်(တောင်စွန်း)

သိုက်နန်းရှင်တို့အမွေ

အသက်မသေဘဲ
ဘဝပြောင်းသွားခဲ့သူ

မင်းမြင့်နိုင်(ဘူးသီးတောင်)

ကျွန်ုပ်သည် စာရေးသားခြင်း အလုပ်အား ဝါသနာကြီးလှစွာဖြင့် ရေးသားနေခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်ုပ်ရေးသားခဲ့သမျှသော ဇာတ်လမ်းများမှာ ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် ကြံတွေ့ခဲ့ရသော ဖြစ်ရပ်များနှင့် ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ ကြုံတွေ့ခဲ့စားခဲ့ကြသူများ၏ ပြန်လည်ပြောပြခဲ့ကြသည့် ဖြစ်ရပ်မှန်ဇာတ်လမ်းများ ဖြစ်ပါသည်။

သို့သော်လည်း တချို့သော ဖြစ်ရပ်မှန်ဇာတ်လမ်းများမှာ စာဖတ်သူများ မယုံကြည်နိုင်ဖွယ်ရာ အဖြစ်အပျက်များဖြစ်သောကြောင့် ဖြစ်ရပ်မှန်အဖြစ်အပျက်အမှန်ပင် ဖြစ်သော်လည်း ကျွန်ုပ်အနေဖြင့် ရေးသားရန် လက်တွန့်နေမိသော အဖြစ်အပျက်များ များစွာရှိနေပါသည်။

ယခုရေးသားသည့် ဖြစ်ရပ်မှန်ဇာတ်လမ်းမှာ ကျွန်ုပ်စာရေးသူ၏ ယောက်ခမကြီးကိုယ်တိုင် ကြံတွေ့ခဲ့ရသော ဇာတ်လမ်းဖြစ်သော်လည်း ကျွန်ုပ်ရေးသားရန် ကျွန်ုပ်ရေးသားရန် လက်တွန့်နေမိသည်မှာ အကြိမ်ကြိမ်ရှိပြီ ဖြစ်ပါသည်။

တစ်ရက်သောညတွင် ကျွန်ုပ်၏

မိသားစုမှ ဗွီဒီယိုဇာတ်ကားခွေ တစ်ခွေ ငှားကြည့်ပါသည်။ ကျွန်ုပ်မှ ဇာတ်ကားခွေကဏ္ဍအား ယူ၍ကြည့်လိုက်ရာ ဇာတ်ကားအမည်က “စိတ်တန်ခိုးရှင် အမေရေယု” ဖြစ်ပါသည်။ ၎င်းဇာတ်ကားဇာတ်သိမ်းပိုင်းတွင်ပါသော လူဘဝမှ နတ်ဘဝသို့ သိကြားမင်းမှ တိုက်ရိုက်ဘဝပြောင်းပေးလိုက်သော ပြကွက်တစ်ခုကို မြင်တွေ့လိုက်ရပါသည်။ လူဘဝမှ အသက်မသေဘဲ လူစင်စစ်မှ “အမေရေယု” အဖြစ် နတ်ဘဝသို့ မြီက်ပြောင်းသွားသည့် ပြကွက်ကို ကျွန်ုပ်မြင်တွေ့လိုက်ရသည့်အတွက် ကျွန်ုပ်ယောက်ခမကြီး ပြောပြခဲ့ဖူးသော ဒီ

ဇာတ်လမ်းအား ကျွန်ုပ်ရေးသားလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

* * * *

ရခိုင်ပြည်နယ်အတွင်းတွင်ရှိသော ယမ်းချောင်းတောင်တန်းကြီး၏ တောင်စွယ်တစ်ခု၏ အနီးတွင်ရှိသော “သာယာကုန်း” ရွာကလေးသည် အိမ်ခြေ (၇၀)ခန့်ရှိသော ရွာကလေးဖြစ်သည်။ ရွာသားများမှာ လယ်ယာအလုပ်နှင့် ဥယျာဉ်ခြံ အလုပ်များ လုပ်ကိုင်ပြီး အေးချမ်းစွာ နေထိုင်စားသောက်ကြသည်။ ဗုဒ္ဓဘာသာ ရခိုင်လူမျိုးများ ဖြစ်ကြလေသည်။

မောင်မြအောင်နှင့် မဒါဦးတို့ ဇနီးမောင်နှံမှာ လူငယ်ချင်းလည်း ချစ်ကြိုက်ကြပြီး နှစ်ဖက်မိဘများကလည်း သဘောတူသဖြင့် ပေးစားကြသည့် ဇနီးမောင်နှံ ဖြစ်ကြသည်။ မဒါဦး၏ မိဘများမှာ “သာယာကုန်း” ရွာကလေးတွင် လယ်ပိုင်း၊ ယာပိုင်း ဥယျာဉ်ခြံမြေ ကေပေါင်းများစွာကို ပိုင်ဆိုင်ကြသည့် ကြေးရတတ် လူချမ်းသာများ ဖြစ်ကြလေသည်။ မဒါဦးမမွေးဖွားမီ သာမန်လူတန်းစား လက်လုပ်လက်စား ဘဝဖြင့်

ရုန်းကန်လှုပ်ရှားရင်း ဘဝကို တည်ဆောက် နေရသည့် ဘဝဖြစ်၏။ မဒါဦးကလေးမမွေးလာပြီးမှ သူတို့၏ စီးပွားရေး ဒီရေအား မယုံကြည်နိုင်စရာ တိုးတက်လာခြင်း ဖြစ်လေသည်။ “သာယာကုန်း” ရွာသားများ၏ ပါးစပ်ဖျားတွင် ပြောနေ ကြသည်က မဒါဦးမှာ သိုက်ကလာသည့် ဥစ္စာစောင့်မ လှူဝင်စားမလေး ဖြစ်ပြီး မဒါဦးလေးက ဥစ္စာပစ္စည်းများ ပေးသောကြောင့် သူ၏မိဘများ ချမ်းသာသွားကြခြင်းဖြစ်သည်ဟု ပြောကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။

မဒါဦး၏မိဘများမှာ ဦးဦးသာထွန်းနှင့် ဒေါ်ဒေါ်လှဖြူဟု ခေါ်ကြသည်။ ရွာတွင် ကြံ့ရာကျပန်း သမာအာဇီဝ အလုပ်မှန်သမျှ မရွေးဘဲ လုပ်ကိုင်ပြီး မိသားစုအား ရှာဖွေကျွေးမွေးသော ဦးဦးသာထွန်းသည် ဘာသာတရားကို လွန်စွာကိုင်ရှင်သူဖြစ်သည်။ ပထမသား ဦးလေးသာထွန်းအောင်ကို မွေးဖွားပြီး ချိန်တွင် ဒေါ်ဒေါ်လှဖြူမှာလည်း ဘာသာတရားကို အလေးထားကာ နေ့စဉ် နံနက်ပိုင်း ဘုရားရှင်အား ဆွမ်းကပ်၊ ရေချမ်းကပ်လှူခြင်း ညဗက်တွင်လည်း

ရေချမ်း၊ ဆီမီးကပ်လှူခြင်း၊ ဂုဏ်တော်ပုတီးဆိပ်ခြင်းများအား ဝတ်မပျက် ပြုလုပ်လေသည်။

သားငယ်သာထွန်းအောင် (၃) နှစ်ပြည့်ပြီး တစ်ညတွင် ဒေါ်ဒေါ်လှဖြူထူးဆန်းသော အိပ်မက်တစ်ခုအား မက်လေသည်။ အိပ်မက်ထဲတွင် ဝတ်ဖြူစင်ကြယ် ဝတ်ဆင်ထားသော အဘိုးအိုတစ်ယောက်က ဒေါ်ဒေါ်လှဖြူအား သူနှင့်လိုက်ခဲ့ရန်ခေါ်သွားပြီး တောင်ကြီးတစ်တောင်၏ အောက်တွင်ရှိသော ကျောက်ဂူကြီးတစ်လုံးထဲသို့ ခေါ်ဆောင်သွားလေ၏။ ကျောက်ဂူကြီးထဲတွင် အသက် (၂၀) အရွယ် မိန်းကလေး နှစ်ယောက်၊ ယောက်ျားလေး တစ်ယောက်တို့အား မြင်ရလေသည်။ ဝတ်ဖြူစင်ကြယ်ဝတ်အဘိုးအိုက ကျောက်ဂူကြီးအတွင်းတွင် ရှိသော ကျောက်သေတ္တာကြီးများအား ဖွင့်၍ပြရာ ရွှေ၊ ငွေ၊ ကျောက်သံပတ္တမြား အမြောက်အများကို မြင်ရလေ၏။ ပြီးလျှင် မိန်းကလေးနှစ်ယောက်အနက် မိန်းကလေး တစ်ယောက်အား လက်ညှိုးညွှန်ပြရင်း ပြောလိုက်လေသည်။

“ဒီမိန်းကလေးက ဒီသိုက်ထဲ

က အငယ်ဆုံးဖြစ်တဲ့ “ဒါဦးဖြူ” ဖြစ်တယ်။ သူက လူ့ဘဝကို သွားချင်တယ်လို့ ပူဆာလွန်းတာကြောင့် လူ့ဘဝကို ခဏလွှတ်လိုက်မယ်။ ဒါကြောင့် နင့်ကို ငါခေါ်လိုက်ရတာပဲ။ အခုနင်နဲ့ ထည့်ပေးလိုက်မယ်။ သူလူ့ဘဝကို ရောက်ရင် မပူမပင် နေထိုင်ရအောင် ငါတို့ပိုင်ဆိုင်တဲ့ ဥစ္စာပစ္စည်းကို ပေးသင့်သလောက်ပေးမယ်။ နင်တို့ သူ့ကို ကောင်းကောင်းမွန်မွန် မွေးပါပြီစုပါ။ နင်တို့လည်း ငါတို့ပေးတဲ့ ပစ္စည်းဥစ္စာတွေနဲ့ ကောင်းမှုကုသိုလ်တွေ လုပ်ပြီး ငါတို့အတွက် အမျှပေးဝေပေးပါ။ သူ့ကိုငါတို့ ခွင့်ပြုနိုင်တဲ့ သက်တမ်းအထိ ခွင့်ပြုပါမယ်။ လူ့ဘဝမှာ နေထိုင်ရမယ့် သက်တမ်းကုန်ရင် ငါတို့ သိုက်နန်းထဲကို ပြန်ခေါ်ယူမယ်။ ဒါကြောင့် အခုသူ့ကို ခေါ်သွားပေတော့ရော... ဒီပစ္စည်းကို ယူသွားပြီး သူ့ကို ကောင်းကောင်းမွန်မွန် မွေးပါ။ ကိုင်း... ခေါ်သွားတော့”

ပိတ်ဖြူစင်ကြယ် ဝတ်ဆင်ထားသော အဘိုးအိုမှ ဒေါ်ဒေါ်လှဖြူအား ပစ္စည်းတစ်ခုအား ပေးလိုက်ပြီး မိန်းကလေး၏ လက်အား ဒေါ်ဒေါ်လှဖြူလက်သို့ ကမ်းပေး

လိုက်ရာ ဒေါ်ခေါ်လှဖြူမှာ မိန်းကလေး၏ လက်အား ဆုပ်ကိုင်လိုက်မိသည်နှင့် မိန်းကလေးမှာ ဒေါ်ခေါ်လှဖြူ၏ ရင်ခွင်တွင်းသို့ တိုးဝင်လာပြီး ဒေါ်ခေါ်လှဖြူအား သူ၏ လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ဖက်လိုက်ချိန်တွင် ဒေါ်ခေါ်လှဖြူအိပ်ပျော်နေရာမှ လန့်နိုးလာခဲ့လေသည်။ အိပ်ယာမှ နိုးလာချိန်တွင် ဒေါ်ခေါ်လှဖြူ၏ ယာဘက်လက်တွင် ယဉ်းတစ်ခုကို ဆုပ်ကိုင်လျက်သား ရှိနေသဖြင့် ကြည့်လိုက်ရာ ရွှေဒဂါးပြား ဖြစ်နေသည်ကို အံ့သြဖွယ် မြင်တွေ့လိုက်ရသောကြောင့် ခင်ပွန်းဖြစ်သူ ဦးဦးသာထွန်းအားနှိုး၍ သူ၏ အိပ်မက်နှင့် လက်ထဲမှာ ဒဂါးပြားကို ပြလိုက်ရာ ဦးဦးသာထွန်းက...

“ငါတို့ကို သက်ဆိုင်ရာ ပုဂ္ဂိုလ်တွေက မစတာပဲကွဲ့၊ တကယ်လို့ မင်းအိပ်မက်ထဲကအတိုင်း သိုက်နှုန်းထဲက မိန်းကလေးငါတို့ဆီက လာတယ်ဆိုရင်လည်း ငါတို့ကောင်ကောင်းမွန်မွန်မွေ့ပြီး ပြုစု စောင့်ရှောက်ကြတာပေါ့ကွာ”

“ဟုတ်ပါတယ်လေ။ ကျုပ်မက်တဲ့ အိပ်မက်ကလည်း အမှန်ဖြစ်နေတော့ မွေးလာမယ့်ရင်သွေးလေးကို

အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် မွေးရတော့မှာပဲ ပေါ့တော်”

ဒေါ်ခေါ်လှဖြူ အိပ်မက်မက်သည့် လမှာပင် ကိုယ်ဝန်ရပြီး မမွေးဖွားမီ ဦးဦးသာထွန်း ဥယျာဉ်ခြံများတွင် အငှားလိုက် ပေါင်းမြက်ရင်းချိန်တွင် ရွှေဒဂါးပြားများ ရရှိလေ၏။ ရရှိသော ရွှေဒဂါးများအား ဗြိသိတ်တက်ပြီး ရောင်းချ၍ လယ်မြေများ ဝယ်ယူပြီး ကိုယ်တိုင် လယ်လုပ်လေသည်။ ရွာထဲတွင် ဦးဦးသာထွန်း၏ မိဘများမှ ဝယ်ပေးသည်ဟု သတင်းလွှင့်ထားလေသည်။

ကိုးလလွယ်၍ ဆယ်လပြည့်ပြီး မွေးဖွားလာသည်က သမီးမိန်းကလေး

ဖြစ်ပြီး အရည်ဖြူမွေးပြီး ချစ်စဖွယ်ကောင်းလှသောကြောင့် အိပ်မက်ထဲမှ မိန်းကလေး၏နာမည် နှစ်လုံးဖြစ်သော မဒါဦးဟူသော နာမည်အား မှည့်ခေါ်လေသည်။

မဒါဦးလေး (၂) နှစ်အရွယ်ခန့်တွင် အိမ်ခြံဝင်းအတွင်း အစ်ကိုဖြစ်သူနှင့် အတူကစားနေရင်းမှ အိမ်ခြံဝင်းအတွင်းရှိသော သရက်ပင်၏ ပင်ခြေမြေကြီးအတွင်းမှ ရွှေဒဂါးပြားများ ရရှိပြီး မိခင်ကြီးအားပေးလျှင် မိခင်ကြီးက သမီးငယ်အား ဒီအကြောင်းကို မည်သူ့ကိုမျှ မပြောရန် တားမြစ်လေသည်။

မဒါဦးမှာ ကလေးပင်ဖြစ်သော်လည်း ထိုအကြောင်းများကို လုံးဝ မပြောပေ။ ဤကဲ့သို့ ရွှေဒဂါးပြားများ ရရှိသည်မှာ တစ်ကြိမ်နှစ်ကြိမ်မဟုတ် တစ်လတစ်ကြိမ်၊ နှစ်လသုံးလတစ်ကြိမ် တစ်ခါရလျှင် နှစ်ပြား သုံးပြား ရသည်ဖြစ်လေသည်။ ထိုရွှေဒဂါးပြားများအား ဗြိတိသိတ် အလီလီခွဲ၍ လယ်များ ယာများနှင့် ဥယျာဉ်ခြံမြေများ ဝယ်ယူခြင်း၊ လယ်ယာများတွင်ခိုင်းရန် ကွဲ့၊ နွားများ ဝယ်ယူခြင်းများ ပြုလုပ်လေသည်။

ရွာဦးကျောင်းတွင်လည်း လိုအပ်နေသော သိမ်တစ်ဆောင်နှင့် ကိုးတောင်ပြည့် စေတီတော်တစ်ဆူတို့ကို ဆောက်လုပ်တည်ထား လှူဒါန်းပြီး ပစ္စည်းဆက်ပုဂ္ဂိုလ်များနှင့် သိုက်နန်းရှင်များအား အမျှပေးဝေခဲ့လေ၏။

မဒါဦးက မပြောသော်လည်း အစ်ကိုဖြစ်သော သာထွန်းအောင်က သူနှင့်ကစားဖော် ကလေးများအား သူ့ညီမလေး မဒါဦး ရွှေဒဂါးပြားများ ရရှိသည့် အကြောင်းပြောပြသည့် အတွက် ရွာသားများသိရှိသွားကြခြင်း ဖြစ်လေ၏။

မဒါဦး အသက် (၁၅) နှစ်အရွယ် အပျိုဖော်ဝင်စ လှသွေးကြွယ်ချိန် ဖြူဝင်သောအသားအရေ ကျောရှင်းဖွံ့ထွားသည့် ခန္ဓာကိုယ်နှင့် ပြစ်မျိုးပဲ့မထင် လှရပ်သွင်ကြောင့် “သာယာကုန်း” ရွာတွင်မက အနီးပတ်ဝန်းကျင်တွင် ရှိကြသော ရွာများတွင်ပါ မဒါဦး၏ အလှသတင်းကား သင်းပျံ့နေလေသည်။

* * * * *

သာယာကုန်းရွာတွင်သာမက အနီးပတ်ဝန်းကျင် ရွာများသို့တိုင်

အလှ သတင်းသင်းပျံ့နေသော မဒါဦးအပျိုဖော်ဝင်စ ကလေးစိတ်မကုန်ချင်သေးပေ။ သူ၏စိတ်တွင် သူနှင့်ခြံချင်းကပ်လျက်ခြံမှ ငယ်စဉ်ကလေးဘဝက စ၍ ကစားဖော် ကစားဖက် သူထက် အသက် တစ်နှစ်ခန့်ကြီးသော မောင်မြအောင်အပေါ် ခင်မင်တွယ်တာစိတ်က လွန်ကဲစွာ သူ့ရင်ထဲတွင် တည်မြဲစွာ ရှိနေလေသည်။ သူ့အပေါ် အစစအရာရာသည်ခံ၍ အလိုလိုက် အကြိုက်ဆောင်ပေးလေ့ရှိသော မောင်မြအောင်အပေါ် မဒါဦး တွယ်တာမိသည်မှာ နီးစပ်မှုကြောင့်ပေလား သို့တည်းမဟုတ်...။

မဒါဦးကို မောင်မြအောင်ကလည်း တွယ်တာမှု သံယောဇဉ်ကြီးမားလှပေ၏။ ငယ်စဉ်ဘဝ ကလေးအရွယ်မှစ၍ မဒါဦးကို အလိုလိုက် အကြိုက်ဆောင်ပေးခဲ့သည်မှာ ယခု မောင်မြအောင် (၁၇)နှစ်အတွင်း ရောက်ရှိသည့်အချိန်ထိ ဖြစ်သည်။ မောင်မြအောင်မှာ မွေးချင်းညီအစ်ကို မောင်နှမများမရှိသော တစ်ဦးတည်းသော သားဖြစ်၍လည်း မဒါဦးအပေါ် ညီမအရင်းကဲ့သို့ တွယ်တာမိခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ အသက်ကလေး

ရလာ၍ လူပျိုစိတ်ကလေး ဝင်လာပြီဖြစ်သော မောင်မြအောင်မှာ မဒါဦးအပေါ် ညီမလေးလိုသာမက ချစ်သူအဖြစ် ချစ်မိလေပြီဖြစ်ကြောင်း မဒါဦးအား ဖွင့်ပြောပြလေရာ ငယ်ရွယ်စဉ်ကလေးဘဝမှစ၍ တွယ်တာမိခဲ့ရသော မောင်မြအောင်၏ အချစ်အား လက်ခံတုံ့ပြန်လိုက်သော မဒါဦး၏ တုံ့ပြန်မေတ္တာအားရရှိခဲ့သည့် မောင်မြအောင်သည် ကမ္ဘာပေါ်တွင် သူ့လောက် ကံကောင်းသူမရှိ ဒီနယ်တစ်ခွင်တွင် နာမည်ကြီးလှသော အလှတူရင်မလေး၏ အချစ်အား ပိုင်ဆိုင်ရသူ ဖိုးကံကောင်းဟု ထင်မှတ်ပျော်ရွှင် မိလေသည်။

မဒါဦးသည် သူ၏အလှအပအတွက်သာ သတင်းကြီးသည် မဟုတ်ပေ။ သူ့အပေါ်မကောင်းကြံသည့် သူတို့ရွာနှင့် တစ်ဝိုင်းခန့်ဝေးသော “မန်းကျည်းကုန်း” ရွာမှ မောင်ခင်ဆိုသူကြောင့်လည်း ပို၍သတင်းကြီးသွားခြင်း ဖြစ်လေသည်။

မိဘများအလုပ် လုပ်နေသော ဥယျာဉ်ခြံအတွင်းသို့ နံနက်စာသွားပြီးပြန်လာသော မဒါဦးသည် ဥယျာဉ်ခြံနှင့်

ရွာကြားတွင် မန်းကျည်းကုန်းရွာသား
မောင်ခင်နှင့် တွေ့ကြသည့်အခါ မောင်ခင်
အား သူ့သူငယ်ချင်းဖြစ်သော ရွှေဘော်
က...

“ဟာ...ဟေ့ကောင် မောင်ခင်
ဟိုမှာလာနေတာ ဒီရွာရဲ့ ကွမ်းတောင်
ကို ပန်းတောင်ကို အလှလေးမခါဦး
မဟုတ်လား။ မင်းအတွက် အခွင့်အရေး
ပဲကွ။ မင်း ရည်းစားစကား လိုက်ပြော
ပေတော့။ ဒီအခွင့်အရေးများ နောက်
တစ်ခါရရှိဆိုတာ မလွယ်ဘူးကွ။ သွား
ငါဒီသစ်ပင်အကွယ်က စောင့်နေမယ်”

သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ၏ ပြော
စကားကြောင့် မောင်ခင်သည် မခါဦး
လာသည့်လမ်းမှ ပိတ်ရပ်လိုက်ပြီး မခါဦး
အား...

“ဒီက ညီမလေးက မခါဦး
မဟုတ်လား။ အစ်ကိုက ဟိုဘက်ရွာက
ပါ။ ညီမလေးကို ဟိုတစ်ခါ အလှူပွဲ
လာတုန်းက မြင်ဖူးခဲ့မိတယ်။ အဲဒီ
အချိန်ကစပြီး အစ်ကိုရင်ထဲမှာ မခါဦး
ကို စွဲလန်းသွားခဲ့မိတယ်လေ။ ဒါပေမဲ့
တစ် ရွာစီကွာဝေးနေလို့ အစ်ကိုရင်ထဲ
က အချစ်ကို ဖွင့်ဟပြောဖို့ မရခဲ့ဘူး။

ဒီနေ့တော့ အစ်ကိုရင်ထဲက မခါဦးကို
ချစ်နေမိတဲ့အကြောင်း ဖွင့်ဟပါရစေ
ကွယ်။ မခါဦးကို အစ်ကိုချစ်တယ်။
အစ်ကိုအချစ်ကို လက်ခံပါနော်”

တစ်ရွာသားဖြစ်သူ တစ်
ယောက်က သူသွားမည့်လမ်းကိုပိတ်ပြီး
သူ့အား ချစ်စကား ကြိုက်စကား ပြော
လာသည့်အတွက် မခါဦးမှာ ရှက်စိတ်
များ ဖွန်ထူသွားခဲ့ရပြီး...

“ကျွန်မချေ့က ဖယ်ပါ။
မနောက်ယုက်ပါနဲ့ ကျွန်မအသက်
ငယ်ငယ်လေး ရှိသေးတယ်။ ဒါတွေကို
ကျွန်မ မစဉ်းစားသေးဘူး”

“အစ်ကို နောက်ယုက်တာ

မဟုတ်ပါဘူးကွယ်။ တကယ်ချစ်လို့ပါ။
အစ်ကိုအချစ်ကို လက်ခံပါနော်”

မောင်ခင်က မခါဦး၏လက်
အား ဖမ်းကိုင်လိုက်ပြီး ပြောလိုက်ရာ
မခါဦးက သူ၏လက်အား ဆောင်၍ရုန်း
လိုက်ချိန်တွင် မောင်ခင်မှာ သူ၏
ရင်ဘတ်အား တစ်စုံတစ်ယောက်မှ
ဆောင့်တွန်းလိုက်သည်သို့ ခံစားလိုက်
ရပြီး နောက်ဘက်သို့ ဖင်ထိုင်လျက်
လဲကျသွားလေသည်။ မောင်ခင်၏
စိတ်ထဲတွင် မခါဦးမှ သူ့အား ဆောင့်
တွန်းလိုက်သည်ဟု ထင်မိသွားပြီး စိတ်
ဆိုးသွားကာ လဲကျရာမှ ကုန်းထလိုက်
ပြီး မခါဦးထံသို့ ပြေးသွားရန် အားယူ
လိုက်ချိန် သူ၏ကျောကုန်းအား ပြင်း
ထန်စွာ အရှိက်ခံလိုက်ရသလို ခံစား
လိုက်ရပြီး မြေပြင်ပေါ်သို့ မှောက်လျက်
လဲကျသွားလေသည်။ မခါဦးမှာ
မောင်ခင် လဲကျသွားသည်နှင့် မိမိရွာသို့
ပြေးသွားလေတော့သည်။

အဖြစ်အပျက်များအား အစ
အဆုံး မြင်တွေ့လိုက်ရသော ရွှေဘော်
မှာ အံ့ဩလွန်းလှစွာဖြင့် ဝေးကြည့်နေမိ
လေသည်။ အတန်ကြာမှ သတိဝင်လာ

ပြီး မောင်ခင်လဲကျနေရာသို့ သွား၍ ကြည့်လိုက်ရာ မောင်ခင်မှာ သတိမေ့နေသည်ကို မြင်ရ၍ မောင်ခင်၏လက်ကို ကိုင်၍လှုပ်ပြီးခေါ်မှ မောင်ခင်မှာ သတိရလာပြီး ကြောက်လန့်တုန်လှုပ်သည့် အမူအရာဖြင့် ရွှေဘော်၏ပခုံးအား ဖက်လိုက်ကာ ပတ်ဝန်းကျင်ကို လှည့်ပတ်ကြည့်လိုက်ပြီး သူ၏ရွာရှိရာသို့ ဒဃီးဒယိုင် ခြေလှမ်းများဖြင့် ရွှေဘော်ကို အားပြုမိတွဲ၍ ထွက်ခွာသွားလေသည်။

ဤကဲ့သို့ ဖြစ်ပျက်ပြီး (၃) ရက်အကြာတွင် မန်းကျည်းကုန်းရွာသား မောင်ခင်တစ်ယောက် သေဆုံးသွားသည့် သတင်းကို ကြားကြရလေသည်။ မောင်ခင်သေဆုံးသည်မှာ ဥစ္စာစောင့်မလှဝင်စား မဒါဦးအား လက်ဆွဲ၍ ရည်းစားစကား ပြောသဖြင့် မဒါဦးကို စောင့်ရှောက်နေသည့် သိုက်စောင့်သရဲက လက်ဝါးဖြင့် ကျော့ကုန်းအား ရိုက်သောကြောင့် မောင်ခင် သေဆုံးခြင်း ဖြစ်ကြောင်း မောင်ခင်၏ ကျော့ကုန်းတွင် သရဲအရိုက်ခံရသည့် လက်ဝါးရာကြီးနှင့် ရင်ဘတ်တွင် အညှီအခဲ ခံရမှုများကို

မြင်တွေ့ရကြောင်း သတင်းများ ထွက်လာလေရာ မဒါဦးမှာ အလှူအပ ဂုဏ်သတင်းနှင့်အတူ ဥစ္စာစောင့် လှဝင်စား ဖြစ်သည့် မဒါဦးအနီးတွင် သရဲအစောင့်များ စောင့်နေသည်ဆိုသော သတင်းများ ကြောင့် မဒါဦးမှာ ပို၍လှူသိများသွားရလေသည်။

မဒါဦး၏မိခင်ကြီးနှင့် ဖခင်ကြီးတို့မှာ သမီးအတွက် စိုးရိမ်သောကများ ပို၍လာလေတော့သည်။ မဒါဦး၏ မိခင်ကြီး ဒေါ်ခါလှမြူသည် သမီးငယ်၏ ဘဝရှေ့ရုးကို စိုးရိမ်ပူပန်မိလေသောကြောင့် သမီးနှင့်ရည်ငံနေသော ခြံချင်းကပ်လျက် ခြံမှ မောင်မြအောင်၏ မိဘနှစ်ယောက်နှင့် တိုင်ပင်ပြီး ကြီးကျယ်ခမ်းနားစွာ မင်္ဂလာပွဲကြီး ဆင်နွှဲ၍ ပေးစားလိုက်လေသည်။ မင်္ဂလာဆောင်ပြီးလျှင် မဒါဦးတို့ ဇနီးမောင်နှံအတွက် ဥယျာဉ်ခြံမြေနှင့် လယ်ယာမြေအကပေါင်း များစွာကို ခွဲဝေပြီး မဒါဦးအတွက် ရွှေ (၃၀)သားကို ပေးပြီး သူတို့ဥယျာဉ်ခြံနှင့် နီးသောခြံတွင် အိမ်တစ်ဆောင် ဆောက်ပေးပြီး မဒါဦးနှင့် မောင်မြအောင်တို့ လင်မယားအား ထောက်ပံ့ပေးသော အိမ်တွင် နေထိုင်

စေလေသည်။
မောင်မြအောင်နှင့် မဒါဦးတို့ နှစ်ယောက်မှာ ငယ်ချစ်များဖြစ်ကြသည့် အတိုင်း တစ်ယောက်အကြိုက် တစ်ယောက်လိုက်လျော၍ သာယာချမ်းမြေ့သော အိမ်ထောင်လေးတစ်ခုကို တည်ဆောက်ရင်း နေထိုင်လာကြလေသည်။
မဒါဦး အိမ်ထောင်ကျသည့် အရွယ်က (၁၅)နှစ်သာသာ (၁၆)နှစ် မပြည့်သေးသည့် ကလေးသာသာအရွယ် ဖြစ်သည်။ ယခု အိမ်ထောင်သက် (၅)နှစ်ပြည့်ပြီးလေမှ မဒါဦးတွင် ကိုယ်ဝန်ရလာပြီး လစဉ်၍ သမီးဦးလေးကို မွေးဖွားခဲ့သည်။ သမီးလေးမှာ အသားအရေဖြူစင်စင်မွတ်နေပြီး ချစ်စဖွယ်ကောင်းလှသောကြောင့် မလှဖြူဟူသော နာမည်ပေးလေသည်။

နှစ်ဖက်သော အဘိုးအဘွားများကလည်း မြေးမလေး မလှဖြူအား လွန်စွာမုပင် ချစ်ကြလေသည်။

* * * *

မောင်မြအောင်သည် ရင်နှင့်အမျှ ချစ်လှစွာသော ဇနီးမဒါဦးနှင့် သမီးငယ် မလှဖြူလေးတို့အား မျက်စိ

အောက်က အပျောက်မခံလောက်
အောင် ချစ်လေသည်။ နံနက်ပိုင်းအိပ်မှ
အဆာပြေ ထမင်းကြမ်းနှင့် ငါးခြောက်
ဖုတ်ဆီဆမ်းကို ရေနွေးကြမ်းနှင့် စား
သောက်ပြီး ဥယျာဉ်ခြံသို့ သွား၍ခြံထဲ
တွင်ရှိသော ပေါင်းမြက်ခြံနွယ်များကို
ှင်းလင်းပြီး နေ့လယ် ၁၂ နာရီအချိန်ခန့်
အိပ်သို့ပြန်၍ နံနက်စာထမင်းစားမြဲ
ဖြစ်သည်။

ထမင်းစားချိန် (၁၀)လကျော်
အရွယ်ရောက်ပြီဖြစ်သော သမီးငယ်
မလှဖြူအား ပေါင်ပေါ်တွင် ထိုင်စေလျက်
ထမင်းစားမြဲဖြစ်သည်။ သမီးလေး
ကလည်း ဖခင်၏ ထမင်းပန်းကန်အား
အိုင်ပြီး ...

“ပါ ...ပါ ...စား ...စား”

ဟု မဝီတဝီ စကားလေးများ
ပြော၍ ဖခင်အား ထမင်းခွံကျွေးတတ်
သည်။ ထိုအချိန်မှစ၍ မိခင်ရေး ဖခင်
ပါ ကြည်နူးမဆုံး တပြုပြင်ဖြင့် ကြည်နူး
နေကြလေသည်။

x x x x

မမိဦး အိပ်ယာမှထန်းလှီးလာခဲ့
ရလေသည်။ သူ့အိပ်ပျော်နေစဉ် အိပ်မက်
ထဲ၌ ဝတ်ဖြူစင်ကြယ် ဝတ်ဆင်ထား
သော အဘိုးတစ်ယောက် ရောက်လာ
ပြီး မမိဦးအားသုန့်၍ လိုက်ခဲ့ရန် ခေါ်နေ
သဖြင့် မလိုက်ဘူး ...မလိုက်ဘူးဟု
ငြိမ်ဆန့်ပြီး အော်ဟစ်သံသည် အနီးတွင်
အိပ်ပျော်နေသော မောင်မြအောင်နီး
သွားပြီး မမိဦးအား ...

“ဒါဒါ . . . ဒါဒါ ဘာတွေ
ယောင်ပြီးအော်နေတာလည်း သတိ
ထားလေ”

“ဟိုလေ အိပ်မက်ထဲမှာ ဝတ်
ဖြူစင်ကြယ်နဲ့ အဘိုးကြီးတစ်ယောက်

ဒါဒါကို သူနဲ့ လိုက်ခဲ့ဖို့ ခေါ်တာကို
မလိုက်ဘူးလို့ ဒါဒါငြင်းပြီး အော်လိုက်
တာ အိပ်မက်ထဲက အသံအပြင်ထိ
ထွက်လာလို့ အစ်ကိုနီသွားတာပါ”

“အိပ်မက်ဆိုတာ သွေးလေ
ချောက်ချားလို့ မက်တာပါ။ ဒါဒါရယ်
စိတ်ထဲမှာ မထားနဲ့နော် ပြန်အိပ်လိုက်
ဟုတ်လား”

ချစ်ဇနီးလေးအား ပြောသိမ့်ရင်း
ပြန်လည်အိပ်လိုက်လေသည်။

ပထမ အိပ်မက်မက်ပြီး (၃)
ရက်အကြာ မမိဦးတစ်ယောက် အိပ်
ပျော်နေစဉ်မှ လန့်၍လူလွန်ရင်း အော်
ဟစ်လိုက်သံကြောင့် မောင်မြအောင်
နီးလာလေသည်။

“မလာဘူး . . . မလာဘူး
ပြန်မခေါ်ပါနဲ့”

“ဒါဒါ ဘာဖြစ်တာလဲ။ အစ်ကို
ရိုတယ်။ သတိထား . . . သတိထား”

မောင်မြအောင်က မမိဦး၏
လက်အား ကိုင်၍လှုပ်နှံလိုက်ပြီး မေး
လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ မမိဦးသည် ပါးပြင်
ပေါ်တွင် မျက်ရည်များ စီးကျနေလျက်
နီးလာပြီး ...

“အစ်ကို ဒါဒါကို အိပ်မက်ထဲမှာ ဟိုးနောက် အိပ်မက်ထဲမှာ တွေ့ရတဲ့ ဝတ်ဖြူစင်ကြယ်နဲ့ အတိုးကြီး ရောက်လာပြီး ဒါဒါကို ဆွဲခေါ်သွားတယ်။ ဒါဒါ အော်ပေပဲ အသံမထွက်ဘူး။ တောင်ကြီးတစ်တောင်ရဲ့ အောက်မှာရှိတဲ့ ကျောက်ဂူကြီးတစ်လုံးထဲကို ရောက်သွားတယ်။ ကျောက်ဂူကြီးထဲမှာ မိန်းမတစ်ယောက်နဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို တွေ့ရတယ်။ ယောက်ျားဖြစ်တဲ့သူက ဒါဒါကို ပြောတယ်...”

“ဟဲ့...မိမိနဲ့ နင်က လူတစ်ယောက်ကို ရောက်လို့ငါတို့ကို မေးနေပြီပေါ့လေ။ နင်ငါတို့နဲ့ ဘိုးတို့ကို ကတိပေးထားခဲ့တဲ့ အသက် (၂၃)နှစ်ပြည့်ရင် လူတစ်ယောက် ပြန်လာပါ့မယ်ဆိုတဲ့ ကတိအတိုင်း နင် လူတစ်ယောက် အခု အသက် (၂၃)နှစ်ပြည့်ဖို့ လိုင်းပဲ လိုတော့တယ်။ ဒါကြောင့် နင့်သမီးလေး တစ်နှစ်ပြည့်တဲ့နေ့ဟာ နင်လူပြည်မှာနေတာ (၂၃)နှစ်ပြည့်တဲ့နေ့ပဲ အဲဒီနေ့ရောက်ရင် ငါတို့လာခေါ်မယ်။ ဒါပဲ...ကြားလား။”

ဒါဒါတစ်ယောက်မှာ အဲဒီကျောက်ဂူကြီးကို သိနေသလိုပဲ ပြီးတော့ အဲဒီလူ

နဲ့ မိန်းကလေးကိုလည်း ရင်းရင်းနှီးနှီး သိဖူးမြင်ဖူးသလို ဖြစ်နေတယ်။ ဒါဒါ မနေဘူး...မလာဘူးဆိုပြီး အသံကုန်အော်လိုက်တာ အသံထွက်သွားပြီး အစ်ကိုနီးလာလို့ ဒါဒါကိုနီးလို့ ဒါဒါ နီးလာခဲ့ရတာပဲ အစ်ကို”

မခါဦးက သူမကသည့်အိပ်မက်အကြောင်း ပြောပြီး သောက်ရေအိုးရှိရာသို့ ထသွားပြီး သောက်ရေတစ်ခွက် ခပ်သောက်ပြီး မောင်မြအောင်အနီးကို ထိုင်လိုက်ချိန် မောင်မြအောင်က...

“ဒါဒါက ဆရာကြီးမြစင်ကြာရေတဲ့ ဥစ္စာစောင့် ဝတ္ထုတွေဖတ်ပြီး စိတ်စွဲလန်းလို့ အိပ်မက်တွေ အမျိုးမျိုး မက်တာပါကွယ်။ ကဲ...ဒါဒါ အိပ်ချင်ရင် ဆက်ပြီးအိပ် အစ်ကို ရေခွေးကြမ်းအိုး တည်လိုက်တော့မယ်။ ရွာဦးကျောင်းက အနီးမောင်းခေါက်နေပြီ”

မောင်မြအောင်က အနီးရှိ စောင့်အား ဆွဲယူ၍ သမီးနှင့် မယားအား ခြံပေးလိုက်ပြီး ရေခွေးကြမ်းအိုးတည်ရန် မီးဖိုချောင်သို့ ထသွားလေတော့သည်။

ဥယျာဉ်ခြံထဲ၌ ပေါင်းမြက်များ ရှင်းလင်းပြီး နေခင်း ၁၂ နာရီအချိန်တွင်

နံနက်စာ ထမင်းစားရန်အတွက် အိမ်သို့ ပြန်လာသော မောင်မြအောင်သည် အိမ်သို့ရောက်၍ အိပ်ပေါ်သို့တက်လာရာ အိမ်ရှေ့ခန်းရှိ ပုခက်ထဲတွင် သမီးငယ် အိပ်ပျော်နေသည်ကို မြင်ရပြီး နီးဖြစ်သူ မခါဦးအား မမြင်ရ၍ မီးဖိုခန်းထဲသို့ဝင်၍ ကြည့်ရာတွင်လည်း မခါဦးအား မတွေ့ရလေသောကြောင့် အိမ်အတွင်းခန်းသို့ ဝင်၍ကြည့်သော်လည်း မတွေ့ရသဖြင့် အိမ်အောက်သို့ဆင်း၍ အိမ်ခြံဝင်းအတွင်း လှည့်လည်ကြည့်ရှုရာ မတွေ့ရသောကြောင့် အိမ်နောက်ဘက်သို့ လျှောက်သွားပြီး အိမ်ခြံအစပ်အရောက်တွင် ရပ်၍ မခါဦး ဘယ်ကိုသွားနိုင်သည်လည်းဟု စဉ်းစားနေလေသည်။

မောင်မြအောင် စဉ်းစားနေစဉ် သီချင်းဆိုသံသုံးသံလေးကို ကြားလိုက်ရ၍ နာအွင့်လိုက်ရာ သူတို့ခြံနံကပ်လျက်ရှိသော မိမိတို့ဥယျာဉ်အနီးမှ ကြားရသည်ကို သိရလေလျှင် သီချင်းသံကြားရာ နေရာသို့ လျှောက်သွားလေသည်။

မြင်လိုက်ရသည့် မြင်ကွင်းမှာ အံ့ဩဖွယ် ထူးဆန်းသည့် မြင်ကွင်းဖြစ်သည်။ မခါဦးသည် သူတို့ဥယျာဉ်ခြံအနီး

တွင်ရှိသော ညောင်ကျပ်ပင်ကြီး၏ နွယ်
 များကို ခန်းပုခက်ဆင်၍ သူ၏ဦးခေါင်း
 ပေါ်တွင် တောပန်းလေးများ ဝေနေ
 အောင်ပန်ပြီး ခန်းစီးရင်း သီချင်းဆိုနေ
 သည်ကို မြင်ရခြင်းကြောင့် မောင်မြ
 အောင် အံ့သြသွားရခြင်းဖြစ်သည်။
 မောင်မြအောင်အား ကျောပေးလျက်
 ခန်းစီးနေသော မဒါဦး အနီးရောက်လျှင်
 မဒါဦးသည် သူ့အနီးတွင် တစ်စုံတစ်
 ယောက်ရှိနေသည့်အလား ပြုံးပြရင်း
 သီချင်းဆိုနေခြင်းကို တွေ့မြင်ရသော
 မောင်မြအောင်မှ မဒါဦး၏ ပခုံးအား
 လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ဆုပ်ကိုင်လိုက်ကာ
 ပြောလိုက်သည်။

“ဒါဒါ... ဒါဒါ ဘာတွေလုပ်
 နေတာလဲ ပြောစမ်းပါ။ အိမ်မှ သမီးလေး
 တစ်ယောက်တည်းထားခဲ့ပြီး ဒီမှာ ခန်း
 လာစီးနေတယ်။ ဒါဒါ ဘာတွေဖြစ်နေ
 တာလည်း”

မောင်မြအောင်က သူ၏ပခုံး
 အား ဆုပ်ကိုင်၍ ပြောလာသည်ကို
 လှည့်ကြည့်လိုက်ပြီး ...

“ဪ... အစ်ကိုလိုက်
 လာတယ်။ ဒါဒါရဲ့ အစ်မနဲ့ အစ်ကိုတွေ

လာခေါ်လိုလိုက်လာပြီး ဒီမှာ ခန်းစီးနေ
 ကြတာ။ ဟိုးမှာ... အစ်ကိုနဲ့ အစ်မတို့
 ပြန်သွားကြကုန်ပြီ။ အစ်ကိုရောက်လာ
 လို့ သူတို့ပြန်သွားကြတာ။ ဟိုးမှာ...
 အစ်ကို မြင်တယ် မဟုတ်လား”

မဒါဦးကပြောပြီး လက်ညှိုး
 ညွှန်ပြရာသို့ မောင်မြအောင် ကြည့်
 လိုက်သော်လည်း သက်ရှိလူသားနှင့်
 တူတာဆို၍ ဘာတစ်ခုမှ မမြင်ရပါချေ။
 တစ်ဖက်တွင် ဥယျာဉ်ခြံနှင့် သရက်၊ ပိမ္မ
 တည်းပင်နှင့် မရမ်းပင်များ တစ်ဖက်
 တွင် သစ်ပင်ခြံနွယ်များ ရှုပ်ထွေးလိမ်
 ယက်နေသည့် တောင်စွယ်ဆင်ခြေ
 လျှော့။ ဘာတစ်ခုမှ ထူးခြားသည်ကို

မမြင်ရပေ။ မောင်မြအောင်က...

“ဒါဒါ ဘာတွေပြောနေတာလဲ။
 ဒါဒါမှာ ဘယ်ကအစ်မက ပေါ်လာတာ
 လဲ။ ဒါဒါမှာ အစ်ကိုသာထွန်းအောင်
 တစ်ယောက်ကလဲ ရှိတယ်မဟုတ်လား။
 သတိထားပါဦး ဒါဒါရယ်”

ဇနီးဖြစ်သူ မဒါဦး၏ပခုံးအား
 ဖက်ထားပြီး ကြေကွဲစွာဖြင့် ပြောလိုက်
 သော မောင်မြအောင်စကားကြောင့်
 မဒါဦးသည် ရီဝေသောမျက်လုံးအစုံဖြင့်
 အဝေးသို့ မျှော်ငေးရင်း ပြောလိုက်သည်။

“ဒါဒါ လိမ်ပြောနေတာ မဟုတ်
 ဘူး။ အစ်ကို တကယ်ပြောနေတာပါ။
 သိုက်နန်းထဲမှာ ကျန်နေတဲ့ ဒါဒါရဲ့အစ်ကို
 နဲ့အစ်မ အိမ်ကိုလာပြီးခေါ်လို့ ဒါဒါလိုက်
 လာတာပါ။ ဒါဒါ လိမ်ညှာပြီး ပြောနေ
 တာ မဟုတ်ပါဘူး အစ်ကိုရယ်”

“ထားပါတော့ ဒါဒါရယ် အိမ်
 မှာသမီးလေး တစ်ယောက်တည်း ကျန်
 နေခဲ့တယ်။ အိမ်ကိုပြန်ကြရအောင်
 နော်”

မောင်မြအောင်က မဒါဦး၏
 ပခုံးအားဖက်ရင်း အိမ်သို့ချော့ခေါ်လာခဲ့
 သည်။ မဒါဦးမှာ မလိုက်ချင် လိုက်ချင်

ဖြင့် နောက်သို့လှည့်ကြည့် လှည့်ကြည့် လုပ်ရင်းလိုက်လာခဲ့လေသည်။ အိမ်သို့ ရောက်လျှင် နို့နေပြီဖြစ်သော သမီးငယ် အား ပုခက်တွင်းမှယူ၍ နို့တိုက်နေသော ဇနီး မဒါဦးအားကြည့်ရင်း အတွေ့နယ်ချဲ့ နေမိလေ၏။

ရွာသားများပြောသလို မဒါဦး သည် ဥစ္စာစောင့် လူဝင်စား အမှန်ပင် ဖြစ်လေသည်လား။ ဒါမှမဟုတ် တစ္ဆေ သရဲစာအုပ်များဖတ်ပြီး စိတ်ကူးယဉ်နေ သည်လား။ မောင်မြအောင် ဝေခွဲမရ တော့ပါပေ။ ဒီအကြောင်းတွေကို မိဘ များအား ပြောပြလျှင်လည်း မိဘများမှ တဆင့် ရွာသားများ သိကုန်ကြပြီး အပျိုးမျိုး ပြောဆိုကြမည်ကို သူမလို လားပါချေ။ ထို့ကြောင့် ရေငုံနှုတ်ပိတ် နေရန်ဆုံးဖြတ်လိုက်လေသည်။

* * * *

နံနက်စာ ထမင်းစားရန် ပြန် လာသော မောင်မြအောင်မှာ အိမ်ပေါ် တွင် သမီးငယ်လေး တစ်ယောက်တည်း ပုခက်ထဲတွင် အိပ်နေသည်ကို မြင်လိုက် ရပြန်ချေပြီး လွန်ခဲ့သော ငါးရက်ခန့် ကလည်း သူမီးငယ်တစ်ယောက်တည်း

ပုခက်ထဲတွင် သိပ်ထားပြီး တောထဲတွင် ရှိသော ညောင်ကျပ်ပင်ကြီးအောက်တွင် ဒန်းစီးရင်း သီချင်းဆိုနေသော ဇနီးဖြစ်သူ မဒါဦးအား မျက်လုံးထဲတွင် မြင်ယောင် လာမိပြီး ညောင်ကျပ်ပင်ကြီး ရှိရာသို့ ထွက်လာခဲ့လေသည်။

တွေ့ရမိချေပြီ။ ညောင်ကျပ်ပင် ကြီးအောက်တွင် ဒန်းစီးရင်း သီချင်းဆို နေသော ချစ်ဇနီးမဒါဦး တောယန်းများကို ခေါင်းပေါ်တွင် ဝေနေအောင်ပန်ပြီး ဒန်း စီးနေလေသည်။ မောင်မြအောင်သည် ကညင်ပင်ကြီး တစ်ပင်နောက်တွင် ကွယ်ကာ ကြည့်နေခြင်း ဖြစ်သည်။ မဒါဦးစီးနေသော ဒန်းမှာ ရပ်နစ်ခြင်း မရှိဘဲ လူတစ်ယောက်မှ လွှဲပေးနေ သည်ပုံစံဖြင့် လွှဲနေခြင်းဖြစ်သည်။ မဒါဦးမှာ စကားများပြောလိုက် သီချင်း များ ဆိုလိုက်ဖြင့် ပျော်ရွှင်နေသည့် ပုံစံကို မြင်ရသောကြောင့် ဒန်းနှင့် အနီးတဝိုက် သို့ ကြည့်သော်လည်း သက်ရှိဆို၍ ဘာ တစ်ခုမျှမရှိ မမြင်ရသည့်အတွက် မောင်မြအောင် မတွေ့တတ်အောင် ဖြစ်နေရသည်။

မဒါဦးမှာက သီချင်းဆိုလိုက်

စကားတွေပြောရင်း တခစ်ခစ် နှင့် ရယ်မောလိုက်ဖြင့် ပျော်ရွှင်ကြည်နူးနေ လေသည်။ မောင်မြအောင်သည် ဇနီး ဖြစ်သူထံ အပြေးလေးသွားပြီး ဇနီးသည် ၏ ခန္ဓာကိုယ်အား ပွေ့ဖက်လိုက်ပြီး ဒန်းပေါ်မှ ဆွဲချလိုက်ရာ မဒါဦးမှာ လန့်ဖျပ်သွားပြီး လင်ဖြစ်သူ၏ မျက်နှာ အား မော့ကြည့်လိုက်ပြီး ပြောလိုက် လေ၏။

“အိုး . . . လန့်သွားတာပဲ အစ်ကိုရယ်။ အသံမပေး ဘာမပေးနဲ့ အစ်ကိုတော်နဲ့ အစ်မတော်တို့လည်း အစ်ကိုကြောင့် ထွက်ပြေးသွားကြပြီ။ အစ်ကို တော်တော်ဆိုတာပဲ”

“ဒါဒါ သတိထားပါဦး ဒါဒါရယ်။ ဒါဒါပြောတဲ့ အစ်ကိုတော်၊ အစ်မတော် တို့ မရှိပါဘူး။ ဒါဒါစိတ်ထဲမှာ ထင်မိ ထင်ရာ ထင်ပြီး မြင်မိရာမြင်နေတာပါ ကွယ်”

“မဟုတ်ဘူး အစ်ကို။ အစ်ကို တော်နဲ့ အစ်မတော်တို့က ဒန်းလွှဲပေးလို ဒါဒါဒန်းစီးရင်း သူတို့နဲ့ စကားပြောနေ တာပါ။ ဒါဒါ သိုက်နန်းကိုပြန်ဖို့ ရက်ပိုင်း ပဲ လိုတော့တယ်။ ဒါဒါ သိုက်နန်းကို

ပြန်သွားရင် သမီးလေးကို ဂရုစိုက်
စောင့်ရှောက်ပါနော်...အစ်ကို”

“ဟာ...ဒါဒါ ဘာတွေပြော
နေတာလဲ။ နမိတ်မရှိ၊ နမာမရှိ အစ်ကို
ရယ်၊ ဒါဒါရယ်၊ သမီးလေးရယ် မိသားစု
ပျော်ပျော်ကြီး နှစ်တွေအများကြီး အဘိုး
ကြီး၊ အဘွားကြီးဖြစ်တဲ့အထိ နေကြ
မယ်နော်...။ ထ...ထ အိမ်ပြန်ကြရ
အောင်နော်”

“ဒါဒါ တကယ်ပြောနေတာပါ။
အစ်ကိုမယုံလည်း မတတ်နိုင်ဘူးလေ။
သမီးလေးနဲ့ အစ်ကိုကို ခွဲသွားရမယ်
ဆိုတော့ ဒါဒါ ရင်ထဲမှာ မကောင်းဘူး
ပေါ့။ ဒါဒါပေးခဲ့တဲ့ ကတိအတိုင်း သိုက်
နန်းကို ပြန်ရမှာပါလေ။ ဒါဒါလည်း
ဘယ်ပြန်ချင်ပါ့မလဲ”

မဒါဦးသည် မျက်လုံးအိမ်တွင်
မျက်ရည်များ ရစ်ဝိုင်းလျက် မောင်မြ
အောင်၏ပခုံးအား ဝိုင်းဝန်းလှမ်း
လာခဲ့လေ၏။ မောင်မြအောင်၏ ရင်တွင်း
မှာတော့ မဒါဦး၏ မျက်လုံးအစုံမှ စီး
ဆင်းကျလာသော မျက်ရည်များမှာ
ပါးပြင် နှစ်ဖက်ပေါ်မှတစ်ဆင့် မြေပြင်
ပေါ်သို့တိုင်း ကျရောက်သွားကြလေ၏။

မနက်ဖြန်ဆိုလျှင် သမီးလေး
မလှဖြူ (၁)နှစ်ပြည့်ပြီ ဖြစ်သည့်အတွက်
သမီးငယ်၏ (၁)နှစ်ပြည့် ဖွေးနေ့အတွက်
ရွာဦးကျောင်း ဆရာတော်ကြီးအား
ဆွမ်းတစ်ပွဲ သွားရောက်လှူဒါန်းရန်
ညနေက တစ်ဖက်ရွာမှ လာရောင်း
သော ဝက်သား (၁)ပိဿာအား ဝယ်၍
ချက်ထားပြီး ဖြစ်သည်။

ညဘက် အိပ်ယာဝင်ကြသည့်
အချိန်တွင် မောင်မြအောင်မှာ နေခင်း
အချိန်က ဥယျာဉ်ခြံအတွင်း ပေါင်းခုတ်
ရှင်းရသည့်အတွက် ညောင်ညာ ပင်ပန်း
၍ ခေါင်းချလိုက်သည်နှင့် အိပ်ပျော်သွား
လေ၏။ အိပ်ပျော်နိုင်သူက မဒါဦးဖြစ်

သည်။ ရင်ခွင်ထဲတွင် အိပ်ပျော်နေပြီ
ဖြစ်သည့် သမီးငယ်လေး၏ မျက်နှာကို
လသာမှန်အိမ် အလင်းရောင်ဖြင့် ကြည့်
ရင်း ပါးပြင်ပေါ်သို့ မျက်ရည်များ စီးကျ
လာလေတော့သည်။ အပြစ်မဲ့သော
သမီးငယ်လေးနှင့် ခွဲခွာရတော့မည်။
သိုက်နန်းက အစ်ကိုတော်နှင့် အစ်မ
တော်တို့က ပြောသည်မှာ သမီးလေး
(၁)နှစ်ပြည့်သည်နှင့် သိုက်နန်းသို့ ပြန်
ခေါ်မည်ဟု ပြောခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။
မနက်ဖြန် သမီးလေး (၁)နှစ်ပြည့်ပြီ
ဖြစ်သည်။ သူသွားရပေတော့မည်။
ငယ်စဉ်ကလေးဘဝ အရွယ်မှစ၍ တွယ်
တာခဲ့ သံယောဇဉ်ကြီးခဲ့သူ ချစ်လင်နှင့်
အချစ်ဆုံး သမီးလေးတို့အား တကယ်ပဲ
ခွဲခွာရလေမည်လား။ ခွဲခွာရမည်ဆိုလျှင်
သူ၏နလုံးသားများ ကွဲကြွေကုန်မည်မှာ
အမှန်ပင် ဖြစ်သည်။ ချစ်လင်မှာတော့
သူရင်ထဲက အပူပီးကို သိလိမ့်မည်
မဟုတ်ပါချေ။ အိပ်ပျော်ရင်း ဟောက်လို
ပင်နေသည်။ မဒါဦးမှာ အိပ်၍မပျော်
နိုင်ဘဲ ရင်ထဲက ဝေဒနာစီးကြောင့်
မျက်ရည်တသွင်းသွင်းစီးကျလျက် ပူဆွေး
နေလေသည်။

သမီးငယ်အား နို့တိုက်လိုက်
ဘယ်လူး ညာလိမ့်လိုက်ဖြင့် ရွာဦး
ဘုန်းကြီးကျောင်းမှ အုန်းမောင်ခေါက်သံ
ကြားရလေလျှင် အိပ်ယာမှ အသာ
အယာထကာ မီးဖိုချောင်သို့ ဝင်ခဲ့ပြီး
မျက်နှာသစ်ပြီးလျှင် သမီးငယ် (၁)နှစ်
ပြည့် မွေးနေ့အလှူအဖြစ် ဆွမ်းတစ်အုပ်
ပို့ရန်အတွက် ဆွမ်းချက်လေသည်။
ဆွမ်းကျက်လျှင် ခရမ်းသီးနှပ်တစ်အိုး
ချက်သည်။ ခရမ်းသီးအိုး ကျက်သည်နှင့်
ညဉ့်ဦးက ချက်ထားသည့် ဝက်သား
ဟင်းအိုးအား မီးဖိုပေါ်တွင်၍ ပြန်နွေး
ထားလေသည်။ ထိုအချိန်တွင် မီးဖိုခန်း
အတွင်း မြူနီးများ မိုင်းမှန်သွားပြီး မဒါဦး
၏ စိတ်များမှာလည်း ရိုဝေ၍ အသိစိတ်
များ လွင့်ပျောက်လုနီး ဖြစ်လာသော
ကြောင့် မီးဖိုပေါ်တွင် နွေးထားသော
ဝက်သားဟင်းအိုးအား အောက်သို့ချ
လိုက်ချိန်တွင် မဒါဦး၏ရှေ့တွင် နန်းဝတ်
နန်းစားအဝတ်များ၊ ဝတ်ထားသော
အဖိုသားတစ်ယောက်၊ အဖိုသမီးတစ်
ယောက်နှင့် ဝတ်ဖြူစင်ကြယ်ဝတ် အဘိုး
အိုတစ်ယောက်တို့ ပေါ်လာပြီး မဒါဦး
အား လက်ယပ်ခေါ်လိုက်ရာ မဒါဦးသည်

စိတ်ညှိုးခံရသူတစ်ယောက်ပဲဟာ သူတို့
နောက်မှ လိုက်သွားလေတော့သည်။
မောင်မြအောင် အိပ်ယာမှ နီး
လာချိန်သည် နေထွက်၍ ထန်းတစ်ဖျား
ခန့်ပင် မြင့်နေပြီဖြစ်သည်။ နံဘေးရှိ ဇနီး
ဖြစ်သူအား လက်ဖြင့်စမ်းကြည့်လိုက်ရာ
အိပ်ယာတွင် မတွေ့ရသောကြောင့် စော
စောထ၍ ဆွမ်းချက်နေပြီဟု စိတ်တွင်
မှတ်ယူလိုက်ပြီး မီးဖိုချောင်အခန်းသို့
သွားကြည့်ရာ ဇနီးအားမတွေ့ဘဲ ဆွမ်း
နှင့် ဆွမ်းဟင်းများ ချက်ပြုတ်ပြီးစီး
နေသည်ကို တွေ့မြင်ရ၍ မောင်မြ
အောင် မျက်နှာသစ်လိုက်ပြီး ခြံထဲသို့
ဆင်းခဲ့ပြီး မဒါဦးအား ရှာကြည့်လေ၏။
အိမ်ရှေ့ အိမ်နောက် ရှာဖွေကြည့်သော်
လည်း မမြင်၍ အိမ်သာတက်နေ
သည်ထင်၍ အိမ်သာရှိရာသို့ သွားကြည့်
သော်လည်း အိမ်သာတံခါးမှာ ဖွင့်လျက်
သား မြင်ရလေသည်။

နံနက်စောစော ဆွမ်းနှင့်ဆွမ်း
ဟင်းများ ချက်ပြုတ်ပြီး ဘယ်ကိုသွား
လေသနည်း။ ဒီနေ့ သမီးလေး (၁)နှစ်
ပြည့်မွေးနေ့ဖြစ်၍ ရွာဦးဘုန်းကြီး
ကျောင်းသို့ ဆွမ်းအုပ်သွားရောက် လှူ

ဒါန်းရန် သူ၏မိဘများအား သွားခေါ်
နေသည်ဖြစ်မည်ဟု တွေးမိလိုက်ပြီး
မဒါဦး၏ မိဘများအိမ်ရှိရာ ရွာလယ်သို့
သုတ်ခြေတင်ခဲ့လေ၏။

ယောက္ခမများအိမ်သို့ ရောက်
လျှင် အိမ်ခြံဝင်းအတွင်း အမှိုက်များ
လှဲနေသော ယောက္ခမအဘွားကြီး
ဒေါ်ဒေါ်လှဖြူကိုတွေ့၍ မဒါဦးရောက်
နေသလားဟု မေးကြည့်ရာ အဘွားကြီး
က...

“ဟဲ့...စောစောစီးစီး မိဒါဒါ
မလာဘူးဟဲ့။ ဘာဖြစ်လို့လည်း”

“ဒီနေ့ သမီးလေး (၁)နှစ်ပြည့်
မွေးနေ့ဖြစ်လို့ ဆရာတော်ကြီးကို ဆွမ်း
တစ်အုပ်လှူဒါန်းဖို့ တိုင်ပင်ထားကြတာ
မနက်ဘယ်အချိန်ထပြီး ဆွမ်းနဲ့ဆွမ်း
ဟင်းတွေ ချက်တယ်ဆိုတာ မသိဘူး။
ကျွန်တော်နီးလာတော့ ဆွမ်းနဲ့ဆွမ်းဟင်း
တွေ ကျက်နေပြီ။ ဒါပေမဲ့ ဒါဒါကိုရာ
မတွေ့လို့ အမေတို့အိမ်ကိုများ ရောက်
နေသလားလို့ လာမေးကြည့်တာပါ”

“အိမ်ကို မရောက်ဘူးကွဲ့။ မင်း
အဖေ့နဲ့ အမေတို့အိမ်ကို မေးကြည့်ပါဦး”

“အဖေတို့အိမ်က ခြံတံခါး

တောင် မဖွင့်သေးဘူး အမေရဲ့ ဒါဆို ဒါဒါ ဘယ်ကိုသွားတာလဲ”

မောင်မြအောင်က ပြောရင်း စဉ်းစားမိသည်က ညောင်ကျပ်ပင် အောက်က ဒန်း ...

“ဟုတ်ပြီအမေ ဒါဒါသွားတတ် တဲ့ နေရာတစ်ခုရှိတယ်။ သူ့အဲဒီနေရာ ကို သွားတာပဲ ဖြစ်ရမယ်”

“ဘယ်နေရာလဲကွဲ့။ ငါ့ကို ပြောစမ်းပါဦး။ ငါနဲ့ အိမ်ကအသိုက်ကြီး ပါ။ ဘုန်းကြီးကျောင်းကို ဆွမ်းပို့လိုက် ခဲ့မယ်။ နင်သွားနှင့် အမေတို့နောက်က လိုက်လာခဲ့မယ်”

“ဒါဒါ သွားတတ်တဲ့ နေရာက ကျွန်တော်တို့ အိမ်နောက်ဘက်မှာရှိတဲ့ ကျွန်တော်တို့ ဥယျာဉ်နားက ညောင်ကျပ် ပင်ကြီးဆီကိုပါ။ ကျွန်တော်သွားမယ် အမေတို့နောက်က လိုက်လာကြပါ”

မောင်မြအောင်က ပြောပြီး သည်နှင့် ခြံထဲမှာ ခပ်သုတ်သုတ် ခြေ လှမ်းများဖြင့် ထွက်လာလေ၏။ ညောင် ကျပ်ပင်ကြီးရှိရာကို မြင်ရသောနေရာသို့ အရောက်တွင် ညောင်ကျပ်ပင်ကြီး အောက်တွင်ရှိသော ဒန်းပုခက်အား

ကြည့်လိုက်ရာ ဒန်းပုခက်မှာ ရှေ့နောက် လွဲနေသည်ကို မြင်ရပြီး အနီးပတ်ဝန်း ကျင်ကို ကြည့်လိုက်သော်လည်း သက်ရှိ ဟူ၍ လုံးဝမရှိချေ။ ခဏတာ စောင့် ကြည့်နေသော်လည်း ဒန်းသည် ရပ်သွား ခြင်းမရှိပဲ လွှဲယမ်းနေဆဲဖြစ်သည်။ မောင်မြအောင် ဒန်းရှိရာသို့အသွား ဒန်းသည် ရပ်သွားပြီး ဒန်းပေါ်မှ လူ သဏ္ဌာန် မြူခိုးလိုလို အရိပ်တစ်ခု ဆင်းသွားပြီး သူတက်သို့လှည့်ကြည့်နေ သည့် ပုံစံဖြင့် မြင်ရပြီး တဖြည်းဖြည်း ပျောက်ကွယ် သွားလေသည်။ သူမြင် ရသည့် သဏ္ဌာန်မှာ သူ၏ဝန်း မဒါဦး နှင့်တူပြီး ခေါင်းတွင်ပန်းများပန်ထား

သလို ပုံစံဖြစ်သည်။ ဒန်းအနီးသို့ရောက် လျှင် ဒန်းအားကိုင်၍ အနီးပတ်ဝန်းကျင် သို့ ရှာဖွေကြည့်လိုက်ပြီး အော်ဟစ်၍ ခေါ်လိုက်လေသည်။

“ဒါဒါရေ...ဟေး ဒါဒါ အစ်ကို ရောက်နေတယ်။ ကျောင်းကိုဆွမ်းပို့ နောက်ကျနေဦးမယ်။ မြန်မြန်ထွက်လာ ခဲ့ပါကွယ်”

မောင်မြအောင်၏ခေါ်သံက တောထဲတွင်ဖြစ်၍ ပဲ့တင်သံများဖြင့် မြည်ဟီး၍ တိတ်ဆိတ်သွားလေသည်။ အခါခါ ခေါ်သော်လည်း မြန်လည်ထူသံ မကြားရသောကြောင့် မောင်မြအောင် သည် အိမ်သို့ပြန်လာခဲ့လေသည်။ အိမ် တွင် သူ၏မိဘနှစ်ယောက်နှင့်အတူ မဒါဦး၏ မိဘနှစ်ယောက်တို့ပါ ရောက် လာကြသောကြောင့် မဒါဦးအား မတွေ့ ခဲ့ရကြောင်း ပြောပြရာ မဒါဦး၏ မိခင် ကြီးက မြေးမလေး မလှဖြူအား ရင်ခွင် ထဲတွင် ချီထားရင်းမှ...

“ဟဲ့...မြအောင် ဒါဒါနဲ့ နင်နဲ့ ရန်ဖြစ်ကြလား။ ဒါဒါက အမြဲဒီလိုပဲ သွားချင်ရာ သွားတတ်သလား ပြော စမ်းပါဦး။

“ဒါဒါနဲ့ ကျွန်တော်တစ်ခါမှ ရန်မဖြစ်ဖူးပါဘူး အမေရယ်။ တစ်ခါ တစ်ခါ ဒါဒါက ညောင်ကျပ်ပင်ကြီး အောက်သွားပြီး ဒန်းစီးနေတတ်တယ်။ အဲဒီနေရာကလွဲပြီး ဘယ်ကိုမှမသွားပါဘူး”

မောင်မြအောင်၏ ပြောစကားကြောင့် မဒါဦး၏ မိခင်ကြီးမှာ စိုးရိမ်သွားဟန်ဖြင့် မေးလိုက်လေသည်။

“သူ ဒါဒါ ညောင်ကျပ်ပင်ကြီး အောက်မှာ ဒန်းသွားစီးတယ် ဟုတ်လား။ နင်က မတားဘူးဟဲ့။ နောက်ပြီး ဒါဒါက ဘာတွေပြောလေးလဲ”

“ဒါဒါ ပြောတာတွေကတော့ သူဟာ ဥစ္စာစောင့် သိုက်နန်းကလာတာ ဖြစ်တယ်။ သမီးလေး (၁)နှစ်ပြည့်တဲ့နေ့မှာ သူဟာ သိုက်နန်းကို ပြန်ရမယ်။ သူ့ကို သူ့ရဲ့အစ်ကိုတော်နဲ့ အစ်မတော်တို့ လာခေါ်ကြမယ်တဲ့ အမေရယ်။ ပြီးတော့ ဒန်းစီးတဲ့အခါမှာလည်း သူ့ရဲ့ အစ်ကိုတော်နဲ့ အစ်မတော်တို့က ဒန်းကို လွှဲပေးကြတယ်လို့ ပြောတယ် အမေရယ်”

ဒါဒါက ဒီလိုပဲ ပြောသလား

ကွဲ့။ အဲဒီအကြောင်းတွေကို ငါတို့ မိဘတွေကို ဘာဖြစ်လို့ လာမပြောတာလဲ မြအောင်ရယ်”

“ဒါဒါက သရဲ၊ တစ္ဆေစာအုပ်တွေ ဥစ္စာစောင့်စာအုပ်တွေကို ဖတ်ပြီး စိတ်ကူးယဉ် အတွေးတွေနဲ့ ပြောနေတဲ့ ပြောနေလုပ်နေတယ်လို့ပဲ ထင်မိပြီး အမေတို့ကို လာမပြောမိတာပါ အမေရယ်။ အခုဘာလုပ်ကြမလဲ ပြောကြပါဦးဗျာ”

မဒါဦးမိခင်ကြီးမှာ မျက်လုံးအိမ်တွင် မျက်ရည်များ ရစ်ဝံ့ပြီး ပြောလာသည်ကို မောင်မြအောင်က ရှင်းပြပြီး ဘာလုပ်ရမည်ကို မေးလိုက်ခြင်းကြောင့် မဒါဦး၏ဖခင်ကြီးက...

“ဘာလုပ်ရမှာလဲကွဲ့။ ရွာထဲက လူတွေခေါ်ပြီး လူခွဲလို့ တောထဲမှာ လိုက်ရှာခိုင်းရမှာပေါ့။ ပြီးတော့ ဟိုဘက်ရွာက ဗေဒင်ဆရာဆီကိုသွားပြီး ဗေဒင်မေးရမယ်။ ငါတို့ရွာထဲက နတ်ကတော် မစိန်ပုဆိမာလည်း နတ်မေးကြည့်မယ်။ ကဲ...မောင်မြအောင် မင်းကရွာထဲက လူတွေကို လိုက်ခေါ်ပြီး တောထဲမှာ လူခွဲပြီးရှာကြ ငါကနတ်မေးဖို့နဲ့ ဗေဒင်

မေးဖို့ စီစဉ်လိုက်မယ်။ သွား... မြနဲ့မြနဲ့ သွားပေတော့”

မဒါဦး၏ မိခင်ကြီးမှာ မြေငယ်လေးအား ရင်ခွင်တွင် ထွေးဖက်ရင်း မျက်ရည်များ စီးကျလျက် ငိုနေလေသည်။ မောင်မြအောင်မှာ လူများခေါ်ယူရန် ရွာထဲသို့ ထွက်သွားလေသည်။ မောင်မြအောင်၏ ရင်ထဲမှာတော့ သောကအပူမီး တောက်လောင်နေပြီ ဖြစ်လေသည်။

ပျောက်ဆုံးသွားသော မဒါဦးအား ရှာဖွေကြသည်မှာ ယနေ့ဆိုလျှင် (၃)ရက်ရှိပြီ ဖြစ်သော်လည်း လူကိုလည်းမတွေ့၊ သတင်းလည်းမရဖြင့် ရေအိုင်လည်းနောက် ခြေရာလည်းပျောက်ခဲ့လေပြီ ဖြစ်သည်။ နတ်ကတော်၏ နှုတ်ထွက်စကားက မဒါဦး သူ့ဘဝဟောင်းကို ပြန်သွားပြီ လူ့ဘဝတွင် မရှိတော့ဘူးဟု ပြောလာသည်။ တစ်ဖက်ရွာက ဗေဒင်ဆရာကြီး၏ အဟောကလည်း မဒါဦး လူ့ဘဝတွင် မရှိတော့ဘဲ ဘဝပြောင်း သွားပြီဟုသာ အဟောထွက်လာသည်။

သူတို့ဟောပြောသလို ဘဝ

ပြောင်းသွားပြီ ဆိုလျှင် မဒါဦး၏ အလောင်းအား တွေ့ရမည်ဖြစ်၏။ ယခု တော့ လူကိုလည်းရှာမရ အလောင်းလည်း မတွေ့ဘယ်နေရာ၊ ဘယ်ဌာနကို ရောက်နေပြီဟုလည်း သတင်းမရသည့် အတွက် မဒါဦးမိခင်ကြီးမှာ မျက်ရည်နှင့် ပါပြင်ခြောက်သွေ့ခြင်းမရှိဘဲ နေနေသည် ဝိညာဏ်နေသည်။ မောင်မြအောင်မှာတော့ ရင်ထဲမှာ တောက်လောင်နေသော သောကဝေဒနာအပူမီးမှာ သူတစ်ကိုယ်လုံး ပြာကျလှန်း ပူလောင်နေလေသည်။ မောင်မြအောင်သည် မဒါဦးဒန်းစီးခဲ့သည့် ညောင်ကျပ်ပင်ကြီးအောက်သို့သွားကာ သူ့ရူးတစ်ယောက်ကဲ့သို့ တစ်ယောက်တည်း စကားပြောနေလေသည်။

“ဒါဒါလေးရေ... မင်းဘယ်ရောက်နေပြီလည်းကွယ်။ အခု အစ်ကိုတို့ သားအဖနစ်ယောက်တည်း ဖြစ်နေပြီလေ။ ဒါဒါ မြင်လှည့်စမ်းပါဦးကွယ်။ အစ်ကိုနဲ့ သမီးလေးကို ချစ်တယ်ဆို ပြန်လာခဲ့ပါတော့ ဒါဒါရယ်”

မောင်မြအောင်သည် ပါစပ်ကပြောရင်း မျက်ရည်များ တသွင်သွင်စီးကျ

လာပြီး ရှိကိုင်နေလေတော့သည်။

* * * *

ညောင်ကျပ်ပင်အောက်မှ ပြန်လာသည့်ညတွင် ည(၁၂) နာရီကျော်အချိန် မောင်မြအောင် အိပ်မက်ထဲသို့ မဒါဦး ရောက်လာလေသည်။ ပြောင်လက်တောက်ပသော အဝတ်အစားများ ဝတ်ဆင်ပြီး မောင်မြအောင်အား ပြောလိုက်သည်။

“အစ်ကို...ဒါဒါကို လိုက်မရှာပါနဲ့တော့နော်။ ဒါဒါကို သိုက်နန်းထဲကို ပြန်သိမ်းသွားခဲ့လို့ ဒါဒါအခု သိုက်နန်းထဲမှာ ပြန်ရောက်နေပါပြီ။ သမီးလေးကို ဂရုစိုက်ပါ အစ်ကိုရယ်။ မိတဆိုးလေး

ဖြစ်လို့ပါနော်။ အစ်ကိုလည်း ကျန်းမာရေးကို ဂရုစိုက်ပါ။ အခုတော့ ဒါဒါသွားရဦးမယ်။ နောက်တစ်ခါ လာခဲ့ပါဦးမယ်။ သွားပြီ...အစ်ကိုရေ”

မောင်မြအောင် အိပ်ယာမှ လန်းလာခဲ့ပြီ။ သူ့အိပ်ယာ ပတ်ဝန်းကျင်အား လှည့်၍ရှာဖွေကြည့်မိလေသည်။ မတွေ့ရပါချေ။ သို့သော် ပန်းရနံ့တစ်ခုကတော့ မွှေးကြိုင်လျက် အခန်းအတွင်း ပျံ့သွင်းနေလေသည်။ သူ့စိတ်ထဲတွင် စွဲလန်းနေ၍ မက်သည့် အိပ်မက်ဟု ထင်မှတ်နေမိလေသည်။

ပထမ အိပ်မက်ပြီးနောက်နေ့တွင် ရှာဖွေနေကြသူများ စိတ်ပျက်စပြုလာပြီဖြစ်သည်။ မဒါဦး ပျောက်သွားသည်မှာ ဒီနေ့ဆိုလျှင် (၅)ရက်ရှိပြီဖြစ်သည်။ မောင်မြအောင် အိပ်ယာသို့ ဝင်ခဲ့ပြီး အိပ်ပျော်သွားသည့်အချိန်တွင် သူ့လက်ကို ကိုင်၍ လှုပ်နှံလိုက်သောကြောင့် နီးလာခဲ့ပြီး ကြည့်လိုက်ရာ တတ်ပွဲထဲတွင် ဝတ်စားသည့် နန်းတွင်းသူ အဝတ်အစားများ ဝတ်ဆင်ထားသော မဒါဦးအား မြင်လိုက်ရပြီး မဒါဦးက...

“အစ်ကို...အိမ်အိပ်မက်ပေးတာကို မယုံတဲ့ ဖြစ်နေတာကို။ အိမ်ဟာ လူစင်စစ်ကနေ ဥစ္စာစောင့် သိုက်နန်း၊ ရှင်အဖြစ် သိုက်နန်းထဲကို ဝင်ခဲ့ရပြီး ဖြစ်ခဲ့ရတဲ့သူပါ အစ်ကိုရယ်။ အိမ်လူ အဖြစ်နဲ့ အသက်မသေဘဲ သိုက်နန်းထဲ ကို ရောက်ခဲ့ရပြီး သိုက်ချင်ဘိုးဘိုးက ဥစ္စာစောင့်အဖြစ် အသွင်ပြောင်းပေးခဲ့လို့ ဥစ္စာစောင့် ဖြစ်ခဲ့ရတဲ့အတွက် အိမ်ရဲ့ အလောင်းကို မမြင်တွေ့ကြရတာပါ။ အစ်ကိုနဲ့ သမီးလေးတို့အတွက် အိမ်ပေး နိုင်တဲ့ ပစ္စည်းတွေ ပေးပို့မယ်။ အိမ်တို့ အိမ်ခေါင်းရင်းဘက်မှာရှိတဲ့ ပိန္နဲပင်ရဲ့ ပင်ခြေရင်းမှာ မြေကိုတူးပြီး ရှာကြည့်ပါ။ နာနီနီရာမှာ ပစ္စည်းတွေရှိပါတယ်။ ပစ္စည်းတွေရှိရင် အစ်ကိုနဲ့ သမီးလေး တို့ ဒီဇွာမှာ မနေကြပါနဲ့တော့။ ငြိမ့်ကို ပြောင်းသွားကြပါ။ ဒီဇွာမှာနေရင် အစ်ကိုတို့မှာ အန္တရာယ်တွေ ဖြစ်မှာ မြင်လို့ပြောရတာပါ။ အိမ်ထည်း နောက်ကို မလာနိုင်တော့ပါဘူး အစ်ကို ရယ်။ နှုတ်ဆက်ခဲ့ပါတယ် အစ်ကို။ အိမ် သွားပြီကွယ်”

မမိဦးသည် ပြောပြီးသည်နှင့်

မြို့မှန်များကဲ့သို့ ဖြစ်ပြီး ပျောက်ကွယ် သွားလေတော့သည်။ မောင်မြအောင် အနီးတွင် ဖွားကြိုင်သော ရန်များ ဖွားပျံ နေခဲ့လေသည်။ မောင်မြအောင် အိပ်ပျော် နေခြင်း မဟုတ်ပါချေ။ ထိုင်လျက် အနေအထားဖြင့် ရှိနေခြင်းဖြစ်သည်။ တကယ်လား အိပ်မက်လား ဝေခွဲ၍ မရနိုင်ဖြစ်နေ၍ ချိတ်ဆွဲထားသော မှန် အိမ်ကိုဖြတ်၍ အိမ်အောက်သို့ ဆင်း လာခဲ့ပြီး အိမ်အောက်တွင်ရှိသော ပေါက် တူးအား ယူလိုက်ကာ အိမ်ခေါင်းရင်းတွင် ရှိသော ပိန္နဲပင်ခြေရင်းသို့ လာခဲ့ပြီး မြေ ပြင်အား တူးလိုက်လေသည်။ ပေါက်တူး ဖြင့် (၁၀)ချက်ခန့် တူးမိသည်တွင် ပေါက်တူးနှင့် တစ်စုံတစ်ခု ထိမိသံပေါ် လာ၍ မြေကြီးများအား လက်ဖြင့်ယက် ထုတ်၍ ပေါက်တူးနှင့် ထိမိသော ပစ္စည်း အား လက်ဖြင့်ဆွဲဖော်လိုက်ရာ မြေအိုး ငယ်တစ်လုံး ဖြစ်နေသည်ကို မြင်လိုက် ရလေသည်။ အဖုံးအား ကြည့်လိုက်ရာ အိုးအတွင်း ဝင်းလက်နေသော ရွှေအိုး ပြားများကို မြင်ရလေသည်။ ရေတွက် ကြည့်ရာ ရွှေအိုးပြား (၃၅)ပြားတိတိ ရှိသည်ကို တွေ့ရလေတော့သည်။

မောင်မြအောင် ယုံရပါလေပြီ။ သူ၏ ချစ်လှစွာသော ချစ်ဇနီး မမိဦးတစ် ယောက် လွှာဝမှ ဥစ္စာစောင့်ဘဲသို့ ပြောင်းလဲ ရောက်ရှိသွားသည်မှာ အမှန် ဖြစ်သည်ဟု ယုံကြည်မိပါတော့သည်။

နံနက်မိုးလင်းလျှင် နှစ်ဖက်သော

မိဘများအား သူ၏အဖြစ်အပျက်များကို ပြောပြလေသောအခါ ဝမ်းနည်း ကြေကွဲ ကြပြီး ငိုကြွေးကြလေသည်။ ခုနစ်ရက် စေ့သောနေ့တွင် မမိဦးအတွက် ရက်လည် ဆွမ်းသွတ် အမှုပေးဝေကြသည်။

ထိုအဖြစ်အပျက်များ ဖြစ်ပျက်

ပြီး (၃)နှစ်ကျော် အချိန်ခန့်တွင် မောင် မြအောင်နှင့် သမီးငယ် မလှဖြူတို့ သာယာကုန်းရွာလေးမှ ဗြိတိသျှ ပြောင်း ရွှေသွားကြပြီး ဗြိတိသျှတွင် ချမ်းချမ်း သာသနာဖြင့် နေထိုင်နေကြသည်ကို ငြိမ့်ကို ရောက်သွားကြသည့် သာယာကုန်းရွာသား များ မြင်တွေ့ကြရလေတော့သည်။

(မှတ်ချက်။ ။ယခုရေးသားသော ဇာတ် ထမ်းမှာ ဖြစ်ရပ်မှန် ဇာတ်ထမ်းဖြစ်ကြောင်း အစီရင်ခံစာတွင် ကျွန်ုပ်တော်ပြောခဲ့ပြီး ဖြစ်ပါ သည်။ ဇာတ်ထမ်းတွင် ပါရှိသူများ၏

ဆွေစဉ်မျိုးဆက်များမှာ ယနေ့ထက်တိုင်
အသက်ထင်ရှား ရှိနေပါသောကြောင့်
ရွာအမည်နှင့် လူအမည်များအား လွှဲ
ပြောင်းရေးသားလိုက်ရပါသည်။

စာဖတ်သူများအနေဖြင့် ယခု
ကျွန်ုပ်ရေးသားလိုက်သည့် စာတ်လမ်း
အဖြစ်အပျက်များအား စာဖတ်သူများ

စိတ်တိုင်းကျ ထင်မြင်ယူဆနိုင်ကြပါ
သည်။ သို့သော်လည်း စာကယဉ်ဖြစ်ပျက်
နေသော အဖြစ်အပျက်များသည် သိပ္ပံ
ပညာနှင့်သော်မှ တိုင်းတာတွက်ချက်၍
မရနိုင်သေးသော အဖြစ်အပျက်များ
အများအပြား ရှိနေပါသေးသည်ဟုဆို
လျှင် ကျွန်ုပ်ရေးသားလိုက်သော

စာတ်လမ်းသည်...

(ဤစာတ်လမ်းအား ပြောပြခဲ့
သော ကျွန်ုပ်စာရေးသူ ဝနီး၏ မိခင်ကြီး
ခေါ်ကြာဦးအား ရိုသေစွာ ရိုခိုကန်တော့
ရင်းဖြင့် ကျေးဇူးတင်ရှိကြောင်း။
စာရေးသူ)

မင်းမြင့်နိုင် (ဘူးသီးတောင်)

မဂ္ဂဇင်း ရန်ကုန်ဖြန့်ချိရေး

ငြိမ်း

စာပေ

တိုက် ၂၅၅ ပထမ-တံဆိပ်စာလမ်းများအပေါ်ကတော့မိသည့် ငြိမ်း ရန်ကုန်မြို့
ရင်း-လမ်းပေါ်၊ ဘုန်းတော်၊ လမ်းပေါ်၊ လမ်းပေါ်၊ လမ်းပေါ်၊ လမ်းပေါ်

ကျော်သိန်း

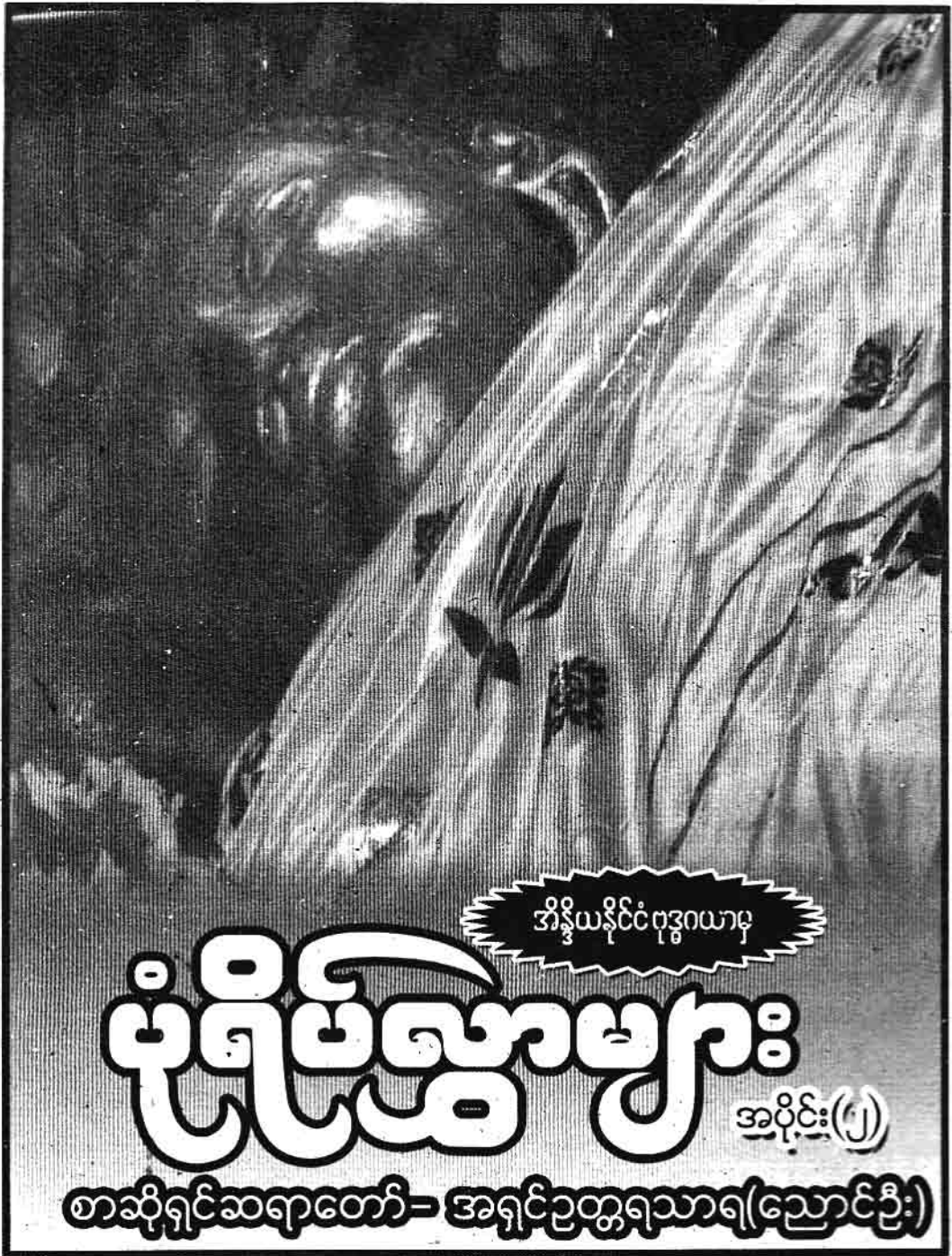
စာပေ

၃၂-လမ်းရန်ကုန်မြို့

စောဦး

စာပေ

၃၃-လမ်းရန်ကုန်မြို့

အိန္ဒိယနိုင်ငံဗုဒ္ဓဂယာမှ

ပုဂ္ဂိုလ်သမား

အပိုင်း(၂)

စာဆိုရှင်ဆရာတော်- အရှင်ဥတ္တရသာရ(ညောင်ဦး)

သက်သေနဂါရ်ပြည်

နယူးဒေလီမှ ည ၈ နာရီအချိန် ထွက်ခွာလာခဲ့ကြရာ နံနက် ၆ နာရီ အချိန်တွင် သက်သေနဂါရ်ပြည် မြန်မာ ဘုန်းကြီးကျောင်းသို့ ရောက်ရှိကြလေ သည်။ နယူးဒေလီနှင့် သက်သေနဂါရ် ပြည်သည် ၂၁၉ မိုင်ခန့် ကွာဝေး ကြောင်း သိခဲ့ရသည်။ သက်သေနဂါရ် ပြည်သည် ဗာရာဏသီ (မိဂါဒါဝန်၊ မစ္စကြာတရား ဟောရာဒေသ) နှင့် ၃၆၂ မိုင်ကွာဝေးပြီး မြတ်စွာဘုရားရှင် တိတ္ထိတို့အား တန်ခိုးဗျာဒိတ်ပြတော်မူ သည့် သရက်မြို့ကုန်းရှိရာ သာဝတ္ထိပြည် နှင့် မိုင် ၃၀၀ ခန့် ကွာဝေးသည်။ အိန္ဒိယနိုင်ငံတွင် ဟိုက်ဝေးလမ်းမကြီးမှာ သေသပ်လှပစွာ ဖောက်လုပ်ထားသဖြင့် လမ်းအလွန် ကောင်းလှသည်။ သက်သေနဂါရ်မှ သာဝတ္ထိသို့ သွားသောလမ်းများ သည် တချို့လမ်းမှာ ကျဉ်းကြပ်လှသဖြင့် ကားဆရာအတော်ပင် သတိထားမောင်း ရသည်။ သက်သေနဂါရ်ပြည်သည် ဘုရား ဖူးတိုင်း ရောက်သင့်သော နေရာဌာန ဖြစ်သည်။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ဘုရားရှင်တိုင်း မစွန့်အပ်သော အဝိဇ

ဟိတ လေးဌာနတို့တွင် ယင်းဌာနသည် လည်း တစ်ဌာနပါဝင်လျက် ရှိနေသော ကြောင့် ဖြစ်သည်။ သက်သေနဂါရ်ပြည် သည် ဥတ္တရပရဒေ့ရှ်ပြည်နယ်အတွင်း ၌ တည်ရှိသော တောရွာလေးတစ်ရွာ ဖြစ်ပေသည်။ စာရေးသူတို့ အဖွဲ့သား အားလုံး သက်သေနဂါရ် မြန်မာဘုန်း တော်ကြီးကျောင်းတွင် နံနက်စာစားပြီး တစ်ညလုံးကားစီးရသဖြင့် ပင်ပန်းလှ သည် သို့တွက်အနားယူရင်း ကျောင်းဝန်း အတွင်းရှိ လေ့လာစရာများကို လေ့လာ ကြည့်သောအခါ ထူးခြားအံ့သြဖွယ် ကောင်းသည့် ခေါင်းငှက်ကလေးများ လာရောက် ကျက်စားနေကြသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ စာရေးသူခေါင်းငှက် ကလေးနှစ်ကောင်ကို လေ့လာကြည့် သောအခါ ခေါင်းငှက်ကလေးများ၏ သဘာဝအလှများကို မြင်တွေ့ရပြီး ခေါင်း ငှက်မတစ်ကောင်က အမြီးကို ဖြန့်ကား ပြီး ကလိုက်သည့် ဟန်မှယာလေးမှာ အလွန်ပင် ကြည့်လို့ကောင်းလှသည်။ ထိုခေါင်းငှက်ကလေးများသည် မည်သို့ သော တောတောင်က ပျံသန်းလာကြ သည်ဆိုတာ မသိရှိခဲ့ရသော်လည်း

ကျောင်းအပြင်ဘက်ကိုထွက်ပြီး လေ့လာ သောအခါတွင် တောတောင်ဆိုတာ မတွေ့ရ လယ်ကွင်းများနှင့် ဂျုံစိုက်ခင်း များကိုသာ တွေ့မြင်ခဲ့ရလေသည်။ အိန္ဒိယနိုင်ငံရှိ မြို့ရွာလေးများ၏ ထူးခြား ချက်မှာ နွားချေးရနံ့လေးများ သင်ပျံ့ လျက် နွားချေးချပ်ခဲလေးများကို သစ်ပင် များ အိမ်နံရံများတွင်ကပ်ပြီး အခြောက် လှန်းထားသည်ကို တွေ့မြင်ခဲ့ရလေ သည်။ ထို့အပြင် လူနေတိုက်အိမ်ကလေး များကို ဆောက်လုပ် နေထိုင်ကြရာတွင် ယင်း အဆောက်အဦလေးများကို ပြီးစီး အောင် မဆောက်လုပ်ဘဲ ထားသည်ကို လည်း တွေ့မြင် ခဲ့ရ ပြန်လေသည်။ သက်သေနဂါရ်ပြည် မြန်မာ ကျောင်းတွင် နေလည်စာ သုံးဆောင်ပြီးသည်နှင့် ဘုရား ရှင်တိုင်း မယ်တော် ဖြစ်ခဲ့ဖူးသော နတ်သားကို တာဝတိံသာ နတ်ပြည်၌ ကျေးဇူးဆပ်သည့် အနေနှင့် အဘိဓမ္မာ တရား ဟောကြားတော်မူပြီး လူ့ပြည်သို့ ပြန်လည်ဆင်းသက်တော်မူရာ သက်သေနဂါရ် မြေမြတ်မဟာကို သွားရောက် ဖူးမြော်ကြရန် ထွက်ခွာခဲ့ကြလေသည်။ စာရေးသူတို့ ဘုရားဖူးအဖွဲ့သည် ရှေးဦး

စွာ အသောကမင်းကြီး စိုက်ထူခဲ့သော
ကျောက်တိုင်ကို ရောက်ရှိကြပြီး လေ့လာ
ကြည့်သောအခါ ကျောက်သားကို
ထုဆစ်ထားသည်ကို တွေ့ရှိရလျက်
ကျောက်တိုင်ထိပ်တွင် ဆင်ရုပ်တုတင်
ကာ ထုဆစ်ထားပြီး ဆင်ရုပ်မှာ နာတံ
မပါတော့သည်ကို တွေ့ရှိရလေသည်။

ဆင်ရုပ်၏အောက်ခြေခံတွင်
ထုဆစ်ထားသော ပန်းခက်ဖောင်းကြွ
ရုပ်များမှာ လက်ရာမြောက်လှပေသည်။
ထိုရုပ်ထုကို သံတိုင်များ ကာယံထား

သည်ကို တွေ့ရှိရသည်။ ယင်းနေရာတွင်
ဒေသခံ ကုလားလူမျိုး အမျိုးသား အမျိုး
သမီး (၇)ယောက်သည် စာရေးသူတို့
အဖွဲ့အား အထူးအဆန်းအနေဖြင့်
သေချာစွာ လိုက်ကြည့်နေကြသည်။
ထိုကဲ့သို့ နေရာထူး နေရာမြတ်မှာ
နေထိုင်ကြသော်လည်း ဘုရားရှင်၏
အဆုံးအမနဲ့လည်း မနီးစပ်သည့်အတွက်
တရားအသိလည်းမရှိကြ။ သံဃာနဲ့လည်း
ကင်းကွာလျက် ဗုဒ္ဓဘာသာအသိတရား
များ လုံးဝမရှိသည်ကို မြင်တွေ့ရသော

အခါများစွာ စိတ်မကောင်း ဖြစ်ခဲ့ဖူးလေ
သည်။ ထိုသူလေးများ၏ ဘဝကို ကြည့်
လျက် ဗုဒ္ဓဘာသာ မြန်မာလူမျိုး
ဖြစ်ရတာ အလွန်ပင် ဂုဏ်ယူဝမ်း
မြောက်ဖွယ်ရာ ကောင်းလေစွဟု တွေး
ထင်နေမိသည်။ ထိုကျောက်တိုင်အနီး
တွင်ရှိသော သင်္ကဏ္ဍဂူကို မဟာ
အောင်မြေ ကုန်းတော်လေးပေါ်သို့
တက်လိုက်သည်ဆိုရင်ပဲ ကုန်းတော်ပေါ်
တွင် ဘုရားရှင်၏ ရုပ်ပွားတော်စံပယ်
တော်မူရာ ဂန္ဓကုဋ်တိုက်ကလေးကို

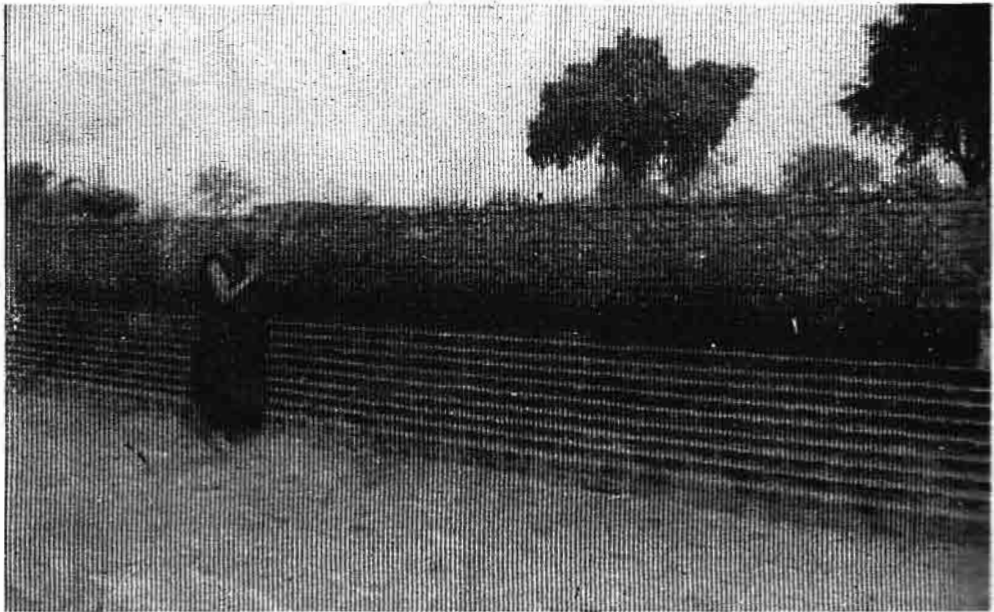
ဂန္ဓကုဋ်ကျောင်းရှေ့က ပန်းတင်စေတီတွင် စာရေးသူ ဦးတင်ဂါရဝပြုနေစဉ်

မြင်တွေ့လိုက်ရလေသည်။ ယင်းကန္တ
ကုဋိတိုက်ကလေး အတွင်းသို့ လေ့လာ
ဖူးမြော်သောအခါ ဘုရားရှင် တာဝတိ
သာမှ ဆင်းသက်ရာ သိကြားမင်းနှင့်
ဗြဟ္မာမင်းတို့က ခရသင်းနှင့် ထီးဖြူ
ဆောင်ပြီး ဆင်းသက်သည့် ရုပ်တုတော်
အား ဖူးတွေ့ရလေသည်။ ယင်း ကုန်း
တော်ပေါ်မှ အနီးပတ်ဝန်းကျင်ကို လှမ်း
မျှော်ကြည့်သောအခါ ဂျုံခင်း အာလူး
စိုက်ခင်းများကို တွေ့မြင်ရပြီး လူနေ
အိမ်နှင့် အနည်းငယ် ဝေးကွာလျက်

ရှိသည်ကို တွေ့ရှိရပေသည်။ ထို
တောင်ကုန်းလေးသည် ဘုရားရှင်
တာဝတိသာ နတ်ပြည်မှ ဆင်းသက်
တော်မူသော နေရာတွင် အသောက
မင်းကြီးက အထိမ်းအမှတ်အဖြစ် တည်
ထားခဲ့သော စေတီတော်ပင်ဖြစ်သည်။
မြတ်စွာဘုရားရှင်သည် သာဝတ္ထိပြည်ရှိ
မယ်တော်နတ်သားအား ကျေးဇူးဆပ်
ရန်အတွက် တာဝတိသာနတ်ပြည်သို့
ကြွတော်မူပြီး ဝါတွင်းသံလပတ်လုံး
အဘိဓမ္မာတရား ဟောကြားခဲ့ပါသည်။

သုံးလ လွန်မြောက်သောအခါ သီတင်း
ကျွတ်လပြည့်နေ့ ညချမ်းအချိန်တွင်
တာဝတိသာနတ်ပြည်မှ သင်္ကဿနဂိုဏ်
ပြည် ယခုကွန်းတော်လေးနေရာသို့ ရွှေ
စောင်းတန်း၊ ငွေစောင်းတန်း၊ ပတ္တမြား
စောင်းတန်းဖြင့် ဆင်းသက်တော်မူခဲ့
ပါသည်။

သင်္ကဿနဂိုဏ်ပြည်သည် မြတ်
စွာဘုရားရှင်၏ သာသနာတော် အတွင်း
၌ လူအများဆုံး ဘုရားဆုပန်သော နေရာ
ဖြစ်သည်ဟု လေ့လာသိရှိရသည်။ ဘုရား

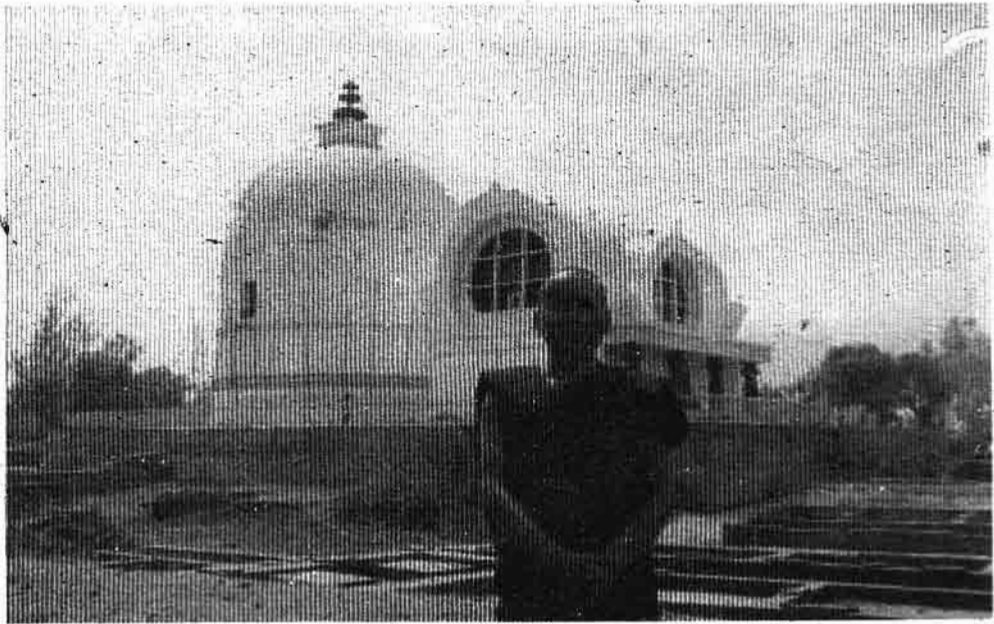
ဘုရားရှင်တရားဟောခဲ့သည့်ပဏ္ဍင်တော်နှင့် စာရေးသူ

ရှင်ကိုယ်တော်မြတ်ကြီး နေ့ညမပြတ်
ဝါတွင်းသုံးလပတ်လုံး တာဝတိံသာ
နတ်ပြည်၌ အဘိဓမ္မာတရား ဟောကြား
ရာတွင် (လူသက်တမ်းအရ သုံးလဟု
ဆိုသော်လည်း နတ်တို့၏ သက်တမ်းနှင့်
ဆိုလျှင် မိနစ်ပိုင်း၊ နာရီပိုင်းမျှသာ
ရှိသေးသည်) မယ်တော် ဖြစ်ခဲ့ဖူးသော
သန္တုဿိတနတ်သားသည် သောတာ
ပတ္တိဖိုလ်၌ တည်တော်မူလေသည်။
ဘုရားရှင်သည် မယ်တော်၏ ကျေးဇူး

တရားများကို ကိုယ်တိုင်ဆပ်ပိုင်ခွင့် ရရှိခဲ့
လေသည်။ ထိုပွဲတွင် နတ်ဗြဟ္မာပေါင်း
ရှစ်သောင်းတို့လည်း သစ္စာလေးပါး
တရားတို့ကို သိမြင်တော်မူပြီး ကျွတ်
တန်ဆင်ကြလေသည်။ စာရေး သူတို့အဖွဲ့
သည် အဓိဗဟိတ လေးဌာနတို့တွင်
တစ်ဌာနအပါအဝင် ဖြစ်သော သင်္ကဿ
နဂိုရ် ကုန်းတော်လေးပေါ်တွင် အသီးသီး
နေရာယူကြပြီး ပဌာန်းပစ္စယုဒ္ဓေသပါဠိ
တော်နှင့် ဂုဏ်တော်ပါဠိများကို ရွတ်ပွား

ပူဇော်ကြကာ မေတ္တာဘာဝနာ ပွားများ
ပြီးသည်နှင့် အမျှအတန်း ပေးဝေခဲ့ကြ
လေသည်။

ထိုသို့ အမျှတန်းပေးဝေကြပြီး
သည်နှင့် ကုန်းတော်လေးပေါ်မှ ပြန်လည်
ဆင်းလာခဲ့ကြပြီး ကျောင်းသို့ပြန်လာကြ
ကာ ခေတ္တအနားပြီးသည်နှင့် ကျောင်း
ထိုင်ဆရာတော်အား လှူဒါန်းဖွယ်ရာ
အဖြာဖြာတို့နှင့် စုပေါင်းကန်တော့ကြ
သည်။ ထိုကျောင်းမှာပင် တစ်ညတာ အိပ်

ပရိနိဗ္ဗာန်တော်မူသည် ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်ရှိသောဂန္ဓကုဋီကျောင်းဆောင်

စက်အနားယူပြီး နံနက်ပိုင်း နံနက်စာ
စားပြီးသည်နှင့် သာဝတ္ထိပြည်သို့ ဆက်
လက် ထွက်ခွာခဲ့ကြလေသည်။

သာဝတ္ထိသို့

သင်္ကဿမု ထွက်ခွာလာသော
ဘုရားဖူးအဖွဲ့ စီးနင်းလိုက်ပါသော ကား
နှစ်စီးသည် သာဝတ္ထိမြို့ မြန်မာဘုန်းတော်
ကြီးကျောင်းသို့ ညနေ (၅: ၀၀) နာရီခန့်
အချိန်တွင် ရောက်ရှိခဲ့ကြလေသည်။

သင်္ကဿနှင့် သာဝတ္ထိမြို့သည် မိုင်အား
ဖြင့် ၂၀၁ မိုင် ကွာဝေးပြီး ကီလိုမီတာ
၃၈၀ ကွာဝေးကြောင်း ဦးသန်းစိန်
(ဂိုက်ဆရာက) ပြောပြလေသည်။ ထို
နေ့ညအတွက် ထိုမြန်မာဘုန်းကြီး
ကျောင်းမှာ အနားယူ အိပ်စက်ကြလေ
သည်။ သာဝတ္ထိသည် ဘုရားရှင်
လက်ထက်အခါက ကောသလတိုင်း
ပသေနဒီ ကောသလမင်းကြီး၏ ထီးနန်း
စိုက်ရာ ရွှေမြို့တော်ဖြစ်သည်။ အစီရ
ထတိမြစ်ကမ်း၌ တည်ရှိပြီးသား သာဝတ္ထိ

မြို့တော်၏ အရှေ့ဘက်တွင် ဝိသာခါ
ကျောင်းအမကြီး၏ ပုဗ္ဗရုံကျောင်းတော်
တောင်ဘက်တွင် ရာဇိတာရုံကျောင်း
ဟော်နှင့် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်တို့
ရှိသည်။ သာဝတ္ထိဆိုသည်မှာ သာဝတ္ထိ
ရသေ့ နေထိုင်ခဲ့သော နေရာတွင် တည်ခဲ့
သဖြင့်သာဝတ္ထိဟု ခေါ်ကြောင်း လေ့
လာသိရှိရသည်။ သာဝတ္ထိဟူသော
အမည်သည် သဗ္ဗနံအတ္ထိတိသာဝတ္ထိ၊
သဗ္ဗ- အလုံးစုံသော၊ နံ- ဥစ္စာသည်
အတ္ထိ ရှိ၏ဟူသော ပါဠိတော်အရ

ဇေတဝန်ကျောင်းအတွင်းက ဂန္ဓကုဋီ

ချမ်းသာ အကုန်ပြည့်စုံသောမြို့ဟု ဆိုလိုသည်။ သာဝတ္ထိမြို့သည် ဗုဒ္ဓဘာသာနှင့် ဆန့်ကျင်ဘက် (တိတ္ထိ) နိ ဂဏ္ဍကိုယ်ဝင် ကိုန်းများ အာဇီဝကများ ပရိတ္တကများ၊ ဗြဟ္မာစာပုဏ္ဏားများ အခြေချနေထိုင်ကြသဖြင့် ဘာသာရေး နိုင်ငံရေး စီးပွားရေး၊ လူမှုရေးကိစ္စများနှင့် ရောပြွမ်းယှက်နွယ်၍ ကြီးကျယ်ခမ်းနားသော မြို့တော်ကြီး ဖြစ်ခဲ့ပေသည်။ ထို့ပြင် ဟိမဝန္တာတောင်ခြေနှင့် ပိုင်ဂဝ မျှသာ ဝေးကွာသဖြင့် ဟိမဝန္တာမှ အအေးဓာတ်သည် သာဝတ္ထိသို့ အလွယ်တကူ ရောက်ရှိလာခြင်းကြောင့် နွေအခါတွင် အပူရှိန်နည်းပြီး ဆောင်းအခါတွင် ပိုအေးလေသည်။ စာရေးသူအိပ်ရာမှ ခပ်စောစောလေးထပြီ ခမ်းနားထည်ဝါစွာ ဆောက်လုပ်ထားသော သာဝတ္ထိမြန်မာကျောင်းကို လှည့်လည်လေ့လာကြည့် သောအခါ ကျောင်းဆောင်ကြီးများမှာ နှစ်ထပ်ကျောင်းဆောင်ကြီးများဖြစ်ပြီး စားသောက်ဆောင် သီးသန့်ပါရှိပြီး ရေခဲခန်း အိမ်သာခန်း အသင့်ပါရှိသော အခန်းများတွင် လာရောက်ကြသော ဘုရားဖူးများ စိတ်ချမ်းသာစွာ တည်းခို

နိုင်အောင် ဆောက်လုပ်ထားသည်ကို တွေ့ရှိရပါသည်။

သရက်ဖြူကုန်း

စာရေးသူတို့ အဖွဲ့သားများ သာဝတ္ထိ မြန်မာကျောင်းတွင် နံနက်စာများ စာသုံးခဲ့ကြပြီး ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ် တိတ္ထိတို့အား တန်ခိုးပြာဋိဟာပြတော်မူခဲ့သည့် သရက်ဖြူကုန်းကို ရှေးဦးစွာ သွားရောက်လေ့လာကြသည်။ ထိုသရက်ဖြူကုန်း နေရာတွင် တည်ထားသော စေတီမှာ အသောကမင်းကြီးက အထိမ်းအမှတ်အဖြစ် ကျောက်စာတိုင်နှင့်တကွ တည်ထားခဲ့သည်ဟု ဆိုပါသည်။ ယခုအခါ ကျောက်စာတိုင်မှာ မတွေ့ရှိရတော့ဘဲ စေတီတော်၏ အကြွင်းအကျန် အုတ်ရိုး၊ အုတ်ခဲများသာ ဖူးတွေ့ရလေသည်။ ယင်းစေတီတော်ကို အိန္ဒိယရှေးဟောင်း သုတေသနမှ ထိမ်းသိမ်းထားကြောင်း သိရှိရသည်။

မြတ်စွာဘုရားရှင် ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးသည် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်မှ သာဝတ္ထိပြည်သို့ တိတ္ထိတို့အား တန်ခိုးပြာဋိဟာ

ပြတော်မူရန် ကြံချီတော်မူခဲ့သည်။ ဘုရားရှင်သည် တိတ္ထိတို့အား သရက်ပင်အခြေ၌ တန်ခိုးပြာဋိဟာ ပြတော်မူသည့် သတင်းကို သိသောတိတ္ထိတို့သည် သာဝတ္ထိမြို့ပေါ်ရှိ သရက်ပင်များကို တပည့်တပန်းတို့အား ခုတ်လှဲစေခဲ့သည်။ မြတ်စွာဘုရားသည် ဝါဆိုလပြည့်နေ့၌ ကောသလမင်းကြီး၏ ဥယျာဉ်မှ ကဏ္ဍသည် ရှားပါးသော သရက်သီးမှည့်တစ်လုံးကို မြတ်စွာဘုရားရှင်အား ဆက်ကပ် လှူဒါန်းလေသည်။ ထိုသရက်သီးကို ဘုန်းပေးတော်မူပြီးနောက် သရက်စေ့ကို ကဏ္ဍအား စိုက်စေရာ ခဏချက်ချင်းပင် သရက်ပင်ကြီးတစ်ပင် ပေါက်ရောက် လာလေတော့သည်။ မြတ်စွာဘုရားရှင်၏ တန်ခိုးတော်ကြောင့် အသီးအပွင့် မြိုင်မြိုင်ဖြင့် ပေါက်ရောက်လာသော နေရာအရပ်၌ ရေမီးအစုံစုံသော တန်ခိုးပြာဋိဟာနှင့် ရောင်ခြည်တော်ခြောက်သွယ် အံ့ဩဖွယ်တို့ကို လူအများ ကြည့်ညို့ဖူးမြော်နိုင်စေရန် ပြတော်မူလေသည်။ တိတ္ထိဆရာကြီးတို့သည် တန်ခိုးပြာဋိဟာပြရန် မဏ္ဍပ်ကိုခိုင်ခန့်အောင် ရှားနစ်တိုင်ကြီး

များဖြင့် ဆောက်လုပ်ထားသော်လည်း
လေနတ်သား၊ ငါးနတ်သား၊ နေနတ်သား
တို့က လေကြမ်းတိုက်၊ ငါးကြီးသည်ထန်
စွာရွာသွန်းကာ ဖျက်ဆီးပစ်သဖြင့်
မဏ္ဍပ်လည်းပျက် တိတ္ထိဆရာကြီးတို့
လည်း ကစဉ့်ကလျားဖြစ်ပြီး ခြေဦး
တည်ရာကို ပြေးကြလေကုန်၏။ ပုရာဏ
ကဿပဆရာကြီးကား ကြီးနှင့်အိုးကို
လည်ပင်းတွင် ဆွဲချကာ မြစ်ထဲဆင်းပြီး
သောရှာလေသည်။ ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်
မြတ်ကြီးသည် တိတ္ထိတို့အားတန်ခိုး
ပြာဋိဟာပြတော်မူရာ ကဏ္ဍာသရက်ဖြူ
ပင် ပေါက်ရောက်ရာ တောင်ကုန်းထက်
မှ တာဝတိံသာနတ်ပြည်သို့ မယ်တော်
နတ်သားအား ကျေးဇူးဆပ် အဘိဓမ္မာ
တရားဟောကြားတော်မူရန် တာဝတိံ
သာနတ်ပြည်သို့ (၂ လမ်း ၃ ဖဝါး)
ဖြင့် ကြွချီတော်မူပါသည်။ ဘုရားရှင်
သည် တာဝတိံသာ နတ်ပြည်တွင်
အဘိဓမ္မာတရား ဝါတွင်းသုံးလပတ်လုံး
ဟောကြားခဲ့ပြီး သီတင်းကျွတ်လပြည့်
နေ့တွင် သင်္ကသန်ဂိုဏ်းပြည့်သို့ ပြန်လည်
ကြွရောက်တော် မူခဲ့ပါသည်။ လူသူ
အများ ယုံကြည်လေးစားလာစေရန်

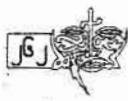
တန်ခိုးမရှိပါပဲ တန်ခိုးရှိသည့်ဟန်ဖြင့်
ဝိကြားပလ္လာသော တိတ္ထိဆရာကြီးများ
သည် ဒီတစ်ပွဲတွင် အရှုံးကြီး ရှုံးနိမ့်
သွားခဲ့ရချေပြီ။ တိတ္ထိတို့အား တန်ခိုး
ပြကာ ချေချွတ်တော်မူခဲ့သော မဟာ
ကရုဏာရှင် ဘုရားရှင် ကိုယ်တော်မြတ်
ကြီး၏ ကျေးဇူးတော် ဂုဏ်တော်တို့ကို
မှန်းဆရာညီလျက် သရက်ဖြူကုန်းတော်
ပေါ်ရှိ စေတီတော်အား ဦးတင်ဂါရဝ
အခါခါပြုလျက် ပူဇော်ကန်တော့ပြီး
ကုန်းတော်ပေါ်မှ ပြန်ဆင်းကာ ကားပေါ်
သို့တက်ပြီး နေရာယူလိုက်သည်။ ယင်း
သရက်ဖြူကုန်းမှတဆင့် သုဒတ္တစေတီ
နှင့် အင်္ဂုလိမာလစေတီသို့ အသွား
လမ်းခလတ် ကားလမ်းမကြီး၏ တစ်ဖက်
ခြမ်း ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် ကြာဖြူပွင့်
ကလေးများ ပေါက်ရောက်နေသည့်
ရေကန်ငယ်လေးကို မြင်တွေ့ရသည်။
ထိုရေကန်ငယ်လေး နေရာတွင် ရှင်ဇေဝ
ဒတ်မြေမျိုးနွယ်သည်ဟု သိရှိရကာ ဘုရား
ရှင်၏ သာသနာတွင် ဘုရားရှင်အား
အမျိုးမျိုး လုပ်ကြံသည်အထိ မှားယွင်းခဲ့
သောကြောင့် ရှင်ဇေဝဒတ်၏ ဇာတ်သိမ်း
မလုခဲ့ပုံကို တွေးထင်လျက် များစွာစိတ်

မကောင်း ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။ ထိုနေရာမှ
တဆင့် ကောသလမင်းကြီး၏ နန်းတော်
အနီးရှိ သုဒတ္တစေတီနှင့် အင်္ဂုလိမာလ
စေတီသို့ ရောက်ရှိ ကြလေသည်။

သုဒတ္တစေတီနှင့် အင်္ဂုလိမာလစေတီ

ယင်းစေတီများမှာ ခန့်ညား
ထည်ဝါစွာ တည်ဆောက်ထားသည်ကို
တွေ့ရပြီး စေတီတော်ပေါ်သို့ တက်ရောက်
ဖူးမျှော်သောအခါ အုတ်များဖြင့် အခန်း
များဖွဲ့ထားသည်ကို တွေ့ရှိရလေသည်။
သုဒတ္တစေတီကို အသောကမင်းကြီးက
တည်ထားခဲ့သည်ဟု သိရှိရသည်။

အနာထပိဏ်သူဌေး၏ ငယ်
နာမည်မှာ သုဒတ္တဖြစ်ပြီး အနာထပိဏ်
ဆိုသည်မှာ မိဘမဲ့ကလေးများနှင့် ဆင်နွှဲ
သူများကို ဝိဇ္ဇာ (ဘောဓဉ်) နှင့် အဝတ်
အထည်စသည်များကို လှူဒါန်းသူဟု
ဆိုလိုပါသည်။ ထို့ကြောင့် သုဒတ္တသည်
နောက်ပိုင်းတွင် အနာထပိဏ်က သူဌေး
ဟု နာမည်ကျော်ကြား လာခဲ့သည်။
တစ်နေ့တွင် အနာထပိဏ်သူဌေးသည်

သူ၏ယောက်ဖတော် သူရာဇပြုလ်မြို့တွင် နေထိုင်သော ဓနပါလထံ သွားရောက်ခဲ့ရာ ထိုဓနပါလအိမ်တွင် ကြီးကျယ်ခမ်းနားလှသော အခမ်းအနားတစ်ခု ကျင်းပရန် စီစဉ်နေသည်ကို မြင်တွေ့ရသဖြင့်...

“အဆွေတို့ ရာဇပြုလ် မြို့က ဘုရင်မြတ်များ အခမ်းအနားကို လာရောက်ရန် အစီအစဉ်များ ရှိပါသလား”

ဟု မေးသောအခါ ဓနပါလက...

“မဟုတ်ပါဘူး သူဌေး ရှင်တော်မြတ်ဘုရား တရားဟော ကြွရောက်လာမည်ဖြစ်၍ အခမ်းအနား မြင်ဆင်နေတာပါ” ဟု ပြောပြလိုက်သည်။

အနာထဝိဏ်သည် သာဝတ္ထိကို မပြန်တော့ဘဲ ဘုရားရှင် ဟောကြားတော်မူမည့် တရားတော်ကို နာကြားရန် စောင့်မျှော်နေပေတော့သည်။ ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ်ကြီး ကြွရောက်တော်မူပြီး တရားဒေသနာတော်မြတ်ကို ဟောကြားတော် မူလိုက်သောအခါ အနာထဝိဏ်သုဌေးသည် မြတ်စွာဘုရားအပေါ်တွင် ကြည်ညိုလာပြီး

သာဝတ္ထိသို့ ကြွရောက်ပြီး တရားတော်ဟောကြားပေးတော်မူရန် လျှောက်ထားလေတော့သည်။ ဘုရားရှင်ကလည်း သုဌေးကြီး၏ လျှောက်ထားချက်ကို လက်ခံသည့်အနေဖြင့် ဆိတ်ဆိတ်နေတော်မူသည်။ အနာထဝိဏ်သုဌေးကြီးသည် ထိုသို့လျှောက်ထားပြီး ပြန်သွားကာ မြတ်စွာဘုရား သီတင်းသုံးနေထိုင်ရန် ကျောင်းပိဟာအတွက် နေရာရှာပေတော့သည်။ သာဝတ္ထိမြို့ပေါ်ရှိ ဥယျာဉ်နေရာများ လိုက်လံရှာဖွေသော်လည်း မတွေ့ရှိသဖြင့် နောက်ဆုံးတွင် ဇေတမင်းသားတို့၏ ဇေတဝန်ဥယျာဉ်နေရာကို သဘောကျလျက် ထိုနေရာကို ဝယ်ယူရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ စာရေးသူသည် အနာထဝိဏ်အကြောင်းကိုပဲ အာရုံထဲပေါ်လာသမျှ ရေးဖွဲ့နေမိသော်လည်း သုဒတ္တစေတီအနီးက အင်္ဂုလိမာလစေတီနှင့် ပတ်သက်သမျှ မတွေ့မိသေးချေ။ ဒါတာကြောင့်လည်းဟု ဆိုပါလျှင် အင်္ဂုလိမာလသည် သူ၏ သမိုင်းကြောင်းတွင် လူတွေ့ရဲ့ လက်ညှိုးတွေကိုလိုက်ဖြတ် လူတွေက သူနဲ့တွေ့ရမှာကို ကြောက်ပြီး ထွက်ပြေးသွား

ထွက်ပြေး ပုန်းသွား ပုန်းကြွလျက် အစပိုင်းတွင် သူ၏သမိုင်းကြောင်းမကောင်းခဲ့ နောက်ပိုင်းတွင် ကံလေးမီးဖွားရင်း ခက်ခဲနေသူ မိခင်လောင်းတို့ကို အင်္ဂုလိမာလ ရဟန္တာမထေရ်မြတ် ဖြစ်သွားသောအခါ သူ၏အင်္ဂုလိမာလ ပရိတ်တရားကို နာကြားသူမှန်သမျှ အလွယ်တကူ မီးဖွားစေနိုင်ခဲ့သဖြင့် သမိုင်းကြောင်း ကောင်းလာခဲ့ပါသည်။ ထိုကဲ့သို့ သမိုင်းကြောင်းတွင် အစွန်းအထင်းရှိသူများကို လူအများက ရှေ့တန်းတွင်မတင်လိုကြ နောက်တန်းတွင်သာ ထားလေ့ရှိခဲ့ကြလေသည်။ သို့အတွက်ကြောင့် စာရေးသူလည်း အနာထဝိဏ်သုဌေး အကြောင်းကိုပဲ ဦးစားပေး ရေးဖွဲ့ရခြင်းဟု ဆိုရပေမည်။ စာရေးသူတို့ ဘုရားဖူးအဖွဲ့ကို လိုက်ပါပို့ဆောင်ပေးသော သာဝတ္ထိ မြန်မာကျောင်းကဆရာတော်လေးက ပရိသတ်ရဲ့ရှေ့တွင် မိုက်ကိုကိုင်ပြီး သူ့လက်နှင့် ညွှန်ပြလျက်

“ဟောဒီနား တစ်ဝိုက်ကတော့ အစားကြီးတဲ့ ကောသလမင်းကြီးရဲ့ နန်းတော်နေရာဖြစ်ပါတယ်။ ဟိုနားကစေတီ

က အင်္ဂလိပ်မာလစေတီလို ခေါ်တယ်
အင်္ဂလိပ်မာလက လက်ညှိုးပေါင်းများစွာ
ကို ရက်ရက်စက်စက် ဖြတ်ခဲ့သူလေ
သိကြတယ် မဟုတ်လား”

“သိပါတယ် ဘုရား”

“ဒါဆို သူ့အကြောင်းကို
မပြောတော့ဘူး။ အစားကြီးတဲ့ ကော
သလမင်းကြီး အကြောင်းပဲ ပြောတော့
မယ်။ ကောသလမင်းကြီး ဘယ်လောက်
တောင် အစားကြီးသလဲဆိုရင် ဆန်တစ်
စိတ်ချက် ထမင်းတစ်ထိုင်ထဲနဲ့ အဝစား
ပစ်တော့ သူ့ကိုကြီးက မအိမ်သာဖြစ်ပြီး
ဘုရားရှင်ထံ ချဉ်းကပ်တဲ့အခါ ကိုယ်
လက်တွေ့ မအိမ်လယ်နဲ့ ချဉ်းကပ်ရ
တော့တာပေါ့။ ဒါကို ဘုရားရှင်ကသိ
တော့ ဂါထာလေးနဲ့ မိန့်တော်မူပြီး ဆုံးမ

တော်မူရတော့တာပေါ့။ အဲဒီဂါထာရဲ့
အဓိပ္ပာယ်ကို မြန်မာလို ရှင်းပြပါမယ်”
“အခါခပ်သိမ်း သတိနှင့်ပြည့်စုံ
သော ရအပ်သော စားသုံးဖွယ်ရာ၌
အတိုင်းအရှည်သိသော ထိုသူအား
ဝေဒနာတို့သည် နည်းပါးကုန်၏။
အသက်ကို စောင့်သည်ဖြစ်၍ နူးညံ့စွာ
အစာကျေညက်၏တုံ့။ ကောသလ
မင်းကြီးက ဒီဂါထာကို သူ့နောက်မှ ပါ
လာတဲ့ သုဒဿနလူလင်ကို ဘုရားရှင်
သင်ကြားခိုင်းပြီး မင်းကြီးပွဲတော်တည်
တိုင်း ငါ့အနားမှာ အမြဲရွတ်ရမယ်လို့
ပြောပြီး တစ်နေ့ကို အသပြာတစ်ရာ
ပေးပေးပြီး ခိုင်းပါသတဲ့။ ဒီအခါကြမှပဲ
မင်းကြီးလည်း အစားလျှော့စားသွားကာ
ခန္ဓာကိုယ် ပေါ့ပါးသွက်လက်လာပြီး

ကျန်းမာရေးလည်း ကောင်းသွားသတဲ့
အဲဒါကြောင့် ခင်ဗျားတို့လည်း အစား
စားရင် လျှော့စားကြနော်”

ဟု ဆရာတော်လေးက ရယ်
သွယ်သွယ်နှင့် ပြောပါသည်။ ဆရာ
တော်လေး၏ စကားကို နားထောင်ပြီး
သည်နှင့် အင်္ဂလိပ်မာလစေတီဘက်ကို
သွားရောက်ပူးမျှော်ကြသည်။ ထိုစေတီ
ကို အသောကမင်းကြီးပဲ တည်ထားခဲ့
သည်ဟု ဆိုပါသည်။ ထိုမှတစ်ဆင့်“ဇေ
တဝန် ကျောင်းတော်ဘက်ကို ထွက်ခွာ
ခဲ့ကြလေတော့သည်။

စာဆိုရှင် ဆရာတော်
အရှင်ဥတ္တရသာရ
(ညောင်ဦးမြို့)

ရှေ့လဆက်ရန်

သောရာမကြီး
ဒေါ်သီနှိုးယု
တရားတော်
ငှက်ဖျားဆေး
အမှတ်-၁၉ / ၂၁၊ ကျောင်းလမ်း၊ မင်္ဂလာ ကောင်ညွန့်၊ ရန်ကုန်မြို့၊
တိုင်အုန်းဆေးရုံ၊ သောရာမကြီးတိုင်အုန်းဆေးရုံ - 0610Y008484

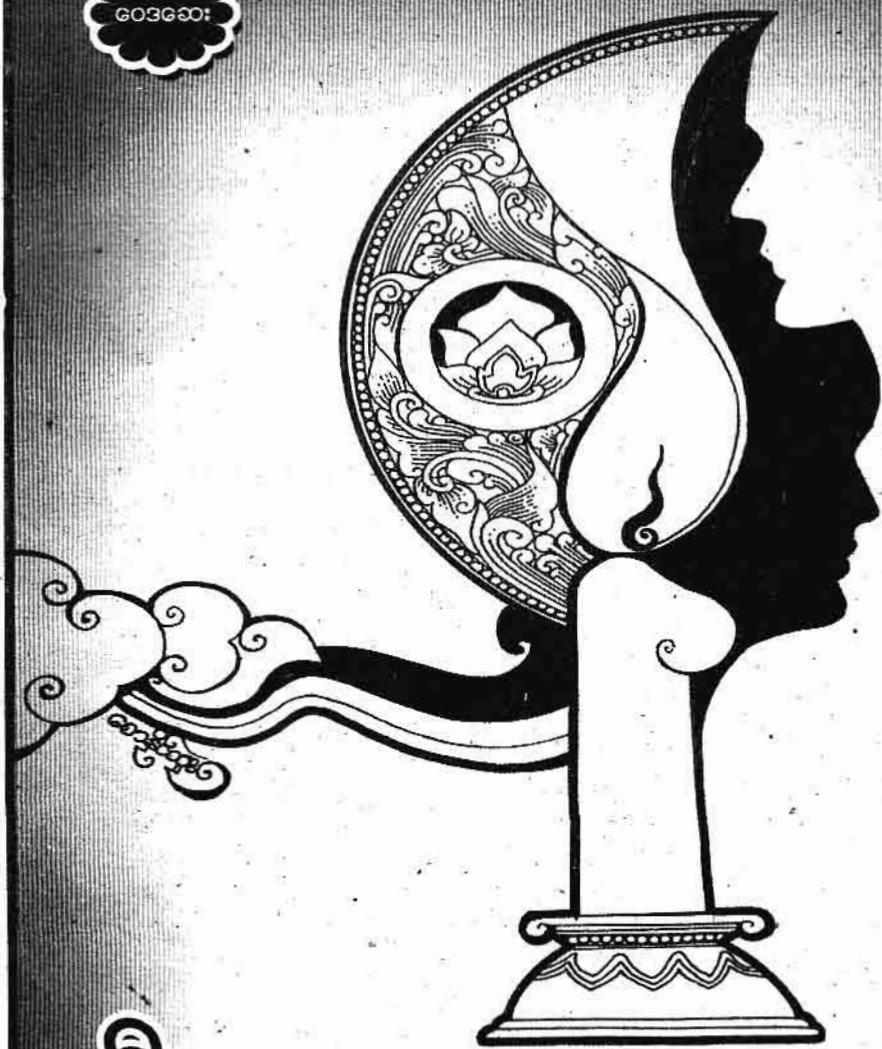
ထောင်းဝေဦး၏ ထွက်ရှိပြီးသော စာအုပ်များ

- ၁။ သူတို့ဆီတစ်ခေါက် ရောက်ခဲ့ရာဝယ်
- ၂။ ရန်ကုန်မြို့တော် စည်ပင်သာယာရေးကော်မတီ သပိုင်း
- ၃။ စစ်သားဘဝအမှတ်တရများ အတွဲ(၁)
- ၄။ စစ်သားဘဝအမှတ်တရများ အတွဲ(၂)
- ၅။ စစ်သားဘဝအမှတ်တရများ အတွဲ(၃)
- ၆။ စစ်သားဘဝအမှတ်တရများ အတွဲ(၄)
- ၇။ သေကံမရောက် သက်မပျောက်
- ၈။ ကုက္ကိုယခေါ် မိန်းမတို့သည်
- ၉။ ယောက်ျားတို့အကြောင်း
- ၁၀။ ကျွန်တော်လယ်သမားကြီး
- ၁၁။ မြို့တော်စည်ပင် အခွန်အခများအကြောင်း သိကောင်းစရာများ
- ၁၂။ ဒုဿားများ စစ်ထဲဝင်ရင်လေ
- ၁၃။ ကြည်း၊ ရေ၊ လေ တပ်မတော်တွင်းက သူငယ်ချင်းတွေ
- ၁၄။ မူးမြစ်မှသည် ဧရာဝတီ
- ၁၅။ အတွေ့အထုံအတိတ်တို့ဆီ
- ၁၆။ စစ်မြေပြင်မှ ကိုယ်တွေ့ဖို့ခက်ဆန်းကြယ်ဖြစ်ရပ်များ အမှတ်(၁)
- ၁၇။ စစ်မြေပြင်မှ ကိုယ်တွေ့ဖို့ခက်ဆန်းကြယ်ဖြစ်ရပ်များ အမှတ်(၂)
- ၁၈။ ကုက္ကိုယခေါ် မိန်းမတို့သည်နှင့် ယောက်ျားတို့အကြောင်း
- ၁၉။ အင်္ဂလိပ်တို့စစ်သား
- ၂၀။ စစ်မြေပြင်မှ ကိုယ်တွေ့ဖို့ခက်ဆန်းကြယ်ဖြစ်ရပ်များ အမှတ်(၃)
- ၂၁။ ကျွန်တော် ဂေါက်သီးသမား
- ၂၂။ ဒီဘိုးဘွားအဖေအနက်မှ ချစ်မြတ်နိုးဖေ
- ၂၃။ စစ်မြေပြင်မှ ကိုယ်တွေ့ဖို့ခက်ဆန်းကြယ်ဖြစ်ရပ်များ အမှတ်(၄)
- ၂၄။ ကပ္ပတိန်တော်ညွန့်၏ စွန့်စားခန်းများ
- ၂၅။ အချစ်နဲ့ စစ်သား
- ၂၆။ စစ်မြေခန်းက လွမ်းပဲ့ပြင်
- ၂၇။ ဆန်းကြယ်ထူးခြား စစ်သားတို့၏လက္ခဏာများ
- ၂၈။ မလွမ်းမို့ မပိုခဲ့နော်
- ၂၉။ စိတ်ဝင်တစပ်တိုက်ပွဲကြီး
- ၃၀။ မြန်မာ့ဓမ္မ အင်္ဂလိပ်-လူနုတိုက်ပွဲများ
- ၃၁။ လူစွန့်စားကြီးကပ္ပတိန်တော်ညွန့်
- ၃၂။ ဗိုလ်ယုန်တိုက်ပွဲ
- ၃၃။ စစ်မြေပြင်မှ ကိုယ်တွေ့ဖို့ခက်ဆန်းကြယ်ဖြစ်ရပ်များ အမှတ်(၅)
- ၃၄။ ကျွန်တော်ပါဝင်သော နောင်လိုင်ပါစနဲ့နှင့် ဖွဲ့၍ ၆၀၄၁ တိုက်ပွဲကြီး
- ၃၅။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးယားမာဆိုတို့နှင့် ပုလဲဆိပ်ကမ်းတိုက်ပွဲ

- ၃၆။ မဟူ . ဒိုက်နုမန်နီ
- ၃၇။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးယားမာဆိုတာနှင့်မလေးကျွန်းဆွယ်တိုက်ပွဲ
- ၃၈။ ကျွန်တော်နှင့်သိန်းစစ်ဆင်ရေးများ
- ၃၉။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးမက်အာသာနှင့် ဒီလစ်ပိုင်တိုက်ပွဲစဉ်များ
- ၄၀။ ကပ္ပတိန်တော်ညွန့်၏ မက်ဆိုတော်သီးယားစွန့်စားခန်းများ (ပထမပိုင်း)
- ၄၁။ ဗိုလ်ချုပ်ဝင်းကိုနှင့် သူ၏မြို့ခံသစ်ဆင်ရေးများ
- ၄၂။ ကွန်လုံ ရက် ၄၀ တိုက်ပွဲကြီး
- ၄၃။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးဗီလီယံလင်းနှင့် မြန်မာပြည်တိုက်ပွဲစဉ်များ
- ၄၄။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးစတိန်းလ်နှင့် မြန်မာ့နားတိုက်ပွဲ
- ၄၅။ ကပ္ပတိန်တော်ညွန့်၏မက်ဆိုတော်သီးယားစွန့်စားခန်းများ (ဒုတိယပိုင်း)
- ၄၆။ ထင်ရှားကျော်ကြားသောမုန့်တိုက်ပွဲများ
- ၄၇။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးရွှေမင်းခလံနှင့် ဂါဇာလာတိုက်ပွဲများ
- ၄၈။ မြည်သူ့ပါဝင်သော မြစ်ကန်ချောင်းစစ်ဆင်ရေးများ
- ၄၉။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးမဟာသီဟနှင့် အယ်လ်အာလာမိန်းတိုက်ပွဲ
- ၅၀။ မော်ဒေသတိုက်ပွဲများ
- ၅၁။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးဇူးကျော်နှင့် မော်တော်တော်လင်ဂရက်တိုက်ပွဲများ
- ၅၂။ မြန်မာနိုင်ငံသို့ တရုတ်မြို့ကျူးကျော်ဝင်ရောက်မှုနှင့် မြန်မာ့တပ်မတော်၏ ကျော်ကြားသော စစ်ဆင်ရေးများ
- ၅၃။ မြို့စွန့်ခွာတိုက်ပွဲကြီး
- ၅၄။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ဒိုဂျယ်ဂီယက်နှင့် ကန္တာကျော်ဒွင်ဝင်စူးတိုက်ပွဲကြီး
- ၅၅။ ချီတိုက်ပွဲများတကယ်တွင်ကျွန်ုပ်တို့နှင့်
- ၅၆။ အမှတ်တရမြို့တော်စည်ပင် အတွဲ (၁)
- ၅၇။ ကျွန်တော်နဲ့ ညတိုက်ပွဲများ
- ၅၈။ မိုင်းယောင်းတိုက်ပွဲ
- ၅၉။ ကြုံခဲ့ရသော မြစ်ကူးစစ်ဆင်ရေးများ
- ၆၀။ မုန်းစီးနားလယ်နှင့် ဂျူးဂျူးဂျူး တိုက်ပွဲကြီး
- ၆၁။ ကုက္ကိုယခေါ် မိန်းမတို့သည်နှင့်ယောက်ျားတို့အကြောင်း (ဒုတိယအကြိမ်)
- ၆၂။ ကြုံခဲ့ရသော ချီတိုက်ပွဲများ
- ၆၃။ သူရဲစိုးအောင်နှင့် သူ၏စွမ်းရည်တို့နှင့် နားလှဲတိုက်ပွဲ

မြဝတနာစာပေ

ရောဂါသက်သာချင်ရင်

လင်းမင်း

တစ်နေ့သ၌ ကျွန်ုပ်သည် နေ
ထိုင်မကောင်းသည့်ကြားမှပင် မနက်
စောစောထကာ ဘုရားဝေယျာဝစ္စများ
ကို လုပ်ကိုင်ရသည်။

ပန်း ရေခွံဆီ ဆီ အစရှိသော
ပြုဖွယ်ကိစ္စများကို လုပ်လုပ်ရွရွနှင့်
လုပ်ကိုင်ပါလေသည်။

ထို့နောက် ထုံးစံအတိုင်း
အဓိဋ္ဌာန်ပုတီးစိပ်ခြင်း၊ မေတ္တာတို့ အမျှ
ဝေခြင်းများကိုလည်း လုပ်ရပြန်သည်။

အလုံးစုံကိစ္စများပြီးမှ ကျွန်ုပ်
သည် ပက်လက်ကုလားထိုင်တွင် ထိုင်
ရင်း အနားယူရတော့သည်။

ဝသာန်ကာလ မိုးဦးကျ၏
မိုးဦးလေပြည်က တစ်မိမိတိုက်ခတ်
လာသည်မို့ ကျွန်ုပ်မှာ စောင်ခြံရပြန်
သည်။

ထို့နောက် ရေခွေကြမ်းတစ်
အိုး ဘေးချကာ ရေခွေးသောက်ရင်း
အိမ်ရှေ့လယ်ကွင်းဆီသို့ ငေးမောနေမိ
သည်။

မိုးတစ်ဖြိုက် နှစ်ဖြိုက် ရွာ
လိုက်သည်နှင့် ကျွန်ုပ်အိမ်ရှေ့ လယ်
ကွင်းမှာ ရေများ ဖွေးနေတော့သည်။

ရေမြောင်းများတွင်လည်း ရေ
များ ပြည့်လျှံကာ ခြံအတွင်းသို့ပင် ဝင်
ရောက်ကုန်သည်။

မနေ့တစ်နေ့ကမှ ပတ်ကြား
အက် ဗရပွနှင့် လယ်ကွင်းများမှာ
ယခုအခါ ရေလျှံနေချေပြီ။

ခြောက်သွေ့နေသော သစ်ပင်
သစ်ရွက်များမှာလည်း စိမ်းစိုလန်းဆန်း
ကုန်ကြသည်။

မိုးဆမ်းပန်းတိုက်လည်း ဟိုမှ
သည်မှ အစီအရီ ငုံ့ပွင့်အာ၍ လောက
ကို အလှဆင်ကြတော့မည်။

ကျွန်ုပ်မှာသာ မငုံ့နိုင် မဖူးနိုင်
ဘဲ ရာသီဥတု အပြောင်းအလဲဒဏ်ကို
တစ်ဦးတည်း ခံစားရင်း အအေးမိဖျားနာ
နေသည်မှာ ၁၀ ရက်ခန့် ရှိပေပြီ။

ကျွန်ုပ်မှာ ဈေးလည်း မသွား
နိုင်၊ ထင်းခွေ၊ ရေခပ်ခြင်းအမှုကိုလည်း
မပြုလုပ်နိုင်ပါချေ။

ထို့ကြောင့်လည်း ခေါက်ဆွဲ
ခြောက်ထုပ်များကိုသာ နေ့စဉ် ငြီးငွေ့
ဖွယ်ရာ ပြုတ်သောက်နေရတော့သည်။

ယခုလည်း ကျွန်ုပ်သည်
ဆေးဝါးမှာရန်အလို့ငှာ အိမ်ရှေ့လမ်းမ

ပေါ်မှ ဖြတ်သန်းသွားလာမည့် မိတ်
ကောင်း ဆွေကောင်းများကို ငေးမျှော်
နေမိသည်။

ယခုထိ တစ်စုံတစ်ယောက်
ကိုမျှ မတွေ့သေးချေ။

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည်
နောက်ဆုံးကျန်နေသော ရခိုင်ကြီး အဖျား
ပျောက်ဆေးထုပ်ကို ရေခွေးနှင့် မျှောချ
လိုက်ပါတော့သည်။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်
သည် စောင်ခြံကွေးရန် ပြင်ဆင်လိုက်
စဉ် အိမ်ရှေ့မှ ဖြတ်သွားသော မိတ်ဆွေ
တစ်ဦးကို ရုတ်တရက် တွေ့မြင်လိုက်ရ
တော့သည်။

ထိုလူမှာ ကျွန်ုပ်တို့ရပ်ကွက်
အတွင်းမှ ယတြာဆရာလှဆိုသူပင် ဖြစ်
သည်။

ယတြာဆရာလှမှာ ဗေဒင်
ဟောသည်။ ယတြာချေပေးသည်။
ဓာတ်ရိုက်ဓာတ်ဆင်လုပ်သည်။ ဘိသိက်
မြှောက်သည်။ ဦးရှင်ကြီး တင်ချင်လျှင်
လည်း ဆရာလှကိုသာ အားကိုးရသည်။

ကျွန်ုပ်နှင့် အလွန်တရာ ရင်းနှီး
၍ စကားပြောရာတွင်လည်း အလွန်
တရာမှ ခွတီးခွကျနိုင်သူတစ်ဦး ဖြစ်

သည်။

သို့တစေ ယခုအခါတွင်ကား
ယတြာဆရာလှမှာ ရေနစ်နေသော
ကျွန်ုပ်အတွက် ကောက်ရိုးတစ်မျှင် ဖြစ်
နေသည်။

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်မှာ အသံ
ငှန် အော်ဟစ်ရတော့သည်။

“ဗျို...ဆရာလှ...ဆရာလှ
လာပါဦးဗျ”

ကျွန်ုပ်၏ ခေါ်သံကြောင့် ဆရာ
လှမှာ အိမ်ဘက်သို့ တစ်ချက်စောင်းစဉ်
ကြည့်ရင်း ဆက်သွားရန် ဟန်ပြင်သည်။
ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်မှာ နောက်တစ်ကြိမ်
အော်ပြန်တော့သည်။

“ဗျို...ဆရာလှ...လာပါဦး
ဗျ။ ခဏ...ခဏ”

ဤတစ်ကြိမ်တွင်မူ ဆရာလှ
မှာ စပ်မြဲအမှုအရာနှင့် ခြံတံတစ်ဆင့်
အိမ်ပေါ်သို့တက်လာတော့သည်။

အိမ်ပေါ်ရောက်သည်နှင့်...

“ဘယ်လိုလဲ စာရေးဆရာရဲ့
ခုနစ်အိမ်ကြား ရှစ်အိမ်ကြား အသံနဲ့
ကျွန်ုပ်ကို လှမ်းခေါ်တာ ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ။
ဘာလဲ ဦးရှင်ကြီးတင်မလို့လား။ ဗေဒင်

မေးမလို့လား။ ဒါမှမဟုတ် ခင်ဗျား တူမ
လေး မင်္ဂလာဆောင်မှာ ဘိသိက်သွန်း
ခိုင်းမလို့လား”

ယတြာဆရာလှမှာ အိမ်ပေါ်
ရောက်သည်နှင့် ထုံးစံအတိုင်း ခွက္ခကျ
ပြောပါလေတော့သည်။

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်က...

“ဆရာလှကလည်းဗျာ . . .
ခင်ဗျားနဲ့ တွေ့လိုက်ရင် ဒီအတိုင်းပဲ။
ပေါက်ကရပြောရမယ်ဆိုရင် ခင်ဗျားဟာ
နှစ်ယောက်မရှိတဲ့လူပဲ။ ခင်ဗျားကို ခေါ်
တဲ့ကိစ္စက ကျွန်တော် နေမကောင်းဖြစ်
နေတာ ကြာပြီဗျာ။ အဲဒါ ကျွန်တော့်ကို
နည်းနည်းပါးပါး ကူညီပါဦး ဆရာလှရယ်”
ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်ရာ ဆရာ
လှက...

“နေပါဦး စာရေးဆရာရဲ့၊
ခင်ဗျား အကူအညီတောင်းပုံကလည်း
နည်းနည်းပါးပါး ကူညီပါဦးဆိုတော့
နည်းနည်းပါးပါးတောင်းရင် နည်းနည်း
ပါးပါးပဲ ရတော့မှာပေါ့ဗျာ။ အကူအညီ
တောင်းတယ်ဆိုတာ များများစားစား
တောင်းရတယ်။ ဒါမှလည်း များများ
စားစား ရတော့မှာပေါ့”

၎င်းက ခွက္ခကျပြောပြန်လေ
ရာ ကျွန်ုပ်မှာ...

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာလှရယ်။
ကျွန်တော် ဒီနေ့ကစပြီး အကူအညီ
တောင်းရင် နည်းနည်းပါးပါး မတောင်း
တော့ပါဘူးဗျာ။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော့်
ကို အကူအညီများများစားစားသာ ပေး
ပါတော့ ဆရာလှရယ်”

ကျွန်ုပ်က ညှိုးငယ်သံနှင့် ပြော
လေရာ ဆရာလှက...

“ဟုတ်ပြီ။ ဒီလိုတော့လည်း
စာရေးဆရာက နုံးမဝေလှပါလား။ ခုဆို
ရင် စာရေးဆရာအနေနဲ့ အကူအညီ
တောင်းနည်း ဖော်မြူးလာအသစ်တစ်ခု
ကို ရသွားပြီ။ နောက်ဆို အဲဒါဖော်မြူး
လာအကူအညီတောင်းပေတော့။ ဒါ
ထက် နေပါဦး စာရေးဆရာရဲ့ ခင်ဗျား
က ကျွန်ုပ်တို့က ဘာတွေများ အကူအညီ
လိုနေလို့လဲ”

“အင် . . . ကျွန်တော် နေ
မကောင်းဖြစ်နေတာကြာပြီ ဆရာလှ
ရယ်။ ခုထိလည်း မသက်သာသေးဘူး။
အဲဒါ ကူညီပါဦး ဆရာလှရယ်”

“ဟာဗျာ . . . စာရေးဆရာက

လည်း နေမကောင်းဖြစ်တာများ။ ဆေးခန်းသွားပေါ့ဗျာ။ ပြီးတော့ ပေးတဲ့ဆေးသောက် ပျောက်ပေါ့ဗျာ။ ဘာများ ခက်တာလိုက်လို့”

“ဒါတော့ ခင်ဗျား ပြောမှလား ဆရာလှရယ်။ ကျုပ်လည်း သိတာပေါ့။ ဒီဆေးခန်းသွားဖို့ဆိုတာကလည်း လက်ချည်း သက်သက် သွားလို့ရတာမှ မဟုတ်ဘဲ။ ခုတလော နေမကောင်း ဖြစ်ပြီး စာမရေးနိုင်တာနဲ့ ကျုပ် ဘတ်ဂျက်ထိခိုက်နေတာ ကြာပြီဗျ”

“ဘတ်ဂျက်ထိခိုက်တာကတော့ ခင်ဗျားတင် မဟုတ်ပါဘူးဗျာ။ ကျုပ်လည်း ထိုနည်းလည်းကောင်းပါပဲ။ ရောဂါသက်သာချင်ရင် ဒီလိုလုပ်ဗျာ”

“ဘယ်လိုလုပ်ချင်မှလဲ ဆရာလှရယ်။ ဟို... ဟို... ငွေကုန်ကြေးကျများမယ့်နည်းတော့ မလုပ်ပါနဲ့ ဆရာလှရယ်။ တောင်းပန်ပါတယ်”

“စိတ်ချစမ်းပါ စာရေးဆရာရယ်။ ငွေလည်း မကုန်စေရဘူး။ ကြေးလည်း မကျစေရဘူး။ ကျုပ်ဖတ်ဖူးတဲ့ လောကီကျမ်းတစ်စောင်ထဲမှာ ရောဂါသက်သာစေတဲ့နည်းတစ်ခုတော့ ရှိ

တယ်။ ကျုပ်ရဲ့နည်းတော့မဟုတ်ဘူး။ အဲဒီအတိုင်း ယုံယုံကြည်ကြည် လေးလေးနက်နက် လုပ်မယ်ဆိုရင် ခင်ဗျားရောဂါ သက်သာသွားနိုင်တယ်။ ယုံကြည်ဖို့တော့ လိုတယ်ဗျာ။ ခင်ဗျားကို ယိုးစပ်နဲ့ပြောနေရင် မေ့ချင်မေ့သွားနိုင်တယ်။ ကျုပ် စာရွက်နဲ့ရေးပေးခဲ့မယ်။ လုပ်ဖြစ်အောင်သာ လုပ်ပေးတော့။ စာရေးဆရာရေ”

ယတြာဆရာလှမှာ စာရက်တစ်ရွက်ကို ယူ၍ အောက်ပါအတိုင်း ရေးချပေးလိုက်လေတော့သည်။

တနင်္ဂနွေ သားသမီး ရောဂါသက်သာလိုပါက ထနောင်းသားကို ခေါင်းအုံးပြု အင်ကြင်းကို ခြေရင်းကထား ရောဂါသက်သာမည်။

တနင်္လာသားသမီးဆိုလျှင် မန်ကျည်းသားကို ခေါင်းအုံးပြု သီးသားကို ခြေရင်းကထား။

အင်္ဂါသားသမီးဆိုလျှင် သူမရမ်းစပ်ယားကို ခေါင်းအုံးပြု သရက်သားကို ခြေရင်းကထား။

ဗုဒ္ဓဟူးသားသမီးဆိုလျှင် သရက်သားကို ခေါင်းအုံးပြု အုံးနံ့ကို

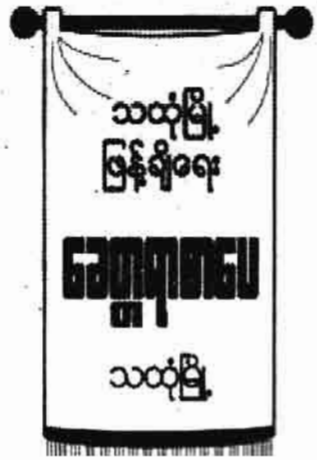
ခြေရင်းကစား။

ကြာသပတေးဆိုလျှင် ခံသာခေါင်းသားတစ်ခုခုကို ခေါင်းအုံးပြု။ သဖန်းသား၊ ထနောင်းသားတစ်ခုခုကို ခြေရင်းကထား။

သောကြာသားသမီးဆိုလျှင် ဝါးကို ခေါင်းအုံးပြု ကုက္ကိုခြေရင်းကထား။

ရောဂါသက်သာမည်။
၇ ရက်သားသမီးအပေါင်း ကျန်းမာခြင်းသူနှင့် ပြည့်စုံ၍ ကိုယ်စိတ်နှလုံး ရွှင်ပြန့်နိုင်ကြပါစေသော်။

လင်းမင်း

အယုဒ္ဓါ

အိမ်ခြောင်စုတ်ထိုးနိမိတ်နှင့် အိမ်ခြောင်ကျနိမိတ်

တက္ကသိုလ်ကောင်းစည်သူ၊
(အထက်မင်းလှ)

စာရေးသူ ယခုရေးသားဖော်ပြ
မည့် နည်းမှာ အိမ်မြှောင်စုတ်ထိုးနိမိတ်
အကြောင်းလေးပင်ဖြစ်ပါသည်။ စာရှုသူ
(၇) ရက်သာသမီးများ ဗဟုသုတအလို
က ရေးသားဖော်ပြပေးလိုက်ပါသည်။

အိမ်မြှောင်သည်

၁။ အရှေ့အရပ်မှ စုတ်ထိုးသော်
ပူဇော်ခံရမည်။ လာဘ်ရမည်။
၂။ အရှေ့တောင်မှ စုတ်ထိုးသော်
ရန်ဖြစ်မည်။ ပူပင်သောက
ရမည်။
၃။ တောင်မှစုတ်ထိုးသော် စား
ကောင်း သောက်ကောင်း ရ
မည်။ အစားကောင်း စားရမည်။
၄။ အနောက်တောင်မှ စုတ်ထိုး
သော် အနောင်အဖွဲ့ သင့်မည်။
စိတ်အနှောင့်အယှက် ကြုံရ
မည်။
၅။ အနောက်မှ စုတ်ထိုးသော်
မိန်းမရမည်။ မိန်းမဆွေသည်
လာမည်။
၆။ အနောက်မြောက်မှ စုတ်ထိုး
သော် လာဘ်ရမည်။ အခက်
အခဲ အဆင်ပြေမည်။

၇။ အရှေ့မြောက်မှ စုတ်ထိုးသော်
လာဘ်ရမည်။ ငွေဝင်မည်။
၈။ အိပ်ရာအောက်မှ စုတ်ထိုး
သော် နာမကျန်းသူဖြစ်ပါက
သေကိန်းမြင်မည်။ ဖျားနာမည်
ဖြစ်သည်။
၉။ ဦးခေါင်းပေါ် တည့်တည့်မှ
စုတ်ထိုးသော် လာဘ်ရမည်။
ငွေအလုံးအရင်း ဝင်မည်။
၁၀။ မိမိရှေ့သို့ အိမ်မြှောင်ကျရင်
လာဘ်ရမည်။
၁၁။ မိမိအနောက်မှ ကျသော် သူနီး
နီးခံရမည်။
၁၂။ မိမိ၏လက်ယာဘက်မှ ကျ
သော် စားကောင်း သောက်ဖွယ်
စားရမည်။
၁၃။ လက်ဝဲဘက်မှ ကျသော်
ဘေးရန်ရှိသည်။ သတိပြု
ဆင်ခြင်လော့။
၁၄။ လက်ပေါ်ကျသော် အနောင်
အဖွဲ့ အမှုအခင်းနှင့် ရင်ဆိုင်
ရမည်။
၁၅။ ကျောကုန်းပေါ်ကျသော် အဖျား
ကြီးဖျား၍ ရောဂါကြီးမည်။

၁၆။ လက်ခုံပေါ်ကျသော် မိန်းမရ
မည်။ မိန်းမ လာမည်။
၁၇။ ခြေသလုံးပေါ် ကျသော်
လာဘ်ရမည်။
၁၈။ ခါးပေါ်ကျသော် အဝတ်
အထည်ကောင်း ဝတ်ရမည်။
၁၉။ ချက်ပေါ်ကျသော် စားဝတ်
နေရေး အဆင်ပြေမည်။
၂၀။ ရင်ဘတ်ပေါ်ကျသော် ရွှေ ငွေ
ဝင်မည်။
၂၁။ ဦးခေါင်းပေါ် ကျလာသော်
ချမ်းသာမည်။ အစစအရာရာ
အဆင်ပြေမည်ဖြစ်သည်။

အိမ်မြှောင်ကိုယ်တက်နိမိတ်

အိမ်မြှောင်သည် အပေါ်မှ ကျ
ပြီး လက်ဝဲဘက်မှ ပြေးတက်လာသော်
မကောင်း။ ဘေးရန်ရှိ၏။
မိမိ၏ရင်ဘတ်ပေါ်တက်လာ
သော် ဥစ္စာရမည်။ စီးပွားတက်မည်။
ချစ်သူခင်ပွန်းရောက်လာမည်။
မိမိ၏လည်ပင်းပေါ်တက်သော်
ရတနာရွှေငွေ ရမည်။
မိမိ၏နူးပေါ် ပြေးတက်သော်

အသက်ရှည်မည်။ ကျန်းမာမည်။ ပူဇော်
ခံရမည်။

မိမိ၏ကျော့ကုန်းပေါ်တက်
သော် ဝန်ထမ်းဖြစ်ပါက အထက်လှူပြီး
မစချီးမြှင့်မည်ဖြစ်သည်။
သို့ဖြစ်ပါလျက် အိမ်မြှောင်

လေးများ မည်သည့်အရပ်မျက်နှာမှ
ဖြစ်စေ စုတ်ထိုးသည့်အသံကို ကြားပါ
က...

“ကျန်းမာပါစေ၊ ချမ်းသာပါစေ၊
ကောင်းသောနိမိတ်ကို ဆောင်၍
ကောင်းကျိုးချမ်းသာ ရပါစေ။ ကျွန်ုပ်

ကိုလည်း ကောင်းကျိုးချမ်းသာကို ပေး
ပါ”

ဟု ဆိုပြီး မေတ္တာတို့ ဆုတောင်း
ဖို့ မမေ့ပါနှင့်။ ကောင်းကျိုးချမ်းသာ
အပြန်ဆုံးရရှိပြီး မကောင်းသော နိမိတ်
များ ပပျောက်ပါလိမ့်မည်။

တက္ကသိုလ်ကောင်းစည်သူ
(အထက်မင်းလှ)

Kyaw Kyaw Swe 1965 @ G MAIL.COM

ချစ်သူရဲရဲ

မဂ္ဂဇင်းတိုက်

တိုက် (၉) ၃၀၀-ပိတောက်လမ်းယုရန်ပလာရာ၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်၊ ပြင်ဦးလွင်၊ ရန်ကုန်မြို့၊
ဇွန်း-၀၉၄၃၂၀၀၇၆၀၊ ၀၉၅၁၇၂၁၅၀၊ ၀၉၅၁၇၆၂၁၀၊ ၀၉၅၀၃၆၆၀၂

စာ ဖတ် သူ တွေ ပျော် စေ ပို့

ပြည်သူတွေကန်ကွက်လို့
ပြဋ္ဌာန်းမိန့်တစ်ခုကို
အစိုးရကပယ်ဖျက်
ပေးလိုက်သတဲ့...

ဟယ်..
တကယ်လားဟင်..

တကယ်ပေါ့၊
အိန္ဒိယမြှာပါ...

ကြည်ကလေး

၂၀၁၃

BURMESE
CLASSIC

၂၀၁၄ခုနှစ် ဖေဖော်ဝါရီလအတွင်း (၇) ရက်သားသမီးများအတွက်
'ဘူရီရှောင်လှီဆောင်ရွက်'

ဗေဒယူဇာသီ ဆရာမျိုး

၂၀၁၄ ခုနှစ်၊

ဧပြီလအတွင်း

(၇)ရက်သားသမီးများအတွက်

“ဘာကိုရှောင်လို့ ဆောင်ရမလဲ”

တနင်္လာသားသမီးများအတွက်

- စိတ်နှစ်ခွဲ ဖြစ်စေသော အကြောင်းကိစ္စများ ပေါ်ပေါက်မည်။ သို့သော် အောင်မြင်ပါမည်။

- ထိစပ်တူထိုးပါ။ အကျိုးပေး ဂဏန်း (၁၊ ၀)

- အိမ်ထောင်ရှင်တို့ ကံကောင်း နိုင်သော်လည်း ပျို့ရွယ်သူတို့ အချစ် ရေးတွင် အခက်အခဲရှိမည်။

- ကျောင်းသားများ ပထဝီနှင့် အင်္ဂလိပ်ကို ဂရုစိုက်ပါ။

- ကျန်းမာရေးတွင် ဆီးရောဂါနှင့် မကြာခဏ အောင့်တတ်သည်။

- မိမိအိမ်မှ (၈) မိုင်ကျော် ဝေး ကွာသော တန်ခိုးကြီးရာ အင်္ဂါထောင့် တွင် “သုဂတော” ဂါထာဖြင့် ပုတီး (၆) ပတ် စိပ်ပါ။

တနင်္လာသားသမီးများအတွက်

- တနင်္လာသားသမီးများ ယခု လတွင်လည်း ကံကောင်းနေလိမ့်မည်။

- ထိပေါက်ကိန်း ရှိပါသည်။ အကျိုးပေးဂဏန်း (၃၊ ၉)

- ယားနာကလေးများ ပေါက် နိုင်ပါသည်။

- ကျောင်းသားများ ဝိဇ္ဇာဘာသာ ရပ် ဂရုစိုက်ပါ။

- အတိုက်အခံ၊ အပြိုင်အဆိုင် ကလေးများ ရှိသော်လည်း နောက်ဆုံး အောင်မြင်မည်။

- မွေးနေ့တိုင်း သက်သတ်လွတ် စားပါ။

အင်္ဂါသားသမီးများအတွက်

- အင်္ဂါသားသမီးများ ကံအခွင့် အလမ်း ကောင်းလာပါပြီ။

- သို့သော် စိတ်လိုက်မာန်ပါ ကိစ္စများ မရှောင်ကျဉ်နိုင်ပါက အများ တွေ့နိုင်ပါသည်။

- အိုးအိမ်ပြုပြင်ပြောင်းလဲမှုများ ပြုလုပ်နိုင်သည်။

- ထိကံစမ်းနိုင်ပါသည်။ အကျိုး ပေးဂဏန်း (၁၊ ၅၊ ၈)

- ကျောင်းသားများ ကျက်စာ ဘာသာရပ်ကို ဂရုစိုက်ပါ။

- အိမ်၏တောင်ဘက်တွင် မြတ် လေးပန်း စိုက်ပါ။

ဗုဒ္ဓဟူးသားသမီးများအတွက်

- ဗုဒ္ဓဟူးသားသမီးများ ကံ မကောင်းနိုင်သေးပါ။

- ခရီးဝေးမထွက်သင့်ပါ။

- အစာမကြေသော အဖြစ် အပျက်ကလေးများ မကြာခဏ ကြုံ မည်။

- ဝစီပိတ် အဓိဋ္ဌာန် (၃) ရက် ဝင်ပေးပါ။

- ကျောင်းသားများ ရူပဗေဒနှင့် ဘောဂဗေဒဘာသာရပ်ကို ဂရုစိုက်ပါ။

ကြာသပတေးသားသမီးများအတွက်

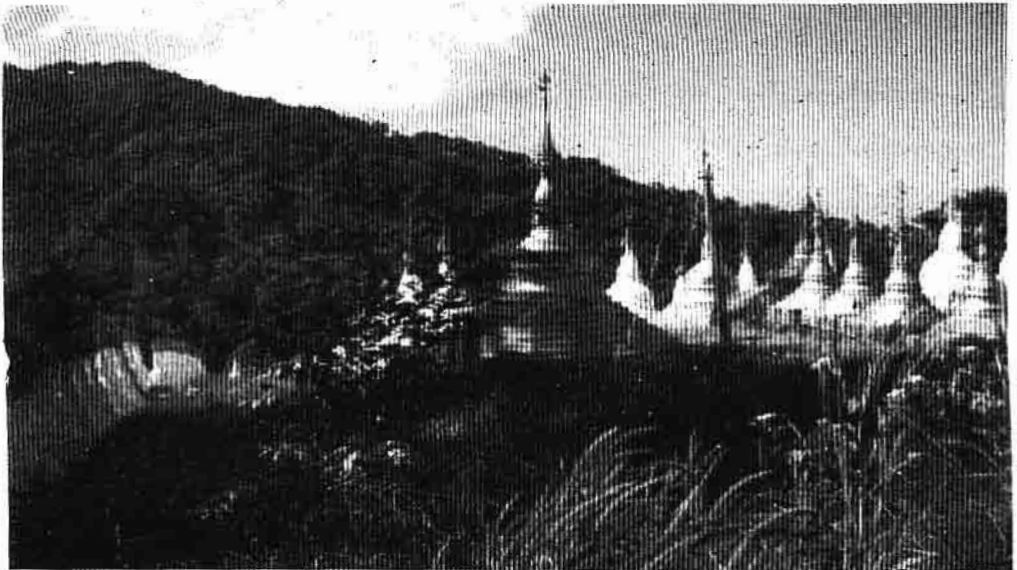
- ကြာသပတေးသားသမီးများ အချစ်နှင့်အမှန်း ခွန်တွဲနေမည်။

- မွေးနံအညွန့်များကို ဆောင် သော် အောင်မြင်မည်။

- အိမ်ခြံမြေ ဝင်ကိန်းရှိသည်။

- ပြိုင်ဘက်၏ ရန်ငြိမ်းထားခြင်းကို

BURMESE
CLASSIC

ဂရုစိုက်ပါ။

- ကျောင်းသားများသည် အား နည်း နိုင်ပါသည်။
- ကျန်းမာရေးတွင် ခန္ဓာကိုယ် ညာဘက်ခြမ်းကို ဂရုစိုက်ပါ။

သောကြာသားသမီးများအတွက်

- သောကြာသားသမီးများ ကံ ကောင်းသလိုလိုနှင့် ငှက်နေဦးမည်။
- မတော်တဆ ထိခိုက်ဒဏ်ရာ သတိထားပါ။
- ကျန်းမာရေး မပေါ့ဆသင့်ပါ။
- အိပ်ပတ်ဝန်းကျင်၌ စကားများ

သံ ကြားသော် ထိ (၄) ထိပ်စည်း ထိုး လိုက်ပါ။

- စက်ပစ္စည်း အဝင်မတော်ပါ။
- ကျောင်းသားများ အရာရာ ဝီရိယထားနိုင်ပါမှ တော်ကာကျမည်။
- “သုဂတော” ဂုဏ်တော် (၃) ပတ် “တိပဟံသောရောထိနံ” ဂုဏ်တော် (၃) ပတ် စိပ်ပေးပါ။

စနေသားသမီးများအတွက်

- စနေသားသမီးများ မြှောက် အရပ်ကို ရှောင်ပါ။
- ခရီးဝေးသွားရန် မသင့်တော်

သေးပါ။

- သောကြာအေး၊ တနင်္လာအေး ရန်သူ၏ အကောက်ကြံ့မှုကို သတိနှင့် ရှောင်ပါ။
- ကျောင်းသားများ ဓာတုဗေဒ ဘာသာရပ် ဂရုစိုက်ပါ။
- ဖောင်တော်ဦးဘုရားတွင် ကြာ (၅) ပွင့် လှူပေးပါ။
- အိမ်ရှိ မကောင်းသော စက် ပစ္စည်းများကို အမြန်စွန့်ပစ်ပါ။

ဣန္ဒြာသယမဟိဇီဓေ

ဗေဒသုတေသီဆရာမျိုး

သုံးပါးရတနာ

တရားစောင့်သူကို တရားကလည်းစောင့်၏

BURMESE
CLASSIC
.COM

အေးခွင်ပုန် (သင်တုံး)

ကျွန်တော်တို့ဇနီးမောင်နှံ ခဏ်း
သွားရင်း ဆိုင်ကယ်လဲရာမှ ဇလိပ်အနာ
တရကြောင့် ရက်ပေါင်း ၅၀ ခန့် ကြာ
ခဲ့သည်ထိ ဆေးကုသမှု ခံယူနေကြရပါ
သည်။ ကျွန်တော်မှာ အတော်ပင် သက်
သာနေပြီ ဖြစ်သော်လည်း ဇနီးဖြစ်သူမှာ
လမ်းမလျှောက်နိုင်သေးပါ။

BURMESE
CLASSIC

မြစ်သားမြို့ပေါ်မှ ကျွန်တော်၏
ဆရာထံက ဖုန်းလာသဖြင့် ကျွန်တော်
တို့ထံ ဆရာလာမည်ကို ကြိုပုရိပါသည်။
နေ့ပိုင်းတွင် ဆရာရောက်လာပါသည်။
အိမ်ပေါ်မှဆင်းပြီး ဆရာကို ကြိုလိုက်ပါ
သည်။ ကျွန်တော်တို့အတွက် ဆရာ
သယ်ယူလာသည့် စားသောက်ဖွယ်တို့
မှာ အမျှားကြီးပင် ဆရာကို အားလည်း
နာပြီး ဝမ်းလည်း သာမိပါသည်။ ဆရာကို
အိမ်ပေါ်မှပဲ ဆွဲခံလိုက်ပါသည်။

“ဘယ်လိုတွေ ဖြစ်ကြတာလဲ။
အရင်က ဒီလိုတစ်ခါမှ မဖြစ်ဖူးဘူးနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ဆရာ ပြောရရင်
တော့ ရှည်မှာပဲဆရာ သူများကို တိုက်မိ
တာလည်း မဟုတ်ဘူး။ ကိုယ့်ကို
အတိုက်အခံရတာလည်း မဟုတ်ဘူး။
အအိပ်ပျက် အစားပျက် ခဏ်းပေးဖြစ်ပြီး
ငိုက်သွားရာက ဆိုင်ကယ်လမ်းကြောင်း

တိမ်းရှောင်မြေပုံပေါ်ကို တိုးတက်သွား
တော့မှ သတိပြန်ဝင်လာတယ်ဆရာ။
ဒါပေမဲ့ နောက်ကျသွားပြီ ဘာမှမတတ်
နိုင်တော့ဘူး။ ဂျင်းပုံက ပုံထားတာကြာ
တော့ မာနေတာမို့ ဆိုင်ကယ်ဝပ်မသွား
ဘဲ အပေါ်ကို ကျော်တက်ပြီးမှ ဟိုဘက်
ကိုပစ်ကျသွားတာ ဆရာ။ ကျွန်တော်
တခြား၊ မမြင့်တခြား၊ ဆိုင်ကယ်တခြား
လွင့်ကုန်တယ် ဆရာ။ ကျွန်တော်က
အရင်ထိုင်လို့ ဝန်းကျင်ကို ကြည့်လိုက်
တော့ မမြင့်က မှောက်လျက်အနေ
အထားနဲ့ မလှုပ်တော့ဘူး။ ကျွန်တော်
မျက်စိတွေ ပြာသွားတယ်။ ဘာကိုမှ
မမြင်ရတော့ဘူး။ သူတော့ ဆော့ပြီပေါ့။
ကျွန်တော်ထိုင်မရ ထမရနဲ့ သူ့ဆီကို
လည်း မသွားနိုင်ဘူး။ အဲဒီမှာတင်
ဆိုင်ရှစ်မိသားစုက ကျွန်တော့်ကို ပွေ့ထူ
ပြီး တန်းလျားတစ်ခုပေါ်မှာ တင်ပေး
လိုက်ကြတယ်။ ကျွန်တော်တို့ဖြစ်တာက
သူတို့ရဲ့ ဆိုင်ကလေး ရှေ့တည့်တည့်မှာ
၅ နှစ်ခန့် ကလေးငယ်ကို လွတ်တယ်
ဆိုရုံပဲလို့ သူတို့က ပြောကြတယ်။ သတိ
မလစ်ပေမဲ့ မျက်စိတွေ ပြာနေတုန်းပဲ
ဆရာ။ လက်၊ ခွ။ နံရိုးတွေမှာ မခံနိုင်
အောင်ကို နာနေတယ်။ သူကအရင်

ကျွန်တော်ကနောက် ဒီနေရာဟာ တို့ရဲ့
သင်္ချိုင်းပဲ ထင်ပါရဲ့ဆိုတဲ့ အတွေးတွေ
ဝင်လာတယ် ဆရာ။ ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ
ပေါ့။ ဆိုင်ရှင်တွေကို သိပ်ကိုလေးစား
မိပါတယ် ဆရာ။ သပြေညွန့်တွေ ခူးပြီး
ချေပေး ရှူခိုင်း သံပုရာရည် ဝယ်တိုက်
ကြနဲ့ပေါ့။ အဲဒီနောက်တော့ မျက်စိတွေ
ကြည်ပြီး ကြည့်လို့ကောင်းလာတယ်
ဆရာ။ မမြင့်ကို လှမ်းကြည့်တော့ စော
စောက် မှောက်လျက်နေရာမှာ မဟုတ်
တော့ဘဲ ပက်လက်ထိုင်ခဲ့တစ်ခုပေါ့
ရောက်နေတယ် သူလည်း သတိရပြီး
စကားပြောနိုင်နေပြီ။ ကျွန်တော် ဝမ်းသာ
လိုက်တာ။ ငါတို့ မသေတော့ဘူးဆိုတဲ့
အသိနဲ့ပေါ့ ဆရာ။ ဆိုင်ရှင်က ကျွန်တော်
မှာ ဖုန်းရှိတယ်ဦးလေး ဦးလေးအတွက်
အနီးစပ်ဆုံးကို ဖုန်းဆက်ပေးပါမယ်လို့
ပြောတော့ ကျွန်တော်က ဖုန်းနံပါတ်နဲ့
လူအမည်တွေ ပြောပြလိုက်တော့ ရွာက
အိမ်ကို အဆက်အသွယ်ရပြီး ကားနဲ့
လာခဲ့ဖို့ နေရာရယ် အဖြစ်အပျက်ရယ်
အတိုချုံးပြီး ပြောလိုက်တယ် ဆရာ။
နောက်တစ်နာရီနဲ့ ဆယ်မိနစ်လောက်
အကြာမှာ ရွာကကား ရောက်လာတယ်
သတင်းကြားလို့ လိုက်လာကြတဲ့သူတွေ

ရောဆိုတော့ ကားလေးပေါ်မှာ လူက များနေတယ် ဆရာ။ သူတို့လည်း အရေးတကြီး ပွေကြတင်ကြနဲ့ ဆိုင်ရှင်တွေက ကျွန်တော်တို့ ကားပေါ်ရောက်တဲ့အထိ ကူညီလိုက်ကြတယ်ဆရာ။ ကားထွက်တော့ သူတို့က ဆေးရုံကို ပို့မယ် ကျွန်တော်ဆန္ဒက အိမ်ပြန်မယ်ပေါ့။ နောက်ဆုံးကျတော့ ကျွန်တော်ဆန္ဒကို အတည်ပြုပြီး အိမ်ကိုပြန်ခဲ့ကြတယ် ဆရာ။ အိမ်ကိုရောက်တော့ လာလိုက်ကြတဲ့ ဆွေမျိုးအပေါင်းအသင်းတွေ ဝိုင်းဝိုင်းတလည်ပဲ ဆရာ။ ကိုယ်ခံစားနေရတဲ့ ဝေဒနာကိုတောင် ခေတ္တမေ့လောက်အောင် ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်ရပါတယ် ဆရာ။

“အေးကွာ . . . ကြားရတာ သဲထိပ်ရင်ဖိုပဲ။ ကိုယ့်ကို သံယောဇဉ်ရှိကြတဲ့သူတွေရဲ့ အားပေးမှုကလည်း ဆေးတစ်မျိုးပေါ့”

“ကျွန်တော်တို့ကို ကုပေးတဲ့ ဆရာလေးကလည်း တကယ်တော်တယ် ဆရာ။ ကျွမ်းကျင်တာရော၊ စေတနာရော၊ ဝိရိယကောင်းတာရော ချီးကျူးထိုက်ပါတယ် ဆရာ။ ဆရာသန်းဇော်တဲ့ လူငယ်ပဲရှိပါသေးတယ်

ဆရာ။ ရွာထဲက အတော်များများက ငိုသံကိုပဲ နားစွင့်နေကြတာပေါ့။ တစ်ရက်ရက်မှာ သေလိမ့်မယ်လို့ ထင်နေကြတယ်ပေါ့။ ကျွန်တော်တို့ လင်မယားက တစ်နေ့တခြား သက်သာလာတာကို မြင်ကြတွေ့ကြတော့ အားလုံးက အံ့သြဝမ်းသာပဲပေါ့ ဆရာ။ ဆေးကုပေးတဲ့ ဆရာလေး ကိုသန်းဇော်ကိုလည်း ချီးကျူးကြတယ်ပေါ့ ဆရာ။”

“ဟုတ်တာပေါ့။ နောက်တော့ သတိမလွတ်စေနဲ့။ စက်အားနဲ့ဆိုတော့ အန္တရာယ်က မသေးဘူး။”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာ။ အခုဟာက ဆိုင်ကယ်မလဲခင် အရင်ရက်က ရွာနဲ့ မလှိုင်မြို့ကို အသွားနှစ်ယောက် အပြန်သုံးယောက် ဆိုင်ကယ်နဲ့ နေ့ချင်းပြန် အဲဒီပြန်ရောက်ပြီး အနားယူမယ် ကြံခါရှိသေးတယ် မန္တလေးက အရေးပေါ်ဖုန်းဆက်တော့ ကျွန်တော်တို့ လင်မယား မန္တလေးကို ဆိုင်ကယ်နဲ့ပဲ ခရီးထွက်ခဲ့ကြရပြန်ရော ဆရာ။ အနားယူချိန်မရှိလိုက်ဘူး။ မန္တလေးရောက်တော့ ကျွန်တော်သား မလိမ္မာတဲ့အမှုကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး အိပ်ကောင်းခြင်း မအိပ်ရစားကောင်းခြင်း မစားရဆိုသလိုပေါ့

ဆရာ။ ရွာမှာတုန်းကလည်း နေ့လယ်စာမစားဖြစ်ခဲ့ဘူး။ မန္တလေးမှာ အိပ်ချိန်သိပ်မရလိုက်ဘူး။ မနက်ပိုင်းအစောက အုန်းချောရဲစခန်းကို ရောက်နေတဲ့ သားကိစ္စ သွားလာဆောင်ရွက် မန္တလေးပြန်လာ၊ သမက်ဖြစ်သူရဲ့ ဒဏ်ရာအနာအတွက် ပြုထဲမှာ ဓာတ်မှန်လိုက်ရိုက်ပေး၊ နေ့ပိုင်းမှာ အုန်းချောရဲစခန်းကို တစ်ခေါက်သွားရပြန်ဆိုတော့ ခရီးက ပန်းလှပြီ ဆရာ။ အဲဒီကနေ ပြန်အလာမှာ အိပ်ငိုက်သလို ဖြစ်သွားတော့ ဆိုင်ကယ်က မြေလမ်းပေါ်ရောက်သွားတာကို မသိလိုက်တော့ဘူး ဆရာ။”

“အေးကွာ...ဖြစ်နိုင်ရင်တော့ ဒီလိုတစ်ဆက်တည်းနဲ့ ခရီးဝေးကို အနားမယူဘဲ မသွားသင့်ဘူးပေါ့။ ဒါပေမဲ့ အားလုံးဟာ အရေးပေါ် ကိစ္စတွေချည်းပဲ ကိုး”

ဆရာက သူ့အိပ်ကပ်ထဲမှ ငွေကို နှိုက်ယူပြီး ကျွန်တော်တို့အတွက် ဆေးဖိုးဝါးဖိုးအဖြစ် ပေးပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ လင်မယား ဆရာကို လက်အုပ်ချီ ကန်တော့လိုက်ကြသည်။ ဆရာက ဆုများပေးလျက် နှုတ်ဆက်ကာ ပြန်သွားပါသည်။

သီတင်းကျွတ်လ ကျောက် ဆည်ဆင်ပွဲရက်အတွင်းတွင် ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင် ဆိုင်ကယ်စီစဉ် မရသေးသော ကြောင့် တူတစ်ယောက်ကို အကူအညီ ခေါ်ပြီး ဆိုင်ကယ်လဲသည့် အချိန်က ကူညီလိုက်သော ဆိုင်ရှင်တို့ထံသို့ ထွက်လာခဲ့ပါသည်။ ဆိုင်ရှင်တွေမှာ လူငယ်တွေ ဖြစ်ကြပါသည်။ သူတို့က မြင်မြင်ခြင်း မှတ်စိကြလျက် နှုတ်ဆက် စကားဆိုပါသည်။

ကျွန်တော်လည်း နှုတ်ဆက် ကျေးဇူးတင်စကားဆိုပြီး သူတို့အတွက် ယူလာသော လက်ဆောင်ပစ္စည်းလေး များကို ပေးအပ်လိုက်ပါသည်။ သူတို့၏ ကျေးဇူးကို ဤရွှေ ဤမျှတ တန်ဖိုးဖြတ် ခြင်း မဟုတ်ပါကြောင်း လေးစားစိတ် ဖြင့် သတိရပြီး အခုလိုလာခဲ့တာ ဖြစ် ကြောင်း ဝန်ခံရပါသည်။ ဆိုင်ရှင်လူငယ် တို့ကလည်း အကျိုးကို မျှော်ကိုးပြီး ကူညီခြင်း မဟုတ်ကြောင်း ပေါ်လွင်နေပါ သည်။ အကြီးရဲ့ အခြေအနေရောဟု ဆိုပြီး ကျွန်တော်ဝန်းအကြောင်း မေး၍ အခေါ်အခြေအနေလည်း ကောင်းပါ ကြောင်း ယခုဆို လမ်းလျှောက်စပြုနေ ပြီး အခြားကျိုးပဲ့ဒဏ်ရာတို့ မရှိပါဟု ကျွန်တော်ပြောလိုက်ချိန်တွင် ဆိုင်ရှင်

တို့မှာ ဦးလေးကိုယ်တိုင်က ပြောတာမို့ သာ ယုံရတာများ။ ကျွန်တော်တို့က တစ်ရက်ရက်မှာ အခေါ်တော့ သေမှာပဲ ဟု တွေးထင်နေကြကြောင်းနှင့် ဝမ်း သာပါကြောင်း ပြောကြပါသည်။

သူတို့မျက်စိနဲ့ မြင်လိုက်ရ သည့် ဖြစ်ပျက်ပုံနှင့်ဆိုလျှင် ကျွန်တော်က သေလောက်အောင်ကို ပြင်းထန်ပြီး ဆိုင်ကယ်မှာလည်း ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် ဖြစ်သွားပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ လင် မယား မကျိုးမသေဘဲ ပကတိအတိုင်း ပြန်လည် ကျန်းမာလာခြင်းနှင့် ပတ်သက် ၍ ဆိုင်ရှင်လူငယ်က...

“ဦးလေးမှာ ခရီးသွားအဆောင် ကောင်း တစ်ခုခုတော့ ရှိမယ်ထင်တယ် ဦးလေး”

အဆောင်ကောင်း ခရီးသွား အဆောင်ကောင်း ကျွန်တော်တွင် အဆောင်ဆိုသည့် ပစ္စည်းတော့ မရှိပါ။

“အေးကွာ . . . ငါတူပြောမှ ဦးလေး ကိုယ့်ကိုကိုယ် သတိပြုမိတယ်။ ပစ္စည်းဝတ္ထုအဆောင်တော့ မရှိတာ အမှန်ပဲ။ ဦးလေးယုံကြည်တာ တစ်ခု တော့ ရှိတယ်။ အဲဒီယုံကြည်မှုကိုက အဆောင်ကောင်းသဖွယ် အားကိုးရတာ ဖြစ်မယ်ကွာ။ ဦးလေးဟာ ငယ်ငယ်လေး

ထဲက အနန္တငါးပါး ရှိခိုးကန်တော့ခြင်း မြတ်တယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့ ခြောက်နှစ်လောက် ကစပြီး ဒီနေ့ထိ နံနက်အစော အိပ်ရာ ထတိုင်း ဘုရားရှိခိုး၊ ငါးပါးသီလကို ကန့်သတ်စောင့်ထိန်း ဆောက်တည် တယ်။ သတိပဋ္ဌာန်း ရှုမှတ်ပွားများ တယ်။ ခန္ဓာငါးပါးကို လက္ခဏာသုံးပါး တင်တယ် ရှုမှတ်တယ်။ ပြီးတော့ အရပ်ဆယ်မျက်နှာပေါ် မေတ္တာဘာဝနာ ပွားများ အားထုတ်တယ်။ အဲဒီကောင်း မှုတွေရဲ့ ကုသိုလ်အဖို့ကိုလည်း သုံးဆယ် တစ်ဘုံ ဝေနေယျတွေကို အမွှေပေးဝေ တယ်ကွာ။ သူတစ်ပါးတို့ ပြုလုပ်တဲ့ ကုသိုလ်အဖို့ကိုလည်း မှန်းပြီး သာဓု ခေါ်တယ်။ နောက်ဆုံးမှာ တစ်ရက်တာ အဖို့ ကိုယ်လုပ်ရှာသွားလာမည့် ခန့်ကို အာရုံမှာ စူးစိုက်ပြီး ဖဋ္ဌဿဂါထာတော် ကို အထပ်ထပ်ရွတ်ဆိုတယ်ကွာ။ ဒါတွေဟာ မင်းပြောတဲ့ ခရီးသွား အဆောင်ကောင်းတွေ ဖြစ်မယ်လို့ ဦးလေးယုံကြည်မိတယ် ငါတူရာ။ ကဲ ဦးလေးတို့ကို ခွင့်ပြုပါဦး တူမောင်တို့ မိသားစု ကိုယ်ရောစိတ်ပါ ထာဝရ ချမ်း မြေ့ကြပါစေကွာ”

အေးခွင့်သာ(သင်တုံး)

